

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Carina Bartsch

Turkuaz Yeşili

KİS

Büyük sevginin olduğu yerde her zaman
mucizeler vardır.

EKSİK
PARÇA

ROMAN

<https://rantey.org>

Çeviren: Gühiz Galay

Ücretsiz PDF Kit

Carina Bartsch

Turkuaz Yeşili

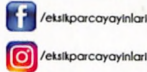
KİS

Sanki Elyas yaşamımı tamamlayan eksik parçaydı. Yokluğunda kendimi hiçbir zaman tam hissedemediğim eksik parçam.

Emely, biricik aşkı Elyas'ın ona söylediği korkunç yalanı öğrenince hayatı darmadağın olur. Elyas, mahvolan ilişkilerinden kaçmak için başka bir yere gitmeyi planlar. Bunu öğrenen Emely, Elyas'ın gitmesine izin verip vermeyeceğine karar vermelidir. Bu, bir daha göremeyeceği o turkuaz yeşili gözler tarafından sonsuza dek lanetleneceği anlamına gelse bile...

Carina Bartsch'ın iki kitaptan oluşan büyüleyici aşk romanlarının ilki *Kiraz Kırmızısı Yaz*'dan sonra final kitabı olan *Turkuaz Yeşili Kış*'ı soluksuz okuyacaksınız.

www.ekilparca.com

9 786057 690135

32 TL

KDV'den muaftr.

Carina
Bartsch

Kitabı elimden bırakamadım.

Amazon okuyucu yorumu

Kitabı gerçekten sevdim. İçinde mizah, hüzn, mutluluk ve daha birçok şey var.

Goodreads

Sevgi ve beceri yan yana geldiğinde, muhteşem bir eserin ortaya çıkmasını bekleyin.

John Ruskin

Aşk, başkasının mutluluğunu istemektir.

David Hume

Türkmen Yeşili

“Zaman bütün yaraları sarar.”

Carina BARTSCH

1985 yılında Erlangen'de doğdu. Yazma tutkusu geç ama yoğun bir şekilde başladı. Bartsch, çocukluğundan beri keyif alarak yapacağı bir şeyin arayışı içindeydi. On iki yaşına geldiğinde sonunda bilgisayarının başına oturup ilk kısa hikâyesini yazdı. Birden yıllardır kalbinin ne için attığını fark etti. Bartsch, birkaç yazarlık yarışması kazandıktan dört sene sonra, ilk romanı *Kiraz Kırmızısı Yaz* ve ardından *Turkuaz Yeşili Kış*'ı yayımladı.

Eksik Parça Yayınları

Turkuaz Yeşili Kış

Carina Bartsch

İngilizce ilk basımı AmazonCrossing tarafından aşağıdaki isimle gerçekleştirilmiştir:

Turquoise Green Winter

Copyright © Carina Bartsch, 2013

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**

Çevirmen: **Güniz Galay**

Yayına Hazırlayan: **Demet Çaltepe**

Editör: **Burcu Terzioğlu**

Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**

Kapak Tasarım: **Serkan Cenker**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**

Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F Zeytinburnu / İstanbul

mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882

MATBAA SERTİFİKA NO: 34191

Baskı: Ağustos 2019

ISBN: - 978-605-7690-13-5

Türkçe yayın hakları, Kalem Ajans aracılığıyla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ**

Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul

Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55

www.ikiyayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari

www.twitter.com/eksikparcayayin

www.eksikparca.com

Carina Bartsch

Turknaz Yeşili

KİŞİ

Çevirmen: Güniz Galay

Ücretsiz P... sivi - <https://rantey.org>

İnsanlar gelir ve gider.
Kalan herkese teşekkürler.

BÖLÜM 1

MÜFETTİŞ KIŞ

Bir haftadan uzun bir süredir ses seda çıkmadı. Çıt yok. Ne baştan çıkarıcı bir mesaj geldi ne gecenin bir vakti arandım ne de “Sana uğramak için saçma bir bahane buldum” ziyaretleri oldu. Tık yok!

Hiçbir şey yok!

Bu hafta Alex’e üç kere uğradım ve Mustang, iki keresinde apartmanın önüne park edilmişti. Demek ki evde olmalıydı. Ama hiç değilse bir merhaba demek için odasından çıkmış olabileceğini düşündüyseniz yanıldınız. Sanki bir nükleer savaş çıkmak üzereymiş gibi burnunun ucunu bile göstermeksizin odasına sığınmıştı. Bir keresinde sırf ona orada olduğum sinyalini vermek için kahkaha bile attım. Ama ne çare. Son birkaç ayı peşimden koşturmakla geçiren adam bu değil miydi? Bir de şimdiki hâline bak. Tık yok!

Sorun neydi? Bana olan ilgisini mi kaybetmişti? Peşimde dolanma merakı benim ona âşık olduğumu fark ettiği için fiyaskoyla mı sonuçlanmıştı? Tam da benden sürekli istediği şeyi, yani seksi elde etmek üzereyken bu gerekçe kulağa pek de inandırıcı gelmiyordu.

Bu hiç mantıklı değildi.

Utangaçlığımın üstesinden gelip onu yanağından öptüğüm an karşıma çıkıp durmayı bırakmıştı. Hem de tek kelime etmeden.

Tüm sürece bakacak olursak içinde bulunduğumuz şu an onun en azimli olması gereken zaman değil miydi?

Sabahın köründen gecenin bir vaktine kadar bu sorularla boğuşup duruyordum. Başka hiçbir şey düşünemez olmuştum. Kendimi telefonu elimde tutarken ve günde en az beş kez göndermeden önce sileceğim bir mesajı yazarken buluyordum.

Müşterilerden biri “Bir kola daha alabilir miyiz?” diye seslendi. Ürküp yerimden sıçradım.

“Hemen geliyor,” diyerek cevap verdim bulaşık kabından az önce çıkardığım bira bardağını bulaşıklığa yerleştirirken.

Nicolas kaşlarını çattı. “Bir şey diyeceğim. Elindeki o bardak, yazı baskılı bardaklardan değil miydi?”

Bardağı inceleyip yutkundum. Elyas’ı düşünüp durduğum için muhtemelen gereğinden fazla ovmuştum bardağı.

“Çin malı ucuz mürekkep yüzünden,” dedim gözlerimi gözlerinden kaçırıp temiz bir bardağa kola doldururken.

Sophie’nin beni davet ettiği Cadılar Bayramı partisi bu geceydi ama iş arkadaşlarımdan hiçbiri vardiyasını benimle değiştirmeye hevesli değildi. O yüzden de şimdi bu Purple Haze adlı barda akla gelebilecek en utanç verici kostümle, yani üniformamla içki servisi yapıyordum. Mekânı mahzen ya da ona benzer bir şey şeklinde dekore etmeyen nadir barlardan biriydik. Bu yüzden de beklenenin çok altında müşteri vardı. Cadılar Bayramı partisine gitmek normalde çok da can atacağım bir şey değildi ama Elyas’ın orada olacağından adım gibi emindim.

Beni Bay Pislik’i düşünmekten alıkoymayı başaran tek şey Luca idi. Ama o bile son birkaç gündür e-posta yollamamıştı. Geçtiğimiz pazar gününden bu yana mesajları gittikçe kısalmış, salı gününden beri de gelen kutusu mesajdan mahrum kalmıştı. Bu hafta bir sürü iş halletmesi gerektiğini, o yüzden çok yoğun ve stresli olduğunu yaz-

mıştı. Ama buna gerçekten inanabilir miydim? Daha önce ne olursa olsun benimle iletişime geçecek zamanı bulmuştu hep.

Yüz yüze görüşmeyi önererek onu korkutmuş olabilir miydim? Aslında sadece bu konuyu daha sonra konuşmamız gerektiğini yazıp önerimi geçiştirmişti.

İyi de bunu sorun ettiyse neden söylemedi ki?

Bulaşık bezini lavaboya fırlattım. Tanrım, herkese birdenbire ne olmuştu böyle? Belki de herkes nihayet benim hiç de özel biri olmadığımı anlamıştı. Gel gör ki zamanlamaları çok saçmaydı. Tam olarak söylemek gerekirse saçma ötesiydi. Bunu ne diye beş ay önce anlamamışlardı ki?

Burnumu çekip alınımdaki köpüğü sildim.

Çok tanıdık bir ses “Hey bebeğim,” dedi.

Eva. Neyse ki *bebeğim* derken beni değil Nicolas’ı kastetmişti. Yoksa şu anda dilini boğazından aşağı sokan kişi ben olurum. Belli ki Nicolas bu durumdan benim olacağımdan çok daha hoşnuttu.

“Bu mekân ölmüş,” dedi Eva. Şükürler olsun ki Nicolas ile karşılıklı vücut salgısı değiş tokuşu yapma faslı sona ermişti de konuşabilir vaziyetteydi.

“Nicolas ile cansız mankenler gibi dikilip durmaktan başka bir şey yaptığımız yok,” diyerek cevap verdim Eva’ya.

Karşımdaki bar taburesine oturdu. “Madem öyle neden Sophie’nin partisine gelmiyorsun?”

Eva ve Alex’in yakın arkadaş olma yolunda ilerlediklerinden bahsetmiş miydim? Aynı hobiye paylaşıyorlardı: Emely’i Emely’nin gitmek istemediği yerlere sürükleyerek götürmek.

“Nicolas’ı burada tek başına bırakamam,” dedim.

“Mesain ne zaman bitiyor?”

Omzumun üzerinden duvar saatine göz attım: 21.30.

“İki saatim daha var. Neden sordun?”

“Mesain bitince ortalığı toparlama ve mekânı kapatma işini beraber yaparız. Böylece sen de partiye gelebilirsin,” dedi. “Buradayım sonuçta.”

“Yanılıyorsam düzelt ama bildiğim kadarıyla sen daha önce herhangi bir barda çalışmadın.”

“Ne olmuş yani? Ne kadar zor olabilir ki? Ortalıkta dolaşıp hoş görünmekte oldukça iyiyimdir ben.”

“Eminim öylesindir. Nazik teklifin için teşekkürler Eva ama ben daha partiye gitmek isteyip istemediğimden bile emin değilim.”

Eva iç çekti. “Sadece yapmak istediğini söylediğin şeyleri yapsaydın annenin karnından asla çıkmazdın.”

“Şimdi bildiklerimi o zaman da biliyor olsaydım bu oldukça isabetli bir karar olurdu.” Eva bana gözlerini yuvarlayarak her zamanki “Ben bu kızla ne yapacağım?” bakışını fırlatırken çenemi kaldırdım. Bunu yapmasından nefret ediyordum çünkü benimle herhangi bir şey yapmasına lüzum yoktu. Hem de hiçbir şey.

“Hadi ama. Bu tür partiler seksi erkek kaynar.”

Seksi erkek mi kaynar? Ben bir tanesini tanıyorum. O da yeter de artar bile. Partiye gidersem göreceğimden tam olarak emin olduğum kişi. Bunu istiyor muydum? Aptal bir soru: Tabii ki istiyordum. Asıl sorulması gereken soru *gitmeli miyim*?

“Olabilir,” dedim. “Arka arkaya yirmi tane gitme gerekçesi de sıralasan hiç şansın yok çünkü giyecek kostümüm yok.”

“Kostüme ihtiyacın yok ki.”

“Partideki kostümsüz tek insan olmak istemiyorum.”

“Sen ne zamandan beri başkalarının ne düşüneceğini umursuyorsun bakayım?” Beni tepeden tırnağa süzerken güldü.

“Yine de,” diye mırıldandım. “Bunun iyi bir fikir olacağından emin değilim.”

“Bunu iş saatleri dışında düşünürsün,” dedi Nicolas araya girerek. “Çünkü sana bütün gece ihtiyacım olmayacak. Son müşteriler yayla-

nır yaylanmaz mekânı kapatacağım. Bu gece başka kimse olmayacak.”

Yurttaki odamda beni bekleyen kitap yığınlarını geçirdim aklımdan. “Emin misin?” diye sordum.

“Evet eminim. Bir değişiklik olursa aşkım ve ben her şeyi kontrol altında tutarız değil mi hayatım?” dedi Eva’ya göz kırparak.

Omzumu silktim. “Pekâlâ. Senin için sorun yoksa öyle olsun. Sana borçlandım ama.”

“Unut gitsin,” dedi. “İyi geceler Emely.”

Ona teşekkür edip ellerimi önlüğüme silerek kuruladım. Yirmi dakika sonra yurttaki odamdaydım. İçeri girer girmez postacı çantamı yere bıraktım. Telefonumu kapıp kendimi yatağa attım. Ekranda bildirim yoktu. İç çekerek telefonu yastığın üstüne attım.

Lanet olasıca neden benimle konuşmuyordu ki? Benim bilmediğim bir şey mi olmuştu? Bütün bunlar bana tamamen tuhaf geliyordu.

Şu anda ne yapıyordu acaba?

Büyük bir ihtimalle geceyi birlikte geçirmek için benden çok daha güzel bir kızla sohbet ediyordu. Benim gibi davranmayan bir kızla.

Sinirden homurdandım.

Belki de partiye gitmeliyim. Sadece onu görmek için. Artık bunu yapma şansım vardı.

Hayır! Ondan haber almadığıma sevinmeliydim. Sonuçta benim de olmasını istediğim şey zaten bu değil miydi? Buna sevinmem gerekirdi çünkü farkına varmadan hayatımı kurtarmıştı. Bu doğru! Evet, şimdi kararımın doğruluğundan emin oldum!

Ya da gitsem mi?

Hayır! Nokta. Konu kapanmıştır!

On dakika sonra partide giyebileceğim bir şey bulmak için giysi dolabımın altını üstüne getirirken buldum kendimi. Dolabın her yerini deştim ama işe yarayacak bir şey bulamadım. Doğru kostümüm

yoksa en azından kostüme benzer bir şey bulmalıydım. Benim olduğumu çoktan unuttuğum giysileri dolaptan dışarı fırlatarak partiye uygun bir şeyler bulmak için dolabı deşmeye devam ettim. Tam dolabın içine gömülmek üzereyken bir giysi yığınının altından ucu görünen beyaz tişörtü fark ettim. Tişörtü çekip nasıl bir şey olduğuna baktığımda onu bana üç ya da dört yıl önce Alex'in hediye ettiğini hatırladım. Aşağı doğru daralan bir kadın tişörtüydü. Göğüs kısmının üzerinde korku filmlerini hatırlatan bir yazı karakterinde ve siyah büyük harflerle yazılmış iki kelime vardı. "Beni Isır." Bir süre tişörte baktım. Daha önce bu tişörtü giyebileceğim bir yer olmamıştı ama Cadılar Bayramı partisi için giysi dolabımın bana sunabileceği en iyi son dakika seçeneği gibi görünüyordu. Onaylayarak başımı salladım. Tişörtü üzerime geçirip altına da ona uyan koyu mavi kot pantolonumu ve beyaz lastik ayakkabılarımı giydim.

Aynadaki görüntüm genellikle beni pek şaşırtmazdı ama bugün tersi oldu. Tahmin ettiğimden çok daha aptal görünüyordum. Tişörtün tasarımcısı beni görse mezarında ters dönerdi. *Bunu neden yapıyorum?* diye düşündüm. *Ayrıca muhtemelen bir kokain partisinden sonra aşırı dozdan ölmüş bir tasarımcıyı ne diye umursuyorum ki?* Banyoya gidip saçımı taradım ve derin bir nefes alarak dışarı çıktım.

Parti, Berlin'in öbür ucunda oturan Sophie'nin ailesinin evindeydi. İki otobüse binerek gitmek zorundaydım. Oraya gitmek sanki bitmek bilmeyen bir yolculukmuş gibi geldi bana. Doğru adresi nihayet bulduğumda saat on bir olmuştu bile.

Ön yüzü kalın bir camla kaplanmış modern mimarili beyaz eve doğru yürürken bir sürü maskeli insana rastladım. İçeride bangır bangır müzik çalıyordu. Maskeler Freddy Krueger, Michael Myers ve Jason gibi korku filmi oyuncularını ve diğer elektrikli testere manyaklarının tamamını temsil ediyordu ama izlediğim son korku filmlerindeki kadar korkunç görünmüyorlardı.

Sophie'nin "küçük" bir ev partisi dediği şey bu mu yani? Kaşlarımı çattım.

Ardına kadar açık ön kapiya doğru terli avuç içlerimle ilerlerken kimse beni fark etmedi. Kapiya çıkan merdivenlere ulaşmadan hemen önce bir kız bana çarpıp "Pardon," dedi.

Benden birkaç metre uzaklaşmış ve dönüp arkasına bile bakmamış olmasına rağmen "Önemli değil," dedim.

Yavaş yavaş müziğin içine doğru ilerlerken vücudum gerildi. Attığım her adım, az önce dışarıda yaşadığım şeyin içeride beni bekleyen senaryonun üstünkörü bir provası olduğu endişesini arttırdı. Ve çok da haklıydım. Görünen o ki şehrin bütün canavarları toplanıp geceyi Sophie'nin evinde geçirmeye karar vermişti.

Kana bulanmış bir tipin yanından zar zor geçip oturma odasına ulaştıktan sonra Alex'i bulmak için odanın her yerine göz gezdirdim. Dans eden ya da yüksek sesli müziğe rağmen sohbet etmeye çalışarak küçük gruplar hâlinde dikilen canavarların arasında bulamadım onu. Geriye doğru bir adım attığımda birinin koluna çarptım. Az kalsın elindeki birayı tişörtüne boca ediyordu. Şaşkınlıkla "Ah!" dedim. "Özür dilerim." Arkadaşlarına dönmeden önce bana tuhaf bir bakış attı. Kızarmış yanaklarımla müziğe karşı ilerleme mücadeleme azimle devam ettim.

Ödülüm saçlarıma dolanan suni örümcek ağları ve o ağların her birini saçımdan tek tek çıkarmak için kendi başıma debelenmem oldu. *Harika.*

Birkaç metre daha ilerleyip yemek odasına ulaştım. Burada mücadele edilecek insan sayısı nispeten daha azdı. Bütün yüzlere göz gezdirdim ama sonuç değişmedi. Tanıdık tek bir yüz yoktu. Şimdi hoparlörlerden David Draiman'ın "Forsaken" adlı şarkısı yükseliyordu. Şarkının iç karartıcı müziği tüm ortama tüyler ürpertici bir hava yayıyordu.

Nihayet tanıdık bir yüz görene kadar aklımdan belki de yanlış

adrese gelmişimdir gibi ihtimalleri geçirerek yemek odasının orta yerinde dikildim.

Yandaki odanın eşiğinde heykel gibi kaskatı dikilmiş, benim olduğum tarafa bakıyordu. Beni ben onu görmeden önce görmüş gibi bir hâli vardı.

Bütün kanım damarlarıma hücum etti. Kalp atışlarımı duyabiliyordum.

Elyas.

Yüzü solgundu ve gözlerinin altında tüylerimi diken diken eden koyu gölgeler vardı. Onu tepeden tırnağa şöyle bir süzdüm. Beline siyah bir kemer taktığı bir kot pantolon ve üzerinde dişlerini kaslı karnına batıran kadın vampir baskısı olan siyah bir tişört giymişti.

Tişörtün üzerine de vücudunu saran diz hizasında önü açık bir ceket geçirmişti.

Şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığını fark ettim. Ağzımı kapatırken Elyas'ın yüzüne baktığımda gözlerinde izah edilemez bir pırıltıyla tişörtüme baktığını gördüm. Beni tepeden tırnağa süzüp sonra da ağzının tek kenarını kaldırarak beni o gece uykumdan eden sırtısını yaptı. Ağzını biraz daha açarak gülünce de en büyük korkumu haklı çıkaran sivri dişleri göründü:

Elyas vampir kılığına girmişti.

Tişörtümün üzerindeki kelimeler tenimi yakıtı ve bunun yarattığı sıcaklık oradan yanaklarıma kadar yayıldı.

Elyas gözlerimin içine baktığında onun aklından geçenleri okuyabildiğimi ilk kez hissettim. Geçen her saniyede çevremdeki insan sürüsü benden uzaklaştı ve gürültü kesildi. Şimdi partide sadece ben ve Elyas vardık.

Elyas'ın bu gece tişörtümün üzerindeki meydan okumayı karşılıksız bırakmayacağından anında emin oldum. Ve buna karşı koyamayacağım da aynı şekilde açıldı.

Kapı eşiğinden çıkıp bana doğru yürüyeceğini umut ederek saniyeleri saydım. Ama o olduğu yerde kaldı. Yerinden kıpırdamadı.

Gözlerini başka tarafa çevirip yere baktı. Hem de uzunca bir süre. Sonra bana el salladı. Ben daha karşılık veremeden çoktan arkasını dönüp kalabalığa karışmıştı.

Arkasından öylece bakakaldım. Ne yapıyordu bu şimdi? Niye gidiyordu? Sanki biri kafamın yan tarafına kocaman bir tahta parçasıyla vurmuş gibi hissettim. Artık hiçbir şey anlamıyordum.

Biri arkamdan “Emely?” diye seslendi.

Gözlerimi kırptırıp arkama döndüğümde poposunun yarısını açıkta bırakacak kadar kısa, dar, beyaz bir elbise giymiş olan Alex'i gördüm. Sirtında uçuşan tüylerden yapılmış iki kanat, başının üstünde o hareket ettikçe ileri geri sallanan bir hale vardı.

“İşte olduğunu zannediyordum,” dedi cevabımı beklemeden kollarını bana dolayıp sarılmadan önce.

“Gelebilmene çok sevindim!”

Arkasında Sebastian belirdiğinde başımı öyle anlamında salladım. “Selam,” dedi Sebastian yüzünü parlatan bir gülümsemeyle gözlerini tişörtümde gezdirirken.

“Ne oldu?” dedim.

“Yok bir şey,” dedi Sebastian. “Yine de Elyas'ı görene kadar bekle.”

“Az önce gördüm.”

“Birbirinizi gördünüz mü?” diye sordu. “Peki ısırsık izleri nerede?”

Zoraki gülümsedim. “Hiçbir yerde,” dedim. “Sanırım Elyas pes etti.”

Sebastian inanmayan gözlerle bana baktı. “Ne dedin sen? Elyas pes mi etti?” Güldü. “Asla.”

“Öyle görünüyor. Artık beni aramıyor. Şimdi de beni görmezden geliyor.”

Sebastian başını yana eğdi. “Aynı kişiden bahsettiğimizden emin misin?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Seni görmezden mi geliyor?” dedi. “Neden böyle yaptığına dair en ufak bir fikrim yok. Geçen hafta çok az görüştük ama kamptan beri her zamanki Elyas gibi davranıyordu.” Omzunu silkti. “İçine ne kaçtıysa artık. Emely sen onun bu hâline bakma. Elyas kesinlikle pes etmiş olamaz.”

“Her zamanki gibi seni kızdırıp eğleniyordur,” dedi Alex. “Peki Elyas’ın kostümüne ne diyorsun?” diye sordu cevap bekleyerek topukları üzerinde ileri geri sallanırken.

“Vampir kostümü *senin* fikrin miydi yani?” dedim.

Sebastian’a yandan bir bakış atarak “Gördüğün üzere bu oyun-bozan, kostüm falan giymek istemedi. Öyle olunca da yaratıcılığı-mı sergileyen kişi doğal olarak Elyas oldu. Ne düşünüyorsun? Nasıl görünüyordu sence? Mükemmel bir vampir olmuş değil mi? Senin tişörtün de onun kostümüne uyuyor. Ben seçsem senin için bundan daha iyisini bulamazdım.” Güldü.

Mükemmel bir vampir. Bundan daha iyi anlatamazdı. Edward Cullen¹ görse eşyalarını toplayıp eve dönerdi eminim.

“Onu bunu yapmaya ikna etmek için kaç tane Valium hapı içirttin?”

“Üç ya da dört tane,” dedi göz kırparak. “Ama senin ne düşündüğünü gerçekten merak ediyorum!”

“Mükemmel bir vampir olmuş,” dedim iç çekerek.

“Biliyordum!” Tepesindeki halenin titreşmesine sebep olacak kadar büyük bir heyecanla ellerini çırpı. “Ben dünyanın en yetenekli moda tasarımcısıyım.”

“Ya da onun gibi bir şey,” dedim. Söylediğimi ya duymadı ya da duymak işine gelmedi.

“Hadi diğerlerini bulalım,” dedi Sebastian. “Andy senin ve El-

¹ Edward Cullen, Stephenie Meyer’in *Alacakaranlık* adlı roman serisindeki karakterlerden biridir. *Alacakaranlık*, *Yeni Ay*, *Tutulma* ve *Şafak Vakti* adlı romanlarda yer alır. Edward, romanda Bella’ya âşık olan ve onun güvenliğine her şeyden çok önem veren bir vampirdir.

yas'ın tişörtlerinizi görünce gülmekten yerlere yatacak.”

Benim ve Elyas'ın moda tercihimizi komik bulacak biri varsa o da Andy idi. Başımı eğip kendimi bir sonraki tişört şenliğine hazırladım. *Teşekkürler kader. Gerçekten çok teşekkürler.*

Yandaki odaya geçtik ve tam da Sebastian'ın tahmin ettiği gibi Andy kahkahaya boğulmamak için kendini zor tuttu. Buna cevaben homurdanıp diğerleri sohbet ederken bir kenara çekildim. Sonra Elyas'ın odaya geldiğini gördüm. Odanın diğer tarafında birisiyle selamlaşıyordu ama beni kesinlikle görmüş olmasına rağmen yanıma gelmek için herhangi bir çaba sarf etmedi.

Neredeyse yanına gidip kendim konuşacak kadar sinirlenip dişlerimi gıcırdattım. Ne yapıyordu bu şimdi? Önce aylarını beni delirtmeye harcaııp sonra da bir gecede bana olan tüm ilgisini mi kaybetmişti?

Biraz cesaret.

“İçkiler ne tarafta?” diye sordum Andy'e.

“Mutfakta. Koridorun en sonunda, sağda.”

Arkamı dönüp mutfağa doğru giderken “Teşekkürler,” dedim. Gittiğim yeri bildiğimiz mutfaklara benzetemedim. Daha çok ocağı, lavabosu ve buzdolabı olan bir içki dükkânına benziyordu. Gözlerime inanamadım. Şehrin en çok içki satan barındaki kadar içki olmalıydı burada.

Elimle bir çocuğun omzuna hafifçe dokunup “Geçebilir miyim?” dedim. Plastik bardakların olduğu tarafa geçebilmem için geri çekildi. “Teşekkürler,” dedim bir bardak alıp neyle doldurmam gerektiğine karar vermeye çalışırken. Gözüme bir şişe votka ilişir ilişmez son kararımı verdim. Bardağın yarısından fazlasına votka koyup üzerine vişne suyu ekledim ve içine yarım limon suyu sıktım. Karışımdan bir yudum alıp tadı nasıl olmuş diye baktım ve bardağa biraz daha votka ekledim. Fena olmadı.

Andy'nin iri yarı vücudu grubumu tekrar bulmamı kolaylaştırdı. Elimde içkimle yerimi alıp Elyas'ın onu son gördüğüm yerde olup

olmadığına baktım ama gitmişti. Etrafa bakındım. Onu bizim gruptan çok da uzak olmayan bir yerde Sophie ile dikilirken görünce şaşırdım. Bardağımdan büyük bir yudum aldım ve dikkatli bir şekilde boğazımı temizleyerek Andy'nin yanına döndüğümü belli ettim.

"Emely," dedi Andy. "İşte buradasın." Andy ismimi söyleyince Elyas gözlerini bir anlığına bana çevirip sonra tekrar Sophie'ye baktı. Öfkeden deliye döndüm.

Andy yüzünde kocaman bir gülücükle kolunu omzuma atıp benimle birkaç adım yürüdüktan sonra Elyas ve Sophie'nin yanına gelince durdu. "Evet Elyas. Emely'nin kıyafeti hakkında ne düşünüyorsun?"

Evet, lanet olasıca. Kıyafetim hakkında ne düşünüyorsun?

Aklımdan geçen soru bir anda uçup gitti. Elyas'ın bana bakışı farklıydı. Gözlerinde ne bir pırlıltı ne de sadece ona özgü olan yüzüzlük ifadesi vardı. Aksine, solmuş bir fotoğraf gibi donuk bakıyordu gözleri.

"Ne diyebilirim ki?" diye mırıldandı omzunu silkerek. "Muhtemelen görünüyor. Her zamanki gibi."

Mideme kramp girdi. Bana defalarca böyle sözler etmişti ama bu sefer sanki eskiden tanıdığı ve pek de iyi hatırlamadığı birine söylüyormuş gibi söylemişti bu sözleri.

"Özür dilerim. Müsaadenizle," diyerek devam etti. "Eski bir arkadaşımı gördüm. Gidip ona bir merhaba demek istiyorum." Daha cümlesini tamamlamadan bize arkasını dönüp ortadan kayboldu. Ayaklarım yere yapışmış gibi arkasından bakakaldım.

Kısa bir sessizlikten sonra Andy "Sizin aranız mı bozuk yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Belki de artık şu vejetaryen vampirlerden birine dönüşmüştür."

Hazırladığım içkiden iki bardak daha içtikten sonra bile keyfim yerine gelmemişti. Pes edip vazgeçmeye ve Elyas olayını unutmaya ha-

zır hissediyordum ama bunu yapmayı ne zaman aklımdan geçirsem sanki midemin içinde yaşayan minyatür bir adam karın duvarıma karate tekmeleri atıyormuş gibi oluyordu. O minyatür karateciden nefret ediyordum. Hem ısrarcı hem de mantıksızdı. Evet mantıksız. Onu sürekli mantıksız olmakla suçluyordum ama o bunu zerre kadar umursamıyordu çünkü üçüncü bir özelliği daha vardı. Bir keçiden bile daha inatçıydı. Bu karatecinin maskaralıkları işin içine alkol girince genelde sahip olmadığım bir şeyin, yani cesaretin içimde kabarmasına sebep oluyordu.

Bardağımı tekrar doldurmak için giderken Elyas'ı arama bahanesi olsun diye içkimin geri kalanını kafaya diktim. Diğerlerinden ayrılıp mutfağa yöneldim. Giderken gözlerimi dört açmama rağmen onu hiçbir yerde göremedim.

Mutfağa girer girmez bardağıma bu kez limon sıkmadan votka ve vişne suyu doldurup büyük bir yudum aldım. Araştırmama son mu vermeliydim? Karateci adam fena saldırıyordu. Ben de evin içinde kısa bir araştırma gezisi yapmaya karar verdim.

Parti tam gaz devam ediyordu. Tek fark herkesin utangaçlık seviyesinde bir düşüş olmasıydı. Elleri bir hemşirenin eteğinin altında olan bir hapishane kaçkınının yanından zar zor geçtim. Hapishanelerde yapılan üst aramalarını kafamda canlandırmıştım hep ama bu gördüğümünden biraz farklıydı.

Üst araması tanımı bana bütün vücudumda gezinen becerikli elleri hatırlatınca tekrar Elyas konusuna döndüm. Nerelerdeydi bu? Her bir odaya ayrı ayrı baktım. Sonuç hep aynıydı. Elyas'tan eser yoktu.

Paranoya olabilir ama Elyas'ın benim onu bulmamı istemediğini düşünmeye başlıyordum. Ya da belki de çoktan eve dönmüştü.

Öfkeyle homurdanıp belki ben yokken Elyas arkadaşlarının yanına dönmüştür umuduyla izlediğim rotayı takip ederek geri döndüm. Mutfakın yanından geçerken içeri baktığımda bir an şaşırdım.

Elyas. Oradaydı. Buzdolabının yanındaki duvara yaslanmış, esmer biriyle konuşuyordu.

Gözlerim fal taşı gibi açık ona doğru yürümeye başladım ama eşikten içeri adım attığımda durdum. Konuştuğu kız arkadan Jessica'ya benziyordu ama yine de emin olamadım. Onlara doğru dönüp bardağıma göz attım. Yarisına kadar doluydu. Bir süre ne yapacağımı düşünürken içkimi çalkaladım. Sonra da bardağın içindekini bir çiçek saksısına boşaltıp arkamı döndüm ve mutfığa doğru yürüdüm. Elyas'ı tekrar görene kadar niyetim buydu sonuçta. Onu görmemiş gibi yaparak başımı eğdim ve mutfağın öbür ucundaki içki şişelerine yöneldim. İçkilerin olduğu tarafa ulaşır ulaşmaz zayıflığım yüzünden içimden kendimi bir güzel azarladım.

Derin bir nefes al diye geçirdim aklımdan kendimi sakinleştirmeye çalışarak. Konuştuğu kız gerçekten de Jessica idi. Açıkçası bu içimi rahatlatmış ama beni görmüş müydü ki? Görmemiş olması imkânsızdı çünkü dibinden geçmiştim.

Barın arkasında kalıp sanki ne içeceğime karar vermeye çalışıyormuşum gibi içkileri gözden geçirdim. Aslında zaman kazanmak için ağırdan alıyordum. Onun yanıma gelmesine yetecek zamanı.

Oyalanmam dolu dolu beş dakika sürdü ama yanıma gelmedi. Tanrı aşkına neden?

Sinirle bir votka şişesine yapışıp kendime bir bardak daha hazırladım. Beynim yavaş yavaş galip gelip bana ne kadar gülünç davrandığım konusunda nutuk çekerken bir yandan da içkimi yudumladım. Onunla konuşmak zorunda kalıp sorununun ne olduğunu birinci ağızdan öğrenecektim. İşte bu kadar! Son derece kararlı bir şekilde arkama döndüm ama Elyas ve Jessica'nın olduğu yerde kimse yoktu.

Ağzım açık kaldı. Bütün bunların tesadüf olmadığını yavaş yavaş anlamaya başlıyordum.

Oturma odasına dönüp diğerlerine katılmadan önce beyaz içki

bardağımı en iyi arkadaşım ilan ederek birkaç dakika daha bekledim.

İçki beklenen etkiyi göstermeye başlamıştı. Daha önce fiyaskoyla sonuçlanan cesaretim şimdi futbol maçındaki bir forvetin korkusuzluğuyla geri geliyordu. Ben fark etmeden kimse girip çıkamasın diye kapı eşiğinde durup doğru zamanın gelmesi için bekledim. Bu sefer onunla konuşacaktım. Lanet olsun! Bu sefer muhakkak konuşacaktım.

Biraz uzun sürdü ama ısrarcılığım işe yaradı. Elyas pusuda beklediğim eşikten geçti. Derin bir nefes alıp boştaki elimi yumruk yaparak peşine düştüm. Ama söylemesi kolaydı. Onca insanın içinde onu takip etmek epey zordu. Tarçın rengi saçı onu ele veriyordu. Bu da hiç yoktan iyiydi. Avımı görüş alanımda tutup yavaşça yaklaştım. Ondan bir kol mesafesi uzaklıktayken sağ tarafta koyu renk saçlı bir oğlan belirdi. Elyas'ın omzuna hafifçe dokunup dikkatini çekti. "Schwarz? Bira hunini nereye kurdun?"

Olduğum yerde donakalırken Elyas'ın "Hah hah," diyerek tepki verdiğini duydum. Elyas başını benim olduğum yöne çevirmeye başlayınca hemen yere baktım.

Salak. Korkak. Emely! İçimden kıcıma üç tekme atıp azmimin sonunda galip geleceğine dair kendime söz verdirdim.

Bir saat sonra kendimi Columbo gibi hissederek koridorun duvarına dayanmış vaziyette buldum. O vakte kadar Elyas'ı takip ederken evin dolaşmadık yeri kalmadı. Hem de dört kez! O kadar kendimde değildim ki artık doğru düzgün düşünemiyordum.

Dört turun ikisinde birdenbire ortadan kaybolmuştu. Sanki yer yarılmıştı da yerin dibine girmişti. Evet ev büyük olmasına büyüktü ama o kadar da değil. Bunu yapmayı nasıl başardığı benim için bir sırdı.

Son turda onu önceki turlardan daha yakın takibe aldım. Ona o kadar yakındım ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. Elimi uzatsam ona dokunabilecek mesafedeydim. Beynim onu durdurabi-

lecek kelimeleri bulabilmek için çok hızlı çalışıyordu ama sonunda beni hayal kırıklığına uğrattı. Utangaçlığımı yenip aramızdaki mesafeyi kapatmayı başaramadım.

Sonra ne olduysa bir anda durup bana doğru döndü. Gözlerini bana dikti. Ben de akvaryum balığı gibi ona diktim gözlerimi. Gerçi ben başımı eğmeden önce birkaç saniyelik bir bakıştı onunkisi. Geri dönüp mutfığa girdi.

Bu Cadılar Bayramı benim için anılarla dolu olacaktı çünkü kendinden nefret etme gerçeğine dair bambaşka bir boyuta geçtiğim gece bu gece idi.

Elyas'ın onu takip ettiğimi fark etmeyeceğine dair umudum suya düşmüştü çünkü benim gibi bir gerizekâl herhangi bir takibi çaktırmadan yapmanın yanından bile geçemezdi. Ayrıca evdeki bütün vazoların öfkesini üzerime çekmiştim. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama şu vazo denen şeyler her yerde yoluma çıkıyordu. Sonuncusuna takılıp herkesin içinde burun üstü yere çakılmayı başarmıştım.

“Bana mı söylüyorsun?”

Başımı kaldırıp kızıl saçlı bir çocuğa baktım. On altı ya da on yedi yaşından büyük olması imkânsızdı. Bu çocuğun yatma vakti çoktan geçmemiş miydi?

“Pardon. Bana mı söylüyorsun derken?”

“Tişörtün,” dedi tişörtümün üzerindeki baskıyı parmağıyla göstererek.

Gözlerimi devirdim. Lanet olasıca şu tişört. Hayır, kesinlikle ona söylemiyordum. “Beni ısır” kelimelerinin altına şöyle bir açıklama yazmam gerekiyordu: “Sadece tıraş olan erkekler yapabilir.”

“Pek öyle sayılmaz,” diye mırıldandım Elyas'ı gözden kaçırmak için çocuktan başka tarafa bakarken.

“Sanırım bütün gece bunu duymuşsundur, değil mi?” dedi bir elinde bira gülümseyip burnumun dibinde duvara yaslanırken.

İç çektim. Neden hep yanlış tipleri kendime çekiyordum acaba?

“Hayır, bunu ilk söyleyen sen olduğun için minnettarım,” diyerek cevap verdim hissettiğimin yarısı kadar soğuk görünmeye çalışarak. Berbat bir ruh hâlinde olmam onun suçu değildi sonuçta.

“Gerçekten mi?” dedi. “Çok şaşırdım. Muhtemelen diğerleri seninle konuşamayacak kadar korkak.”

Bak oğlum. Elimde zaten bir Bay Cesur var.

“Eminim öyledir,” demeye çalışırken esnememi bastırdım ama Elyas tekrar koridora çıkıp bana doğru yürümeye başladı.

Nefesimi tutup gergin gergin baktım ona. Hiç beklemiyordum ama o da bana baktı. Ah şu turkuaz rengi gözler.

Lütfen dur! Lütfen dur!

Ama durmaya niyeti yoktu. Bana bakmayı bırakıp birlikte gönül eğlendirdiğimi zannettiği çocuğu kesti ve sonra bir anda sırta kadem bastı.

Birkaç saniye boyunca arkasından baktım. Aniden ortaya çıkıp sonra da tek kelime etmeden yanımdan geçip gitmesi beni serseme çevirmişti. *Ya şimdi ya hiçbir zaman!*

“Pardon. Seninle konuşmak harikaydı ama şimdi gitmem gerek!” dedim çocuğa. Sonra da tek bir kelime daha etmeden dönüp Elyas’ı takip etme işime tekrar başladım.

Elyas’ı takip mesafesinde tutabilmek için belli bir hızı korumam gerekiyordu. Çakırkeyifliğim dikkate alınacak olursa bu benim için ciddi konsantrasyon gerektiriyordu. Zordu ama işe yaradı. Düşmeden ya da başka bir felakete sebep olmadan aramızdaki mesafeyi kapatmayı başardım. Dişlerimi gıcırdattım. Bu sefer ne olursa olsun onunla konuşacaktım! Kendimi bir geceliğine düşürebileceğim kadar aptal yerine düşürmüştüm. Ne dedim ben? Bir geceliğine mi dedim? *Hayatımın geri kalanı boyunca.*

Benim gibi insanlara ne deniyordu? Tacizci mi? Evet, bu doğru

bir tanımlama gibi geldi bana. Tanrım, Elyas ile birbirimize zannettiğimden çok daha fazla benziyorduk. Beraber kendi dedektiflik büromuzu falan kurabilirdik.

Pekâlâ. Sadece “Elyas” diye seslenip sonra yürümeyi bırakacağım ve böylece konuşabileceğiz. Aynen böyle olacak.

Planımdaki tek sıkıntı uygulama aşamasıydı.

Derin bir nefes alıp *Yeter artık* diye geçirdim aklımdan. Ona seslenmek için ağzımı açtım ama tam o sırada Elyas bir odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Daha sadece E diyebilmişken ağzımı tekrar kapattım. Kapıya doğru son birkaç adımı da attım. El yazısıyla yazılıp kapıya bantlanmış kâğıtta “Misafir Tuvaleti” yazıyordu.

Yüzümdeki ifade uçtu gitti.

Elyas’ı işlemeye giderken takip etmiştim. Ben. Elyas’ı. İşemeye. Giderken. Takip. Etmiştim.

Tanrım, ben tacizci falan değildim. Tam bir psikopattım!

Beynimde fırtınalar koparken oturma odasına geri döndüm. Umarım Elyas beni görmemiştir diye çaresizce dua ediyordum.

Alex yanımda belirene kadar iliklerime kadar öfke içinde dikildim. Berlin’deki mağazalarda bulamadığı ayakkabılardan bahsettiği monoloğu yarım kulak dinledim.

“Biliyor musun başka bir ayakkabı olsa ‘Ne yapalım, benim kismetim değilmiş’ der geçerdim ama bu ayakkabılar için öyle diyemem. Çok güzeller Emely. O kadar güzeller ki anlatamam.”

Başımı olamaz anlamında salladım.

“Pembe siyah bir ayakkabı. Topuklarında da minik kurdeleler var. Bugüne kadar gördüğün en şirin kurdeleler. Burnunda da...”

Dinlemeyi kestim. Odaya Elyas girdi. Yanımızdan geçip birkaç metre öteye odanın karşı tarafındaki müzik setinin yanına geçti. Duvara yaslanıp canavarların dans edişini izledim.

On dakika boyunca onun olduğu tarafa kısa bakışlar atıp durdum

ve maalesef beni birkaç kez yakaladı. Midem bulanıyordu ve tıpkı Alex'in tepesindeki hale gibi ben de ileri geri sallanıp duruyordum.

Elyas'ın yanına gitsem mi acaba diye geçirdim aklımdan. Ama hoparlörlerin dibi konuşmak için kesinlikle en iyi yer değildi.

Hayır, doğru zamanı beklemek daha akıllıca olurdu. İyi de doğru zamanın geldiğini nasıl anlayacaktım? Hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim tek şey o zaman geldiğinde anlayacak olduğumdu ve öyle de oldu. Bir süre sonra Elyas verandaya açılan cam kapıya yöneldi. Durduğum yerden dışarıda başkalarının da olup olmadığını göremiyordum. Gördüğüm tek şey karanlıktı. Elyas karanlığın içine dalıp gözden kayboldu.

Bu kesinlikle benim bu geceki son girişimim olacaktı. İçkimden büyük bir yudum alıp bardağı Alex'in eline tutuşturdum. "Kusura bakma. Biraz temiz hava almam gerek," dedim.

"Miden mi bulanıyor?" diye sordu beni inceleyerek.

Delirmek mide bulantısıyla aynı şey miydi? Evet, sanırım biraz öyleydi.

"İçkiyi biraz fazla kaçırdım. Burası da fazla kalabalık."

Alex "Peki o zaman," dedi omzunu silkerek. "Gidip Sebastian ne işler karıştırıyor bir bakayım."

Alex'in odadan çıkışını izleyip son bir anlığına gözlerimi kapattım. *Bu sefer de olmazsa eve gidip Elyas'ı tamamen aklımdan çıkaracağım.* Büyük bir kararlılıkla başımı sallayıp derin bir nefes aldım ve verandaya yöneldim. Dışarı adım atar atmaz serin bir esinti karşıladı beni. Kollarımın üst kısmını ovup etrafıma bakındım ve dik-katlice ileri doğru yürüdüm. Arkamda bıraktığım müzik sesi gittikçe azalıyordu. Etrafta Elyas'tan eser yoktu.

Karanlığın içinde birilerini görebilir miyim diye bahçeye inen merdivenlerin başında dikilip bakındım. Evin içinden dışarı yayılan ışık bahçeyi çok hafif aydınlatıyordu. Kollarımla vücudumu biraz daha sıkı sardım. *Hangi cehennemde bu? İnsanlar böyle aniden ortadan...*

“Beni neden takip ediyorsun?”

Elimi kalbimin üzerine götürüp bir çılgılık atarak arkama döndüm.

Elyas verandaya açılan kapının yanı başında duvara omzunu yaslamış duruyor ve dikkatle bana bakıyordu. Lanet olsun! Onu nasıl görmemiştim?

“Ben mi?” dedim biraz bocalayarak. “Seni takip ettiğimi de nereden çıkardın?” *Harikasın Emely. Böyle devam et. Her şeyi daha da beter hâle getirmene az kaldı. Neden durasın ki?*

“Emely,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Beni tuvalete giderken bile takip ettin.”

Lanet olsun. Kıpırmızı oldum. O an tek dileğim yerin dibine girip ortadan kaybolmaktı.

“Belki seni kısa süreliğine takip etmiş olabilirim... *Şeyden önce,*” dedim.

“Kısa süreliğine mi dedin sen?” diye sordu bir kaşını kaldırarak. “Bütün gece peşimdeydin.” Buğulu ses tonu onu bütün gece takip ettiğimi başından beri bildiğini hemen anlamama engel oldu.

“Söyle bakalım. Bunu neden yapıyorsun?”

Bundan sonra olanlar belki de sarhoş olduğum içindi. Belki de bir haftadır içimde biriken öfke dağı yüzündendi. Bilmiyorum. Ama bir anda içimde tuttuğum her şey ağzımdan dökülüverdi. “Pekâlâ Elyas. Anlamıyorum. Bu hafta üç kere Alex’e uğradım ve iki seferinde sen de evdeydin ama neredeydin? Odanda! Odandaydın Elyas! Susadım gibi sudan bahanelerle davetsiz misafir olarak yanımıza gelme rutininden eser yoktu. Hiç yapmadın. Hem de hiç! Bir merhaba demek için bile odandan başını çıkarmadın!

“Bu kadar da değil!” diyerek devam ettim. “Aylarca günün her saatinde bana mesaj yolladın ya da aradın ama bu hafta hiç sesin çıkmadı. Hem de hiç!” Ellerimi deli gibi sağa sola sallamaya başladım. “Ya bu gece yaptığına ne demeli? Senin olayın ne? Vampir kılığına girmişsin Elyas ve benim üzerimde de ‘Beni Isır’ yazar bir tişört var.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Anladın mı? Sen vampirsin. Ben de ‘Beni Isır’ diyorum. Tişörtümdeki yazının altını çizmek için boştaki elimi yazının altında ileri geri gezdirdim. “Kafanda dışa vurmak istediğin yüzlerce parlak fikir yok mu senin? Boynumun ısırıklarla dolu olması gibi mesela?”

“Tanrım, Elyas,” dedim sesimi yükselterek. “Uyuşturucu falan kullanmaya başladıysan bunun bir çaresine bakarız!”

Öfkeme hiç uymayan hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Emely,” dedi kısa bir süre sonra. “Senin benimle iletişime geçmeni beklemiş olabileceğim geldi mi aklına hiç?”

Kendimi dalgalı bir denizde yelkenleri bir anda rüzgârsız kalmış, çaresizce sürüklenen bir tekne gibi hissettim. Eksik olan tek şey uzaklardan gelen sis düdüğünün sesiydi. Gözlerimi kırıştırdım.

“Tanrım, Emely,” diyerek devam etti. “Seni kızdırmaya çalışmaktan yoruldum.”

Şüpheyle yüzümü buruşturdum. O bile söylediklerindeki alaycılığı fark etti.

“Pekâlâ, tamam. Tabii ki seni kızdırmaya çalışıyorum,” dedi. “Ama *ciddi olarak* değil.”

Elyas bilmece gibi konuşuyordu.

“Bu ani değişikliğin nereden çıktığını sorabilir miyim? Demek istediğim, geçen hafta kamp yaparken yaptığım her şeye burnunu sokmak için her fırsatı değerlendirip, beş ay boyunca benimle oyun oynadıktan sonra bir gecede artık beni *cidden* kızdırmak istemediğine mi karar verdin? Bu da ne demekse artık. Kaçırdığım bir şey mi var?”

Elyas iç çekip ayaklarına baktı.

“Biliyorsun, seninle kamp yapmanın güzel olduğunu düşünüyordum ama senin için berbat bir şey olabileceği fikri beni allak bullak ediyor.”

Alnımı kırıştırdım. “Benim için berbat bir şey olduğunu da nereden çıkardın?”

Bir bana bir verandanın karolarına bakarken derin bir nefes verdi.
“Sadece bir his,” dedi sonunda omzunu silkerek.

Sorun neydi? Onunla konuşursam her şeyi anlarım diye düşünmüştüm ama şimdi kafamda daha çok soru vardı. Bu çok anlamsızdı.

“Elyas,” dedim. “Bu bir tür taktik ya da onun gibi bir şey mi?”

Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi süzdü beni. Ben de yüz ifademle ciddi olduğum mesajını verdim. Burnundan soludu.

“Unut gitsin,” dedi yaslandığı yerden doğrulup içeri girmek için arkasını dönerken.

Nasıl yani? Şimdi de beni burada öylece bırakıp gidecek miydi? Hem de kafamın içinde onca soru işareti uçuşup dururken? Bunu yapmasına izin veremezdim!

“Lanet olsun! Bekle!” dedim ileri doğru bir hamle yapıp kolunu tutarak. Durup önce dirseğini tuttuğum elime sonra da yüzüme baktı. “Seninle kamp yapmanın berbat bir şey olduğunu düşünmedim,” dedim kolunu bırakırken.

“Düşünmedin mi?” Tedirginliği yüzünden okunuyordu.

“Hayır! Bu fikre nereden kapıldın? Sana ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok! Ama bu yeni Elyas beni korkutuyor,” dedim iki elimi de saçlarımda gezdirirken. “Tekrar, sadece tekrar eski Elyas olamaz mısın?”

Tanrım, bunu gerçekten de söyledim mi?

Elyas şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

Hayır.

Hemen ortadan kaybolmalıyım. Hemen ortadan kaybolmalıyım.

Üç, iki, bir, şimdi!

Lanet olsun!

Elyas başını yana eğip kaşlarını kaldırdı. “Sen az önce tekrar eski Elyas olmamı istediğini mi söyledin?”

“Ben mi?” dedim utangaç bir kahkaha atıp elimi yok öyle bir şey anlamında sallayarak. “Hayır, hayır, hayır. Sen beni yanlış anladın.

Ben... Şey, aksi Elyas dedim.”

O eski çok tanıdık baştan çıkarıcı gülümseme yüzüne geri dönerken gözleri parlamaya başladı.

Evet. İşte yeniden başladık! *Harika. Bir dakika... Harika falan değil... İmdat!*

Bana doğru bir adım atarak “Hazır söylemişken,” dedi. “Tişörtünde ne yazdığını konusuna geri dönmek istiyorum.”

Başımı olmaz anlamında sallayıp geri çekildim ama bu Elyas’ın beni köşeye sıkıştırmasına engel olmadı.

Sırtımın birden evin duvarına yapıştığını fark edince “Dur,” dedim. Parmaklarımı evin dış yüzey sıvasına bastırırken gerildim. Bana yaklaşmaya devam etti. Birden karnını karnıma bastırıp yüzünü bana doğru eğdi. Göğsüm hızla kalkıp iniyordu. Kafamda *kişisel alan* sözcükleri yanıp sönüyordu ama yerimden kıpırdayamıyordum. Bana yaklaşan turkuaz yeşili gözlerine baktım. Gözlerinin etrafındaki koyu gölgeler gözlerinin her zamankinden daha çekici görünmesine sebep oluyordu. Kalp atışlarım geçen her saniye hızlanıyordu. Elyas gülümseyip parmaklarını kolumda dolaştırdı. Heyecandan kaskatı kesildim. Bana öyle yakındı ki kokusunu alabiliyordum.

Parmaklarıyla bileğimi kavrayıp yüzüne götürürken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Sadece hayır de Emely! Sadece hayır de!

Kolum direnemeyip pes etti. Burnunu nazikçe bileğimin içinde gezdirdi. Sanki o gerçek bir vampirmiş gibi bileğimdeki atardamar belirginleşmişti. Atardamarımın üstünden hafifçe öptü. Dudakları o kadar yumuşaktı ki başım döndü.

Bu çocuk bana ne yapıyordu böyle?

Gözlerimle ona yavaşça durmasını söyledim ama o beni gözlerine hapsederek gülümsemeye devam etti.

Tiz bir sesle “Dur,” dedim

“Bu pek ikna edici olmadı,” diye fısıldadı elimi alıp ensesine götü-
rürken. Elimi çok sıkı tutmuyordu. İstesem çekebilirdim ama nedense
yapmadım. Diğer eliyle yüzümdeki birkaç tel saçı geri atmasına izin
verdim. Sonra saçlarımın geri kalanını da geri iterek boynumu açtı.

Hemen şimdi dur! Dur!

Soğuk parmak uçları yanağıma değip bakışlarıyla birlikte aşağı
indi. Çenemin üzerinden geçip yavaşça boynumu okşadı. Parmak-
larından birini dikkatle ama bilerek tişörtümün yakasından içeri so-
kup yakamı biraz aşağı indirdi. Nefes aldım.

“Sonsuza dek benimle olmaya hazır mısın?” diye fısıldadı kulağı-
ma, vücudunu vücuduma daha kuvvetli bastırırken. Cevabım boğa-
zımda düğümlendi. Yapabildiğim tek şey tiz bir inleme oldu.

Gülümseyerek “Bunu evet olarak kabul ediyorum,” dedi ve boy-
numa doğru eğildi. Tanıdık kokusu gittikçe yoğunlaşıp etrafımdaki
her şeyin eriyip yok olmasına sebep oldu. Dudakları nihayet boynu-
mun her yerini öpmeye başlayınca kendimi geri çektim. Boşu boşuna
tutunacak bir yer arayarak parmaklarımı duvara daha güçlü bastır-
dım. Arkamda duvar olmasa şimdiye kadar çoktan yere yığılmıştım.

Dudaklarını boyun çizgimden birkaç santim aşağı kaydırıp köp-
rücük kemiğimi öptü. Sıcak nefesi tüylerimi diken diken ederken
öptüğü yerler yanıyordu. Dizlerimin bağı çözölmüştü. Dudakları
şah damarıma değdiğinde iç çektim. İhtiyacı olan alanı sağlamak
için refleks olarak boynumu gerdim. Hızlı sıcak nefesi, dudakları ve
burnunun ucu boynumu ısırmaya hazırlanıyormuş hissini verirken
tenime dokundu.

Kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabiliyor muydu?

Parmaklarıyla boynumu okşayıp beni güçsüz bıraktı. Birden sivri
dişleriyle boynumu hafifçe ısırıldığını hissettim. İnleyip kendimi rezil
ettim.

Dudakları tekrar boynuma yöneldi. Çenemin altını öpmeye başla-

dıklarında boynumu gerip başımı evin duvarına yasladım. Parmaklarım kendiliğinden ipek saçlarının arasında gezinmeye başladı. Öpücükler çeneme ulaşmıştı. Dudaklarıma ulaşmalarına çok az kalmıştı.

Tanrım, dudaklarımdan öpecek!

Buna bir son vermeliyim.

Evet... Hemen şimdi.

Hemen. Evet, bunu yapacak zamanım var.

Kesinlikle... Var...

Ne yapmalıyım?

Öp...

Evet, bu doğru... Onu öpmeliyim.

Ama dudakları tam ağzımın dibindeyken, dudaklarım o dudakların sıcaklığını hissederken öpmeyi bıraktı. Alnını alnıma dayayıp gözlerimin içine baktı. Vücudunu benim vücuduma bastırırken ben de onun gözlerinin içine baktım.

“Neden bana durmamı söylemiyorsun?” diye fısıldadı. Nefesini ayrıık dudaklarımda hissedebiliyordum.

“Alkolden olabilir mi?” diye ciyakladım.

Gülümseyip parmaklarını tekrar şah damarımda gezdirdi. Teneğim yanıp tutuşuyordu.

“Peki kalbin niye benimki kadar hızlı atıyor?”

Nabzımı mı ölçüyordu bu? Buna hile yapmak denirdi.

“Tansiyonum yükselmiş olabilir mi?” dedim boğuk bir sesle. Bu onu daha çok eğlendirdi.

“Seni özledim meleğim,” dedi. Parmaklarının arkasıyla boynumun kenarını okşadı. Parmaklarının önce köprücük kemiğime sonra da belime doğru ilerleyişini belli belirsiz hissediyordum. Titerdim. Midemde havai fişekler patlıyormuş hissi yaratan bu duygu yoğunluğuna neredeyse dayanamıyordum artık. Elleri kalçamın üzerindeyken durdu ve duvara yapıştırdığım elimi eline aldı. Elimi

duvardan alıp uzun siyah ceketinin altından kalçasına yönlendirmek onun için zor olmadı. Ona ilk kez gerçekten dokunuyordum. Onu elimin altında hissediyordum. Onu. Onun vücudunu.

Elyas diğer elini öbür kalçama koyup beni kendine doğru çekti. Soluk soluğa kalmıştım. *Öp beni* aklımdan geçen tek şeydi. *Şimdi. Burada. Sonsuza dek.*

“Emely... Ben...” dedi. Dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi. Gözlerimi kapattım.

“Biraz kendine gelebildin mi Em...”

Şaşkınlık içindeki Alex’in yüzüne bakmak için ikimiz de zamanında kaldırdık başımızı. “Siz ne halt?..” dedi dik dik bize bakarak.

Sorusuyla karışan tiz sesi birkaç dakikadır bastırdığım bir düşüncenin tekrar kafamda dolaşmasına sebep oldu. Ben burada ne halt ediyordum? Taş kesilmiş bir vaziyette tekrar Elyas’a bakıp onu öpmeme ramak kaldığını fark ettim. İçinde kendimizi kaybettiğimiz o büyü an bozulunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ellerini itip kendimi ondan uzaklaştırarak Alex’in yanından uçarcasına geçtim ve veranda kapısından içeri girip oturma odasına kaçtım. Az önce ne olmuştu öyle? Onu neredeyse öpmüştüm! Ve Tanrı biliyor başka şeyler de yapmıştım. Üstelik bunlar o boynumun her yerini öptükten sonra olmuştu.

Tanrım!

İçkiye ihtiyacım vardı. Tamamen dürüst olmam gerekirse yeni bir iç çamaşırına da.

Kalabalığın içinde dirseklerimle kendime yer açarak mutfığa kadar gidip içkilerin olduğu yere ulaştım. Bir bardak alıp içine önce biraz kola geri kalanına da votka doldurup kafama diktim. Aynı şeyi bir kez daha tekrarladım. Lanet olsun, Elyas’tan uzak durmam gerekiyordu! Peki gerizekâli ben ne yapmıştım? Kalbimi yerinden çıkarıp ayaklarına sermiştim. Böylece ona kalbimi ezmekten başka bir seçenek bırakmamıştım.

“Emely Winter!” diye bağırdı arkamdan en iyi arkadaşım.

Homurdandım. Alex'in melek kostümü giyip beni hayatımın hatasını yapmaktan hem de ikinci kez kurtaracağını kim bilebilirdi ki? Deliye döneceğini ve beni bekleyen son şeyin bir melek olduğunu biliyordum o ayrı. Beni bekleyen şey daha ziyade şeytanın yavrusuydu. Votka şişesini kaptığım gibi kendime bir içki daha koydum. Bardağı tezgâha bırakıp ona doğru dönmeden önce içkimden bir yudum aldım.

Ve... Başla!

"Ağabeyimle aşna fişne yapmak için verandaya çıkmak da ne oluyor?" diye sordu. Sebastian geride durdu. Her şey yolundaymış gibi görünmeye çalışmasına bakılacak olursa eline bir gazete alıp sanki hava durumunu okumaktan daha heyecan verici bir şey yokmuş gibi davranırsa şaşmazdım.

"Senin lanet olası ağabeyinle aşna fişne yapmıyordum!" dedim. Ne demeye eften püften şeyler için bile kendimi hep aklamak zoruunda kalıyordum ki?

"Sizinkinin yanında masum kalan porno filmler seyretmişliğim var benim!" diye bağırdı.

"Abartmayı kes Alex. Birbirimize biraz yakın duruyorduk o kadar. Ne var ki bunda?"

"Biraz yakın mı?" diyerek söylediğimi tekrarladı. Gözleri ateş püskürüyordu. Ellerini kalçasına koyup "Emely," dedi. "Ağabeyimle aranda bir şey varsa itiraf etmeni kaç kez söylemişimdir sana?"

"Anlık bir şeydi! Onunla aramda hiçbir şey yok!"

"Şu anda sana çok kızgıyım! Sözüm ona en iyi arkadaşım karşımda duruyor ve bana doğru düzgün hiçbir şey söylemiyor! Aslına bakarsan yaptığın tek şey yalan söylemek!"

"Tanrım, Alex. Şunu iyice kafana sok artık. Sana bir şey söylemiyorum çünkü ortada *söylenecek bir şey yok.*"

Üzgün bir yüz ifadesiyle çenesini kaldırıp "Seni asla affetmeyeceğim!" dedi.

Başımı arkaya attım. Yeterince sorunum yok muydu zaten? Şu anda düşünmem gereken en son şey Elyas ile aramda ne olduğunu en ince ayrıntısına kadar anlattığım bir e-posta göndermediğim için Alex'ten özür dilemekti.

"Sakin ol Alex," dedim. "Pekâlâ, içkiyi biraz fazla kaçırmıştım ve dışarıdan bakan biri için durum aslında olduğundan daha şüpheli uyandırıcı görünüyor olabilir. Ama inan bana aramızda bir şey olmadı. O yüzden saçmalamayı kesip içmeye devam etmeme izin vermeni rica etsem?" diyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Böyle kıyırık bir açıklamayla paçayı kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Hiçbir yere kıpırdamadan bana gerçeğin ta kendisini anlatacaksın. Yoksa sana ölünceye kadar bir gram huzur vermem."

Ciddi miydi bu?

Etrafta bir yerde dikilmesi gerekirken yanıma konuşlanmış olan Sebastian'a dönüp "Rica etsem fino köpeğini yanına çağırabilir misin?" dedim.

"A-Alex," diye kekeleyi gözlerini kırıştırarak. "Alex, tatlım, belki de... Şeyle ilgili... Sence de biraz aşırı tepki vermiyor musun?"

Alex ağır hareketlerle Sebastian'a dönüp tehditkâr bir bakış attı. "*Aşırı tepki* mi veriyorum?"

Sebastian irkildi. "Ben... Yani... Şey..." Ellerini kaldırıp çok kibar bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Alex, tatlım. Demek istediğim Emely ile Elyas arasındaki ilişkinin ne kadar karmaşık olduğunu ikimiz de bilmiyoruz. Emely'nin bu konuda sana bir şey söylememesi ni belki de kişisel algılamamalısn." Omzunu silkti. "Belki aralarında ne olduğunu kendisi de bilmiyordur."

Sebastian hep sürprizlerle dolu bir insandı. İlişkileri boyunca ondaki empati duygusunun onda biri Alex'e bulaşsa gerçekten çok mutlu bir insan olurdu.

Alex kısa bir süreliğine söyleyecek bir şey bulamadı. Burnunun

üstündeki öfke kırışıklıkları bile yok olmuştu. Yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Ama bu yüz ifadesinin az sonra değişeceğinden adım gibi emindim çünkü yüzündeki şaşkınlık ifadesi ve tepkisizliği anında şüpheye dönüşmüştü. Sebastian'ın yerinde olsam bunu çok da hafife almazdım. Biraz alttan almaya başlasa iyi olurdu.

“Acaba sen bu konuyla ilgili benden daha çok şey biliyor olabilir misin?” dedi gözlerinde şimşekler çakarak.

Sebastian gergin bir şekilde omzunu silktilti.

İnsanların gerçek karakterleri genellikle olağandışı hâllerde ortaya çıkar. Maalesef ben bu sınavı geçemedim. Bana yardım ettiği için Sebastian'ın da başı dertteydi. Şimdi benim de onun için aynı şeyi yapmam gerekiyordu ama bunu yapmak yerine Alex'in aklının bir anlığına Sebastian'ın söylediklerine takılmış olmasını içki bardağımı kaptığım gibi oradan tüyme fırsatına dönüştürdüm. Onlar daha ne olduğunu anlamadan sağa sola yalpalayarak da olsa mutfaktan çıkmayı başardım. Sızlayan vicdanım yarına kadar bekleyebilirdi.

İyi de şimdi nereye gidecektim?

Hafifçe sallanarak kotumun cebinden cep telefonumu çıkardım. Harika. Son otobüs iki saat önceydi. Önceki niyetim Alex ve Sebastian'dan beni eve bırakmalarını rica etmektir ama bu tür ricalara bir süre ara vermek zorunda kalacaktım.

Yurt, yürüyerek gidemeyeceğim kadar uzaktı. O yüzden üzücü de olsa elimdeki son seçeneğe başvurmak zorundaydım. İçkimden büyük bir yudum aldım. Başkaları çok içip komaya girebiliyorsa bunu gerektiğinde ben de yapabilirdim.

Tabii ki alkolün sorunlarımı çözmeyeceğinin tamamen farkındaydım ama o sırada aklıma daha iyi bir çıkış yolu gelmiyordu. Elyas haftalardır sınırlarımı zorluyordu ve artık o sınır aşılmıştı.

Sakarlığım içkinin etkisiyle daha da artınca adım atmakta bile zorlanarak ilerledim. Şu anda ihtiyacım olan son şey Elyas ile karşı-

laşmaktı. Etrafıma bakıp başımı öne eğdim ve yüzümü saklayarak ilerlemeye devam ettim ama iş işten geçmişti.

Birinin arkamdan “Emely, bekle!” diye seslendiğini duydum.

Beklemek mi? Seni mi? Anca rüyanda görürsün. Panikleyip sesin geldiği taraftan uzak bir yere doğru koşar adım gitmeye başladım. Ama o da hızlandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan elini kolumda hissettim.

“Bana dokunma!” diye bağırdım. Kolumu elinden kurtarıp yürümeye devam etmeye çalıştım ama Elyas önüme geçip yolumu kesti. Burnumu neredeyse göğsüne geçiriyordum.

Gözlerimdeki öfkeyi görmüş olacak ki avuç içleri görünecek şekilde iki elini havaya kaldırarak beni sakinleştirmeye çalıştı. “Lütfen aşırı tepki verme Emely. Sadece konuşalım. Tamam mı?”

Onu kenara itip geçmeye çalışırken “Konuşulacak bir şey yok!” dedim ama o kollarını açıp beni durdurdu.

“Hayır, konuşmamız gereken bir iki şey var. Emely lütfen. Hadi biraz dışarı çıkıp konuşalım.”

“Dışarısı derken nereyi kastettin? Dur tahmin edeyim. Mustang’in arka koltuğu.” Homurdanıp arkama döndüm ve onun tersi yönde ilerledim.

Tekrar bana yetiştikten sonra “Tatlım sen istedikten sonra ben de memnuniyetle konuşmamıza orada devam etmek isterim,” dedi sırtarak. “Ama cidden önce bir konuşalım Emely.”

Aklımdan hemen oracıkta boynunu kırmayı geçirerek kollarımı göğsümün üstünde kavuşturdum.

“Boşversene sen,” dedim. “Yapacağını yaptın zaten. Sen... Sen... Sen...”

“Ben mi?” dedi bir kaşını kaldırarak.

“Sen... Sen ve sahte gülümsemen ve dokunaklı ses tonun.”

Sahte ve dokunaklı mı? Tanrım, ne dedin sen Emely? Bir kez daha yanından geçmeye çalıştım.

“Sahte gülümsemem ve dokunaklı ses tonum mu?” diyerek söylediklerimi sinirli sinirli tekrar etti beni tekrar koluyla durdururken.

“Lütfen bana dokunmayı kes!”

“Benden kaçmaya çalışma o zaman!”

“Seninle daha fazla konuşmak istemediğimi anlamıyor musun?”

“Ama ben az önce olanlar hakkında konuşmak istiyorum,” diyerek cevapladı sorumu.

“Sana konuşulacak bir şey olmadığını söyledim ya! Çünkü hiçbir şey olmadı!”

“Sen olanlara hiçbir şey mi diyorsun yani?”

Her şeyden çok kendime öfkelenerek homurdandım. Kendimi böyle bir tartışmanın içine nasıl sokardım?

“Pekâlâ, ille de konuşmak istiyorsan sen bilirsin. İçkiyi fazla kaçırdım. Tamam mı? Bilmen gereken tek şey bu.”

“Bu mu gerçekten?” dedi söylediklerimin tek bir kelimesine bile inanmayarak.

İçimden küfrettim. Daha ikna edici bir şey bulmalıyım.

“Evet, lanet olasıca. Hepsi bu! Seni kadınlar üzerindeki etkiye dair bilgilendirmek zorunda da değilim ayrıca. İçki konusuna gelecek olursak,” dedim nefesimi toplayarak. “Olayların kontrolden çıkmasına izin verdim o kadar! İşte olup biten bu. Tatmin oldun mu? Yolumdan çekilecek misin artık?”

Gözlerini kısarak beni inceledi.

“Peki niye bu kadar üzgünsün o zaman?” dedi.

Ondan nefret ediyordum! Ondan nefret ediyordum! Ondan nefret ediyordum!

“Üzgün falan değilim! Öfkeliyim!” Ona milyonuncu kez arkamı dönüp kaçmaya başladım.

Tamamen çuvallamıştım. Ona âşık olduğumun farkındaydım. O da ona âşık olduğumun farkındaydı. Öyle olmadığına onu artık asla ikna edemeyecektim.

Kendimi bu hâle nasıl düşürmüştüm?

Ne yapacağımı bilmeden içkinin beni uyuşturacağını umut ederek bardağı ağızıma götürdüm.

“Körkütük sarhoş olman hiçbir şeyi çözmeyecek,” dedi Elyas peşimden gelirken.

Durdum. “Tam tersine. Mükemmel bir çözüm olduğunu düşünüyorum!” Yürümeye çalıştım ama Elyas yine kollarını açıp durdurdu beni.

Ona öfkeyle baktım.

Şaşkın bir yüz ifadesiyle “Sen bazen... Bazen çok... Anlaşılmaz oluyorsun,” dedi.

“Anlaşılmaz olan *ben* miyim?”

Başını evet anlamında salladı.

Evet biraz anlaşılmaz bir insan olabilirdim ama Tanrım, ben anlaşılmazsam o ne oluyordu o zaman?

“Öyleyse ne olmuş?” dedim. “Tamam, ben anlaşılmaz bir insanım. Öküzün teki olmaktan bin kat iyidir.”

Aşağılanmış hissedip burnundan solurken yüz ifadesi değişti.

Geriye doğru birkaç adım atıp geçmem için bana yol verdi.

“Biliyor musun?” dedi. “Bazen ağızımdan çıkan herhangi bir şeye inanmak gibi bir derdinin bile olmadığı fikrine kapılıyorum.”

“Canın neye inanmak istiyorsa ona inan,” diye homurdandım onu ikinci kez arkamda bırakırken.

Bu kez arkamdan gelmedi.

BÖLÜM 2

KÜÇÜK EMELY’İ AŞAN ALKOL

İki saat sonra oturma odasındaki kanepede Freddy Krueger kostümlü biriyle yan yana oturuyordum. Aslında “oturmak” tanımı biraz abartılı bir tanım olurdu. Islak bir bulaşık bezi gibi gelişigüzel yayılmıştım kanepeye.

Kırmızı siyah çizgili süveteriyle yanımda oturan kanep arkadaşım hakkında henüz fazla bir bilgi sahibi değildim. Tek bildiğim Freddy Krueger gibi giyindiği ve benim kadar acınası bir hâlde olduğuydu. Onu tek başına otururken bulmuş, yanının boş olup olmadığını sormadan kendimi kanepeye atmıştım. Ne de olsa mutsuzluk kendine bir can yoldaşı arar. Şimdilik gayet iyi anlaşıyorduk. Sarhoş kafayla doğar doğmaz birbirinden ayrılan ikiz kardeşler teorisiyle eğlenmişim bile.

“Bir fırt daha çekmek ister misin?” diye sordu kelimeleri ağzında yuvarlayarak. Şişeyi bana uzattı.

Minnettarlıkla aldım şişeyi elinden. “Şu aptal karton bardaklardan içmekten çok daha iyi,” dedim ve şişeyi ağzıma götürüp acımtırak içkiyi kafaya diktim. Yüzümü ekşittim.

“Doğru,” dedi başını evet anlamında sallayarak.

“Hey, Freddy?”

“Aslında adım Freddy değil.”

“Ne o zaman?”

“Chev.”

“Chev mi?”

“Hayır. *Djev*. *Djevree*’nin kısaltılmışı.”

“Ha anladım. *Jeff*. Jeffrey yani.”

“Evet,” dedi. “Ya senin?”

“Benim adım Emely.”

“Merhaba Emely,” dedi. El sıkıştık. Onca zamandır yan yana oturup şimdi içtenlikle el sıkışıyor olmamıza güldüm. Sonra şişeyi ona uzattım.

“Sen bana ne soracaktın?” dedi birbirimize adımızı söylemeden önce başlatmaya çalıştığım sohbete geri dönerek.

Kafamın içinde dönüp duran fikirleri gözden geçirmek için bir süre bekledikten sonra “Ha o mu?” dedim. “*Sen* niye sarhoş olmak istiyorsun diye soracaktım.”

“Çünkü kız arkadaşım beni terk etti,” dedi yere bakıp başını iki yana sallarken.

“Hadi be. Kötü olmuş.”

“Evet. *Çılgılık* filmindeki gibi giyinen herifle aldattı beni.”

“Bu çok yanlış. Feci bir şey. Çok feci.”

“Dahası da var.”

“Dahası mı var?”

“Evet. *Çılgılık* filmindeki adam gibi giyinmeyi ben istiyordum aslında.”

“Hadi be,” dedim gülerek. O da güldü.

“Aynen ama bu hiç komik değil.”

“Haklısın. Tahmin edebiliyorum.”

“Pis ellerini kız arkadaşımın üzerinden çekmesini söyledim ona ama o sırtmaya devam etti.” Jeff başını daha da eğdi. Hafifçe kalçasına vurdu. “Sanırım şu anda hepsinden daha beter bir sorunum var,” diyerek devam etti.

“Dahası da mı var?” Amma da şanssız bir herifmiş diye geçirdim içimden.

“Evet. İşte orada dikilen herif,” dedi parmağıyla göstererek. “Sanırım bana yazıyor.” Kimi gösterdiğine bakmak için döndüğümde gözlerim Elyas’a takıldı. Kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanmış bize bakıyordu. Umarım konuştuklarımızı duymamıştır diye geçirdim içimden. Freddy, Elyas’ın bakışlarını kendi üstüne alınmıştı. Nefesim kesilene kadar kahkahalarla güldüm. Bir süre hem öksürüp hem de soluklanmaya çalıştım.

“Hayııııı! O Elyas,” dedim gözümde akan yaş silerek.

“Onu tanıyor musun?”

“Evet. Bana öfkeden köpürüyor çünkü ona öküz dedim.”

“Niye ki?”

“Çünkü ona deliler gibi âşığım ama onun tek derdi beni yatağa atmak.”

“İyi ya işte,” dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. Hiç de iyi değildi. Hem de hiç.

“Peki ne demeye saatlerdir orada dikilip duruyor?”

“Bilmem.”

Derin bir iç çektim. Bir süre ikimiz de konuşmadık.

“Ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi.

“İh.”

“Bence sen ve ben öküz piyasasını parmağımızda oynatıyoruz.”

“Evet, bence de.” Bu cevap ikimizi de çok keyiflendirdi. “Hey,” dedim şişeyi bana uzatsın diye göğsünü dürterek.

“Al,” dedi şişeyi verirken.

“Teşekkürler!” İçkiden bir fırt çekip yüzümü buruşturdum. Benim gibi arada bir içenler için sek votkaya alışmak biraz zaman alıyordu. Şeytanın içkisi!

“Biliyor musun bi saçmalık daha var,” dedim.

“İh.”

“Eve nasıl döneceğimi bile bilmiyorum. Alex ve Se... Sebas... Basti çoktan gittiler herhâlde.”

“Alex ve Sebaa...Sebaa-sebash-bashti? de kim? Öğrenci değişim programı ile gelen öğrenciler mi?”

“İh. Psikolog onlar.”

“Ha?”

“Zehirli küçük arkadaşım ve onun salak, mükemmel erkek arkadaşı.”

“Anladım. E eve nasıl döneceğini bilmiyorsan şimdi ne yapacaksın?”

“Bilmem. Burada takılıp içerim herhâlde.”

“Yok artık. İstersen benim evime gelebilirsin,” dedi.

“Senin gemine mi?”

“Evime.”

“İsminin Jeff olduğunu zannediyordum.”

“Hayır, yani evet. Beraber benim eve gidelim diyorum.” Nihayet ne dediğini anladım.

“Yakında mı oturuyorsun?”

“Evet. Köşeyi dönünce.”

“Harika!”

“Ama gitmeden önce biraz daha içelim olur mu?” dedi.

“Haklısın. Önce dertlerimizi biraz daha hafifletelim,” dedim.

“Plan diye buna derim. Biliyor musun?” dedi.

“İh.”

“Seninle rahat konuşuluyor Elvira.”

“Emely,” dedim.

“Ben de onu demek istedim!”

“Seninle de Freddy!”

“Chev!”

“Chef?”

“Hayır, Jeff!”

“Ha, tamam.”

“Şişt!” dedi şişeyi kadeh kaldırır gibi kaldırarak. Şişeyi kafasına dikerken içindeki içkinin hızla azalışını izledim.

“Hey, bir fırt da bana bıraksaydın,” dedim şişeyi göstererek. “Damla kalmamış!”

“Damla kalmamış da ne demek?”

“Dibine kadar boşalmış,” dedim.

“O zaman bir tane daha alalım!”

“Sıra sende,” dedim.

“Hadi ya. Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Benim sıram olamaz. Senin sıran,” dedi. Ayağa kalkma korkusuyla söylendim. Düşündükçe korkum daha da netleşti. Bu gece bir kereliğine de olsa bir mola veremez miydim sanki? Sessizce homurdanıp Freddy’nin kalçasına tutunarak kendimi kaldırmaya başladım. Önce sola sonra da sağa doğru biraz yalpaladım.

Yalpalarken etrafa bakındım. Sarhoş olmak hızlı trende giderken camdan dışarı bakmak gibi bir şeydi. Her şey gözünüzün önünden akıp gidiyordu. Baktığınız şeyin ne olduğunu nihayet anladığınızda görüş mesafenizden çoktan çıkmış oluyordu. Sarhoş olmanın hızlı trende olmaktan tek iyi tarafı daha eğlenceli olmasıydı. Kanepenin kolundan destek alıp dengemi sağlamaya çalışırken kıkırdadım. Sonunda iki ayağımın üstünde durmayı başardım. Parmagımı Freddy’e doğrulttum. “Bir yere kaybolma tamam mı? Burada bekle.”

Elini kalbinin üzerine koymayı beceremeyip omzunun üzerine koydu ve “Yemin ederim bekleyeceğim,” dedi.

Omuz yeminini kabul ettim ve “Güzel,” dedim. Sonra da sallanarak Elyas’ın yaslandığı duvarın oradaki kapıya doğru yürüdüm. Elyas bir süre sağa sola yalpalayarak ona doğru ilerleyişimi izledi. Kızgın olduğu her hâlden belliydi ama ona yaklaştığımda kılını bile

kıpırdatmadı. Bir anlığına duraksadım. Birdenbire karşımda *iki* tane Elyas vardı. Bilmediğim bir ikizi falan mı vardı bu çocuğun? Yoksa tren seyahatimden kalma bir göz yanılması mı yaşıyordum? Emin olamadım ama iki Elyas da duvara yaslanmış kızgın kızgın bana bakıyordu. Nedense bana şirin göründüler yine de.

Düşmemek için Elyas'lardan birine katılıp hemen yanında duvara yaslandım ve onu dirseğimle hafifçe dürttüm. Güldüm ama o -ya da onlar- sadece karşıya bakmaya devam etti. Kollarımı göğsümde kavuşturup yüzüme aynı kızgın ifadeyi takınarak onu taklit ettim. Oturduğu yerden olup bitenleri izleyen Freddy de gülmek için kendini zor tutuyordu. Elyas donuk gözlerle karşıya bakmaya devam edince daha çok güldüm. "Hiç eğlenceli değilsin!" dedim ama hiçbir tepki vermedi.

"Sen bize içecek bir şeyler almayacak mıydın?" diye seslendi Freddy.

Dudaklarım O şeklini aldı. "O, evet ya!" Duvardan doğrulup kapı koluna tutunarak ayakta kalmayı başardıktan sonra düşmeden yürüyebildim. Mutfağa doğru yürürken içimden "Hay ben bu koridoru bu kadar dar tasarlayan mimarın..." diyerek omzumu koridorun duvarına yasladım. Ancak bir insanın geçebileceği genişlikteydi!

Beş dakika sonra gideceğim yerin dışında evin her yerine gitmiştim. Sahi neredeydi şu mutfak?

Sarhoşluklarını uyuyarak geçirmeye çalışan vücutları bulmak için birkaç kez durup etrafa baktım. Görünüşe göre sızmış bedenler çoğaldıkça mutfağa biraz daha yaklaşıyordum. Mutfağın yolunu bulmayı başardım. İçeride kimse yoktu. Gel gör ki mutfağa giriş koridordan daha dardı! Neyse ki korktuğum başıma gelmedi. Sallana sallana bardan geri kalanların yanına gittim.

Elime hangi şeyi aldıysam boştu. İçlerinde tek bir damla içki kalmamıştı. Onca içkiyi kim içmişti? İnanılır gibi değildi. Arayışıma

devam ederken dirseğim yanlışlıkla şişelerden birine çarpınca şişe tezgâhta yuvarlandı.

“Ay!” dedim gülerek.

Tanıdık bir ses arkamdan “Bence yeterince içtin artık,” dedi.

Ay, en sevdiğim ses.

“Sence öyle mi? Bence değil ama.” Başka bir şişeyi aldım elime. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama içinde biraz içki kalmıştı. Elyas’a kaçamak bir bakış attım.

Yanıma gelip şişeyi elimden aldıktan sonra “Senin derdin ne Emely?” dedi.

“Hey!” dedim yüzünü görmek için dönerek ama gözlerini görünce sustum.

“Ne demeye kendini kaybedecek kadar içtin ki?” diye sordu.

Neden olacak senin yüzünden diye geçirdim içimden.

Omzumu silktim.

“Bu kadar yeter. Seni eve götürüyorum.” Şişeyi tezgâha bıraktı.

“Ben biraz daha kalmak istiyorum.”

“Yeterince eğlendin Emely. Artık yeter.”

Suratımı astım. “Delirdin mi sen?”

“Evet. Hem de hayal bile edemeyeceğin kadar,” dedi. Ses tonu sakindi. En çok da bu korkuttu beni.

“Ama ben senin delirmeni istemiyorum ki.”

“Bunu önceden düşünecektin.”

“Özür dilerim.” Başımı eğip yüzümü göğsüne yasladım. Sımsıkı sarılıp öpmek istiyordum onu. Onun da beni benim onu sevdiğim kadar sevmesi gerekiyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra Elyas omuzlarımdan tutup itti beni. Bakışları aynı şeyi tekrar denemeyi düşünmeme engel oldu.

“Yürü gidiyoruz,” dedi.

“Ama Freddy ne olacak?”

“Ne olmuş Freddy’e?”

“Ona veda etmem lazım.”

“Emely,” dedi gözlerini kısa bir süreliğine kapatarak. “Ne kadar kızgın olduğumu sana anlatamam. O da yetmezmiş gibi bir de kıskandım. Şansını daha fazla zorlama bence.”

“Sen Freddy’i mi kıskandın?” Gülüp koluna hafifçe vurdum. Elyas hâlâ iyi espri yapıyordu.

“Komik olduğumun farkında değildim,” dedi. “Sonuçta benden başka herkesle yakınlaşabiliyorsun.”

“Beni az önce iten sen değildin sanki!” dedim işaret parmağımı kaldırarak.

“Evet ittim çünkü sarhoş olduğun için bana sarılmanı istemiyorum.”

Onu deli gibi istiyordum. “Bazen çok tatlı oluyorsun.”

İç çekti. “Bazen de seni öldürmek istiyorum.”

“Hadi oradan! Asıl ben bazen *seni* öldürmek istiyorum. İnan bana!”

Elyas yavaşça başını sağa ve sola salladı. “Her neyse. Hadi şimdi ona veda edip eve gidelim.”

“Alex gitti değil mi?” dedim başımı biraz eğerek. Bu gece kesinlikle onunla bir kez daha karşılaşmak istemiyordum.

“Evet. Bir süre önce. Sebastian ile kavga etmiş benziyordu.”

“Deme.” Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Ne oldu? Yoksa seninle mi ilgili?”

“Belki de... Olabilir... Azıcık.”

“Sanırım sebebini biliyorum,” dedi. “Seni de benim gibi azarladı değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Kafana takma. Gerçi bu ne kadar mümkün bilmiyorum ama. Barıştılar bile. Giderken ikisi de aptal aptal sırtıyordu.”

Peki o zaman. Sanırım barışma seksi yaptıklarını apaçık gözler

önüne seren bu detayı bilmesem de olurdu. Sonuçta bunu bilmesem de vicdanım rahatlayacaktı.

“Pekâlâ *hanımefendi*. Artık *gidiyoruz*,” dedi.

Yemek odasına gitme mâceram oturma odasından buraya gelirken yaşadığım macerayla aynıydı. Ayakta durabilmek için bulduğum her köşeye tutundum. Elyas yolumun üzerindeki vazoların önüne siper etti kendini. Bu konuda çok başarılıydı ama bana destek olup ayakta durmama hiç yardım etmedi. Bana neden yardım etmiyordu ki? Ya hâlâ bana çok kızgındı ya da sürekli aramızda en az iki metre mesafe bıraktığım içindi.

Bunu neden yapıyordum? Mantıklı bir şey olduğu söylenemez.

Yemek odasında küçük bir halka oluşturarak konuşan Andy, Jessica, Yvonne ve Jan dışında kimse kalmamıştı.

İki elimi de havaya kaldırıp “Hey!” dedim. “Duyduğuma göre burada bir parti varmış.”

Elyas gözlerini devirdi ama Andy gülümsedi. “Hey Emely, iyi misin sen?”

“Her şey muhteşem,” dedim.

Andy “Evet, görüyorum!” dedikten sonra bir kahkaha atıp beni süzdü. Elyas’a “Sophie’yi az önce yatırdım,” dedi. “Sence de burada işler tersine dönmüş durumda değil mi? Bir şeyleri yanlış yapıyoruz ama neyi?”

“Aynen öyle,” dedi Elyas yandan bana bir bakış atarak.

“Sana katılıyorum,” dedim. “Çünkü içmekten başka yapacak bir şey yok!” Kollarımı göğsümde kavuşturup sallanmaya başladım.

“Ayakta durmaya mecali yok ama çenesi hâlâ çalışıyor,” dedi Andy.

“Sen bir de bana sor!” dedi Elyas iç çekerek. “Ve bu gece bu *hanımefendi*yle seks yapmayacağıma göre onu eve bırakıyorum.” Veda-
laşmak için Andy’nin sırtına hafifçe vurdu.

“Çok cesursun Elyas!” dedim.

Sırıttı.

Gel gör ki Elyas beni bıraktıktan sonra odamda tek başıma kös kös oturacağım fikri canımı sıktı ama bu, Andy’e sanki en yakın arkadaşım gibi sarılıp veda etmeme engel olmadı. O kadar yumuşaktı ki bırakmak istemedim. Sonunda Elyas beni çekip ondan uzaklaştırdı. Sonra da kolunu Jessica’nın beline doladı. Sanırım Jessica’nın birkaç gün içinde hoş bir çocukla çıkacağını söylediğini duydum. Yoksa boş bir çocuk mu dedi? Sonunda Ş olan bir şey işte.

Herkesle vedalaştıktan sonra her zamanki gibi atik davranan Elyas önden yürürken ben de Quasimodo² gibi ayak sürüyerek peşinden gittim. Dışarıya çıktığım an temiz hava ile alkol kokusunun karışması bana iyi gelmedi. Kendimi öncekinden daha sarhoş hissettim.

“Huuu!” dedim ama Elyas tepki vermedi.

Çok hızlı yürüyordu. Bir ayağımı diğerinin önüne koymak bile benim için yeterince zorken ona ayak uydurabilmem imkânsızdı. Elyas’ın durduk yerde neden hız rekoru kırmak istediğini anlamadım.

“O kadar hızlı yürüme Elyas... *Bekle.*”

Elyas arkasına dönüp durarak “Emely, bundan da yavaş yürürsek yerimizde sayarız,” dedi.

“Bu doğru değil.”

“Evet öyle. Sanırım kaldırımdaki şu salyangoz bile birazdan seni geçecek.” Ben arayı kapatana kadar bekleyip tekrar yürümeye başladım. Sadece birkaç adım sonra yine onun bir hayli gerisinde kalmıştım. Dengemi sağlamak için kollarımı salladım ama yine de çalıların içine zorunlu iniş yapmaktan kurtaramadım kendimi.

Elyas uzaktan “Emely?” diye seslendi. “Neredesin?”

Hıçkırdım.

2 Victor Hugo tarafından 1831’de yazılan *Notre Dame’in Kamburu* romanında Çingene Esmeralda’ya âşık olan çirkin, kambur, aksak ve ağır zangoç.

Sonra bana doğru yaklaşan ayak sesleri duydum. Etrafımdaki çalılar aralanmaya başladı. “Emely! Hayret bir şeysin. Gözümü üzerinden sadece bir saniyeliğine ayırdım. İyi misin?”

Kıkırdadım. “Çalı Bey beni yakaladı. Anladın mı? Çalılardan çit örmüşler!”

Elyas iç çekip bana doğru eğildi. “Bir yerine bir şey oldu mu?”

“Bilmem.”

“Pekâlâ küçük kız çocuğu,” dedi. “Hoppa.” İki elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Kendimi öyle çabuk ayakta bulmuştum ki yüzümü Elyas’ın göğsüne dayayınca kadar yatay konumdan dikey konuma geçtiğimi fark etmedim.

Belinden ona tutunarak “Hım,” dedim. O beli bir daha bırakmaya hiç niyetim yoktu.

Tekrar hıçkırdım.

“Emely, sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Hiçbir şey yapmıyorum,” dedim yanağımı göğsüne sürerek.

Hıçkırık.

Göğsü biraz sarsılıyordu. O yüzden kahkahasını sadece duymakla kalmayıp hissettim de. Elini sırtıma koyup yukarı aşağı gezdirdi.

“Bunu yapmanı bugüne kadar kaç kere istedim biliyor musun?” dedi kulağıma fısıldayarak.

Sonsuza dek sürmesini istediğim anlar olmuştu hayatımda. Bu da onlardan biriydi. Böyle durup hiç kıpırdamadan kulağımın dibindeki sesini hayatımın sonuna kadar dinleyebilirdim ama Elyas ellerimi belinden çözüp biraz geri çekildi. “Ne zaman istersen Emely. Ne zaman ve nerede istersen,” dedi. “Ama bunu neden yaptığını bilmezsem yapamazsın.”

Hıçkırdım.

“Yüzünü şekilden şekle sokma hayatım,” dedi neşeli bir ses tonuyla. “Şimdi bana nereni acıttığını söyle.”

Dudaklarımı ördek gibi öne uzatıp söylediği şeyi yaptım ve kollarımı ona doğru uzattım. Dikkatle inceledi. “Birkaç sıyrık var gibi görünüyor,” dedi. Gözlerini kollarımdan alnıma çevirdi. “Bu çizik çok derin değil ama yüzünde böyle bir yara olması hiç iyi bir şey değil. Özür dilerim. Daha dikkatli olmalıydım Emely.” Alnımdaki çiziyi hafifçe okşadı.

Hıçkırdım.

“Ama çabuk iyileşir. Görürsün.” Sonra bana doğru eğildi. Dudakları kısa bir an alnıma değdi. Çok kısa bir an. Kalbim birkaç saniyeliğine durdu.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık ama Elyas’ın gözü sürekli üzerimdeydi. Sonunda gülümsedi.

“Hıçkırığın geçti,” dedi.

Bunun sebebinin alnıma kondurduğu öpücük olduğunu çok iyi bildiğimi inkâr etmeliydim ama maalesef o an bana bakan dört tane turkuaz gözün büyüüne kapılmıştım.

“Hadi yürümeye devam edelim,” dedi. “Mustang’e ulaşmamıza az kaldı.”

“A... Ama ben hiç eve gitmek istemiyorum. Başka partiye gidemez miyiz?”

“Unut bunu,” dedi gözlerini devirerek. “Bu gece epey bir parti keyfi yaptın.”

Kaşlarımı çattım. “Çok kötüsün.”

“Daha kötü olmadığımı dua et küçük hanım.”

Alçak sesle sızlanıp yürüme çabama tekrar dönmek için biraz oyalandım. Attığım beş adım boyunca her şey yolundaydı ama altıncı adım beni Çalı Bey’in ağabeyi Dikenli Çalı Bey ile tanışmanın eşiğine getirdi. Elyas iç çekip elini belime koydu. Ben de ağırlığımı ona verip başımı omzuna yasladım ve derin bir nefes aldım.

“Sarhoşken ne kadar da sevecensin,” diye fısıldadı kulağıma. Başparmağının belimi okşadığını hissediyordum.

“Elyas gibi kokuyorsun,” dedim.

“Sen de ucuz içki fiçisine düşmüş Emely gibi kokuyorsun.”

Ona biraz daha sıkı yaslandım.

Ona yaslanırken gözümü kapatınca birkaç kez tökezlememin dışında bu şekilde Mustang’e kadar sorunsuz yürümeyi başardım.

Elyas arabaya binmem için kapıyı açtığında “Ben kullanabilir miyim?” dedim.

“Tabii ki kullanabilirsin hayatım,” dedi beni yolcu koltuğuna oturturken.

Beni oturtttuktan sonra emniyet kemerimi bağlamak için eğildi.

“Biyolojik açıdan bakacak olursak öne eğilmesi gereken ben değil miyim?” Elyas bana kocaman açılmış gözlerle bakarken kıkırdadım.

“Bayan Winter,” dedi boğazını temizleyerek. “Lütfen imalı şakalar yapma işini *bana* bırak.”

“Özür dilerim. Sadece nasıl olduğunu bilmek istedim,” diyerek omuzlarımı kaldırdım. Elyas başını iki yana sallayarak emniyet kemeri takma işine geri döndü. Sonra emniyet kemerinin kapanma sesini duydum.

“Elyas ayağa kalkıp “Pekâlâ,” dedi. “Şimdi oldu.”

“Emin misin?” dedim gülerek. “Ben bir şey hissetmiyorum.”

Daha önce Elyas’ı hiç öyle şaşkın şaşkın bakarken görmemiştim ama maalesef bu manzaranın keyfini fazla süremedim. Anında sırtıp gözleri parlayarak bana doğru eğildi. “İnan bana hayatım, *muhakkak* hissederdin,” diye fısıldadı kulağıma.

Evet o sırada *bir şey* hissetmemiştim ama şimdi yanaklarıma kadar yayılan sıcaklığı *hissedebiliyordum*. Elyas sırtıtmaya devam etti. Neyse ki ateş basan tek yerimin yanaklarım olmadığını anlamamıştı.

“Harika,” dedim. “Tam azmışken yarıda bıraktın.”

Bu sözler benim ağzımdan mı çıkmıştı gerçekten?

Elyas kaşlarını kaldırıp emniyet kemerimi tekrar kontrol etti.

“Senin benden sakladığın başka yönlerin de mi var?” diye sordu.

“Bilmek istemez miydin?”

Başını merakla evet anlamında salladı.

“Pekâlâ. O zaman itiraf ediyorum,” dedim. “Bazen seks hakkında düşünüyorum.” Güldüm.

Elyas elini göğsüne götürdü. “Emely Winter! Şu anda şoktayım!”

“Yüzünün kızarmasına gerek yok. Bir gün sen de bunu yapabilecek yaşa geleceksin.” Buna zoraki gülümseyerek karşılık verdi. Gülümsemesi pisleştikçe gözüme daha seksi göründü. Tanrım, ben lanetlenmişim!

Oturduğum tarafın kapısını kapatırken birden durup beni süzdü. Endişeli bir yüz ifadesiyle “Emely,” dedi. “Arabama kusmaya caksın değil mi?”

Güldüm. “Merak etme. Aşağıda tutarım.”

Yüzü parladı. “Tanrım, seviyorum ben bu kadını,” diye mırıldandı kapıyı kapatırken. Ben fark edemeden sürücü koltuğuna oturmuştu bile. “Hadi o zaman,” dedikten sonra motoru çalıştırıp Roots Manuva’dan bir rap şarkı çalmaya başladı. Şarkının ritmine ayak uyduramadan eşlik etmemek için kendimi kastım.

Elyas gaza bastığında sırtım koltuğa yapıştı.

“Sanırım az önce açtığın konuyla ilgili biraz daha konuşmalıyız,” dedi bana doğru kısa bir bakış atarak. “Seks hakkında ne diyordun sahi?”

“Tanrım, amma açık sözlüsün!” dedim parmağımla onu göstererek.

Yüzünü bebek gibi buruşturup güldü. “Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

“Sarhoşluğumdan faydalanmaya çalışıyorsun! Sana hiçbir şey söylemeyeceğim. Ağzımdan tek kelime bile alamazsın!”

“Seks hakkında konuşmaya utanıyor musun?”

“Hayır.”

“Ama benimle seks yapmak hakkında konuşmaya mı utanıyorsun?”

“Sebastian ile iş birliği falan mı yapıyorsun sen?”

“Bunu evet olarak alıyorum. Utanıyorsun. Neden benimle olanından utanıyorsun peki?”

“Çünkü... Çünkü... Sen...”

“Çünkü ben ne?”

“Çünkü sen her zaman o kadar mükemmelsin ki!”

“Ve sen bunun kötü bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet öyle!” dedim. Bunun nesini anlamıyordu? “Ben etraftayken sürekli yarı çıplak bir vaziyette çıkıyorsun karşıma!” Ben çok sinirliydim ama o eğlenmenin de ötesine geçmişti.

“Başka türlü seni nasıl görebilirim ki?” dedi. “Öbür türlü olduğunda benden kaçırıyorsun. Ne yani seni düşünmeme de mi izin yok?”

“Elbette kafana göre takılabilirsin ama evinde çırlıçıplak dolanmadığın sürece!”

En güçlü silahını, yani o sakinleştirici ve fısıltılı ses tonunu tekrar kullanmadan önce sıırıttı.

“Hayatım,” dedi. “Eğer aklından geçen buysa söyleyeyim, sen benim için basit bir mastürbasyon fantezisi değilsin.”

“Sen öyle diyorsan,” dedim homurdanarak.

“Gerçekten değilsin.”

“Beni şaşırtmayacaksın Elyas.”

“Tabii ki hayır.” Göz kırptı. “İyi de hep benim hakkımda konuşup duruyoruz. Oysa ben aslında senden bahsedelim istiyorum.”

“Nasıl istersen.” Gözlerimi devirdim.

“Madem öyle söyle bakalım, benimle seks yapmayı bazen aklından geçirdiğin oluyor mu?”

Bazen mi?

Başımı iki yana salladım.

“Hadi ama,” dedi gülerek.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Karşı konulmaz olduğunu düşünüyorsun değil mi?”

“İnan bana Emely, seni tanıdığımdan beri hiç de öyle hissetmiyorum.”

Eminim öyledir diye geçirdim içimden onu ortalıkta çıplak gezerken hayal ederek. Tanrım, nasıl da yalancıydı.

Elyas’ın soru cevap oyunu bitmek bilmedi ama benim inadımı hesaba katmamıştı. Sonuç: inat 11, merak 0.

Yarım saat sonra arabayı park ettiğinde yenilgiyi kabul etmişti.

Arabadan sendeleyerek ama başım dışında kendimi harika hissederek indim. Duyduğum tek şey bir *çarpma* sesiydi. O sesin ne olduğunu sonunda anladım.

“Ah... başım,” diye sızlandım arabadan inerken çarptığım yeri ovalarken.

“Ne oldu?” dedi Elyas arabanın etrafından hızla dolaşıp yanıma gelerek. “İnmene yardım etmem için neden beklemedin?”

Omuzlarımı silkeleyince başımdaki ağrı kesildi. Ben hiç de benim evime benzemeyen binaya bakarken Elyas arabanın kapısını kapattı. Önce kaşlarımı çattım ama hemen sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Tanrım, bu gece tadilat yapmış olmalılar.”

Elyas güldü. “Hayır Emely. Benim evime geldik.”

“Senin evine mi?”

Başını evet anlamında sallayıp kolunu belime doladı. “Bu durumdayken seni tek başına bırakacağımı düşünmedin herhâlde.” Cevabımı beklemeden beni ileri itti. İçimdeki ilkel içgüdü buna itiraz etmeye çalıştı ama itiraz etmek için bir sebebimin olmadığını fark edince başımı onun omzuna yasladım.

“Sorun çıkarmayacak mısın?”

“İl. Bu gece değil. Belki yarın,” dedim hıçkırarak onun yanında kendimi apartman girişine sürüklerken.

Merdivenlerin önüne geldiğimizde üst katlara bakınca etrafımdaki her şey dönmeye başladı. “Lanet olası beş kat.”

“Merak etme. Seni oraya çıkaracağım,” dedi.

“Hı hı,” dedim.

Üçüncü basamağa kadar çıkmama yardım ettikten sonra sırtını bana döndü. “Tutun.”

“Amma da dandik bir vampirsin sen. Hiç değilse uçabilseydin,” dedim kollarımı boynuna atarken.

“Ben ölümsüz bir insanım. Ölümsüz bir kuş değilim.”

“Bu çok kötü. Neyse, göz alıcı olmadığın sürece benim için sorun yok.”

Bacaklarımı bir şekilde kalçasına dolamayı becerdim. Elyas beni sıkıca tutup merdivenlerden çıkmaya başladı. Ona tutunmak için epey çaba sarf ediyordum ama bu aptal binanın asansörünün olmasına ilk kez bu kadar sevinmiştim. Basamakları teker teker çıkararak beşinci kata zar zor da olsa ulaştık.

“Beni boğmaya falan mı çalışıyorsun?” diye söylendi Elyas. Başımı hayır anlamında salladım ama tıpkı annesinin sırtına yapışmış bir maymun yavrusu gibi sımsıkı tutunmaya devam ettim. Ne hoş, ne sıcak bir sırtı vardı.

“Ama gerçekten *boğuyorsun* beni,” dedi dairesinin kapısını açarken. Beni bir an evvel yere indirmek istiyordu. Nihayet indirdiğinde soluk soluğa kalmıştı. Oflaya puflaya eğilip dizlerini ve ellerini yere koydu. Nefesini toplarken onu izledim. Terden ıslanmış bir saç öbeği alnına yapışmıştı.

“Bu binada asansör olmadığı sürece sana bir daha içki içmeyi yasaklıyorum,” dedi.

Güldüm.

Derin bir nefes daha alıp ayağa kalktıktan sonra hırkasını çıkardı. Kolunu tekrar belime dolayıp beni mutfığa götürdü. Düşmeden ayakta durabilmek için sırtımı duvara dayadım. “Sakın kıpırdama!” dedi işaret parmağını havaya kaldırarak.

Başımı tamam anlamında salladım ama bu onu pek ikna etmemiş olsa gerek ki buzdolabına doğru ilerlerken gözünü üzerimden ayırmadı. Dolaptan bir şişe gazlı içecek alıp bana döndü. Şişeyi yüzümün önünde tutup “Hepsini iç,” dedi.

“Ama bu sadece gazlı içecek!”

“Yarın sabah, akşamdan kalmalığın dibine vurmak istemiyorsan tavsiyeme uyup bu şişeyi bitirmen gerek. Vücudundaki alkolü temizlemek için biraz magnezyum ve mineral de olsa fena olmazdı ama evde hiç yok. O yüzden bununla idare edeceksin artık.”

Şişenin kapağını açtı çünkü kaslarımı ve eklemelerimi kullanma yetimi bir süre önce yitirmiştim. Dürüst olmam gerekirse söylediklerini yarım yamalak anlamıştım ama “gazlı içecek” ve “içmek” gibi bir şeyler söylemişti ve bunları söylerken o kadar zeki görünüyordu ki Doktor Schwarz’ın tavsiyesine uyup şişeyi ağzıma götürdüm. Nazikçe başımı elledi. O yüzden içeceği içerken gözlerimi açık tuttum.

Buz gibi bir sıvının tişörtümün önünü ıslattığını fark edince “Ne yapıyorsun?” dedim. Ben tepki veremedim, ki herhangi bir tepki vermem muhtemelen bir beş dakikamı alırdı, Elyas’ın eli bir vampir hızıyla şişeyi tekrar doğrulttu.

“Hop! İçmeyi bitirdikten *sonra* konuşmalıyım,” dedim gülerek.

Elyas’ın gözleri aşağı doğru kayıp tişörtümdeki ıslaklığı inceledi. Gözlerini oradan ayırmayınca ben de baktım. Şimdi ikimiz de ıslak tişörtün altından görünen siyah sütyenime bakıyorduk.

“O,” dedim.

Bu an belki de utançtan yerin dibine girmek için uygun bir andı

ama ıslak tişört mevzuu bana öyle komik geldi ki rahatsız olmadım. Yapılacak en iyi şeyin Elyas'ın nefesini kesmek olduğunu düşündüm.

“Ben... Şey... Başındaki... Şişliği... Kontrol etmek... İstedim,” dedi kekeleyerek. Gözlerini baktığı yerden ayırmıyordu.

“Artık senin de bir şişliğin oldu gibi geldi bana,” dedim.

“Ha?” dedi gözlerini kırıştırıp tekrar bana bakarak.

“Yok bir şey,” dedim kahkahalarla gülerken.

Derin bir nefes alıp elini saçlarında gezdirdi. “Emely, sen beni deli ediyorsun,” dedi tekrar başıma odaklanmaya çalışarak. “Vurduğun yer yumurta gibi şişecek,” dedi.

“Yumurtayı severim,” dedim. “Özellikle de altın yumurtayı.”

Alnını kırıştırıp sırtıttı. “Altın yumurtlayan tavuk,” diye söylediğimi tekrarladı.

Başımı evet anlamında salladım.

BÖLÜM 3

CADILAR BAYRAMI GECESİ

Doktor Schwarz, mesleki anlamda katı biri olduğunu ispatladı. Şişeyi ağzımdan ne zaman uzaklaştırsam şişeyi tekrar ağzıma koyana kadar parmak salladı bana. Sadece oturma odasına müzik çalmaya gittiğimde gözünün önünden ayrılmama izin verdi. Onun dışında gözünü benden bir an bile ayırmadı.

“Alex nerede?” diye sordum.

“Sebastian’ın evinde.”

Yani Elyas ve ben baş başa kalmıştık.

Hım...

Kafama doluşan düşünceleri hemen savuşturup kendimi biraz daha içmeye zorladım.

“Elyas, daha fazla içemiyorum. Midem bulanıyor.”

Mide bulantım bunu yapmama engel olacak kadar çok olmasa da yalan söylemiyordum. Alkol kaynaklı coşkum ve çenesi düşüklüğüm yavaş yavaş yatışmaya başlamıştı.

Elyas mutfak tezgâhına dayanmış karşımda duruyor ve gözlerimin içine bakıyordu. Rahatlamış görünüyordu. Dudaklarında çok hafif bir gülümseme vardı. Ancak çok yakından bakınca fark edilebilecek bir gülümseme.

Ondan hoşlanıyordum. Hem de tarif edemeyeceğim kadar çok hoşlanıyordum. Şu anda bunu çok net görebiliyordum. Göğsümün ortasında bir sıcaklık vardı. Başka bir şey daha hissediyordum. Canımı yaktığı için nefes almamı zorlaştıran bir şey. Özlem.

Ve onun evinde onunla baş başa kalmıştım.

Bana doğru ilerleyip neredeyse boşalmış olan şişeyi elimden alarak buzdolabına koyarken “Belki de bunu içmeyi bırakmalısın artık,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Gerçekten de miden bulanıyor mu?”

Başımı yavaşça hayır anlamında salladım. “Daha iyi hissetmeye başladım.”

Bana gülümseyince göğsümde hissettiğim şey ona katlandı. Daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım: Ben de ona gülümsedim.

Elyas önce şaşırdı ama sonra gözleri parladı. Kolunu tereddüt ederek kaldırıp parmaklarının arkasıyla yanağımlı okşadı. Gözlerimi kapatıp dokunuşlarını içime çekmek istedim ama elini çekip boğazını temizledi.

“Artık seni yatırsam iyi olacak,” dedi ellerini arka ceplerine sokarak.

Başımı hafifçe olur anlamında salladım. “Beni taşır mısın?”

“Yürüyemeyecek kadar mı yorgunsun?”

Başımı evet anlamında salladım. Tam olarak doğruyu söylemiyordum ama yalan olan kısmı kendime saklamayı tercih ettim.

“Tamam o zaman,” dedi. Ona doğru bir adım atıp kollarımı boynuna doladım. Kollarıyla sırtımı kavrayıp beni kaldırışını hissettim. Yüzümü boynuna gömüp ben de bacaklarımı onun kalçasına doladım. Göğsümdeki ağırlık hafıfledi. Gözlerimi kapatıp beni yatak odasına taşıırken yaptığı hareketleri hissettim.

Yatağın yanına gelince beni indirdi. Yüzümü boynundan ayırıp sallanarak geriye doğru bir adım attım ama Elyas beni hemen tuttu. Kollarımdan sımsıkı tutuyordu. Hâlâ düşeceğimden korktuğu gözlerinden okunuyordu. Öyle masum ve öyle zararsız görünüyordu

ki ona doğru bir adım attım. Ayak parmaklarımın ucunda yükselip onu boynundan öpmeye başladım. Ellerimi göğsünde ve karnında gezdirirken, sonra da kemerine götürürken yerinden kıpırdamadı. Kemerini açmaya başladığımda ellerim titriyordu. Elyas bileklerimden tutup beni durdurdu.

“Ne yapıyorsun?” dedi.

Kendimden emin olmayarak tekrar ayak topuklarımın üzerine bastım. “Ama... Sen beni buraya bunun için getirmedin mi?”

Bana gözlerini kırıştırarak baktı. Yüz kasları gerilmişti.

“Kesinlikle seni buraya bunun için getirmedim. Tanrı aşkına, bunu neden bir türlü kafana sokamıyorsun?”

Ses tonundaki sertlik irkilmeme sebep oldu. Bir adım geri çekildim. Tepkisinin yarattığı şok beni azıcık kendime getirince doğal olarak bulantım arttı.

Nefes alıp eliyle yüzünü sildi. “Daha ne yapmam gerekiyor?” diye sordu. “Bir kez olsun bana inanman için daha ne yapmam gerekiyor?”

“Ben sana inanıyorum,” dedim tişörtümün alt ucuyla oynayarak.

“Bana inanıyor musun?” Soğuk bir kahkaha attı. “Bana inansaydın böyle saçma sapan şeyler söylemezdin!”

Yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

“Numara yapma!” dedim.

“Ne numarası yapmayayım?”

“Sanki bana aşkını itiraf etmişsin falan gibi davranma! Bana milyonlarca kez benden hoşlandığını söyledin! Ama insan lanet olası bir posterden de hoşlanabilir!”

“Hiç değilse senin bana söylediklerinden daha fazlasını söylemişim sana! Sen bana *hiçbir şey* söylemiyorsun!” dedi. “Benden birazcık hoşlanıp hoşlanmadığını bile söylemiyorsun! Senden aldığım tek ipucu sana yaklaştığımda gerilmen. Ne anlama geliyorsa artık! Sen-

ce bunu nasıl yorumlamam gerekiyor?” Bir süre sustu. “Ne zaman çabalarımın boşa gitmediğine dair bir umut kırıntısı görsem abuk sabuk bir laf edip beni kendinden uzaklaştırıyorsun!

“Bu geceki partide yaptıkların mesela,” dedi. “Nihayet seni bir kez kendi hâline bıraktım ve sen ne yaptın?” Elyas cevap vermeme bekledi ama bir şey diyemedim. “Bütün gece beni takip ettin. Sonuç? Kafam daha çok karıştı! Bunun beni nasıl çileden çıkardığına dair en ufak bir fikrin var mı?”

Bakışları içimi deldi. Ne söyleyebilirdim ki? Haklıydı. Hiçbir fikrim yoktu. Hissettiğim tek şey mideme giren kramplardı.

“Tanrı aşkına Emely,” dedi. “Sadece hoşlandığım için bir postere sana gösterdiğim kadar ilgi gösterir miydin sence? Bana defalarca çok açık bir şekilde seninle asla bir şansımın olmadığı mesajını vermene rağmen peşinden koşup durmuyor muydum?”

Bana biraz daha yaklaştı. “Bir keresinde bana kadınlar üzerinde etkili olduğumu söylemiştin. Biliyor musun kadınlar üzerinde nasıl bir etkim olduğu zerre kadar umurumda değil. Üzerinde etkim olup olmadığını umursadığım tek kadın sensin. Sadece sen. Ama görünen o ki senin üzerinde kesinlikle hiçbir etkim yok!”

Sesi odada yankılanıyordu. Söyleyecek bir şeyim olmayınca midemdeki tuhaf hissin gittikçe kötüleştiğini fark ederek gözlerimi kırıştırdım.

“Emely,” dedi. “Sana ne söylememi istiyorsun? Günlerdir gözüm uyku girmediğini mi söyleyeyim? Yemek yiyemediğimi mi? Bütün gece sadece seni düşündüğümü mü? Yüzünün tüm detaylarını gözüm kapalıyken bile tarif edebileceğimi mi?”

“Emely, hayatım.” İç çekti ve tüylerimi diken diken eden bir bakış attı bana. “Sana seni se...”

Cümlesini tamamlayamadı çünkü midemdekilerin yukarı hücum ettiğini hissedince, ağzımı son anda elimle kapatıp Elyas'ın

yanından rüzgâr gibi geçerek banyoya tam zamanında ulaşmayı başarmak durumunda kaldım.

Klozetin önüne çömeldim. Ürkmüş, başıboş bir sokak köpeği gibi görüldüğümünden emindim. Beynim zonkluyordu, gözlerim sulanmıştı, kollarım ve bacaklarım ağrıyordu. Dahası o gece içtiğim alkolü dışarı çıkartmak için kasılıp kusmaktan mecalim kalmamıştı. Midem asit küpüne dönüşmüştü. Boğazım cayır cayır yanıyordu. Mide bulantım geçmiyordu.

Sessizce vasiyetimi yazıyordum.

Elyas arkamda çömelmiş yüzümü kapatmasın diye saçlarımı tutuyordu. “Çok içince böyle oluyor işte,” dedi.

Çokbilmiş.

“Bu bilgi şu anda çok işime yaradı gerçekten,” dedim kısık sesle. “Ayrıca sana defalarca buradan gitmeni söyledim. İğrenç bir hâldeyim Elyas. Beni bu hâlde görmeni istemiyorum.”

Sıcacık eliyle sırtımı sıvazladı. “Hatırlarsan ben bir tıp öğrencisiyim Emely. Sana bundan çok daha kötülerini gördüğümü söyledimde bana inansan iyi edersin.”

“Yine de,” diye mırıldandım. “İnsan böyle acınası hâllere düştüğü zamanlarda yalnız kalmak istiyor.”

On sekizinci doğum gününden sonra bir daha asla o kadar çok içmeyeceğime yemin etmiştim. Şimdi o yeminin sebebi tekrar hatırlatılmıştı bana.

“Daha iyi misin?” diye sordu Elyas. Tekrar midem kalktığı için başımı klozete eğdiğimden bu soruya cevap veremedim.

“Bunu hayır olarak alıyorum,” dedi. “Bekle. Hemen döneceğim.”

Ben daha iğrenç sesler çıkarırken Elyas ayağa kalkıp banyodan

çıktı. Gitmesine sevinmiştim. Hemen dönmesin diye dua ediyordum. Kendimi yeterince rezil etmiştim. Hatta gereğinden fazla.

Son bir gayretle sifona uzandım. Başım öyle ağırlaşmıştı ki yanığım klozetin oturma yerine yapışana kadar indi. Etrafımdaki her şey dönüyordu. Gözlerimi kapatıp oracıkta ölmeye çalıştım.

Bir süre sonra Elyas'ın yaklaşan ayak seslerini duydum. Onun başımdan gitmesini istiyordum ama elimi kaldırıp da git işareti yapacak kadar hâlim yoktu. Yavaşça gözlerimi açtım. Yanı başımdaydı. Yerde oturuyordu. Elinde uzun kollu bir tişört, bir bardak su, bir şişe ilaç ve bir kaşık vardı. Tişörtü bacaklarının üstüne bırakıp bardağı yere koydu. Kaşığa biraz şurup doldurdu.

"Ağzını aç," dedi kaşığı ağız hizamda tutarken.

Başımı kaldırmamla beynimin zonklamaya başlaması bir oldu. Ağzımı açtım ve yüzümü ekşiterek acı şurubu yutar yutmaz Elyas'ın elindeki su bardağına yapıştım.

"Miden birkaç dakika içinde biraz rahatlar," dedi.

Bardaktaki suyu ağzımı çalkalamak için de kullanarak içtim. "Teşekkürler," dedim zar zor. Gülümsedi. Bana neden bu kadar iyi davrandığını merak ediyordum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım.

"Al bak sana üzerine geçirebileceğin bir şey getirdim," dedi uzun kollu tişörtü kaldırarak. "Islak tişört macerandan sonra soğuktan donmanı istemeyiz değil mi?" Tişörtü çevirince yakından inceledim. Açık gri ve arkasında büyük siyah harflerle ELYAS 01 yazan bir tişörttü.

"İnanmayacaksın ama diğer tişörtlerin hepsi kirli sepetinde," dedi omzunu silkerek.

"Ne tesadüf," dedim kısık sesimle hâlsizce gülümseyerek. Tipik Elyas işte ama yine de şirin. "Teşekkürler. Çok tatlısın," dedim. Gülümsedi.

"Pekâlâ," dedi. "Giyinmene yardım edeyim mi yoksa kendin halledebilir misin?"

Alt dudağımı ısırıp ona baktım. Bütün geceyi onun peşinden koşarak geçirip sonra da beni öpmeye kalkınca da deli gibi kaçmıştım ondan. Bütün bu olanlardan sonra yine de konuşmak istemişti benimle. Peki ben ne yapmıştım? Onu aşağılayıp zil zurna sarhoş olmuştum. Sonra da yatak odasında tüm cesaretini toplayıp bana karşı olan hislerini itiraf ettiğinde de bünyem kasmaya karar vermişti.

Şimdi beni sütyenimle görse ne fark ederdi ki? Kendi başıma soyunmamın benim için fazla yorucu olup olmadığından çok da emin değildim. O yüzden utanarak ona bakıp kollarımı havaya kaldırdım.

Elyas'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüz kaslarını tekrar kontrol etmeyi başarması bir iki saniyesini aldı. Boğazını temizledi. "Merak etme. Bakmıyormuşum gibi yapacağım."

"Lütfen öyle yap," dedim.

Eğildi. Tişörtümü kaldırıp başımdan çıkardı. Kollarım bacaklarımın üzerine düşüp biraz da olsa vücudumu örttü. Elyas tişörtü alıp başımdan geçirdi ve kollarımı tişörtün kollarından geçirmeme yardım etti. Tişört yumuşacıktı. Yumuşaklığını tenimde hissedebiliyordum. Klozete sokulup yanağımı tekrar oturma yerine dayadım. Kollarımı kasılan midemin üzerine götürdüm.

Banyonun kapısı ardına kadar açıldı. Oturma odasında Jeff Buckley'nin "Hallelujah" şarkısı çalıyordu. Elyas'ın bana acıyarak bakmasından en az hissettiğim kadar kötü görüldüğüm sonucuna vardım.

"Gerçekten kötüsün sen değil mi?" dedi. Ben evet anlamında başımı sallarken parmak uçlarıyla terden alnıma yapışan saçlarımı kenara itti. Gözlerinin içine baktım. Turkuaz yeşili bir okyanusa bakıyor gibiydim. Sadece gözlerine odaklanıp geri kalan her şeyi aklımdan silmeye çalıştım. Biraz işe yaradı. Parmakları bende hoş bir his yaratarak şakaklarımı okşadı.

"Neden böyle deli gibi içtin ki?" dedi.

Başımı eğip omzumu silktim.

“Seni öpmem o kadar mı kötüydü ki kendini içki komasına sokmayı tercih ettin?”

Kalbime bıçak saplanıyormuş gibi hissettim. Sesinin yumuşaklığı ilk kez beni bu kadar incitmişti. “Ha... Hayır... Onunla hiç alakası yok,” dedim. “Aptal gibi davrandığım için özür dilerim.”

“Peki neden öyle davrandın o zaman?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla. Vicdanımın hayal edebileceği en kötü şeyi gördüm gözlerinde. Beni saatlerce önce affetmişti.

Doğru kelimeleri bir türlü bulamadığınız zamanlar vardır. Ne söylersem söyleyeyim nasıl hissettiğimi ya da onunla ne paylaşmak istediğimi anlatmaya yetmeyecekti. Klozetten doğrulup bacaklarının arasına doğru emekledim. Yanağımı göğsüne yasladım. Beni itip kendinden uzaklaştıracağından korkmuştum ama öyle olmadı. Bana sarıldı. Bacaklarımı toplayıp ona sokuldum. Başımı koluna gömüp o çok aşına olduğum kokuyu içime çektim. Yanağını saçlarıma dayamadan önce başımdan nazikçe öptü beni. Kendimi daha önce hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Sabırla cevap vermemi beklerken omzumu, sırtımı ve belimi okşadı.

“Çünkü ben... Çünkü korkuyorum,” dedim fısıltıyla.

Bana biraz daha sıkı sarıldı. “Neden korkuyorsun Emely?”

Kelimelerin dudaklarımdan dökülmesi biraz zaman aldı. “Ben... Ben kalbimi bir kez daha kırmandan korkuyorum.” Gözlerimi kapatıp başımı koluna iyice gömdüm.

Önce dudaklarını saçlarımda gezdirip sonra da yüzünü saçlarıma gömdü. Derin derin nefes alıyordu. “O zamanlar seni gerçekten çok incittim,” dedi kısık bir sesle. Cevap vermedim. İkimiz de sustuk.

“Çok aptaldım,” dedi fısıltıyla. “Kelimelerin anlatamayacağı kadar küçük ve aptaldım. Olanlar için çok üzgünüm meleğim. İstersen sana her şeyi anlatırım bir ara. Her şeyi.”

Başımı tamam anlamında salladım. Bana anlatmak istediği her şeyi ne zaman isterse dinlemeye hazırdım.

Beni saçlarımdan öptü. “Sevindim,” dedi. “Bana söylediğin için sevindim.”

Başımı salladım yine. Sırtımda gezinen eli bende hoş ve sevecen hisler uyandırdı. Hem geçmişini hem de bu gece olanları unutmak istiyordum. Sadece onunla olmak, onu hissetmek, gözlerimi kapatıp ona bu kadar yakın olmanın tadını çıkarmak istiyordum. Onunla binlerce kelimelik sessiz sohbetler ederken sessizliğin tadını çıkarmak.

Bu anın hiç bitmemesini istiyordum ve dileğim gerçek oldu. İkimiz de birbirimizden ayrılmadık.

Şurup işe yarıyordu. Midem daha iyiydi. Hâlsizliğimin çaresi yoktu tabii ama ruhum bu kadar mutluyken hâlsizliği kim umursardı ki? O anki mutluluğumu kıyaslayabileceğim tek şey uyuşturucunun yarattığı zirvede olma hissi olabilirdi.

“Seni inanılmaz derecede tatlı bir insan yapan şeyin ne olduğunu biliyor musun?” diyerek sessizliği bozdu Elyas.

Başımı hafifçe iki yana salladım.

“Hem çok güçlü bir kadınsın hem de öyle narınsın ki seni tüm dünyadan korumaktan başka bir şey düşünmüyorum.”

Tüylerim diken diken oldu. Normalde insanların ruhumun derinliklerini görmelerine izin vermekten hoşlanmazdım. Kendimi çırılçıplak kalmış gibi hissederdim. Ama belki de ruhumun derinliklerini görmesine izin vermem gereken tek kişi Elyas idi. Burada birlikte oturmaya başladığımızdan beri bir şeyi çok net hissetmeye başlamıştım. Daha önce Elyas ile beraberken hissetmeyi özlediğim bir duygu. Şimdi aniden içimdeydi o his.

“Ben bir korkağım,” diye mırıldandım.

Güldü. “Hayır, sen korkak falan değilsin,” dedi.

Ben bundan pek emin değildim. Ama o sırada Elyas'ın olaylara bakış açısının keyfini sürüyordum.

"Miden nasıl? Daha iyi mi?"

"Çok daha iyi."

"Sevindim," dedi. "O zaman artık seni yatırma zamanı gelmiş."

Ben karşı koyamadan bir kolunu sırtıma diğerini de dizlerimin altına götürdü. Zorlanmadan dikkatli bir şekilde ayağa kalktı. Refleks olarak başımı göğsüne yasladım. Beni yatak odasına götürüp yatağa yatırdı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama tişörtünün eteğine yapıştım. "Gitme," dedim.

Gülümseyip duraksadı. "Yanında uyumayı her şeyden çok isterdim Emely," dedi. "Ama sabah uyandığında korkarım bu geceye dair hiçbir şey hatırlamayıp sadece beni öldürmek istersin."

Tişörtünü bıraktım. Tarif ettiği insandan hiç hoşlanmamıştım. Bazen kendimi koruyayım derken başkalarını ne kadar çok incittiğimi hiç fark etmemiştim. "Ben çok kötü biriyim değil mi?"

Gözleri parlayarak alnımı okşarken "Hayır," dedi. "Bir defa sen harika bir insansın. Sadece konu ben olduğumda biraz fazla ölümcül olabiliyorsun."

Kısa bir süre önce midemde hissettiğim krampların yerine sıcak bir karıncalanma hissediyordum.

"Ama istersen uyuyana kadar senin yanında uzanırım."

"Bu iyi olurdu," dedim.

Gülümseyerek yüzüme düşen saçları çekti. Ayakkabılarını çıkarıp üzerimi örttü. "Bir şey ister misin?"

Bir an düşündüm. Aklıma tek bir şey geldi.

"Ne istersen söyle Emely. Sadece söyle."

"Biraz... Çikolatan var mı?"

"Çikolata mı istiyorsun?" dedi. "Şu anda mı?"

Başımı öne eğdim. “Sana zahmet olmayacaksa.”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Emely, Emely,” dedi yatağın kenarına yürüyüp komodinin en üst çekmecesini açarken. Çekmeceden bir çikolata paketi çıkarıp bana verdi. Paketi elimde tutarken kaşlarımı kaldırdım. “Kim komodininde çikolata bulundurur ki?” diye sordum.

“Sen orada çikolata aradığından beri elimin altında birkaç tane bulunduruyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Çok tatlıydı. “Çok fazla kusmamış olsaydım sana kocaman bir öpücük verirdim,” dedim ona bakmak için yana dönerken.

Elyas güldü. “Bu konuya tekrar döneriz.”

Kalp atışlarım hızlandı. Paketi açıp ağzıma bir parça çikolata attım. Elyas kapıyı kapatıp ışığı söndürdü. Camdan giren günün ilk ışıkları odayı soluk mavi bir tona boyadı. Elyas sessiz adımlarla yatağa gelip örtünün altına girerek yanıma uzandı. Gerilip çikolatayı bir kenara bıraktım. Yere düştü.

“Boşver Emely. Yerde kalsın,” dedi.

Bir süre yan yatıp yüzüme baktıktan sonra yüzünde bir soru işareti ile kolunu açtı. Biraz tereddüt ettikten sonra ona sokulup başımı kolunun üstüne koydum. Başparmağıyla yanağımı okşarken diğer elini sırtımda hissettim.

Tüylerim diken diken olmuştu. Sadece dokunduğu yerler değil tüm vücudum tepki veriyordu. Yüzümü boynuna gömerek aramızdaki birkaç santimetreyi de kapattım. Ona o kadar yakındım ki karnını karnımda hissedebiliyordum. Çenesini eğdi. Tenimde gezinen dudaklarını alnımda hissettim. Elyas’ın nefes alışını dinlerken iç çekip gözlerimi kapattım. Vücudumun her zerresiyle istediğim bu insanın yanında uykuya dalmaktan daha güzel bir şey yoktu.

İçimde benimle mücadele eden hâlsizlik kazanmak üzereydi. Her şey daha bir kolaylaştı. Her geçen saniye baş ağrım bile aza-

lıyordu. Kafamdaki düşünceler birbirine karışmış, Elyas'ın kokusu beni bir battaniye gibi sarmıştı.

“Emely?”

Bir şey beni dürtüyordu. “Emely?”

“Hı?”

“Beni bir saniyeliğine dinler misin Emely? Bunu yapabilir misin?”

“Hıhı.”

“Eğer ben...” diye başlayıp sustuktan sonra tekrar konuşmaya başladı. “Diyelim ki ben... Tamamen yanlış nedenlerden dolayı... Tamamen aptalca bir şey yaptım. Ve diyelim ki o zamandan beri nedenlerim değişti. Bunun ne olduğunu bilmek ister miydin?”

İstediğim tek şey uyumaktı.

“Emely, beni dinliyor musun?”

“Hım.”

“Ne derdin?”

“Bilmiyorum.”

“Emely, söyleyeceğim şey çok önemli.”

İç çekip yüzümü boynuna biraz daha gömdüm. “Bilmiyorum. Çok kızar mıydım?”

Tereddüt etti. “Muhtemelen,” dedi kısık sesle.

Bir tarafımı söylemeye çalıştığı şeyi deşmem gerektiğini söylüyordu ama bir tarafım bunu yapmak istemiyordu. Şu anda hissettiğim her şey çok güzel ve çok özeldi. Bundan vazgeçemezdim. Bu hisler bana aitti.

“Şimdi söyleme Elyas.”

“Tamam,” dedi.

Elimi sırtına götürdüm. Vücudunu avucumun içinde hissediyordum. Uyandığımda gitmiş olmasını istemiyordum. Yanımda kalsın istiyordum.

“Elyas?”

“Efendim?”

“Benimle uyu. Yarın sabah birlikte uyanalım.”

Nefes alışındaki değişiklikten yüzündeki nazik gülümsemeyi anlayabiliyordum. “Çok tatlısın,” dedi. “Kendimi senden ayırabileceğimi sanmıyorum.”

“Gitme o zaman. Benimle kal.”

Elyas bana biraz daha sokuldu. “Şu anda en çok istediğim şey bu meleşim,” diye fısıldadı. “Ama bu gecenin hiç değilse birazını hatırlayacağına söz verir misin bana?”

Öyle yorgundum ki sesi çok uzaklardan geliyordu. Sanki sadece parmak uçlarımla dokunabilecekmişim gibi.

Dudaklarını alnıma koyup öyle kaldı. “Seni seviyorum Emely.”

İçimdeki her şey aynı anda hem çoğalıp hem de azaldı. Daha önce hiç duymadığım huzurun sesini duyabiliyordum. Hissedebildiğim ve tadabildiğim bir huzur. Bütün duyularımın aynı anda algılayabildiği bir şey. Gülümsedim. Bu güzel bir rüya mıydı yoksa gerçek miydi?

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım vücudunu kendime biraz daha bastırarak. Bu bir rüya olmalıydı. Gerçek olamayacak kadar güzeldi.

“İyi geceler Emely. İyi uykular,” diye fısıldadı yumuşak ve sevecen bir ses tonuyla kulağıma. Benim yüzümdeki gülümsemenin onun yüzünde de olduğunu hissedebiliyordum. Uykuya dalarken hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum.

BÖLÜM 4

HAFIZA BOŞLUKLARI

Ah... Başım. Sanki biri matkapla beynimi oyuyordu ve bunu yapan her kimse çok acımasızdı. O da yetmezmiş gibi eklemle-
rim ağrıyordu. Kollarım ve bacaklarım kurşun gibi ağırdı ve yanan
boğazım öyle kurumuştı ki koca bir okyanusu içebilirdim.

Grip mi oluyordum yoksa?

Neden bu kadar berbat bir durumda olduğumu anlayamadan
söylenip yatakta yuvarlandım. Kapalı gözlerimden bana parlaklığı-
yla eziyet eden güneş ışığı giriyordu. Uzaklardan hiçbir anlam vere-
mediğim köpük köpük kabarma sesi gibi bir ses geliyordu.

Gece uyurken biri silindirle üzerimden mi geçmişti?

Sırtımın üstüne dönüp gözlerimi kırıştırdım. Beynimin içinde
şimşekler çakıyormuş gibi hissettirip gözlerime bıçak saplayan gü-
neş ışığı yüzünden hemen kapattım gözlerimi.

Biri "Emely?" diye seslendi.

Çok emin değildim ama sanki biri bana sesleniyordu. Bu ismi daha
önce de en az bir kez bir yerlerde duyduğumdan emindim. Bir ara.

Tekrar gözlerimi kırıştırdım ama bu kez acı biraz daha katla-
nılabilirdi benim için. Gözlerimi açtım. Etraf bulanıktı. Sadece şe-
killeri fark edebiliyordum. Yatağımın kenarında bir şey oturuyordu.
Erkek. Kumral saçlar. Bu çocuğu daha önce bir yerlerde görmüş
gibiydim. Şekli şemali daha belirgin bir hâle gelince dejavu hissim

arttı. Ben bu güzel yüzü bir yerlerden hatırlıyordum. Bana doğru eğildi. Elyas. Umut dolu ama aynı zamanda temkinli gözlerle bakıyordu bana. Elinde içinde bir tabletin köpürerek eridiği bir bardak su tutuyordu. O tuhaf sesin ne olduğu şimdi anlaşılmıştı.

İyi de Elyas'ın benim odamda ne işi vardı ki?

Etrafıma bakınınca umduğumdan tamamen farklı bir ortamda olduğumu gördüm. Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Hangi cehennemdeydim ben?

“Benim evimdesin,” dedi Elyas.

Ben buraya nasıl gelmişim?

“Dün geceki partide iyice dağıttın,” dedi yine aklımdan geçeni okurmuşçasına. “Ben de seni buraya getirdim.” Temkinli yüz ifadesini koruyarak yavaşça büzüldü.

Dağıttım mı? Bir dakika. Partide dağıtıp ertesi sabah da Elyas'ın yatağında mı uyanmışım ben? Panikle örtüyü kaldırıp baktım. Giysilerim üzerimdeydi. Bir oh çekip daha önce hiç hissetmediğim kadar rahatlamış hissettim kendimi.

“Merak etme,” dedi gülümseyerek. “Benim için zor oldu ama centilmenliğimden hiç ödün vermedim.”

Ellerimi yüzümde gezdirdim. “Dağıttın derken tam... Tam olarak ne demek istedin?”

Hafızasını kaybeden insanların nasıl hissettiğini anlamaya başlıyordum. Dünden önceki günü ve ondan da önceki günü hatırlayabiliyordum. Hatta daha önceki günü de hatırlayabiliyordum ama dün benim için koskoca bir boşluktu.

“Cadılar Bayramı partisinde?” dedi tereddüt ederek.

Cadılar Bayramı partisi lafı beynimin içinde fır döndü. Bundan hiç hoşlanmadım.

Bende bir şeyler parça parça dank etmeye başlarken Elyas kocaman açılmış gözlerle biraz cesareti kırılmış, biraz da şoktaymış gibi bakıyordu bana. Beni Isır yazan tişört. Elyas'ın vampir kostümü. Deli gibi peşinde dolaşmam. Çok utanç verici!

Elimi ağzıma götürerek “Tanrım!” diye ciyakladım. O an olmak isteyeceğim en son yerdeydim. Başını kuma gömen devekuşu taktiğine başvurarak örtüyü başımın üstüne çektim.

Tuvalete giderken bile peşimden geldin.

Örtünün altında iyice büzüldüm.

Neredeyse öpüşüyor olmamız. Alex’in bizi yakalaması. Onunla utanç verici tartışmam! Elyas benimle konuşmak istediğinde aptalca davranışım.

Bütün yaşananları sanki şu an oluyorlarmış gibi tüm yoğunluğuyla yaşayıp başımı iki yana salladım. Tanrı aşkına, biri bana zamanı geri alıp dün geceyi yeniden nasıl kurgulayabileceğimi söylesin. Bunu yapan tuş hangi cehennemdeydi?

Tamamen umutsuzluğa gömüleceğim sırada hatıraların ani saldırısına uğradım. O aşamadan sonra olanlara dair hatırladıklarım muhtemelen Elyas ile kavga ettikten sonra içki konusunda ipin ucunu iyice kaçırdığım için daha belli belirsizdi. Belli sahneleri hatırlayabiliyordum. En korkunç olanlarını!

Yüzümü Elyas’ın göğsüne gömmüştüm. O da beni itmişti.

Neden böyle bir şey yapmıştım ki? Tek istediğim o an oracıkta ölüp gitmekti. Sızlanıp inledim.

“O kadar da kötü değildi,” dedi Elyas. Başımın üstündeki örtü yüzünden sesi boğuk geliyordu. Belli ki beni sakinleştirmeye çalışıyordu ama bu nafile bir çabaydı.

Sokağın ortasında üstüne atlamıştım.

Tanrım, hayır, hayır, hayır, hayır. Kafamdaki görüntülerin kaybolması gerekiyordu.

Emin ol hissederdin hayatım.

Harika. Ben tam azmışken yarıda bıraktın.

Ah!

Arabadan inmeme yardım ettikten sonra vücudumu onun vücuduna yapıştırmıştım ve beni sırtında merdivenlerden çıkarırken az daha boğuyordum onu.

Tanrım! Lütfen bu işkenceye bir son ver artık!

Islak tişört olayı canlandı beynimde birden.

Mümkünse biri beni balyozla öldürebilir mi?

Sanırım seni yatırma vakti geldi.

Beni kucağında götürür müsün?

Ellerimle örtüye sımsıkı yapışıp onu deli gibi salladım başımı ama kafamın içindeki görüntülerden kurtulamadım. Üstelik daha en kötüsüne sıra gelmediği ortaya çıktı çünkü bir anda Elyas'ın kemerini açışımı hatırladım. Onu baştan çıkarmaya çalışmıştım. *Ben Elyas Schwarz'*ı baştan çıkarmaya çalışmıştım.

Ara ara inlemelerim çaresiz bir haykırışa dönmüştü. Ölüm en çok ihtiyaç olduğu anda neredeydi?

Yatağın Elyas'ın oturduğu tarafının çöktüğünü hissedebiliyordum. Sonra onun sesini duydum. "Anlaşıldı," dedi. "Gördüğüm kadarıyla benim varlığım işleri daha da zorlaştırıyor. Seni biraz tanıyorsam, ki tanıyorum, huzur içinde ölmeyi dilemek için şu anda yalnız kalmayı tercih ediyorsundur. Senin hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum Emely ama ölmeyeceksin."

Bir şeylerin tıngırdadığını duydum. "Komodinin üstüne bir bardak su bıraktım. İçinde suda eriyen aspirin tableti var. Şimdi hayallerinden birinin gerçekleşmesi için dışarı çıkıyorum. Sakinleşir sakinleşmez mutfaka gelip bana katılabilirsin. Gülmeyeceğim ya da saçma yorumlar yapmayacağım. Zaten bunu yapmamı gerektirecek bir şey de yok. Kafanı toplamak senin için zor olabilir ama dün gerçekten de çok şirin olduğunu düşünüyorum."

Şirin mi? Elyas'ın kafasındaki şirin tanımı neydi acaba?

"Yıkanmak istersen çekinme. Banyoya senin için bir havlu bıraktım. Dolapta başka havlular da var. Ne dersin?"

Utancımdan cevap veremedim. İstedğim tek şey bir daha asla ama asla bana bakmamasıydı. Gerçi onun evinde olduğum için bunu yapmaması biraz zor olacaktı. Gizlice camdan kaçabilir miydim acaba?

Sahi biz kaçınıcı kattaydık?

Lanet olsun.

“Ne dersin?” diyerek tekrarladı sorusunu.

Onun için yeterli olmasını ve bir an evvel odadan çıkmasını sağlar umuduyla *Hıhı* diyebildim ancak. Ama o odadan çıkmak yerine örtünün üzerinden sırtımı sıvazladı.

“O kadar da kötü değildi,” dedi. “Üzülmene gerek yok.”

Keşke ona inanabilseydim. Örtünün altından kapıya doğru giden ayak seslerini, kapı gıcirtısını, arkasından kapıyı kapatırken çıkan sesi ve sonra da koridorda uzaklaşan ayak seslerini duydum.

Derin bir nefes aldım.

Nihayet gitmişti.

Ama görüntüler hâlâ kafamın içindeydi.

Kemerini açtıktan sonra beni kendinden uzaklaştırıp bana şeyi...

Her şey kafamda şimşek gibi çaktı. Sis perdesi yok oldu. Düşüncelerim netleşti. Olan biten her şeyin neredeyse tamamını hatırlıyordum. Beni evine sadece *o şeyi* yapmak için getirdiğini düşünmemi aşağılayan bakışları. Bana karşı hoşlanmaktan daha fazlasını hissettiğini itiraf edişi. Elimi ağzıma götürüp kusmak için banyoya koştüğüm andaki şaşkınlığı.

Tanrım. Onun gözünün önünde kusmuştum.

Beni soymuştu.

Evrenin dileğimi gerçekleştirip bir daha kimse tarafından görülmemek üzere yerin dibine sokmasını boşu boşuna umut ederek yüzümü buruşturdum. Sonra beklenmedik bir şey oldu. Görüntüler önce birbirinden korkunç slaytlar gibi geçmişti gözümün önünden ama şimdi içimde *hoş* bir his vardı.

Banyodaydık. Birbirimize sarıldık. Ona neden o kadar salakça davrandığımı itiraf ettim. Bana karşı anlayışlıydı. Beni yatağa taşıdı. Birbirimize sokulduk. Dudaklarını alnımda hissettim ve sonra da beni sevdiğini söyledi.

Dünya bir anlığına durdu.

Çok basit ve çok kolay söylenebilen bir cümleydi. Her gün olur

olmaz zamanlarda söylenen ve milyonlarca kez yanlış kullanılan bir cümleydi ama o üç kelimenin benim için öyle büyük bir anlamı vardı ki es geçmem mümkün değildi.

Seni seviyorum Emely.

Tüm vücudum titremeye başladı. Göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim. Elyas beni seviyordu.

Başımı örtünün altından azıcık çıkardım. Elyas'ın odadan çıktığını duyduğumu sanıyordum ama şimdi keşke yanlış duymuş olsam diye geçirdim içimden. Onu en son gördüğüm noktaya baktığımda içim vicdan azabıyla doldu. Belki de son birkaç aydır ona biraz haksızlık etmiştim. Aklında gerçekten de tek bir şey olsaydı dün gece aradığı fırsat eline geçmişti ama o bir şey yapmamıştı.

Örtünün altından emekleyerek çıkıp başımı yastığa koydum. Kokusu çarşaflara sinmişti. Gülümsedim.

Seni seviyorum Emely.

Dün gece yanımda yatışını ve beni kollarıyla sarışını hatırlayıp gözlerimi kapattım. Kendimi biraz zorlasam beni saran kollarını şu an bile hissedebilirdim.

Sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir dakika! Bütün bunların gerçekten yaşandığı ne malumdu? Belki de banyoda kendimden geçmişim ve hatırladıklarımı bilinçaltım uydurmuştu.

Bu fıkirden hiç ama hiç hoşlanmadım. Maalesef bunun her şeyi açıklıyor olabileceği gerçeği inkâr edilemezdi. Kafam karıştı. Neyin gerçek neyin hayal olduğunu ben nasıl anlayacaktım o zaman?

Aklıma birden Elyas'ın uzun kollu gri tişörtü geldi. Aşağı doğru bakınca tişörtün üzerimde olduğunu gördüm. Yazıyı görmek için tişörtün arkasını çekiştirip omzumun üstünden geçirdim. ELYAS 01. Sırttım. Öküz.

Delil A hatırladıklarımı doğruluyordu. Başka ne vardı? Çikolata geldi aklıma. Yatağın kenarından eğilip çikolatayı bulmak için altına bakarken neredeyse yere yuvarlanıyordum. Birkaç toz zerresinden ve yanlış yerde duran bir Kleenex paketinden başka bir şey yoktu

ortada. Yatağın altında duran bir Kleenex paketi mi? Başımı iki yana salladım. Gözlerimi devirmeden edemesem de en iyisi böyle şeyleri aklımdan geçirmemek diye düşündüm. Erkekler!

İç çekip acaba çikolata paketini Elyas mı alıp bir yerlere koydu diye merak ettim. Komodinin üst çekmecesini yamuk bir şekilde açılmıştı. İçi karmakarışık. Çekmeceyi biraz çekıştırıp açtım. Bir parçası kırılıp yenmiş çikolata paketi oradaydı. Çikolata sanki bana gülümsüyormuş gibi geldi. Ben de ona gülümsedim.

Hatırladığım her şey gerçekten olmuştu. Her şey gerçektir. Bir-birimize sokulmamız, beraber uyuyakalmamız... Hepsi gerçekten de olmuştu. Peki ya aşk itirafı? Bu konuda kendi algılarıma güvenemeyecek kadar yorgundum. *Gerçekten* de söylemiş miydi? Sonuçta olmadık şeyler uydurmayı seven bir zihnim vardı.

Derin bir nefes alıp kendimi tekrar yatağa attım. Gerçekten de öyle hissediyor olabilir miydi? Bir zamanlar benim için çok ama çok önemli olan biri bana ikinci kez âşık olmuş olabilir miydi?

Kafamın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığından ellerimle yüzümü ovuşturdum. Her şey karmakarışık ama yatağa uzanıp arpacı kumrusu gibi düşünerek bir yere varamayacaktım. O yüzden dikkatle doğrulup aspirinli suyu aldım. Başım bıçaklar saplanıp zonklayarak kendince teşekkür etti bana. Gözlerimi sımsıkı kapatarak ilaçlı suyu kafama diktim. Bardağı komodinin üzerine bırakıp zar zor kalktım yataktan. Pantolonumla ayakkabılarımı bulup üzerime geçirdim. Bir elimle zonklayan başımı tutup yorgun bacaklarımla yalpalayarak kapıya doğru yürüdüm ve olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı açtıktan sonra başımı dışarı uzattım.

Bir an Elyas'ın odasından çıkıveren Alex'e yakalanmaktan daha kötüsü olamaz diye geçirdim aklımdan. Neyse ki ortalık sakindi. Sessizce Elyas'ın odasının karşısındaki banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kapatıp lavaboya koştum. Elimle musluktan en az bir litre su içtim. Sonra iki elimle lavabonun kenarına tutunup ölümcül bir hata yaptım. Aynada kendime baktım.

Suratım kireç gibiydi. Göz çevremde koyu gri halkalar oluşmuştu ve saçım sanki bütün geceyi sıcak hava üfleyen ısıtıcının karşısında oturarak geçirmişim gibi görünüyordu. Alnımda bir çizik vardı. Çiziğin nereden geldiğine dair hiçbir fikrim olmadan parmağımı üzerinde gezdirdim. En azından utanç verici bir anıdan muaf olmayı başarmıştım.

Biraz kendime gelirim diye umarak yüzümü soğuk suyla yıkadım ama işe yaramadı. Tekrar hayata dönmeye çabalayan güçten kuvvetten düşmüş bir ceset gibi hissediyordum hâlâ. Yüzümü kuruladıktan sonra banyo dolabında diş fırçası aradım. Kullanılmamış bir tane bulup telaşla paketinden çıkardım. Tek istediğim gece deli gibi içtiğim alkolün ağzımda bıraktığı tattan bir an önce kurtulmaktı.

Alkol: Düşüncesi bile ürpermeme yetti. Dişlerimi daha hırsla fırçaladım. Köpüğe bulanmış ağzımla duşa baktım. Bir duş alsam ne iyi olurdu ama odama gidene kadar beklememin daha iyi olacağını düşündüm.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra Alex'in saç fırçalarından biriyle saçımı fırçaladım. Fırçanın kılları acıyan yerime değdikçe yüzümü buruşturdum. Kaşlarımı çatıp parmaklarımı başımda gezdirdiğimden büyük bir şişlik fark ettim.

Başımı bir yere mi çarpmıştım? Pekâlâ. Muaf olduğum iki anı vardı.

Saçımı fırçalamayı bitirdiğimde hiçbir işe yaramadığını kabul etmek zorunda kaldım. Önceden de paramparça olmuş bir paspas gibi görünüyordum. Hâlâ da öyle görünüyordum. Alex'in saç bantlarından birini kapıp itaatsiz saç öbeklerini topladım.

Elyas tişörtünü geri ister diye düşündüğümünden banyoda diğer tişörtü aradım ama bulamadım. Ortalık toplamıştı muhtemelen.

Elyas. Onu düşününce kusacakmışım gibi hissettim. Banyodan çıkınca onu görmememin bir yolu yoktu. Belki de yatağa dönüp üç dört gün daha uyumalıydım. Nasıl bir korkak olduğumu fark edene kadar bu bana iyi bir fıkırmış gibi geldi. Bu rezilliğin tek sorumlusu bendim. Ne demeye o kadar içmişim ki sanki? On sekizinci doğum günümde yaşadıklarımın bana bir hayat dersi vermiş olması gereki-

yordu ama nerede. Ne kadar çaresiz bir durumda olursam olayım bu belayı başıma ben sardırılmışım. Tek çözüm bir çıkış yolu bulmaktı.

Sanki üzerine şarbon sürülmüş gibi beş dakika boyunca kapı koluna baktım. Sonunda derin bir nefes alıp kapı kolunu indirdim ve koridora çıktım. Attığım her adım beni aslan mağarasına biraz daha yaklaşıtıyordu. Aslan mağarası derken mutfağı kastediyordum.

Mutfağa daha birkaç metre mesafe varken Elyas'ı gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve mutfak tezgâhına dayanmıştı. Yere bakıyordu. Bunun geri dönmek için son şansım olduğunu fark ettim ama başını kaldırınca beni gördü. Gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Kendimle mücadele edip sonunda ileri doğru bir hamle yapmaya zorladım kendimi. Yüreğim ağzımdaydı. Elyas'ın yüz ifadesini okumaya çalıştım. Gülümsüyordu ama her zamanki öz güvenli gülümsemelerinden biri değildi.

Aramızda biraz mesafe bırakacak şekilde durdum. Ellerimi pantolonumun ceplerine koyup ayaklarıma baktım. Vay anasını, lamine parke gerçekten de ilginç olabiliyormuş. Ahşaptaki halkalar ve...

Topuklarımin üzerinde geri dönüp kapıdan dışarı fırlasam çok mu samimi yetsiz olurdu?

"Evet?" dedi Elyas.

Omzumu silktim. "Evet."

"Akşamdan kalmalık ne âlemde?"

"Dün gece odandan çıkan bir silindir görmedin değil mi?"

Gülümsedi. "Korkarım hayır."

"İşte bu çok kötü," dedim. "Ona vereceğim bir iş daha vardı." Ben ne saçmalıyordum böyle?

Kafamda söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken tuhaf bir sessizlik oldu ama aklıma tek bir parlak fikir gelmedi.

"Biraz kahve içmek istersin belki. Ya da bir şeyler atıştırmak," dedi Elyas.

Başımı hayır anlamında sallayıp ellerimi biraz daha ceplerime gömdüm. "Teşekkürler ama midem hâlâ bulanıyor."

Tanrım. Buradan gitmek istiyordum. Ya da beni kollarına almalıydı. İki de olurdu ama böyle onun karşısında ne diyeceğimi bilemeden durmak dayanılır gibi değildi. Elyas normalde gözlerimin içine bakardı ama bugün öyle yapmıyordu. Gözlerini benden kaçırmıyordu. Bana bakacak olduğunda da gözleri her zamankinden daha fazla alnıma takılıyordu. Alnımdaki çizdiği *hatırladım*.

“Sence alnımdaki çizimin nasıl olduğunu bilmek istiyor muyumdur?” diye sordum ona.

Elyas’ın yüzündeki sırıtma benim için yeterli bir cevaptı.

“Çalı Bey’i hatırlamıyor musun?”

“Çalı Bey mi?”

Başını evet anlamında salladı.

“Pekâlâ,” dedim. “Bunun nasıl olduğunu bilmek istemediğimin şimdi farkına vardım.”

Gülümsedi ama sonra her zamankinden daha çabuk sessizliğe büründü. Yine tuhaf bir sessizlik oldu aramızda.

“Dün geceyle ilgili hiçbir şey mi hatırlamıyor musun?” diye sordu bir süre sonra yere bakarken. “Yoksa hatırladığın bir şeyler var mı?”

Yanaklarım kızardı. “Birtakım utanç verici olayları mı kastediyorsun? Senin önünde kusmamın dışında yani.” Yüzümü buruşturdum. Düşüncesi bile iğrençti.

“Mesela,” dedi gülümseyerek.

“Hayatımın geri kalanı boyunca beni bu konuda kızdırabilirsin.”

“Merak etme. Planlarım arasında öyle bir şey yapmak yok.”

“Hak ediyorum ama,” dedim insanı hayretler içinde bırakan la mine parkelere bakarak.

Gerçekten de parkeler üzerindeki halkaların her biri diğerinden farklıydı. İnanılmaz.

“Öyle söyleme. Ben sana zarif bir şekilde kusmak mümkünse ve ben sana öyle kustuğunu söylüyorsam bana inan.” Ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Ben de ona gülümsemek istedim ama yapamadım.

“Gerçekten Emely,” diyerek devam etti. “Sen benim gördüğüm en tatlı sarhoştun.”

Elyas’ın *şirin ve tatlı* tanımlaması oldukça tuhaftı. Kıpırmızı oldum. Tişörtümün kollarından birini elimin üzerine çekip sonra elimi tekrar dışarı çıkardım. Bunu birkaç kez tekrarladım. Elyas’a bir kez daha bakmak için cesaretimi topladığımda o ağzını açıp sonra tekrar kapattı.

“Ne?” dedim tepki verme hızıma hayran olarak.

“Bir şey yok. Sadece...” deyip sustu.

“Ne?”

Şimdi de o tişörtünün koluyla benim demin yaptığım şeyi yapıp duruyordu. “Ondan sonra olanları hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.”

Birkaç saniye boyunca gözlerimi kırıştırdım. Doğrudan konuya girer diye ummuştum ama işte o an gelmişti ve ben hazırlıksız yakalanmıştım.

Bu geceyle ilgili en azından birkaç şeyi hatırlayacağına söz verebilir misin? Bu sözler kafamda yankılandı. Bunu bana dün gece söylemişti. Yoksa ben mi uydurmuştum?

Elyas’ın savunmasız gözlerine baktığım an *hatırladım*. Başımı hatırlıyorum anlamında salladım ama tepkisinin ne olacağını görme şansız olmadı çünkü dairenin dışından gelen gürültü bakışmamıza son verdi. O da neydi şimdi? Sonraki sesler yere düşen bir dizi anahatar şingirtısına benziyordu.

“Lanet olsun,” dedi Alex kapının dışından.

Alex.

Alex!

Elyas ile birbirimize baktık. Alex beni dün geceki içki âleminden sonra Elyas’ın tişörtüyle yakalarsa... Tanrım. Aklımdan bile geçir-memeliyim! Ne yapmalıyız? Burada öylece dikilemeyiz! Burada öylece *dikilemem!*

Kendimizi kurtarmak için harekete geçmek yerine bir ses daha duyana kadar donup kaldık. Kapının anahtarla açılma sesi.

Paniğe kapıldık. Deli gibi elimizi kolumuzu sağa sola sallıyorduk. *Bir şey yapsana! Bir şey yapsana!* Ona sessizce bağıırıyordum ama o elini kolunu deli gibi sağa sola sallamaktan başka bir şey yapmıyordu. Sanki yıldırım çarpmış gibi koşup kapının arkasına saklandım. Elyas ne yapmak istediğimi anında anlayıp Alex'i içeride karşılamış gibi yapmak için oturma odasına koştu. "Bakın kimler gelmiş!" diye seslendiğinde kapı daha açılmamıştı bile. Parmak uçlarımda yükselip sırtımı duvara iyice yasladıktan sonra nefesimi tuttum. Alex kapıyı açtığında bana çarpmasın diye dua ettim.

Neyse ki kapı ayaklarıma birkaç santim kala durdu. Sessizce ama çok sessizce bir oh çektim.

"Hoş geldin! Daha geç gelirsin diye düşünmüştüm," dedi Elyas kız kardeşine doğru yürüyüp sarılırken. Kapının arkasından çaktırmadan baktığımda Elyas'ın bana eliyle dışarı çık işareti yaptığını gördüm.

"Neyin var senin?" dedi Alex.

Elyas ona daha sıkı sarıldı. "Ne var yani kız kardeşimi özlemiş olamaz mıyım?"

Bu an kaçmak için tek şansımdı. Kapının arkasından olabildiğince hızlı çıktım ve Elyas'a başımı hafifçe sallayıp veda ederek dışarı attım kendimi. Ancak bir ya da iki kat aşağı indikten sonra tekrar nefes almaya cesaret edebildim. Tanrım, az daha yakayı ele veriyordum.

Kaldırımı ulaştığımda kalbim hâlâ küt küt atıyordu. Otobüsün cadenin aşağısındaki durağa yanaştığını gördüm. Berlin'in toplu taşıma sistemine küfürler yağdırarak akşamdan kalma hâlime bakmadan topukladım. Otobüsün kapıları tam kapanmak üzereyken kendimi içeri atmayı başardım. Bulduğum ilk koltuğa oturup zonklayan başımı cama yasladım. Tek istediğim kendimi bir an önce yatağıma atmaktı.

On beş dakika sonra odamın kapısındaaydım. Dileğim gerçekleşmek üzereydi. Yatağının üstüne bağdaş kurarak oturup dergi karıştıran Eva ben içeri girince başını kaldırdı.

“Selam,” dedim ayakkabılarımı çıkarmak için bir elimle duvara tutunurken.

“Şimdi geldiğine göre parti iyi geçmiş sanırım.”

“Evet fena değildi. Nicolas ile gelememeniz kötü oldu. Alex’in evinde kaldım,” dedim doğrudan yatağıma gidip örtünün altına girerken.

“Alex’in evinde mi dedin? Hım.”

Tonlamasındaki tuhafılık ona bakmama sebep oldu. “Evet. Ne var ki bunda?”

“Yok bir şey,” dedi tekrar elindeki dergiye dönerek. “Üzerinde ELYAS 01 yazan tişörtü de Alex’ten aldın o zaman ha?”

Kahretsin. Bu detayı tamamen atlamıştım.

“Bu sabah ödünç verdi bana,” deyiverdim.

“Ödünç mü verdi? Bu sabah? Hım.”

“Neden ‘hım’ deyip durduğunu sorabilir miyim acaba?”

“Bir sebebi yok.”

Homurdanıp başımı tekrar yastığa koydum. Daha Eva’yı bile kandıramadıktan sonra ben kimi nasıl kandıracaktım ki?

İç çekerek pantolonumun cebindeki telefonumu çıkardım. Uyumadan önce yapmam gereken son bir şey daha vardı.

EMELY

Hâlâ kızgın mısın bana? Dün gece için özür dilerim.

ALEX

Endişelenme tatlım. Farkında olmadan hayatımın en güzel barışma seksini yapmama sebep oldun. Sana nasıl kızabilirim ki? Şu dünyada barışma seksinden daha güzel bir şey yok.

EMELY

Anladık. Bu kadar ayrıntı vermesen de olurdu. Neyse artık bana kızmadığına sevindim.

ALEX

Dün gece deliye dönüp sana herkesin önünde bağırmam yanlıştı. Özür dilerim. Bu hafta bir ara buluşup bir yerlerde bir kahve içmeye ne dersin? Yarından sonra yani salı günü bana uyar. Aslında birlik-te kahvaltı bile edebiliriz.

Programıma göz atıp salı günü sabah ondan öğleden sonra ikiye kadar boş olduğumu gördüm. Bu durumda kahvaltı edebilirdik ama Alex'in beni soru yağmuruna tutacağını adım gibi bildiğimden çok da heveslisi değildim doğrusu.

Elyas'a karşı hissettiklerimi kimseye anlatmamıştım. Hâlâ kim-senin bilmesini istemediğim bir sırdı bu benim için.

Ayrıca onca yıl hislerimi içimde sakladıktan sonra kalbimi aç-mak benim için hiç de kolay olmayacaktı.

Ama Elyas beni sevdiğine göre bu sırrı daha fazla içimde sakla-mama gerek yoktu.

Elyas beni seviyor.

Ya da en azından ben öyle düşünüyordum. Yüzde yüz emin değildim.

Tuhaf bir düşünce.

Derin bir nefes verip Alex'e cevap yazdım.

EMELY

Olur. 11.30'da buluşmaya ne dersin? Gelirken ekmek getiririm.

ALEX

Harika olur. Dün akşamki parti nasıldı gerçekten?

EMELY

Emely içkiyi fazla kaçırdı ama ağabeyin beni yurda bırakarak iş-lerin daha kötüye gitmesini engelledi. Benim için teşekkür eder misin ona? Ben fırsat bulamadım da.

ALEX

Zil zurna sarhoş mu oldun gerçekten? Neler olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum! Elyas'a bize geleceğini söylerim. Kendin söy-lemek istemiyorsan tabii.

EMELY

Onunla yakaladığın için önce beni öldürmek istiyorsun ve şimdi de yine çöpçatanı mı oynuyorsun? Hayret bir şey. Ama hayır, sen söyle ona.

ALEX

Öyle istiyorsan öyle olsun. Salı günü görüşürüz! Çav!

Telefonu komodinin üzerine bırakıp sıcak yumuşak yatağıma gömüldüm. Neredeyse gecenin yarısını uykusuz geçirmiştim ve bu beni her saniye biraz daha zorluyordu. Kollarımla tişörtümü -onun tişörtünü- sarıp kokusunu içime çektim. Hâlâ onun gibi kokuyordu. Gözlerimi kapatıp yüzümde bir tebessümle uykuya daldım.

Gözlerimi tekrar açtığımda oda zifiri karanlıktı. Deli gibi susadığım için uyanmıştım. Komodinin üzerindeki gece lambasını açıp kısık gözlerle hâlsiz bir şekilde genellikle yatağımın yanına bıraktığım su şişesini buldum. Bütün suyu içtim.

Şişeyi tekrar yere bıraktığımda midem su yatağı gibi olmuştu. Onun dışında kendimi çok daha iyi hissediyordum. Baş ağrım bile geçmişti.

Eva hafifçe horlamasından anlaşılacağı üzere mışıl mışıl uyuyordu. Sahi saat kaç olmuştu? Saatim sabahın ikisini gösteriyordu. Sabahın ikisi! On saattir uyuyordum.

Dün olanları hatırlayıp gülümseyerek gözlerimi ovuşturdum. El-yas'ın önünde kusuşumu hatırlamak yüzümü ekşitmeme sebep oldu gerçi.

Ama bu görüntüyü hemen kafamdan atıp yataktan kalktım. Dün sabahtan beri duş almaya can atıyordum. Parmak uçlarımda giysi dolabına gidip temiz giysiler çıkardım ve banyonun kapısını arkamdan sessizce kapattım. Sıcak su benim için hiç bu kadar rahatlatıcı olmamıştı. Gözlerimi kapatıp hayal kurdum. Duştan çıkmam çok uzun sürdü. İnsafa gelmemin tek sebebi bir sonraki su faturasının

ne kadar kabarık olabileceği düşüncesi idi. Temiz giysilerimi üzerime geçirdim ama Elyas'ın tişörtünü çıkarmayı aklımdan bile geçirmek istemediğim için tekrar giydim.

Banyodan çıktığımda kendimi bambaşka biri gibi hissettim. Banyodan çıkan o bambaşka birinin fena hâlde utanç verici bir gece geçirmiş olmasına rağmen. Elyas şu anda ne yapıyordu acaba? Uyuyor muydu?

Parmak uçlarımda yürüyerek yatağa döndüm ve telefonumu elime aldım. Cevapsız arama var mıydı? Ya da ondan bir mesaj? Hayır. Telefonu elime alırken olduğundan daha hevesiz bir şekilde yerine koydum. Bu zamana kadar benimle iletişime geçeceğinden eminim oysa. Neden aramamıştı ki?

Emely aklına hiç senin benimle iletişim kurmanı beklemiş olabileceğim geldi mi?

Belki de bu sefer benim onu aramamı bekliyordu. Geçen son birkaç ayı düşününce arama sırasının kesinlikle bende olduğunu görüyordum.

Sadece sesini duyabilmek için onu hemen aramak istiyordum ama korkaklığım bu planı bozdu. Tabii uyuyor olması ihtimali de var işin içinde. Onu uyandırmak istemiyordum.

Aramak yerine mesaj atmalıyım düşüncesiyle gürültü yapmadan kendimi yatağa attım. Tek sorun ona ne yazacağıma dair en ufak bir fikrimin olmamasıydı.

Bu tam olarak doğru değildi. Aslında ona söylemek istediğim binlerce şey vardı ama hiçbirini gönderilmeye değermiş gibi gelmedi bana.

Beş dakika sonra hâlâ telefonumun ekranına bakıyordum. Bunun acınası bir durum olduğunu düşünüp pes edince etrafa bakındım. Sonra komodininin üzerinde ince beyaz bir karton kutu olduğunu fark ettim. Alnımı kırıştırarak kutuyu dikkatlice elime aldım. Kutunun üzerine güzel bir el yazısıyla *Emely'e* yazılmıştı. Başka hiçbir şey yazmıyordu. Bu da neydi? Nereden gelmişti?

Kutu kurdeleyle bağlanmıştı. Kurdeleyi yavaşça açtığımda kutunun içinde bir CD olduğunu gördüm. CD kabının her yerini inceledim.

Bembeyaz bir kutuydu. Ne önüne ne de arkasına hiçbir şey yazılmamıştı. Karton kutunun içine bir daha baktım ama başka bir şey yoktu.

Parmağımı el yazısının üzerinde gezdirdim. Eva'nın yazısı değildi. İyi de odaya başka kim girmiş olabilirdi?

CD kabını yavaşça açtım. CD tamamen siyahtı ama üzerindeki *Emely'e* yazısı beyaz harflerle yazılmıştı. Sonraki birkaç dakika boyunca kutuyu enine boyuna inceledim. Sonunda sabaha kadar bekleyemeyeceğime karar verip yataktan fırladım ve oda arkadaşımın yanına gittim.

Omzunu dürtüp "Eva?" diye seslendim. Aldığım tek karşılık gü-rültülü bir horlama oldu.

İç çekip daha kuvvetli dürttüm omzunu. Bu kez alçak sesle homurdandı.

"Eva?"

Örtüyü başının üstüne çekerken "Ne?" dedi ama örtüyü tam zamanında yakalayıp gözden kaybolmasını engelledim.

"Bir saniye sonra uyumaya devam edebilirsin," dedim. "Sadece bu CD'nin burada ne aradığını öğrenmek istiyorum."

Homurdandı. "Benim CD'den falan haberim yok."

"Şu küçük beyaz kutudan bahsediyorum," dedim.

"Kutu mu? Ha... Evet."

"Kim getirdi?"

"Sence kim? Tabii ki seninki."

"Anlamadım?"

"Elyas."

"Elyas mı?"

"Senin jetonun gerçekten de bu kadar yavaş mı düşüyor?"

"Evet... Hayır. Yani anlayamadım," dedim. "Elyas burada mıydı? Ne zaman, nasıl ve..."

"Sen uyurken geldi ve kutuyu bana verdi," dedi. "Bunda anlamayacak ne var? Şimdi müsaadenle uyumak istiyorum."

Bu fazla hızlı olmuştu.

"Bir kez daha söyle lütfen. Ben uyurken Elyas mı geldi?"

Eva homurdandı. “Ben Yunanca falan mı konuşuyorum?”

“Tamam, tamam, özür dilerim,” dedim. “Peki kaç civarıydı? Yani kaç civarında buradaydı?”

“Dikkat etmedim, akşamın bir saatiydi işte. Bunun bir önemi yok.”

Neyin önemli neyin önemsiz olduğunu o nereden bilecekti ki? Bilemezdi! “Peki neden beni uyandırmadın?”

“Çünkü o uyandırmamamı söyledi. Kutuyu sana uyanınca vermemi rica etti.”

Ne kadar tatlı!

“Başka bir şey söyledi mi?”

“Tanrım, Emely! Söylemedi! Geldi ve gitti. O kadar. Rica etsem başımdan defolup gider misin artık? Uyumak istiyorum da.”

Gözlerimi devirdim. İstemeye istemeye “Tamam,” dedim. Tekrar horlamaya başladığında sırtım yatağa değmemişti bile. Benim gibi gecenin bir vaktine kadar uyumayan birinin anlayamayacağı bir şeydi.

Taşınabilir CD çalarımı bulup kulaklıklarımı taktım ve CD’yi yerleştirdim. Ekranda 13 şarkılık bir liste vardı. Yastığımı kabartıp güzelce yattım ve başlat düğmesine bastım.

1. Şarkı. Damian Marley’nin Stephen Marley ve Capleton’a da yer verdiği “It Was Written” şarkısı.

Şarkıyı hemen tanıdım. En sevdiğim şarkılardan biriydi. Gece kulübüne giderken Elyas’ın Mustang’inde bu şarkı çalmaya başladığında ne kadar şaşırdığımı hatırladım.

O geceyi Elyas da hatırlıyor muydu? Yoksa tamamen bir tesadüf müydü? Bu şarkıyı sadece sevdiği için mi CD’ye kaydetmişti?

O geceye dair bazı anılar canlandı gözümde. Alex’in tasarladığı askısız bluzu giymiştim ve Elyas’ın *Nasıl olduysa göğüslerini olduklarından büyük göstermiş* yorumunu asla unutmayacaktım.

Pislik.

2. Şarkı. Sean Paul'den "Get Busy"

Ellerimi yüzüme götürdüm. Hoşlansam da hoşlanmasam da bu şarkı çalarken kendi eksenini etrafında dönüp seksi hareketler yaparak benimle dans eden Alex görüntüsünden kurtulamadım. O sırada Elyas'ın bizi izlediğinin çok geç farkına varmıştım. Arabasına gidip onunla da öyle dans etmemi önermişti.

Bir dahaki görüşmemizde arabada tek başına dans macerasının nasıl gittiğini sormaya karar vererek zoraki gülümsedim.

3. Şarkı. Orishas'dan "Represent"

Bu şarkıyı da biliyordum. Bu şarkının Elyas ile bir alakası var mı derken aklıma geldi. Çalıştığım barda, Purple Haze'de idik. Bu şarkının olduğu albüm o gece birkaç kez çalmıştı. Elyas durup dururken bara gelmiş ve mesaim bitene kadar bana eşlik etmişti. Tabii ki davetsiz misafirdi ama o gece hayatımın en güzel gecelerinden biri olmuştu. İddiaya kazanıp Mustang'i kullanmıştım. Elyas'ın beti benzi atmış, tırnaklarını oturduğu koltuğun derisine geçirmişti. Aklıma gelince gülümsedim.

Şarkı 4. Klaus Badelt'den "He's a Pirate"

Karayip Korsanları filminin şarkılarından biri. O şarkıyı Elyas'ın bestelediğine iki saniyeliğine de olsa inanmıştım. Üzerinden aylar geçtiği hâlde hâlâ serinin o bölümünün hem saçma hem de komik olduğunu düşünüyordum.

CD'deki şarkıların tesadüfen kaydedilmediğini şimdi anlıyordum.

Şarkı 5. Skindred'den "Roots Rock Riot"

Skindred! O CD'yi siyah dantelli iç çamaşırlarıyla aynı gün almıştım. Elyas alışveriş poşetimi elimden aldığı anda ölüp ölüp dirilmişti. Tanrım, aklıma geldikçe hâlâ utanıyordum!

Şarkı 6. tAKiDa'dan "Give into Me"

Film izlediğimiz gece. Elyas ve ben onun yatağında yan yana uzanıp tavandaki camdan gökyüzünü seyretmiştik. Öncesinde kafamız duman olmuştu ama etkisi azaldıktan sonra ortamın rahatlığıyla ben de geçmişin hem iyi hem de kötü anılarının birlikte su yüzüne çıkmasına izin vermiştim. Lisede yaşadığımız sorunların tamamen yanlış anlamadan kaynaklandığını fark ettiğimiz geceydi.

Şimdi düşünüyorum da aslında oldukça güzel bir geceydi.

Şarkı 7. Foreigner'dan "Cold as Ice"

Bu şarkıya ancak sırtırdım. Ertesi sabah Elyas beni yurda bırakırken bu şarkıyı çalarak çok net bir şekilde buzdolabı gibi soğuk biri olduğumu ima etmişti.

Şarkı 8. Damian Marley'in Nas'a da yer verdiği "Road to Zion" şarkısı.

Kampa gitmeden önceki geceydi. Alex ve Sebastian ile barda buluşma planı yapmıştık. Elyas beni yurttan almıştı. Yolda beni niye güzel bulduğunu ve kahverengi gözlerimin onda ne tür hisler uyardığını anlatırken fonda bu şarkı çalıyordu.

Öyle güzel kelimeler seçmişti ki. Acaba söylediklerinde onun olabileceğini düşündüğümünden daha mı ciddiymi hep?

Sonra yanağıma kondurduğu öpücük vardı. Onca yıldan sonra ilk kez tenime değen dudakları.

Şarkı 9. VAST'dan "Flames"

Bu şarkı tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Bir hafta önceydi. Elyas elini sırtıma koyup parmaklarını sırtımda gezdirmişti. "Elyas," dediğim an çekmişti elini.

Şarkıyı dinleyip o anı hatırlayınca odada dört döndüm. Ona çok kaba davrandığım zamanlar az değildi.

Şarkı 10. David Draiman'den "Forsaken"

Dün geceki Cadılar Bayramı partisi.

Üzerinde Beni Isır yazan bir tişörtle gezinirken kendimi aniden seksi bir vampirle karşı karşıya bulduğum an.

Şarkı 11. Roots Manuva'dan "Witness the Fitness"

Bu şarkıya çok kafa yordum ama nerede duyduğumu hatırlamadım. Bir ara dinlemiştim ama nerede ve ne zaman dinlediğimi bilmiyordum. Kolayca akılda kalan bir ritmi vardı. Bas sesi kesinlikle tanıyordum ama nereden? Dün gece dinlediklerimden biriymiş gibi geliyordu. Cevap muhtemelen alınımdaki sebebi belirsiz çizik ile kafamdaki esrarengiz şişlik arasındaki zaman diliminde saklıydı.

Şarkı 12. Jeff Buckley'den "Hallelujah"

Gitar melodisini duyar duymaz belli bir ruh hâliyle ilişkilendirdim şarkıyı. Banyoda Elyas ile birbirimizin kollarındayken hissettiğimiz huzur.

Gerçekten de bütün geceyi benimle mi geçirmişti?

Şarkı 13. İsimsiz

Bu bir piyano parçasıydı. Daha önce hiçbir yerde duymadığımdan emindim. Duysam kesinlikle hatırlardım. Parça yavaş ve oldukça yumuşak bir melodiyle başlıyordu. Tuşlara tek tek basılıyordu. Ama ilerledikçe daha çok tuş devreye girip tek bir melodinin içinde eriyor ve beni bambaşka bir dünyaya götürüyordu. Duygu yüklü bir

parçaydı. Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel, hassas ve hüznüydü. Hayal dünyasındaymışsınız gibi hissettiriyordu. Kendimi yolculuğa çıkmış gibi hissettim. Gözlerimi kapatıp, her şeyi geride bırakarak yola koyuldum sadece. Melodi derinlerimdeki bir şeylere dokunuyordu. Sesleri sadece duymuyor aynı zamanda hissediyordum. Hem de tüm hücrelerimle.

Müzik biter bitmez baştan çaldım. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Sekizinci dinleyişimden sonra telefona sarıldım.

EMELY

Elyas, seni hemen şu an aramayı o kadar çok isterdim ki. Son bir saattir senin CD'ni dinliyorum ve söyleyecek söz bulamıyorum Elyas. İnan bana ne diyeceğimi bilemiyorum. Bütün o şarkıları tek tek hatırlamayı nasıl başardın? O son parça nedir öyle? Daha önce hiç dinlemedim. Senin sevdiklerinden mi?

Kelimelerim kifayetsiz. Sanırım bugüne kadar aldığım en güzel hediye. Çok tatlısın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Yine aynı şeyi söyleyeceğim: kelimelerim kifayetsiz.

Teşekkürler,

Emely

NOT: Böyle olacağını bilseydim daha önce kusardım gözünün önünde.

Telefonu bırakıp kulaklıklarım ve açık CD çalarımınla tekrar yatağa kıvrıldım. Kendimi tüy kadar hafif hissettim ve gülümsememi durduramadım. Sonra da güzel bir piyano parçası eşliğinde uykuya daldım.

BÖLÜM 5

İLK BULUŞMA

Bir şey beni sarsıyordu. Uyanmak istemedim. Gerinip umursamadım ama sarsma daha da güçlendi. Sonunda gözlerimi kısarak açtığımda kendimi Eva'ya bakarken buldum. Balığa benziyordu. Dudakları oynuyordu ama sesi çıkmıyordu.

Neredeyse rüya görüyor gibiydim çünkü duyabildiğim tek şey piyano sesiydi.

Elyas'ın CD'si.

Gülümsedim. Parçayı tekrar moduna almıştım ve görünen o ki bütün gece bu parçayı dinleyerek uyumuştum. Huzur dolu uyku diyarına geri dönmekten başka bir şey istemeyerek gözlerimi kapattım ama Eva kulaklıklarımı çıkararak planımı bozdu. "Hey!" dedim.

"Derse geç kalacaksın," dedi.

Ders mi?

A evet. Üniversite. Hayatın gerçeği.

"Saat kaç?" diye sordum saçlarımı gözümün önünden arkaya atarken.

"Tam olarak yedi otuz iki canım."

Derse yetişebilmem için hâlâ yirmi sekiz dakikam vardı. Güne böyle telaşlı ve stresli başlamaktan nefret ediyordum. Ve Eva yüzünde böyle

erken kalkan yol alır ifadesiyle pis pis sırtarak bende aşâğılık duygusu yarattığı zamanlarda güne stresli başlamaktan daha da çok nefret ediyordum. Yüzünde aynı pis sırtıyla sırt çantasını yerden alıp omzuna attı. “Gitmem lazım. Sen ayıldın mı? Yataktan kalkacağına inanayım mı?”

“Evet, evet,” diye mırıldandım yataktan zar zor doğrulurken. Gözlerimi kapatma isteğim tekrar uzanmayı göze alamayacağım kadar riskliydi.

Eva elini kapı koluna atmışken duraksayıp bana döndü. “Söyle bakalım. Ne varmış CD’de?”

“Elyas benim için birkaç şarkı kaydetmiş.”

Eva yüzünü buruşturdu. “Eski numara! Gel gör ki sende işe yarıyor.” Omzunu silkip kapıdan çıktı.

Eski numara mı? Bazen Eva’nın romantizmden ne anladığını gerçekten merak ediyordum. Muhtemelen mum ışığında Nicolas ile oral seks yapmayı anlıyordu.

Bu fikri hemen kafamdan çıkarıp komodinin üzerindeki telefonuma yapıştım. Yeni mesaj yoktu. Belki de Elyas hâlâ uyuyordu. Ya da bana cevap yazmak için acelesi yoktu. Hayır, kesinlikle hâlâ uyuyordu. Başka bir şeyden şüphelenmek aptallık olurdu.

Örtüyü üzerimden atıp sürünerek yataktan çıktım ve sağa sola yalpalayarak banyonun yolunu tuttum. Okula gitmek için hazırlanmanın en kötü yanı Elyas’ın tişörtü ile vedalaşmaktı. Ama okula üzerimde o tişörtle gidip Alex ile karşılaşsam ne olacaktı? Tişörtü evde bırakmak ne kadar zor gelirse gelsin hayır, bu hiç de iyi bir fikir değildi. Tişörtü güzelce katlayıp giysi dolabına koydum.

Postacı çantasını omzuma geçirip telefonu sessize aldıktan sonra pantolon cebime koydum. Sonra da derse gitmek üzere yola koyuldum. Her zamanki gibi arka sıranın ortasında duvara yakın bir yer buldum. Kolçağı kaldırıp önümdeki tahtaya baktım. Tahtaya tepgözden “On Sekizinci Yüzyıl Şiiri” başlığı yansıtılmıştı.

Derse konsantre olmaya çabaladıkça dikkatim daha çok dağıldı. Gözümün önünde tekrar tekrar Elyas'ın yüzü belirliyordu. Kulaklarımda sadece piyano parçasının melodileri yankılanıyordu. En az yirmi dakika boyunca gerçek hayata dönemedim. Sonrasında beni gerçek hayata döndüren de telefonumun titreşmesi oldu. Telefonu cebimden çıkardım. Elyas'ın numarasını kaydettiğim isim göründü ekranda.

CEVAP VERME

Seni öldürebilirim. Evet doğru okudun. Öldürebilirim. Beni bir kere bile aramadın. Şimdi kalkmış bana aramak "istedim" ama aramadım diyorsun öyle mi? Neden bana böyle eziyet ediyorsun? Telefonum çalsaydı ve hattın ucunda senin sesini duysaydım şoktan oracıkta ölürdüm. :)

CD ile ilgili güzel sözlerin için teşekkürler. Beğenmene ne kadar sevindiğimi anlatamam. Söyleyecek söz bulamayacak kadar mı? Gerçekten mi? Emely, sen beni mahvetmeye çalışıyorsun değil mi? Beni darmadağın edene kadar da vazgeçmeyeceksin değil mi? İşte şimdi senin şeytani planını ortaya çıkardım aşkıml!

EMELY

Ha-ha, Bay Pislik! Sabahın köründe abartma kapasiten inanılmaz! :) Ama evet. CD muhteşem. Sadece söyleyecek söz bulamasam yine iyi. Piyano parçası kafamın içinde çalıp duruyor ve bundan seni sorumlu tutuyorum!

CEVAP VERME

Kafanın içinde mi çalışıyor? Vay!

Seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım aşkıml çünkü zerre kadar abartmıyorum. Seni alsam da beraber bir kahvaltı etsek diyorum. Ne dersin?

EMELY

Hafta sonu yaşadığım utanç verici olaylardan sonra sana görünmemek için elimden geleni yapma planımı iptal mı edeyim yani?

CEVAP VERME

Bunu mu planlıyordun? Asla kabul edilemez!

EMELY

Bu sabah pek bir neşelisiniz Bay Schwarz. Gel gör ki istesem de planımdan vazgeçemem maalesef. En azından bugün. Bütün gün arka arkaya dersim var. Final sınavlarına bu kadar az bir zaman kalmışken ders ekemem.

Bu arada final sınavları demişken senin de artık derslerde görünme zamanın gelmedi mi?

CEVAP VERME

Pek de eğlenceli olduğunuzu söyleyemeyeceğime göre Bayan Winter, derse girsem daha iyi olacak sanki.

Peki bu akşam ne yapıyorsun?

EMELY

Şimdilik bir planım yok.

Bir partiye falan gideceksen sana bensiz iyi eğlenceler diliyorum!

CEVAP VERME

Ha ha, hayır. Parti yok. Seni görmek istiyorum sadece.

Bu akşam parkta bir cover grubu çalıyor. Hani şu birkaç ay önce koşu yaparken karşılaştığımız parkta. Benimle gelir misin?

EMELY

Bana şu koşma olayını hatırlattığın için teşekkürler Bay Schwarz. O anıyı hafızamdan silmeyi başarmıştım ama şimdi sayende yine utancımдан pancar gibi kızardım.

Ama cover grubu kulağa hoş geliyor. Seninle gitmek isterim.

CEVAP VERME

Bir dakika, bir dakika. Yanlış anladıysam özür dilerim. Sen az önce gerçekten de benim davetimi mi kabul ettin?

EMELY

Bence de tuhaf ama evet. Sanırım gerçekten evet dedim.

CEVAP VERME

Pekâlâ, şu anda ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu şimdi bu gece senin içinden gelerek evet dediğin ilk buluşmamızı gerçekleştiriyor olduğumuz anlamına mı geliyor yani?

EMELY

Sanırım bu doğru bir tanımlama oldu.

O zaman şimdilik hoşça kal Emely-Bemely

Seni özledim.

Gülümseyerek ve son satırı tekrar okuyarak baktım ekrana. *Seni özledim.*

Kalbime bir sıcaklık yayıldı. Mideme kramp girdi. Bu aşamaya gelmemiz neden bu kadar uzun sürmüştü ki? İç çekip telefonu bir kenara bıraktım. Dersin son on dakikasını profesörün söylediklerini anlamaya çalışarak geçirdim.

Son dakikalar sanki saatlerce sürmüşçesine işkenceli geçti. Sabah saatleri cehennem azabı gibi geçti ama öğleden sonraki saatler cehennemden ta kendisiydi. Saat ilerlemeyi reddediyor gibiydi. Birkaç kez yerimden fırlayıp yerinde sayan akrebi kendi elimle ilerletmek geçti içimden.

Hiç bitmeyecekmiş gibi geçen saatlerden sonra son dersi de geride bırakıp yurttaki odama koştum. Odanın boş olmasına sevinmiştim. Sonraki birkaç saati Elyas gelene kadar ders çalışmak yerine odanın içinde bir şeyleri devirip hatta bir ara başımı bir yerlere vurarak şuursuzca oradan oraya koşmakla geçirdim. Bu gece neler olacaktı?

Bir şeylerin olabileceği düşüncesi bile avuç içlerimi terletmeye yetmişti.

Peki Luca ne âlemdeydi? Yoğun stres altında olduğundan bahsettiği son e-postasından bu yana neredeyse bir hafta geçmişti. Za-

man geçtikçe aklıma tuhaf şeyler gelmeye başladı. Evvelsi gün ona şu e-postayı atmıştım:

Selam Luca,

Şu anda yazacak zamanının olmamasını tamamen anlarım ama senden epeydir haber alamadım. Endişelenmeye başlıyorum.

O yüzden en azından bir beş dakikanı ayırıp bana her şeyin yolunda olduğunu söyleyen kısa bir mesaj yazar mısın? Herhangi bir açıklama yapmana gerek yok. Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Sevgiler,

Emely

Ama cevap gelmedi.

Ve o her zaman cevap yazardı.

Bu durum her gün biraz daha fazla canımı sıkıyordu. Bir haftadır haberleşemediğimizden değil. Kendimi suçlu hissettiğimden. Birbirimize sözler vermemiştik. Yüz yüze görüşmemiştik bile ama yine de ona haksızlık yapıyormuşum gibi hissediyordum. Ona doğruyu söylemem gerekiyordu. Ona Elyas'a âşık olduğumu söylemek zorundaydım.

Ama Luca benimle iletişime geçmezse bunu nasıl yapacaktım? Son yazdığımı cevap vermesini beklemeden ona bir e-posta daha gönderebilirdim. Ama onu kızdırmak istemiyordum. Ayrıca söylediği gibi stresliyse ona bu haberi vermek için zamanlama hiç uygun değildi. Ona "Ha bu arada ben Elyas'a âşık oldum. Görüşürüz," diyemezdim. Bu haberi biraz daha adabına uygun vermeliydim.

Luca'dan cevap gelip gelmediğini bir kez daha kontrol ettikten sonra dizüstü bilgisayarımı karışık duygularla kapatıp ona cevap vermesi için birkaç gün daha verme kararı aldım. Sonrasında ben ona yazıp gerekirse konuyu açacaktım.

O zamana kadar halletmem gereken başka bir sorunum vardı. Elyas'ın beni almasına daha kırk beş dakika vardı.

Giysi dolabımı açtım. Ne giydiğine çok kafa yoracak tiplerden

değildim. On dakika boyunca dolabın altını üstüne getirdikten sonra ne giydiğime kafa yorma işine bu akşam başlamamaya karar verdim. Bunun için bir sebep yoktu. Elyas benim nasıl giyindiğimi biliyordu. Moda anlayışımı bugüne kadar hiç eleştirmemişti. Sanırım Elyas beni bugüne kadar hiçbir konuda eleştirmemişti. Aşırı tepki gösterme eğilimimi, savunma mekanizmamı, söylediğim onca kaba şeyi, umursamaz tavırlarımı, güven sorunumu ya da utangaçlığımı bir kez olsun eleştirmemişti. Beni olduğum gibi kabul ediyordu.

Gülümseyip dolaptan gece mavisi bir kot pantolon ve güvercin grisi bir boğazlı kazak çıkardım. Aslında en sevdiğim kazağımdı çıkardığım kazak. Kaşmir gibi yumuşaktı ve şaşırtıcı derecede ılık bir kasım gecesi için idealdi.

Giysileri yanıma alıp banyoya gittim. Duş alıp giyindim. Saçıma fırçaladım ama salık bıraktım.

Banyodan çıkıp yatağımın üstüne oturdum. Etrafa bakındım. Tekrar ayağa kalkıp bir sağa bir sola yürüdüktan sonra tekrar oturdum. Saate baktım. On beş dakika daha vardı. Ayağa kalktım. Bu gece için başka bir şeye ihtiyacım var mıydı? Hayır. Tekrar yatağa oturdum. Başka bir şeye ihtiyacım olmadığından emin miydim?

Sonraki on dakika böyle geçti. Avuç içlerim terlemişti. Avuçlarımı kot pantolonuma ne kadar silersem sileyim fayda etmiyordu. Sol ayağım gergin bir şekilde sağ ayağımla oynuyordu. Aşağı bakınca ayakkabılarımı giymediğimi fark ettim. Otuzuncu kez ayağa kalktım. Spor ayakkabılarımı ayağıma geçirmemle kapının çalması bir oldu.

Kalbim duracakmış gibi hissettim.

Kapı kolunu aşağı itme gücünü kendimde bulana kadar tam beş kez derin derin nefes aldım. Ve işte orada karşımda duruyordu. Kapı pervazına dayanmıştı. Ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Gözleri parlıyordu.

“Merhaba hayatım,” dedi.

Boğazımı temizledim. “Selam.”

Sessizlik.

“Tişörtünü geri vermek istiyordum,” diye kekeledim. “Ama daha yıkamadım. Zamanım olmadı ve...”

“Senden bir iyilik isteyebilir miyim Emely?” diyerek sözümü kesti.

“Tabii. Ne yapmamı istiyorsun?”

“Tişört sende kalsın.”

“Ben... Bende mi kalsın?”

“Evet. Bu beni çok mutlu eder,” dedi.

“Bende kalmasını isterim tabii de niye bana veriyorsun ki?”

Omzunu silkti. “Sende bana ait bir şey olması fikri hoşuma gidiyor. Ayrıca sana benden daha çok yakışıyor.”

Önce şaşırdım ama sonra sırtıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Tek sebebin bu mu yani?” Bir kaşımı kaldırdım. “Berlin sokaklarında arkasında ELYAS 01 yazan bir tişörtle gezmemi istemenle bir alakasının olmadığından emin misin?”

“Nasıl istersen öyle düşün,” dedi ensesini kaşırken gülerek.

Güldüm. “Saçma değil mi?”

“Evet. Bundan daha alakasız bir gerekçe olmazdı.”

“Öyleyse tişörtü seve seve alırım. Teşekkürler,” dedim.

“Asıl *ben* teşekkür ederim,” dedi. “Hem de çok.”

Biraz daha sessizlik. Ellerimi kazak kollarımın içine soktum.

“Ne dersin? Çıkalım mı artık?” diye sordu Elyas sonunda.

Başımı olur anlamında sallayıp anahtarlarımla telefonumu aldım ve Elyas’ın arkasından önce koridoru yürüyüp sonra da merdivenlerden aşağı inerek dışarı çıktım.

Ortalık kararmıştı ama hava son birkaç gündür olduğu gibi mevsime göre yine çok hoştu. Geniş avludan geçtik. Odadan çıktığımızdan beri tek kelime etmemiştik. Sessizliğinin iyiye mi yoksa kötüye mi işaret olduğunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey gerginliğime bir faydasının olmadığıydı.

Arabasının yanına gittik. Yolcu kapısının önünde bekledim ama Elyas kaldırımdan inmedi. Parka giden sokaktan aşağı doğru bakıyordu. “Yürüyelim mi?” dedi.

Suratımı astım. Yürümeye bir itirazım olduğundan değil ama alışagelmedik bir durum olduğu için. “Sen ne zamandan beri Mustang’i kullanmak varken yürümeyi tercih ediyorsun?” dedim.

Omzunu silkti. “Gideceğimiz yer o kadar uzak değil. Ayrıca araba kullanmazsam daha rahat konuşuruz. Ama sen kullanmak istersen memnuniyetle...”

“Hayır, hayır,” dedim. “Yürümek iyi fikir.”

Gülümsedi. Ellerini pantolonunun ön ceplerine koyup onun yanına gitmemi bekledi. Kollarımı göğsümde kavuşturup aramızda biraz mesafe bırakarak yanında yürüdüm.

Birkaç metre böyle ilerledikten sonra “Ne tür bir cover grubu bu müzik grubu?” diye sordum.

“Doğrusunu söylemem gerekirse en ufak bir fikrim yok.”

“Konser vereceklerini nereden duydun peki?”

“Her yerde afişleri vardı. Onuncu yıl kutlaması falan yazıyordu,” dedi.

Önümdeki çakıl taşlarından birine vurdum ayağımla. “Ne tür müzik çalıyorlarmış?”

“Afişlerde rock yazıyordu. Daha fazlasını maalesef bilmiyorum. Sanırım bizim için sürpriz olacak.”

“Rock iyiymiş.”

“Ben de öyle düşündüm. Müzik demişken,” dedi bana doğru bakarak. “CD’yi gerçekten beğendin mi o zaman?”

Yere bakıp gülümsedim. “Öyle denilebilir.”

“Şeyden korkmuştum. Yani bilirsin işte. Çok sıradan bir şey olduğunu düşünürsün gibi gelmişti.”

“Sıradan mı?” dedim. “Hiç de öyle değil. Nereden geldi aklına?”

“Bilmem.”

“Doğrusunu söylemem gerekirse biraz şaşırdım,” dedim.

“Neden şaşırdın ki?”

“Senin her zamanki hâline pek uymuyor da.”

“Her zamanki hâlim mi?” dedi gülerek.

“Ne demek istediğimi anladın. Flört eden, ağzının suları akarak sırtan, üstü kapalı müstehcen konuşan, hayatımı cehenneme çeviren...”

Yüz ifadesine bakılacak olursa sıraladıklarımın hoşlanmıştı.

“Ha sen *onları* kastediyorsun.”

“Evet. Her zamanki hâlin.”

“Emely, hayatım,” dedi. “Sana birden fazla yönümün olduğunu söylemiştim. İnan bana hepsini görmeni çok isterim.”

Yanaklarım kızardı. “Popondan bahsetmediğinden emin misin?”

Dudaklarında şu Elyas’a özgü sırıtma belirdi. “Açıkçası senin popon beni daha çok ilgilendiriyor.”

Tipik Elyas. Bir bakıyorsun çok tatlı, bir bakıyorsun domuzun teki oluvermiş. Homurdanıp kaldırımdan aşağı ittim onu. Kıkırdayıp tekrar yanıma döndü. “Şu masum hâllerini çok seviyorum.”

Tekrar itecektim ama bu sefer aklımdan geçeni okudu. “Pekâlâ,” dedi ciddileşerek. “Bana CD’yi neden çok beğendiğini anlatıyordun.”

Yanaklarımı şişirip kaldırıma baktım. “Bütün o şarkıları hatırlamış olman beni şaşırttı sadece. Demek istediğim şarkıların her biri bir şeyler olurken çalıyordu.”

“Her şarkının ne ile alakalı olduğunu anladığın anlamına mı geliyor bu?” diye sordu.

Omzumu silktim. “Önceleri her bir şarkıyı aklımdan sıralayamazdım. Belki birkaç tanesini ama hepsini değil. Ama duyunca her biri bana belli bir şeyi hatırlattı.”

Elyas bir şey söylemedi. Sadece güldü.

“Ne oldu?” diye sordum bir süre sonra.

“Yok bir şey. Sadece bunun olmasını beklemezdim.” Bir anlığına ayaklarına baktı. “Şarkıları dinlerken aklından neler geçti?”

“Birbirinden farklı şeyler,” dedim. “Mesela ‘It Was Written’ çalarken aklıma hemen bluzumla ilgili yorumun geldi.” Ona delici bir bakış attım.

Kafası karışmış bir şekilde baktı bana.

“Hatırlamıyor musun?” dedim. “Dur sana yardım edeyim. Kelimesi kelimesine şöyle dedin: ‘Nasıl olduysa göğüslerini olduklarından büyük göstermiş.’”

Elyas kahkahaya boğuldu. “Bunu *ben* mi söyledim?” dedi ama söylediğini gayet iyi hatırladığı gözlerinden okunuyordu.

“İnanması zor değil mi?” dedim.

“Kesinlikle beni başkasıyla karıştırıyorsun. Böyle bir şey mümkün değil.”

“Evet. Muhtemelen bir konuda kafam karışık.”

“Evet. Öyle olmalı.”

Çenesini kaşdı. Yürümeye devam ederken gülümseme yavaşça yüzümüzü terk etti. Yanımızdan bir araba geçti. Araba uzaklaşır uzaklaşmaz duyduğumuz tek şey ayak seslerimiz oldu.

Elyas “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bir sürü şey,” dedim iç çekerek. “Hikâyemizi.”

Bana baktı. “Hikâyemiz mi?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Bizim bir hikâyemiz mi var?” diye sordu.

“Elyas,” dedim gülümseyerek. “Bence bu zamana kadar koca bir *kitabımız* olmuştur. Hem de iki cilt hâlinde basılacak kalınlıkta.”

Cevabım hoşuna gitmiş gibi görünüyordu ama tepki vermesi biraz zaman aldı. “Sonunda ne oluyor peki?”

Kulaklarıma kadar kızardım. Bir an nereye bakacağımı bilemedim. Boğazımı temizledim. “Sana bunu söylediğim için üzgünüm

Elyas ama kitabın sonunda sen ölüyorsun.”

“Sen... Sen kalpsizin tekisin! İşte tam da bu yüzden asla bir yazar olamayacaksın. Sonunda öldüğüm bir kitabı kim almak ister ki?”

Güldüm. “Haklısın belki de. Editörlük ve yazı analizi yapmak bana daha çok uyuyor.”

İç çekip başını iki yana salladı. “Kalpsizsin,” dedi. “Çok kalpsizsin.”

Bir sürü insanın toplanmaya başladığı parka yaklaşmıştık ama henüz müzik sesi gelmiyordu. Kalabalığın içinden ilerleyip sıraya girmek için biletlerin satıldığı çadırın önünde durduk. Ortam çok gürültülüydü. Yüzlerce insan aynı anda konuşup bağırıyordu. Elyas ve ben sessizdik ama bakışıyorduk.

Bilet satış masasındaki görevli işini çabuk yapıyordu. O yüzden sıra hızlı ilerliyordu. Sıranın bize gelmesi uzun sürmeyecekti. Elyas arkamda birilerini işaret edip “Eva mı o?” dediğinde sıra bize gelmişti.

Tüm kalbimle Elyas’ın yanılıyor olmasını dileyip gösterdiği tarafa baktım. Eva buradaysa Alex de burada demekti. Hayır bunu aklımdan bile geçirmek istemiyordum. Bütün yüzlere baktım ama Eva’yı göremedim. Onu tam olarak nerede gördüğünü sormak için Elyas’a döndüğümde dar girişten konser alanına geçtiğini gördüm. Almanya’da herkesin kendi parasını ödemesi âdetten olduğundan biletimi almak için para çıkardım ama biletçi Elyas’ı gösterip elimi damgaladıktan sonra eliyle geç işareti yaptı. Kafam karışmıştı. Elyas’ı girişin birkaç metre ötesinde beni beklerken buldum. “Evet? Eva’yı buldun mu?” dedi gülmemeye çalışıp başaramayarak.

“Çok komik Bay Schwarz. Ha ha ha!” Gözlerimi kısıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Özür dilerim hayatım,” dedi sinsi sinsi bakarak. Yüzünden gerçekten de sinsilik akıyordu! “Ne yapabildim ki? Bilet paranı benim vermeme asla izin vermezdin.”

“Vermezdim çünkü rahatsız oluyorum.”

“Rahatsız olma. Bunu sadece bir tür kibarlık olarak görüp şu iş-
neleyici bakışlara son veremez misin?”

Arka arkaya homurdandım.

“Lütfen ama,” dedi.

Ah o bakışlar!

İç çektim. Aslında yaptığı çok tatlı bir şeydi.

“Bir daha olmasın ama,” dedim.

Gülümsedi. “Söz.”

“Peki,” dedim omzumu silkerek. “Beni davetlin olmaya zorladığın için teşekkürler.”

“Hiç önemli değil hayatım. İçecek bir şey ister misin?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Peki yiyecek bir şeyler?”

Yine istemedim.

“Vay, sen çok masrafsızsın,” dedi göz kırparak.

Ya da sadece deliler gibi mutluydum.

Elyas soğutucuda içecek satan birinden gazlı içecek almak için döndü. Zemin birden sarsılmaya başladı. Grup, Black Sabbath’ın “Paranoid” isimli şarkısını çalmaya başlamıştı. Elyas başıyla sahneyi işaret edince arkasından sahneye doğru yürüdüm. Sahneye yaklaştıkça kalabalık sıklaştı. Ezilerek ölme ihtimalimizin daha az olduğu bir yer aradım. Sahnenin sağında bir boşluk gördüm. Elyas önden gitmeme izin verdi. Elini sırtımda hissettim. Birbirimizi kaybetmeyelim diye yaptığı bir şeydi ama tüm vücudum ürperdi. Aralarında sıkışıp kaldığım onca insanı bile zar zor fark ettim çünkü dikkatimi verebildiğim tek şey sırtımdaki sıcaklığı.

BÖLÜM 6

PİYANİST

Cover grubu... Cover grubu gibiydi işte. Fena değillerdi. Müzisyenler gerçekten çaba sarf ediyor ve şarkıcı da elinden geleni yapıyordu ama birkaç ölçüden sonra pek de beceremediğini anlayabildim. Her detone oluşunda Elyas acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturuyordu. Sonuçta o bir müzisyendi ve müzikten birçok insandan daha çok anlıyordu.

Ama grubun şarkı seçimine söylenecek bir şey yoktu. Klasik şarkılardan rock şarkılara kadar geniş bir repertuvarları vardı. Şu anda Iggy Pop'tan "The Passenger" adlı şarkıyı çalışıyorlardı.

Müzik sesi yüzünden Elyas ile çok az konuşuyorduk. Konuşmak dediğim de ara sıra birbirimize bağırarak bir şeyler söylemekti. Göz ucuyla Elyas'ın ara sıra bana baktığını görebiliyordum. Ben de ona baktığımda gözlerimiz birbirine kenetleniyordu. Her seferinde bana kocaman gülüyordu.

Çok tatlıydı.

Gel gör ki yeni tacizcim için aynı şeyi söyleyemezdim. Kırklı yaşlarında bodur bıyıklı bir adamdı. Tepeden tırnağa deri kıyafetler giymişti. Belli ki beni beğenmişti. Bizden üç metre kadar ötede duruyordu. Bana el sallamak ya da göz kırpmak için hiçbir fırsatı kaçırmı-

yordu. İlk başta arkamdaki birine kaş göz işareti yaptığını zannettim ama aynı şeyi yirminci kez yapınca bu fikir geçerliliğini yitirdi.

İşin kötüsü Elyas nihayet ne olup bittiğini anlayıp her seferinde çok eğlendi.

Karşı cins tarafından hiç rahatsız edilmemiş biri olarak benim yaşadığıma gülmek kolaydı onun için tabii.

Kollarımı kavuşturup gözlerimi Elyas’a diktim ama kola şişesinden bir yudum alırken onu izlediğimde kızgınlığım geçiverdi. Şişeyi saran uzun zarif parmakları, kolanın ıslattığı dudakları.

Tanrım, lütfen beni bir şişe kolaya dönüştür.

“Biraz içmek ister misin?” diye sordu.

Gözlerimi kırıştırdım. “Pa-pardon?”

“Sen de biraz içmek ister misin?”

“İm... Evet... Teşekkürler,” diye kekeledim şişeyi alırken. Kafamda bir sürü müstehcen görüntü dolaşırken bir yudum aldım. Nedense bu kola bugüne kadar içtiklerimden çok daha güzeldi.

Grup bir buçuk saat sonra ara verdiğiğinde Elyas ile etrafta gezindik. Seyirciler dağılmıştı. İnsanların çoğu girişin yanındaki içecek tezgâhlarının başındaydı. Neyse ki onlara yakın değildik.

Elyas “Konser hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu. “Bir Lol-lapalooza³ olduğu söylenemez değil mi?”

“En azından şarkı seçimleri güzel.”

“Katılıyorum.”

“Ama,” diye başladım. “Şarkıcının işitme sorunu varmış gibi geldi bana.”

Elyas sırtıttı. “O kadar belli oluyor muydu?”

³ Chicago’da düzenlenen müzik festivali.

“Bence anlaşılmaması *imkânsızdı*.”

Elyas omzunu silkti. “*Berbat* olduğunu söylemek istemem. Belki de sadece tiz ve bas seslerden uzak durmalı.”

“Bunu ben de fark ettim.”

“Konserin sonuna kadar kalmaya pek de hevesli olmadığını düşündüğümü söylesem yanılmış mı olurum?” diye sordu Elyas.

İşin ucunda Elyas ile biraz daha vakit geçirmek olduğunda katlanmaktan çekinmeyeceğim bir sürü şey vardı. Gerekirse Justin Bieber konserine bile katlanırdım.

“Benim için fark etmez,” dedim. “Kalabiliriz de ama şart değil.”

“Parkta bir yürüyüş yapmaya ne dersin? Müziğin sesi uzaktan daha hoş gelir belki.”

“Son zamanlardaki hobin yürümek olmuş galiba,” dedim kollarımın üst kısmını sıvazlayarak.

“Hayır,” dedi alçak sesle gülerek. “Sadece senin yanında yürümeyi seviyorum.”

Yere baktım. Ağzından çıkan kelimeler ve ses tonu başımı döndürmüştü.

“Ne diyorsun? Benimle parkta yürümek ister misin?” diye sordu.

“Kırkı yaşlarındaki tacizcimin beni bulmasını beklemekten iyidir.”

Bu onu güldürdü.

“Demek bunu komik buluyorsun,” dedim burnumu kaldırarak.

“Sadece sen sinirlendiğin için. O adamın sana neden ilgi gösterdiğini gayet iyi anlıyorum.”

Hep bu kadar hazır cevap olmak zorunda mıydı sanki?

Yürürken konuşmadık. Önce Arnavut kaldırımlı bir yolda yürüdük. Sonra da çakıl taşlı bir patikada. Sokak lambalarının rehberliğinde parkta gezinirken rastladığımız tek insanlar, taş duvara oturmuş yanlarından geçtiğimizden bihaber öpüşen bir çiftti. Uzaktan gelen konser kalabalığı uğultusu azalıyordu. Duyabildiğim tek ses

ayaklarımın altında ezilen çakıl taşlarının çıkardığı sest.

“Sana bir şey sorabilir miyim Elyas?”

“Ne istersen sor hayatım.” Ellerini ön ceplerine koydu.

“Sen okulu sevmiyor musun?”

Şaşırarak bana bakıp “Tabii ki seviyorum,” dedi. “Sevmediğimi de nereden çıkardın?”

“Derslere hemen hemen hiç gitmiyorsun da.” Elyas’ın ve benim gittiğimiz üniversitelerde derslere devam zorunluluğu yoktu. Dilerseniz hiçbir derse devam etmeden sadece final sınavlarına girebiliyordunuz. Bir sınavdan kaldığınızda ders tekrarı yapıyordunuz. Üniversite hayatını tecrübe etmek isteyen birçok öğrenci derslere devam ediyordu ama belli ki Elyas onlardan biri değildi.

Elyas uzaklara bakarak “Ha onu mu diyorsun?” dedi. “Derslere girmemem seni kızdırıyor mu?”

“Yo. Sonuçta beni ilgilendirmez ama ders programından hiç bahsetmediğini fark ettim. Bunun bir sebebinin olup olmadığını merak ediyordum.”

Derin bir nefes verdi ve cevap vermek için bir süre bekledi. “Anlatması zor,” dedi. “Mesele tıp fakültesini sevmemem değil. Seviyorum.”

“Ama?” dedim.

“Sevmediğim diğer bütün saçmalıklar. Benim için doğru şey olup olmadığını bilmiyorum.”

Uzaktan grubun tekrar çaldığını duydum. “Diğer bütün saçmalıklar derken neyi kastediyorsun?”

“Beni sinir eden bir sürü şey var. Daha doğrusu doktor olsam beni sinir edecek bir sürü şey var.”

Söylediği şeyi açıklamasını bekleyerek kaşlarını kaldırdım.

Başını iki yana sallayarak “Emely,” dedi. “Bu karışık bir mesele. Gerçekten ilgini çekeceğini sanmıyorum.”

“İlgimi çekmese sormazdım,” dedim. “Yani açıkçası tıp konu-

sunda pek bir şey bilmiyorum ve senin sorununu anlayabileceğimden de emin değilim ama en azından anlamaya çalışmak istiyorum.”

Ağzının bir kenarı kıvrılıp belli belirsiz bir gülümsemeye dönüştü. “Biliyor musun çok hoşsun.”

“Beni utandırmayı kes. Sadece anlat bana.”

Güldü. “Peki o zaman. Ama can sıkıntısından patlarsan mızımızlanmak yok.”

“Bu konuda endişen olmasın.” Bu dünyada onun benim canımı sıkmasına sebep olacak bir şey hayal edemiyordum. Üniversitenin on sayfalık öğrenci el kitabını bile okusa ağzından çıkan her kelimeyi dinlerdim.

Yürüdüğümüz yol boyunca uzanan taş duvarın üzerine oturup “Peki bunu sen istedin,” dedi iç çekerek. Yüz ifadesine bakılacak olursa benim de onun yanına oturmamı bekliyordu. Ellerimi kazağımın kollarının içine sokup ona katıldım. Hava soğumaya başlıyordu.

“Babamı iyi tanıyorsun değil mi?” dedi.

Başımı evet anlamında salladım.

“Doktorluk mesleğini ne kadar tutkulu yaptığını da biliyorsun o zaman. İşini seviyor ve kendini cerrahlığa tamamen adanmış biri. İşini tek bir sebeple yapıyor: İnsanlara yardım etmek istiyor.” Babası Ingo aynen böyle biriydi.

“Ben küçükken babamın öyle biri olması beni büyülüyordu,” diyerek devam etti sözlerine. Yaptığı iş çok fazla fedakârlık gerektiriyordu. Uzun çalışma saatleri, nöbetler, bir sürü fazla mesai ve her gün karşılaştığı dramlar. Ama bunların hiçbirisi onun işini tam bir bağlılıkla yapmasına engel olmadı.”

“Sen de bu yüzden mi tıp okumak istedin?” dedim.

“Bir sürü sebebi vardı ama bu da en önemlilerinden biriydi. Asıl niyetim onun izinden gidiyor olmak değildi. Daha çok...” Susup bir parmağını kolunda gezdirdi. “Bütün hayatım boyunca babamın yap-

tığı işle her zaman gurur duyduğunu düşündüm. Prestijli bir mesleği olduğu için değil kişisel nedenlerden dolayı. Onun mesleğinin bir amacı bir misyonu var. O misyon aynı zamanda *onun* misyonu.”

Elyas ayaklarına baktı. “Bir gün, bundan çok zaman sonra bir gün, babam ölüm döşeğinde yatarken hayatı boyunca yaptığı şeylerden memnun olarak göçecek bu dünyadan.”

Elyas’a baktım. Ondan böyle şeyler duymaya alışık değildim. Maskesini nadiren çıkarıp saçmalamalarının ve üstüme gelmelerinin arkasındaki gizli derin dünyasını görmeme izin verirdi. Gördüğüm şey hoşuma gitmişti. Daha fazlasını istiyordum.

“Ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?” dedi.

“Sanırım evet,” dedim titrek bir ses tonuyla. “Hayat çok kısa olabiliyor. Bir noktada ümit edebileceğimiz tek şey geriye dönüp baktığımızda bize verilen zamanı hem kendimiz hem de başkaları için iyi kullandığımızı görebilmek.”

Gözleri parlamasa da gülümsedi. Uzunca bir süre bana baktıktan sonra gözleri tekrar ellerine yöneldi. Konuşmaya devam ettiğinde ses tonu bu kez daha hüzünlüydü. “Doktor olma gerçeğinin görüldüğünden farklı olduğunu geçen sene anladım,” dedi. “Doktor olmanın insanlara yardım etmekle uzaktan yakından bir alakası yok. Tam tersine karmakarışık bir sisteme dönüşmüş.”

Elyas konuşmaya devam edip etmeme konusunda kararsızdı. O yüzden karar vermesine yardımcı oldum. “Biraz daha anlat,” dedim.

Derin bir nefes aldı. “Babam mesleğinin karanlık yönünden nadiren bahsederdi ama ara sıra ipuçları verirdi. Çok küçük olduğum için ne demek istediğini anlamazdım. İki yıl önce zorunlu askerlik yapmak yerine sosyal hizmet yapmayı seçtim. Benim için çok önemli bir deneyim oldu çünkü gerçeği görünce yüzüme tokat yemiş gibi oldum. Doktorluğun bende çok saf bir imajı vardı ve bu imajın sosyal hizmet görevim esnasında öğrendiklerimle alakası yoktu.”

“Ne gibi şeyler öğrendin?” diye sordum.

Elyas iç çekti. “Bir sürü şey,” dedi. “Bir sürü üzücü şey ama bireysel trajedilerin dışında işlerin aslında nasıl yürüdüğünü de gördüm. Sistemin nasıl işlediğini. Sağlık sektöründe nelerin döndüğünü.

“İnsanlar hastalarla gerçekten ilgilenemiyor çünkü buna zamanları yok. Tıp çalışanlarının elleri kolları bağlanıyor. Doktorlar bütün zamanlarını olup bitenleri en kıytırık ayrıntılarına varıncaya kadar raporlayarak geçiriyorlar. Tek yaptıkları kırtasiye işi. Hastaneler kendi paçasını kurtarabilsin diye her şeyi belgelendirmek zorunda. Tıp fakültesinin önceliği de kırtasiye işleri. Her bir dersi geçtiğini ve mezun olmak için gereken her ders kredisini aldığını ispatlayan belgeleri göstermen gerek. Sigorta şirketi için sonu gelmeyen raporlar yazmak zorundasın. Uygulamada isminin baş harflerinin bilmem kaç tane formun doğru yerine yazılmış olması hastayı gerçekten muayene etmenden çok daha önemli.”

Omzunu silkerek devam etti. “Hastanede çalışmanın bir fabrikanın sevkiyat bandında çalışmaktan farkı yok. Bu çalışanların da suçu değil. Emir tepeden geliyor. Tıp ahlakı ile uygulamanın gereklerini nasıl bağdaştıracakları doktorlarla hemşirelere kalmış. Açıkçası bu anlamda da çok seçenek yok.

“Mesela Alman hastanelerinin artık *hasta* tanımını kullanmadıklarını biliyor muydun?” diye sordu. Cevabımı beklemedi. “Hasta diye bir şey kalmadı. Onlar artık *müşteri*. Şaka yapmıyorum. Hastanelere hasta ve yardıma ihtiyacı olduğu için gelen yok. Hayır. *Müşteri* gelir, gereken *hizmeti* alır ve hastaneye *para* kazandırır. Hepsi bu. Bu kadar.”

Arkamızdan hafif bir hışırtı geldi. Muhtemelen otların içinde yiyecek arayan bir farenin hışırtısıydı. Ama tüm dikkatimi Elyas’a vermiştim. Bu konulardan bahsetmek onun için zor bir şeymiş gibi görünüyordu ama nihayet içini dökmüş olmak onu rahatlatmış gibiydi.

“Doktorların çoğu çok yorgun, bitmiş tükenmiş bir vaziyette,”

dedi. “Onların hastalarını öylece ortada bırakmalarına izin vermek her şeyden önce ihmalkârlık. Hastadan hastaya koşup aceleyle teşhis koyuyorlar. Elbette doktorlar da emir kulu ama birçoğu kendilerini yaptıkları şeye o kadar kaptırmış vaziyettedirler ki sistemin ne kadar bozuk olduğunu göremiyorlar.”

Elyas bir elini hafifçe kaldırıp sonra tekrar bacaklarının üstüne koydu. “Ne yapabilirsin ki?” dedi. “Yapmayı öğrendiğin şey bu olunca bunu yapıyorsun. Başka bir seçenek yok.”

“Bütün meslek grupları içinde intihar oranının en yüksek olduğu grubun doktorlar olduğunu biliyor muydun Emely? Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu beni zerre kadar şaşırtmıyor.” Elyas öfkeyle burnundan soludu. “Bunun sebebi sadece aşırı stres ya da ağır çalışma koşulları değil. Tıbbın kendisi aynı zamanda. Artık tıbbın sınırları kalmadı. Doktorlar sadece oradan oraya koşup hasta kaybetme kaygısı yaşamadan yapmaları gerekeni yapıyorlar. Özellikle de cerrahlar tıba önceden olduğundan farklı yaklaşıyorlar. Önlerinde yatanı insan olarak görmüyorlar. Üzerinde deney yapabilecekleri bir nesne olarak görüyorlar. İnsanların tıbbi bilgileriyle teknoloji bir canavara dönüşmüş de bazı meslektaşlarımla iş ahlakını kahvaltı niyetine yiyormuş gibi geliyor bana.

“Doksan yaşında bir kadın vardı,” diyerek devam etti konuşmasına. “İlerlemiş kanser teşhisi konmuştu. Tedavi edilmesi mümkün değilken doktorlar neden ona yaptıkları onca eziyetli tedavi uygulamasına son veremiyorlardı ki?” Bana baktı. Yapabildiğim tek şey omzumu silkmekti.

“Bunu yapmak yerine onu ameliyat edip hastalığın ilerlemesini geciktireceklerini söylediler ona. Bu elbette mümkün. Herkesi ameliyat edip kaçınılmaz olanı az da olsa geciktirebilirsin. Eğer hastaysan ve küçücük de olsa bir şansın varsa ona dört elle sarılırsın. Bu gayet doğal. Doksan yaşındaki biri bile ölmek istemez ama o kadının durumundaki birine söylemedikleri şey tedavi olmazsa ne olacağı konusundaki öngörülerini ya da tedavi sürecinin onu nasıl etkileyeceği. Yaşlıları haftalarca

yatağa mahkûm eden ameliyatlar ve ağır tedaviler onlara genellikle cehennem azabı çektirir. Bu da onların elinden alınan *zaman* demektir.”

“Hastanede böyle çok hasta gördüm,” dedi. “Tedaviler, ameliyatlar ya da kanserin kendisi yüzünden zayıf düşerek hastanede öldüler. Tıp, sırf iş ahlakını hiçe saydığı için hayatlarından geriye kalan son haftalarını belki de son aylarını bu insanların elinden aldı. Bu onların hastanede bitkisel hayatta geçirmek yerine evlerinde geçirebilecekleri zamanlarıydı. İstedikleri takdirde kaçırdıkları ya da erteledikleri şeyleri telafi etmek için kullanabilecekleri zaman. Zaman... *Yaşayabilecekleri zaman.*”

Elyas patikaya baktı ama bence gözleri patikadan çok daha ötesini görüyordu. Uzunca bir süre izledim onu.

Sanki yanımda küçük Elyas oturuyormuş gibiydi. Bütün çocukluk hayalleri ve idealleriyle tanıdığım Elyas. Aynı zamanda gerçeğin duvarına toslayıp hayata küserek geri adım atmış Elyas’ı da tanımıştım. İdealleri onun için feci bir yanılgıdan başka bir şey değildi.

“Sanırım sorunun nereden kaynaklandığını biliyorum,” dedim sonunda.

Başını kaldırıp baktı. “Öyle mi?”

“Evet,” dedim ellerimi bacaklarımın arasında ısıtarak. “Babanın ki gibi bir meslek hayatının olmayacağını düşünüyorsun. Bu mesleği seçme sebebini unutmaktan korkuyorsun. Az önce bahsettiğin tüm o korkunç şeylerin içinde ideallerini kaybetmemesi için insanın derin bir adanmışlığa, güçlü bir iradeye ve büyük bir inanca ihtiyacı var. Sen sisteme karşı koyabileceğinden şüphe ediyorsun. Koşulların seni mağlup edeceğinden korkuyorsun. Hatta daha da kötüsü o sistemin bir parçası olmaktan korkuyorsun.”

Elyas bir süre sessiz kaldı. Çok ileri gittiğimi ya da haddimi aştığımı düşünerek endişelendim ama sonra konuştu. “Çok iyi.”

“Sadece senden duyduklarımı özetledim,” dedim.

Gülümsedi. “Çok iyi derken abartmıyordum. Hatta yeterince hakkını veremedim.” Başını yavaşça iki yana salladı. “Aslında sen şu hayatta benim başıma gelmiş *en iyi* şeysin.”

Boğazım kurudu. Yüzüm kızardı. Elyas’a bakmak dışında her yere baktım. Nasıl olmuştu da böyle bir şey söylemişti?

“Özür dilerim,” dedi. “Seni utandırmak istemedim. Konu dışıydı ve...”

“Hayır, hayır,” dedim sözünü keserek. “Tanrı aşkına, özür dileme. Buna gerek yok. Ben... Ben sadece salaklık yapıyorum.”

“Salaklık mı?” dedi alnını kırıştırarak. “Emely inan bana *salak* seni anlatmak için kullanacağım kelimeler listesinde yer alamaz.”

Tanrım, işler sarpa sarıyordu. *Konuyu değiştir* diye geçirdim içimden. Evet, konuyu değiştirmek harika bir fikirdi. Mükemmel bir fikir!

“Tıp fakültesine dönecek olursak,” deyiverdim nefes almayı hatırlama mücadelesi verirken. “Stajını hastane dışında özel bir doktor muayenehanesinde yapma seçeneğin yok mu? Öyle yapsan da mı aynı kapıya çıkar yoksa?”

Elyas iç çekip tekrar yere bakmadan önce bir anlığına bana baktı. “Onu da düşündüm aslında,” dedi. “Ama tıp fakültesi öğrencileri önce hastanede staj yapmak zorunda. Bir uzman denetiminde en az bir yıl hastane stajı yapmam lazım.”

“Özel doktorlara gelince. Onlar kendi iş yerlerini işletiyorlar. Herhangi bir hastane ya da hükümetten ödeme almıyorlar. Dolayısıyla özel muayene hastalarını çekmeleri lazım. Bunu da genellikle çok farklı tedavi seçenekleri sunarak yapıyorlar. Özel bir muayenehane ya da kliniğin büyüklüğü sunduğu cerrahi müdahale seçenekleriyle doğru orantılı. Öyle olunca da diğer hastanelerden çok bir farkları kalmıyor.”

“Anladım,” dedim omuzlarım çökmüş bir vaziyette. “Oldukça karışık görünüyor.”

“Evet öyle,” dedi.

Ellerime baktım. “Sana tavsiye verebilmeyi çok isterdim Elyas ama dürüst olmam gerekirse aklıma hiçbir şey gelmiyor,” dedim. “Sana söyleyebileceğim tek şey her şeyi enine boyuna sakince düşündükten sonra içinden geleni yapman. Ama öyle görünüyor ki sen bunu bu vakte kadar en az bin kere yapmışsın zaten. Sezgilerin de sana ihtiyacın olan cevabı vermemiş.”

Elyas söylediklerimi düşünüp başını önce bir yana sonra diğer yana eğdikten sonra “Haklısın,” dedi.

“Biliyor musun, benim tanıdığım Elyas inanılmaz derecede kararlı ve zannettiğinden çok daha güçlü bir insan,” dedim. “Doktor olmanın senin için çok önemli olduğu ortada. Öbür türlü olsa bahsettiğin şeylerin hiçbirini seni hayal kırıklığına uğratmazdı. Dayanıyorsun. Bunu hissedebiliyorum. O yüzden belki de doğru olan önce bir deneyip olmuyorsa yeniden gözden geçirmek olabilir. En azından şu an için bir planın olur.”

Elyas derin bir nefes aldı. “Evet,” dedi. “Kesinlikle doğru söylüyorsun. İnsanın hem bakış açısını koruyup hem de karar vermek için doğru zamanı kollaması zor bir şey.”

“Önceden bir süre belirleyebilirsin. Ne bileyim iki ya da üç yıl gibi mesela. Sonrasında geriye dönüp karar verebilirsin.”

“Evet, bu da bir seçenek,” dedi.

“Bu konuyu babanla konuşmayı düşündün mü hiç?” diye sordum. “Demek istediğim seni en iyi o anlar bence.”

Elyas elini yüzünde gezdirdi. “Aslına bakarsan konuştum,” dedi. “Ama... Nasıl anlatsam bilmem ki? Tıp fakültesine gitmeye karar verdiğimde babam deliler gibi sevinmiş ti. Arada bir derslerimi ihmal ediyor olmam onu... Biraz üzüyor. Bırakmayı düşündüğümü ona söylersem hayal kırıklığına uğrar bence.”

“Zannetmiyorum,” dedim. “Ona da her şeyi bana açıkladığın gibi açıklarsan öyle olmaz. Hatta tahmin ettiğinden daha iyi anlayacaktır seni.”

Cevap vermeden önce biraz bekledi. “Olabilir,” dedi.

“Güven bana. Bunu gerçekten yapmalısın.”

Parmaklarımı duvarın pürüzlü yüzeyinde gezdirdim. “Sana bir şey sorabilir miyim Elyas?”

“Elbette.”

“Bir B planı yapmayı düşündün mü hiç? Hani tıp fakültesini bırakmaya karar verirsen diye diyorum. Mesela piyano çalmak gibi. O alanda bir şeyler yapamaz mısın?”

“Hayır, öyle bir planım yok,” dedi. “Piyano çalmayı seviyorum ama konser verecek ya da başka bir şey yapacak kadar iyi değilim. Meslekten olmayan biri olarak dinlemesi keyifli olabilecek ya da arka planda çalıp reklam müzikleri yapacak kadar iyi olabilirim ama geçimimi o işlerden sağlamam yıllarımı alır. Müzik endüstrisi istikrarsızdır. İnsanın kendine bir yer edinmesi de zordur.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandım ayakkabı bağcığımla oynarken. Anlaşılan Elyas daha önce her şeyin planladığı gibi gideceğini düşünmüştü.

Ama onun gibi birinin kendine yapmaktan keyif alacağı bir şey bulabilmesi gerekiyordu. Ben bile hem eğlenceli hem de tatmin edici bir bölüm bulmuştum kendime.

Elyas’ın sesi beni içinde bulunduğumuz zamana ve mekâna geri döndürdü. “Müzikten söz etmişken,” dedi. “Bu sabahki mesajında aklında yer eden bir parçadan bahsetmiştin.”

Gülümseyip başımı evet anlamında sallayarak öne eğildim ve kollarımı bacaklarıma doladım. Parça hâlâ aklımdaydı.

“Ben klasik müzik dinlemem pek ama o parça ilk ölçüden itibaren gerçekten de benimle konuşmaya başladı,” dedim. “Sen benim ne demek istediğimi anlıyorsundur belki de. Bir şarkı duyarsın ve tarif edemediğin bir şey olur ama o şarkıyla aranda bir bağ oluşur. İşte bana da öyle oldu. Melodiyi bir şekilde *hissedebiliyorum*. Bana hissettiğim şeyleri anlatıyor. Dinlemeye doyamıyorum.”

Elyas'ın yüz ifadesinin ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gözleri parlıyordu ama sanki açıklamamın tam ortasında Yunanca konuşmaya başlamışım gibi bir hâli vardı.

“Senin sevdiklerinden biri mi? Kimin bestesi?” diye sordum.

Cevap vermedi.

“Klasik müzikten çok anlamam ama en azından benim gibi bir müzik cahilinin bile dinlemiş olabileceği bir şey olabilir mi? Mozart, Beethoven, Brahms ya da Schumann olabilir mi mesela?” diye sordum bu kadar az sayıda klasik müzik bestecisi sayabilmekten utanarak.

Elyas başını hayır anlamında salladı. “Hayır, hiçbiri değil. O parça... O parça... Benim.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Senin mi? Yani sen mi besteledin?”

“Evet. Bu kötü bir şey mi?”

“Hayır! Tanrı aşkına, hayır! Sadece böyle bir şey yapabileceğinin farkında değildim! Bir reçel reklamı için bestelenebilecek kısa müzikle uzaktan yakından alakası yok.”

Güldü. “Ben sadece reklam müziği bestelemiyorum. Benim asıl tutkum CD'ye koyduğum gibi olanlar. Ama senin de bildiğin gibi o tarz müzik pek satmıyor.”

“Vay canına!” dedim. “Elyas o parça harika. Sen de kalkmış müzikle ilgili bir şey yapacak kadar iyi olmadığını söylüyorsun. Neden?”

Gülümsedi. “O parçayı beğenmenin beni ne kadar rahatlattığını bilemezsin.”

“Elyas ben bu dünyada o parçayı beğenmeyecek birinin olduğunu zannetmiyorum.”

Bir süre yere baktı. “Aslına bakarsan benim tek derdim senin beğenip beğenmemiş olman.”

“Neden ben?”

“Çünkü o parçayı senin için besteledim.”

Ağzım açık kaldı. “Benim için mi?” Yanlış duymuş olmalıydım. Ya da şaka yapıyordu. Şaka olmak *zorundaydı*. Karayip Korsanları’nın film müziğini yaptığını iddia ettiği zamanki gibi ama bu kez ciddi görünüyordu. Üstelik eğleniyor olmaktan ziyade sakın bir hâli vardı.

Başını evet anlamında salladı. “Evet. Senin için.”

Fal taşı gibi açılmış gözlerimle ona baktım. Şaşkınlıktan donakalmıştım.

“Geçen hafta yaptım,” dedi. “Birbirimizi çok uzun bir zamandır görmüyorduk. Yatağımda uzanmış seni düşünüyordum. Seni özlemiştim. Sonra birden kafamda bu melodi çalmaya başladı.” Omzunu silktilti.

Beni arayıp sormadığı haftaydı. Aramızdaki her şeyin bittiğini düşünmüştüm o zaman ama o benim için bu sihirli parçayı besteliyormuş.

Elyas benim için beste yapmıştı.

Gözlerim yaşardı.

Ağlama Emely!

Ağlama!

Tüm gücümle gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışırken bu kelimeleri tekrarlayıp durdum içimden.

Onun önünde ağlamayacaksın. Kendini topla; seni aptal, aşırı hassas kız!

Burnumu çektim.

“Emely?” dedi Elyas. Sesi birden çok daha yakından geliyordu. “İyi misin?”

Ağlama!

Başımı evet anlamında salladım.

“Emin misin?” dedi.

Yüzümü ellerime gömüp tekrar evet anlamında başımı salladım. Ne kadar salak hissettiğimi anlatacak bir kelime yoktu. Dün gece yaşananlar yetmemiş miydi? *Çok utanıyorum.*

O an tüm düşüncelerim silindi. Elyas sırtımı okşamaya başladı. Her yerime bir sıcaklık yayıldı. Parmak uçlarıma bile.

“Ağlıyor musun sen?” diye sordu elini sırtımda yukarı aşağı gezdirerek.

“Neredeyse,” diyebilirdim. Başka bir şey söyleyemedim.

“Neden?” diye fısıldadı.

“Etkilendim.”

“Etkilendiğin için mi ağlıyorsun?”

Başımı evet anlamında salladım.

Derin bir nefes verdi. Ona bakmıyor olsam da gülümsediğini hissedebiliyordum. Sevecen sevecen gülümsüyordu. “Emely, beni gerçekten korkuttun!”

“Özür dilerim,” diye mırıldandım ellerime bakarak.

Bana doğru yanaştı. Vücudunun yan tarafı ve bacakları bana değişiyordu. Çenesini omzuma dayayıp ellerimi yüzümden çekti. İlk başta bunu yapmasına izin vermek istemedim ama sonra pes ettim.

“Bu dünyadaki en tatlı şey olduğunu biliyor muydun?”

Hayır kesinlikle bilmiyordum. Aslında tam tersini düşünüyordum. “Delisin sen Elyas,” dedim.

Hoşuna gitti. “Olabilir. Sanırım seni daha ilk gördüğüm an delirdim.”

Başımı sallayıp burnumu çektim.

“Deli bile olsam söyledığım doğru.” Sırtımdaki eli vücudumun yan tarafına kaydı. Diğer kolunu önümden geçirip beni sıkıca sardı.

İlk başta sadece bir sarılmaydı. Beni teselli etmek istiyordu. Pi-yano bestesini beğenmem onu mutlu etmişti. Normalde sarılmalar bir süre sonra sona erer ama bizim sarılmamız bitmedi. Beni bırakmıyordu. Daha sıkı sarılmaya başladı. Bir aşamada ben de sımsıkı sarıldım ona. Birbirimize gittikçe daha fazla sokulduk.

Başımı göğsüne yaslayıp dizlerimi ona doğru çektim ve kolları-

mı sıkıca beline doladım. Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Saçlarımda gezen parmaklarını hissettim. Sanki varoluşumun tek sebebi bu anı yaşamakmış gibi hissediyordum. Benim için hayat şimdi başlıyordu.

Bütün bu olanları anlamaya çalışıyordum. Bu anın böyle sürüp gittiğini, tüm saniyelerimi, dakikalarımı ve saatlerimi Elyas'ın kollarında geçirdiğimi hayal ettim. Zihnimi Elyas'ın bundan sonra hayatımın bir parçası olacağı fikrine alıştırmaya çalıştım. Her gün. Ama bu ancak Şirinler'in saçma bir melodi tutturarak kampüsteki çimleri biçmek için sabah bir anda ortaya çıkmasını hayal etmek gibi bir şeydi. Bu fikir ancak bu kadar inanılabilir olabilirdi.

O yüzden de anlamaya çalışmak yerine anın tadını çıkardım. Hayat da böyle anlardan oluşmuyor muydu zaten? Mükemmel olan çok kısa bir süreliğine mümkün oluyordu. Ben de bu anı tüm farkındalığımla idrak ettim. Elyas'ın dudaklarını ensemde hissettim. Kolu sırtımdaydı. Başparmağıyla vücudumun yan tarafını okşuyordu. Gecenin karanlığı gittikçe koyulaşıp hava daha da soğurken kalbim daha çok parlayıp ısınıyordu.

Etrafta kimseler yoktu. Konser sona ermişti. Gürültü kesilmişti. Sadece Elyas ve ben vardık. Eli saçlarımdan yanaklarıma kayıp bir süre durduktan sonra tenimi okşamaya başladı.

“Üşümüştün,” diye fısıldadı kulağıma.

“İyiym ben,” dedim vücudumu onun vücuduna biraz daha bastırarak. Çenesini hafif dokunuşlarla alnımda gezdirdi.

“Ne yazık ki montumu arabada unuttum,” dedi.

“O kadar da kötü değil.”

“Titriyorsun Emely.”

“Önemli değil.”

“Senin soğuktan donuyor olmanı önemsemeyeceğim öyle mi? Yok öyle bir dünya.”

Seni bırakmaktansa soğuktan donmayı tercih edeceğim bir dünyaya ne dersin?

Bunu yüksek sesle söylemedim. Sonra söyleyebileceği en kötü şeyi söyledi.

“Seni yurda bırakayım.”

Gerekirse en yüksek mahkemeye başvurup buna itiraz etmek istedim ama yapabildiğim tek şey başımı belli belirsiz iki yana sallamak oldu.

“Sen ne zamandan beri bu kadar düşüncelisin?”

“Sen benden kurtulmak istesen bile benim öyle bir niyetim yok.”

Başımı eğip çenemi kazağına sürdüm. “Bu durumda sanırım senin ölme zamanının hakkındaki fikrimi değiştirdim.”

“Öyle mi?” diye sordum.

“Evet. Yaşamayı emrediyorum.”

Elyas hafifçe güldü. “Öyle olsun,” dedi. “Ben burada bir kadını etkileyebilmek için aylarca çırpınayım ve sonunda da yaşamama izin verdiği için mutlu olayım öyle mi?”

Gülümsedim ama ne kadar uğraşsam da yüzümü göğsüne istediğim kadar gömemedim. “Sen böyle söyleyince kulağa korkunç geliyor.”

“Boşver Emely. Erkekler sadece işin içinde bir kadın olduğunda bu kadar aptal oluyorlar. Buna binlerce kez şahit oldum.”

Onu yandan dürttüm. “Belki de gitsek iyi olur. Sen fena hâlde akıllı olmaya başladın.”

Elyas tekrar güldü. “Evet, bence de. Yoksa seni asla bırakamayacağım. Ayrıca bir buz kalıbına sarılıyor olmama da ramak kaldı.” Saçımı son bir kez daha okşayıp yanağımdan öptü ve kendini benden çekti. Havanın gerçekten de ne kadar soğuk olduğunu ilk defa o zaman hissettim.

Ayağa kalkıp elini uzattı bana. Elinden destek alıp ayağa kalktım ben de. Elini ayağa kalkmama yardım etmek için uzattığını düşünmüş-

tüm ama yurda doğru yürümeye başladığımızda da bırakmadı elimi. Uzun parmaklarını parmaklarımın arasında hissetmek çok hoştu.

Uzun parmaklı erkeklerle ilgili ne diyorlardı?

Hiçbir şey! Uzun parmaklı erkeklerle ilgili hiçbir şey demiyorlar! Tek bir şey bile! Nokta.

Elyas'ın elimin üstünü okşayan başparmağına odaklanarak kafamdaki düşünceleri kovdum. Başparmağıyla küçük daireler çizerek okşuyordu elimi.

"Elin çok soğuk," dedi. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı yavaşça kaldırıp ağzına götürdü. Tenime değen dudakları elimin üstünü öptü. Öptüğü yerden yayılan sıcaklık doğrudan kalbime ulaştı. Gülümsedim. O da bana gülümsedi.

Birbirimizin elini bir an olsun bırakmaksızın sokak lambalarının aydınlattığı ıssız sokaklardan yurda doğru yürüdük. Sanki koskoca Berlin'de hatta bütün dünyada sadece ikimiz vardık.

Sadece biz.

Elyas ve Emely.

Yurda yaklaştıkça yürümemiz yavaşladı. Kampüsün ana giriş kapısını çok net görebiliyordum. Bu kapı kaldığım yurda uzak değildi. Yurdun önündeki avluya kadar el ele yürüdükten sonra durduk.

Elyas "Seni kapıya kadar bırakayım mı?" dedi.

Gitmesini istemiyordum ama yukarı çıkmasına izin verirsem de kapıda durup onu içeri davet edip etmeyeceğimi soracaktı. Sonra da Eva'yı camdan aşağı atıp...

Hayır, bana kapıya kadar eşlik etmesi muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Yoksa iyi bir fikir miydi?

Beynim ve kalbim anlaşmazlığa düştü ama beynim kazandı. “Çok nazıksın Elyas ama son birkaç metreyi kendim yürüyebilirim sanırım.”

“Tamam,” dedi gülümseyerek.

Artık birbirimize iyi geceler deme zamanıydı ama nedense yapmadık. Onun yerine ben onun turkuaz yeşili gözlerine gömüldüm. O gözlerde ne çok şey görüyordum. Anlatılmamış hayaller, binlerce düşünce, genç ve iyi bir ruh.

“Partiden sonra benim yatağında uzanırken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?” diye sordu alçak sesle.

“Sa... Sanırım evet.”

“Sanırım mı?”

Başımı evet anlamında salladım.

Başparmağıyla elimin üstünü okşayarak “Bununla ne demek istediğini bana açıklayabilir misin?” diye sordu.

“Yani şey,” diye başladım söze yere bakarak. “Tam olarak ne zaman uykuya daldığımdan emin değilim.”

“Hatırlayıp hatırlamadığından emin değilsin çünkü ne zaman uykuya daldığını bilmiyorsun. Öyle mi?”

“Evet, esasen öyle,” dedim. “İnsan uykudayken bir sürü şeyi gördüğünü ya da duyduğunu zannedebilir.”

“Anladım,” dedi sırtarak. “Sadece feci bir kâbus olup olmadığından emin değilsin.”

Omzumu silkip başımı evet anlamında salladım.

“İkimiz de aynı kâbusu gördüğümüze göre gerçekten oldu demektir. Tabii ikimiz de birebir aynı rüyayı görmediysek ki böyle bir şeyin olması ihtimali de milyarda bir falandır herhâlde.”

Yutkundum. Durumun netlik kazanmasının beni rahatlatacağını sanıyordum ama aklımdan geçen tek şey *Aman Tanrım* oldu. Ağzımdan tek kelime çıkmadı. Birbirimizin gözlerine dalmış ko-

nuşmadan ayakta duruyorduk. Şimdi ayak parmaklarımın ucunda yükselsem onu öpebilirdim ama ayak parmaklarımın ucuna yükselmemle tekrar topuklarımın üstüne basmam bir oldu.

Elyas “Sana bir kez daha sarılabilir miyim?” diye sordu. Bana doğru bir adım atıp evet dememi bekledikten sonra beni kollarıyla sardı. Sanki dans ediyormuşuz gibi nazikçe birbirimize sarıldık. Yanaklarımız birbirine değdi. Nefesini boynumda hissediyordum. Vücudumun ürpermedik yeri kalmamıştı.

Yanağını yavaşça yanağımdan aşağı ağızıma doğru kaydırdı. Kalbim hızla atmaya başladı. Dudaklarımı hafifçe aralayıp gözlerimi kapattım. Elyas eğildi. Dudakları ağızımın kenarına değdi. Nefesim titriyordu. Sonra dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettim. Yumuşaktılar. Nazikçe ağızımı öpüyorlardı. Sırtındaki ellerimi ense sine götürüp parmak uçlarımla tenini okşadım. Elyas’ın öpücüklerine onun dudaklarının nazikliğiyle karşılık vermeye başladım. Nefes alışını duydum. Dudaklarını hafifçe araladı. Vücudumun üst tarafını onun vücuduna bastırdım. Kan dolaşımım o kadar hızlanmıştı ki kalp atışlarımı duyabiliyordum. Dillerimiz hafifçe birbirine değdi.

Kollarında eriyordum. Dizlerimin bağı çözülmüştü. Başım dönüyordu. Dudaklarımız tekrar tekrar açılıp kapandı. Her öpücük bir öncekinden daha yoğundu. Bizim dışımızdaki her şey yok olmuştu. Ellerini boynuma götürüp başparmağıyla yanağımla okşadı. Beni öpmeye devam ediyordu. Ayaklarım yerden kesilmişti. Duygu seline kapılmış gidiyordum.

Uzunca bir süre öpüştük. Ondan daha uzun bir süre boyunca da alınlarımızı ve burunlarımızı birbirine dayayarak ayakta durduk. Birbirimizden ayrılamıyorduk. Sonunda Elyas geriye doğru bir adım

attı. Parmaklarımız birbirinden o kadar yavaş ayrılıyordu ki tekrar birleşmeleri an meselesiydi.

On dakika boyunca çoktan gözden kaybolmuş olan Mustang'ın arkasından bakarak avluda kaldım. Ancak ondan sonra kuş gibi hafıflemiş hissederek arkama dönüp avludan yurda giden yol boyunca yürüdüm.

Kısa bir süre sonra Elyas'ın tişörtüyle sarmalanmış bir vaziyette piyano parçasını dinleyerek yatağında uzanıyordum. *Benim* piyano parçamı.

Nasıl bir gün geçirmiştim öyle. Rüya gibiydi ama gözlerimi kapatıp Elyas'ın dudaklarını tekrar dudaklarımda hissettiğimde bundan daha güzel bir şey olmadığını biliyordum. Kendimi o kadar farklı hissediyordum ki. Sadece mutlu olduğum için değil. Bu çok daha büyük bir değişiklikti. Sanki Elyas yaşamımı tamamlayan eksik parçaydı. Yokluğunda kendimi hiçbir zaman tam hissedemediğim eksik parçam.

Artık bulmuştum onu. Artık tamdım.

Bu gece uyumaya çalışmamın bir anlamı yoktu. Sabahın dördünde hâlâ yüzümde bir gülümseme ile yatağında uzanmış, cin gibi bakan gözlerle Elyas'ın piyano çalışını dinliyordum. Sonra sabahın bu saatinde beklemediğim bir şey oldu. Cep telefonum. Mesaj gelmişti.

CEVAP VERME

Uyudun mu?

EMELY

Denedim ama olmadı.

CEVAP VERME

Al benden de o kadar. Bir de beni rahatsız eden bir şeyi sormak istiyorum sana.

EMELY

Nedir?

CEVAP VERME

Seni tekrar ne zaman göreceğimi bilmek istiyorum.

EMELY

*Çok tatlısın Elyas. Muhtemelen birkaç saat içinde göreceksin.
Alex beni kahvaltıya davet etti.*

CEVAP VERME

Kız kardeşimi seviyorum bazen. Kaçta geleceksin?

EMELY

11.30

CEVAP VERME

Seni alabilir miyim?

EMELY

“Alabilir miyim” mi dedin sen? Beni alabilirsen çok sevinirim.

CEVAP VERME

Bugün beni dünyanın en mutlu insanı yaptığını biliyor musun?

EMELY

Abartıyorsun.

CEVAP VERME

Hiç de bile. Sana hâlâ eskisi gibi güzel öpüştüğünü söylemiş miydim?

EMELY

Hayır. Öyle olsa bunun beni nasıl utandırdığını kesinlikle hatırlardım.

CEVAP VERME

Seni özledim.

EMELY

Ben de seni özledim.

CEVAP VERME

İyi uykular meleşim. Seni görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

EMELY

Ben de. Hatta daha çok. Tatlı rüyalar Elyas. İyi geceler.

Telefonu bırakıp yanağımı elime dayadım. Elyas'ın dünyanın en mutlu insanı olması imkânsızdı çünkü o kişi bendim.

BÖLÜM 7

BİRAZ DAHA YAKLAŞ

A yağımyı yere vurup duruyordum. Biraz heyecanlı olduğum söy-
lenebilirdi. Pekâlâ. Biraz *fazla* heyecanlıydım.

Tamam, tamam, belki de gereğinden fazla heyecanlıydım.

Kısa bir süre sonra Elyas'ı tekrar görecektim. Sonrasında da Alex
ile kahvaltı faslım vardı. Alex'in yanında nasıl davranacaktık? Ara-
mızda hiçbir şey yokmuş gibi mi yapacaktık? Yoksa işleri oluruna mı
bırakacaktık? İkincisini yaparsak Alex'in tepkisi ne olacaktı?

Amfinin ön tarafındaki devasa beyaz tahtanın üzerinde duran
saate göz attım. Birkaç dakika sonra ders bitecekti. Elyas beni ala-
caktı. Tırnaklarımı yemeye başladım.

Profesör kürsüdeki eşyalarını toplayıp iyi günler diledikten son-
ra bıraktım tırnak yemeyi. Ben de eşyalarımı toplayıp sandalyenin
kolçağını kaldırdım. "Ah!" diye bağırdım. Kolçağı çok geç bırakıp
parmağımyı sıkıştırmıştım. Parmağım anında zonklamaya başlayıp
kızardı. "Lanet olsun," dedim. Nasıl bu kadar aptal olabilmıştım?
Sonra beni duyabilecek mesafedeki on beş kafanın gürültünün ne-
reden geldiğini anlamak için arkasına dönmüş olduğunu fark ettim.

"Ne var?" dedim. "Daha önce söylenen birini duymadınız mı hiç?"

Hem öfkeli hem de utanmış hissediyordum. Kitaplarımı karnı-

mın üstünde tutup amfiden çıkış sırasına girdim. Bir kerecik olsun kendimi aptal durumuna düşürmediğim bir gün geçirsem nasıl olurdu acaba? Acayip güzel bir gün olurdu. İç çekip kapıdan sıkış tepiş çıkan öğrencilerin arasına karıştım. Herkes aynı anda dışarı çıkmak istiyordu. O yüzden de yavaş ilerliyorduk. Adım adım ilerlerken parmağıma baktım. Ağrıyordu ve şimdiden şişmeye başlamıştı.

Amfiyi arkamda bırakmayı nihayet başardım. Sıkışan parmağımın arkasından karşıya baktığımda olduğum yerde kalakaldım. Elyas ağzının bir kenarı yukarıda koridorun duvarına yaslanmış bekliyordu. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve sanki otomatik pilota bağlanmışım gibi ona doğru yürümeye başladım. Aramızda birkaç santim kaldığında durdum.

“Selam... Burada... Yarım saat erken gelmişsin,” diye kekeledim.

“Dürüst olmam gerekirse *bir saat* erken geldim.”

“Dolu dolu bir saat mi?” diye sordum. “Nerede olduğumu nasıl bildin?”

“Odanı paylaştığın kaçık kız söyledi.”

Tarif Eva’ya bir dereceye kadar uyuyordu. Elyas’ın beni beklediğini bilseydim sandalyemde kalmam gerekenden bir saniye bile fazla kalmazdım.

“Peki erken gelmeni neye borçluyuz?”

Gülümsedi ve elini kaldırıp yüzüme gelen saçlarımı düzeltti. “Özleme,” dedi.

Mideme kramp girdiği için kitaplarımı biraz daha bastırdım karnıma.

Elyas “Kötü mü ettim?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. “Hiç de kötü etmedin,” dedim. “Tek kötü tarafı uzun süre beklemek zorunda kalman.”

“İşte bunda haklısın. Cehennem azabı gibi geldi ama senin için buna her zaman katlanırım.”

Alt dudağımı ısırıp ayaklarıma baktım.

“Parmağına ne yaptın?” diye sordu. “Dışarı çıktığında pür dikkat parmağına bakıyordun.”

“Kolçaklı sandalyelerin tehlikeli olup olmadığına kafa yormuş muydun hiç? Şu anda ben bu soruya cevap verebilecek durumdayım. Evet. Çok tehlikeliler.”

Elyas sırtıttı. “Emely sen gerçekten de umutsuz vakasın. Ne oldu? Sıkıştırdın mı?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Bakayım,” dedi elimi eline alarak. Parmağımın her tarafını inceleyip sıktı. “Neyse ki çok kötü ezilmemiş. Harika bir iş çıkarmışsın. Acıyor mu?”

“Oldukça.”

Elyas elimi ağzına götürüp yumuşak dudaklarıyla yaralı parmağımı nazikçe öptü. “Şimdi daha iyi mi?” diye sordu.

Fena hâlde tahrik olmuş bir vaziyette ona bacak aramı çok incittiğimi söyleyip söylememeyi düşündüm. Söylememeye karar verdim.

Boğazımı temizledim. “Çok daha iyi.”

“Güzel.”

“Benim odaya bir uğrayabilir miyiz? Yola koyulmadan önce kitaplarımı bırakmak istiyorum.”

“Olur tabii,” dedi. “Bir an evvel kız kardeşimle karşılaşmaya çok da meraklı değilim açıkçası.”

“Al benden de o kadar,” dedim yurda doğru yürürken. Hemen yanımdaydı. Birkaç metre ilerledikten sonra kolunu belime doladı. Başını eğip şakağımdan öptü. Ondandır yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Başımı omzuna yasladım.

Kampüste Elyas ile yürümek hem eğlenceli hem de tuhaftı. Ona duyduğum gizli hayranlık birdenbire herkesin gözünün önündeydi. Tuhaf olan içten içe bizi daha çok insanın görmesini dilememdi.

Üstelik ben tam olarak anlamakta zorluk çeksem de Elyas kolunu belime dolamaktan gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. Sanki tam da doğru şeyi yaptığımızın farkındaymış edası vardı yüzünde. Gözlerinde zerre kadar şüphe yoktu. Beni dünyaya tanıtmak için sanki birileri arkama kalın ağır bir perde çekmiş gibi hissettim. Onun Emely'si olarak tanıtmak için.

Gülümseyip biraz daha sokuldum ona.

Odamın kapısına geldiğimizde elini belimden çekti. Kapıyı açıp içeri baktım. Oda arkadaşım yoktu.

"Eva burada değil," dedim omzumu silkerek. Masama yürüyüp kitaplarımı bırakırken Elyas peşimden geldi. Arkama döndüğümde onu etrafı kolaçan ederken yakaladım.

Onu tanımasam en az benim kadar gergin olduğunu düşünebilirdim.

"Ben üzerimi değiştirken biraz oturmak ister misin?" diye sordum.

"Üzerimi değiştirken mi dedin sen?"

Alnımı kırıştırdım. "Evet?"

Tek gergin olanın ben olmadığımı dair hissettiğim tuhaf şey bir anda toz olup gitti. Elyas yüzünde arsız bir gülümsemeyle yatağıma karın üstü uzanıp çenesini kavuşturduğu kollarının üstüne dayadı. Beklentiyle bakıyordu bana.

"Tabii ki *banyoda*," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Suratını astı. "Neden burada değil?"

"Senden âlâ sebep mi olur!" dedim parmağımla onu işaret ederek.

"Böyle yapma ama!"

Ona dik dik bakarken giysi dolabına gidip temiz kıyafetler çıkardım. Banyo kapısının önünde durup "Uzun sürmez," dedim.

Elyas sırtüstü dönüp iç çekti. "Hep öyle söylerler."

Ona bu konuda itiraz edemezdim. Alex ile yaşıyordu sonuçta. Banyoya dalıp kapıyı arkamdan kilitledim. Üstümü değiştirip üzerim-

den çıkanları kirli sepetine attıktan sonra aynanın karşısına geçtim. Yüzünde aptal bir gülümsemeyle aynadan bana bakan kızın kim olduğunu bilmiyordum. Ağzımın kenarlarını aşağı çekmeye çalışsam da gülümsüyordum.

Derin bir nefes alıp banyodan çıktım. Elyas yan yatıyordu. Başını koluna yaslamıştı. “Bu kadar çabuk mu?” dedi.

“Kendin gördün işte.”

“Hazırlanması uzun sürmüyor, zeki, inanılmaz derecede güzel ve arabamı en az benim kadar seviyor. Yılda bir kez regl olduğunu da söylersen hemen şuracıkta evlenme teklifi ederim sana.”

“Gıcık,” dedim gülerek. “Yılda bir kez regl olmam için hamile olmam gerekir.”

“Ne kadar aptalım. Tabii ki öyle. Bunun için daha erken.”

Gözlerimi devirdim ama Elyas bana bakarken bunu yapmakta bile zorlanıyordum artık. Yanındaki boşluğa eliyle vurup “Buraya gel,” dedi.

Kalbim bir anlığına duracakmış gibi oldu. Sonra öncekinden iki kat hızlı atmaya başladı.

“Birkaç dakikamız daha var. Lütfen ama,” dedi.

Hâlâ yatağın boş tarafında duran eline baktım. Yavaş adımlarla yatağa doğru ilerledim. Avuç içlerim ter içindeydi. Onun yanına uzanırken yatak biraz gıcırdadı.

“Biraz daha yaklaş,” diye fısıldadı.

Çekingen çekingen gülümseyip sokuldum ona. “Böyle daha iyi mi?” diye sordum.

Başını hayır anlamında sallayıp aramızda boşluk kalmayacak şekilde sokuldu bana. “İşte şimdi daha iyi oldu,” dedi.

Yüzü o kadar yakındı ki onu öpmek için başımı biraz öne uzatmam yeterli olurdu. Birkaç dakika boyunca konuşmadan birbirimize bakarak uzandık. Vücudunun sıcaklığının üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum. Kolumu kaldırıp parmak uçlarımı yanağına değ-

dirdim. Elyas'ın teni düşündüğümünden çok daha yumuşak ve hassastı. Parmaklarımı alnında, kaşlarında, kemerli burnunda ve kirli sakallı çenesinde gezdirdim. Elyas gözlerini kapattı. Hayatım boyunca uzaktan seyrettiğim bir resme nihayet dokunuyormuşum gibi hissediyordum. Parmaklarım elmacık kemiklerinden ağzına indi.

Tekrar gözlerini açtı ama ben parmaklarımı üzerinde gezdirdiğim dudaklarıyla meşguldüm hâlâ. Parmak uçlarımı öptü. Gülümsedim. Hayalimdeki adam bir dizini dizlerimin arasına sokarak bacaklarımızı birbirine doladı.

Gözlerimiz birbirimizin yüzünde gezdi. Birkaç ay önce biri bana yatağında Elyas ile uzanacağımı söylese inanmazdım.

"Bu akşam için bir planın var mı meleğim?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

"Şimdilik yok."

"O zaman," dedi yüzüme gelen saçları iterek. "Benimle çıkmak ister misin? Seninle akşam yemeği yemeyi çok isterim."

"Akşam yemeği fikri iyi," dedim gözlerinin içine bakarak. "Ama lütfen şu aşırı romantik filmlerdeki gibi beş yıldızlı bir yer olmasın."

Sırıttı. "Merak etme. Sezgilerim bana senin lüks restoranlara gidecek tarzda biri olmadığını söylemişti zaten. Daha küçük ve samimi bir yer var aklımda."

"Hayretler içerisindeyim! Yavaş yavaş beni anlamaya başlıyorsun Bay Schwarz."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Senin zannettiğinden fazlasını anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Emely, hayatım boyunca kimseye sana gösterdiğim özeni göstermedim."

"Neden?" diye sordum parmaklarım ipeksi saçlarının arasında gezinirken.

“Aklından neler geçtiğini çoğunlukla bilmiyorum ama senin seşlendirdiğinden fazlası oluyor orada. O yüzden senin vücut dilini ve jestlerini dikkatle izliyorum çünkü bana biraz ipucu veriyorlar.”

Bir kaşımı kaldırdım. “O yüzden mi bana sürekli bön bön bakıyorsun?”

“Bu da nedenlerden biri,” dedi gülererek.

Elyas büyüleyici bir insandı. Onu anladığımı düşündüğüm an ummadığım bir şey söylüyor ya da yapıyordu. Benimle neden bu kadar ilgiliydi ki?

Birkaç tel saçımı parmağına dolayıp “Ve yemekten sonra da benim evime geliyorsun,” diyerek devam etti.

“Senin evine mi?” dedim. Başını evet anlamında salladı. “Evet, çünkü geceyi benimle geçiriyorsun.”

Elyas’ın açık sözlü olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum doğrusu.

“Hangi pozisyonlarda sevişeceğimizi de planladın mı yoksa benim fikrimi de alacak mısınız?” Ben gözlerimi kısıp ona bakarken onun keyfi yerindeydi.

“Gerçekten de iki bacağı üstünde yürüyen kuşkucunun tekisin sen,” dedi. Sonra telaşla “İki güzel bacak üzerinde,” diye ekledi.

“İnsan senden ne diye şüphelensin ki?”

“Bunun için hiçbir sebep yok,” dedi. “Gördüğün gibi geçen gece bir karar aldım.”

“Neymiş o karar?”

Bana doğru eğilip kulağıma “Sensiz bir gece daha geçirmeme kararı,” diye fısıldadı. Yanağımlı öperken tüm vücudum ürperdi. “Gerekirse üzerimizde giysilerle de olur.”

Kafamı toplamam biraz zaman aldı. Elyas beklenti dolu gözlerle bakıyordu bana. Ona gerçekten de güvenebilir miydim? Bana bir şey yapacağından ya da zorla bir şey yaptıracığından korktuğum için

değil ama söz konusu olan Elyas'tı. Sadece sarılıp yatmak onun listesinde *en iyi ihtimalle* ikinci sırada olurdu. Geceyi onun kollarında geçirmek nasıl olurdu acaba? Onunla uykuya dalıp ertesi sabah birlikte uyanmak. Keşke geçen gece o kadar sarhoş olmasaydım diye geçirdim içimden. O zaman bunun nasıl bir şey olduğunu bilirdim.

"Bilmiyorum Elyas. Düşünmem lazım," dedim. "Ama şimdiden söyleyeyim gecenin çıplak geçirilecek kısmına dair bir beklentiye girme."

"Bunu sonra konuşuruz," dedi sırtarak.

İtiraz etmek istedim ama Elyas beni masum ve sevecen bir öpücükle susturdu. "Emely sen seksin suç olduğu bir dünyada yaşıyorsun ama korkma! Bana izin verdiğin an seni o dünyadan çıkaracağım."

Yine bir şey söylemek istedim ama yine olmadı. Elyas ağzımı ağzıyla kapattı. Dudaklarımız birbirine kenetlenip kendi ritmini buldu. Elini sırtımdan aşağı kaydırıp beni biraz daha kendine çekti. Vücudumu onunkine biraz daha bastırıp parmaklarımı ensesinde gezdirdim. Gerilen omuz kaslarını hissedebiliyordum. Dudaklarımız mum gibi eriyordu.

Elyas'ın eli belime kaydı. Üstümdeki tişörtü başparmağıyla yukarı çekti. Bir anlığına parmaklarını çıplak tenimde hissettim. Nefesim kesildi. Öpüşmeye ara vermek zorunda kaldım. Elyas da tıpkı benim gibi nefes nefese kalmıştı. Kendimize gelmeye çalışarak kapalı gözlerle yüzlerimizi birbirine değdirdik.

"Nefes çalışması yapmaya gerçekten de ihtiyacımız var," diye fısıldadı Elyas.

"Kesinlikle," dedim. "Kesinlikle."

Kendimize gelmeye çalışırken kolunu bana dolayıp elini sırtımda yukarı aşağı gezdirdi. Bana öyle şehvetli dokunuyordu ki. Bu benim daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Hiç böyle okşanmamıştım. Ben de ona aynısını yapmak istedim. Onu daha nazikçe ve daha sevecen okşayarak ondan ne kadar hoşlandığımı bilmesini istedim.

Hem de çok hoşlandığımı. Her geçen gün biraz daha fazla hoşlandığımı. Ona karşı ilk kez böyle duygular besliyordum ve bu duygular öylesine yoğundu ki canım yanıyordu ama iyi anlamda.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip ensesinde gezdirdim. Onun kollarındayken güvende hissediyordum. Onun varlığı güvende hissetmem için yeterliydi.

Uzunca bir süre yatakta bu şekilde kaldık. Kalbimden yayılıp beni tepeden tırnağa saran sıcaklık içimi doldurdu. İçimden bir ses bir süre durmamız gerektiğini söylüyordu ama bu ses yere düşen bir tüyün çıkarabileceği ses kadardı. Alex'i beklettiğimiz için suçlu hissetmeye başladığım an bu ses biraz duyulur hâle geldi. O da bizi merak etmeye başlamış olabilirdi. Zaman mefhumumu tamamen yitirmiştim. Sanki sabah girdiğim ders yabancı bir diyarda yaşanmış eski bir anı gibi geliyordu bana.

“Saat kaç oldu Elyas?”

“Saatin kaç olduğu fark eder mi?” dedi yanağını yanağıma sürerken.

“Emin değilim ama önemlidir belki.”

İç çekip cebinde telefonunu aradı. “Lanet olsun. Evde bırakmışım.”

Kendi telefonuma bakabilirdim ama ondan bir santim bile uzaklaşmak istememiştim. Artık başka seçeneğim kalmamıştı. Yatağımın yanındaki çalar saate bakmak için hafifçe döndüm. Saat 11.59'u gösteriyordu. *Lanet olsun*. Yirmi dakika önce Alex'in yanında olmalıydım. Arkama dönüp yüzümü Elyas'ın göğsüne gömerek homurdandım.

“Sakin bana kalkmamız gerektiğini söyleme.”

Başımı tamam anlamında salladım.

Elyas bana daha sıkı sarıldı. “Hemen Alex'i arayıp kahvaltıyı bir yıl sonrasına erteleyelim.”

“Ama o bu tür ertelemeleri üstüne alınıyor. Ayrıca yaklaşık beş dakika içinde bizi bulmak için Interpol'ü bile arayacaktır.” Bu vakte kadar bizi on kere aramamış olması bile mucizeydi.

“Evet, haklı olabilirsin.” İç çekti. “Ama bu gece,” diye devam etti alnını öperek. “Seni kimseyle paylaşmak zorunda değilim. Sadece benim olacaksın.”

“Hatırladığım kadarıyla ben henüz tamam demedim.”

“Tabii ki dedin.”

Gülümsedim. “Hayır, öyle dediğimi düşünmüyorum.”

“Evet, dedin. Ben çok eminim.”

“Sanırım yanılıyorsun. Hem de fena hâlde.”

“Utanmak sana çok yakışıyor,” dedi bu kez burnumun ucundan öperek. “Fakat yapacak bir şey yok. Üzgünüm.”

“Hiç de utanmış falan değilim.”

“Değil misin?”

Başımı değilim anlamında salladım.

“Peki o zaman,” dedi ağzını kulağıma yaklaştıırıp konuşmaya devam etmeden önce sırtarak. “Geceyi benimle geçirmeye karar verdiğin takdirde neler yapabileceğimizi anlatabilirim sana.”

Bütün vücudum ürperdi. Boğazımı temizledim. “Hadi ama. Bütün numaran bu mu?” Gel gör ki o kadar da kendime güvenli çıkmadı sesim.

Gülünce sıcak nefesi boynumu gıdıkladı. “Nasıl istersen,” dedi. “Ama önce seni bir konuda uyarmalıyım. Koşullar izin verirse ön sevişmemiz bile *saatlerce* sürebilir.”

Kalbim çok daha hızlı çarpmaya başlayıp tüm kanımı yanaklarıma pompaladı.

“Seni bir yılbaşı hediye paketini açar gibi açarım,” diye fısıldadı. “Giyilerini teker teker çıkarıp seni yatağıma yatırırım. Işıklar açırken kendi kıyafetlerimi çıkarıp vücudunu hafızama kazıdıktan sonra sana doğru yaklaşırım.”

Sıcak basmaya başlamıştı. Bu kez sadece yüzümü de değil üstelik. Biri bacaklarınızın arasına bir mangal koysa ancak böyle hissedilik.

lirdi. *Dayan Emely. Sadece dayan. Seni tahrik etmeye çalışıyor.*

Elyas bir süre sustu. Şimdiye kadar çoktan yataktan fırlayıp kaçmış olacağımı düşünmüştü belli ki. Kendimle mücadele etmemiş olsaydım öyle de yapardım ama bütün kaslarım gevşemiş bir vaziyette yanında uzanmaya devam ettim.

Mümkün olacağını sanmıyordum ama Elyas ses tonunu daha da seksi yapmayı başardı. “Sonra çıplak tenlerimiz birbirine değerken yan yana uzanırız. Yavaşça vücudunu incelerim. Her bir noktasını. Önce ellerimle sonra da dudaklarımla,” diye fısıldadı.

Bu kadarı da fazlaydı artık.

Elyas’ın kollarının arasından kayıp paniğe kapılmış bir deli gibi yataktan fırladım. “Alex bekliyor!” diye bağırdım. Dönerken ayağım komodine çarpıp sıkıştı ama biraz mücadele ederek ve biraz da komodinın üstündeki eşyaları devirerek ayağımı sıkıştığı yerden kurtarmayı başardıktan sonra tökezleyerek de olsa doğrudan kapıya yöneldim. Arkamdan Elyas’ın yataktan fırlayıp bana yetişmeye çalışırken güldüğünü duydum. Ben daha kapıya ulaşmadan arkamdan bana sımsıkı sarıldı. Kapıya doğru ilerlemeye çabaladım.

“Ben daha hazır değilim,” diye fısıldadı kulağıma.

“Bence gayet hazırsın! Kesinlikle hazırsın. Hem de her şeye hazırsın!” *Tanrım lütfen sustur şunu artık!*

Karnımın üstündeki kollarını biraz daha sıkıp vücudunu vücuduma bastırdı. “Hazır olmanın ötesindeyim ben,” dedi. “Sana dilimle yapmayı planladığım şeyleri anlatacaktım daha.”

“Tamam Elyas,” dedim. “Sen kazandın! İtiraf ediyorum. Utan-gacım ben! Kesinlikle sen kazandın! Artık buna bir son ver lütfen!”

Birkaç saniye boyunca duyduğum tek şey Elyas’ın kahkahalarıydı. Bunu fırsat bilip kapı koluna uzattım elimi ama kapıyı açmadan Elyas keyiften dört köşe olmuş bir yüz ifadesiyle beni kendine döndürdü. Yere baktım.

“Çok tatlısın Emely-Bemely,” dedi. “Amacım seni kızdırmak değil.”

“Öyle mi? Kızdırmayı başardın ama. Tebrikler.”

Gözlerinin içine bakmam için parmağıyla çenemi nazikçe kaldırdı. “Emely,” dedi. “Sana bir sır vereyim. Seks yapmak beni daha önce hiç germedi. Hiçbir zaman. Ama yatağımda çıplak yatıp seninle seks yaptığımı hayal ettiğimde soğuk terler döküyorum.”

Yalan söylediğine dair bir ipucu bulmak için yüzünü inceledim ama en ufak bir belirti yoktu. Yine de şüpheyi elden bırakmadım.

“Bu söylediğin doğruysa hislerini saklama konusunda gayet başarılısın demektir Elyas.”

Sırıttı. “Gerginlikten daha çok hissettiğim şey ne biliyor musun?”

Başımı hayır anlamında salladım.

“Seni kabuğundan çıkmaya ikna edecek kadar cezbetmek.” Alnımı öpüp arkamdan kapı kolunu aşağı iterken beni orada donakalmış bir hâlde bıraktı. Kapıyı açıp “Çıkalım mı?” dedi.

Yürüyüp yanından geçerken kapı eşiğinde durdum. “Dua et de ben seni kabuğundan çıkman için cezbetmeye çalışmayayım,” dedim çenemi yukarı kaldırıp cesur tavırlarla dışarı çıkarken.

“Söz mü?” dedi.

“Görürsün!”

Kolunu belime dolarken keyfi yerindeydi. Merdivenlerden inip binadan dışarı çıktık. Mustang’in yanına geldiğimizde benim için yolcu tarafının kapısını açtı ve ben gözlerimi devirirken o arabaya binmemi bekledi. Arabanın etrafından dolaşıp sürücü koltuğuna yerleşti.

Hayalimdeki arabada hayalimdeki adam. Daha ne isterdim ki?

Gürültülü ve güzel sesli motor çalıştı ve Elyas gaza bastı. Normalde tüm dikkatimi Mustang’e verirdim ama bugün Elyas’ın vites kolunun üzerinde tuttuğu elini seyretmekten alıkoyamıyordum kendimi. Zarif ama güçlü ve güzel parmakları. Her vites değiştirmede parmak kasları bir anlığına gerilip sonra tekrar gevşiyordu. Bir

süre sonra artık daha fazla dayanamayıp elimi elinin üzerine koydum. Gülümseyip ben parmaklarımı onun elinin altına doğru kıvrılabileyim, o da başparmağıyla parmaklarımı okşayabilsin diye elini biraz yana yatırdı. İlk kez arabadan dışarı bakıp önümüzden akıp giden şehri gördüm.

Alex'e ne diyeceğimizi hâlâ sormamıştım ona. Ya da bir şey söyleyip söylemeyeceğimizi. Elyas ile birlikte gibiydik ama öyle miydik gerçekten? Bu soru birkaç kez dilimin ucuna gelmişti ama asla sormayı başaramamıştım. Alex'in yanında nasıl davranacağımızı sormamıştım. Tek seçeneğim beklemektir. Elyas'ın kahvaltı esnasında nasıl davrandığına bakıp ona göre bir tavır takınacaktım.

Evinin olduğu sokağa döndükten sonra Elyas arabayı park etti. İnip birkaç metre ötedeki giriş kapısına yürüdük. Elyas cebinden ev anahtarlarını çıkardı. Anahtarı anahtar deliğine sokarken elimle ağzıma vurup fal taşı gibi açılmış gözlerle Elyas'a baktım. "Ekmekler!" dedim.

"Ekmekler mi?"

"Alex'e ekmeği ben alırım dedim! Düzgün Almanlar düzgün bir Alman ekmeği olmadan nasıl düzgün bir Alman kahvaltısı edebilir?"

"Ha," dedi omzunu silkerek. "Sorun değil. Arabayla fırına gidip alırız. Bir blok ötede var bir tane."

"İyi de Alex saatlerdir bizi bekliyor zaten."

"On dakika daha bekleyebilir."

"Olmaz, Elyas," dedim. "Ben yalnız gitsem daha iyi olur. Eve önce sen git. Birkaç dakika sonra ben de gelirim."

"Beni o şirretle baş başa mı bırakacaksın?"

"Mükemmel bir planım var," dedim gülerek. "Sen yukarı çıkıp durumu kontrol et önce. Sonra da bana Alex'in ruh hâliyle ilgili ipucu verirsin. Anlaştık mı?"

“Yani her şey yolundaysa bir kez, arkana bakmadan kaçman gerekiyorsa iki kez göz kırpmalıyım gibi bir şey mi?”

Kocaman bir gülümsemeyle dudaklarından öptüm onu. “Öyle yaparsan harika olur.”

“Kadınlar,” dedi iç çekerek.

“Sana borçlanmış olacağım.”

Anahtarları bana verdi.

“Sen çok tatlısın! Görüşürüz o zaman,” dedim.

Ben arkama dönüp telaşla fırına doğru yürürken “Görüşürüz meleşim,” dedi.

BÖLÜM 8

YANIK EKMEKLER

Beş dakika sonra nihayet caddenin karşısındaki fırını gördüm. Trafikte bir boşluk yakalayıp önce sola sonra da sağa bakarak karşıya geçtim. Fırının geniş vitrin camından bal rengi dükkândaki kalabalığı görebiliyordum. Kapıyı itip içeri girdiğimde tatlı bir koku karşıladı beni. Kuyruğun sonuna gidip sıraya girdim. Öğle saati telaşı. Bu saatte kahvaltı malzemesi almaya gelen bir tek bendim herhâlde. Bunu sakın öğrencilik hayatıma borçluydum.

Dakikada bir dükkândan bir müşteri çıkıyordu. Hızlı servise rağmen benim sıram bir türlü gelmiyordu. Elyas'ın Alex'i gecikmemiz konusunda yatıştırmış olduğunu umuyordum.

Düşüncelerim tarçın rengi saçlı turkuaz gözlü erkeğe kayınca gülümsedim. Son birkaç gün içerisinde olanları aklım almıyordu hâlâ. Her şey çok hızlı gelişmişti. Sanki gerçek dünyada uykuya dalıp bir peri masalında uyanmışım.

İçimde hâlâ bir şüphe vardı. O şüphe beni bir daha iflah olamayacağım kadar incitebilecek tek kişinin Elyas olduğunu söylemişti bana. İşte birkaç ay önce diğer her şeyi bastıran o şüphe rüzgâra karışmış bir fısıltı gibi sessizdi.

Hayatta hiçbir şeyin garantisi yoktu ama yıldızlara ulaşmayı istiyorsanız düşmeye hazır olacak ve birinin sizi yakalamasını umacaktınız.

Tezgâhın arkasındaki kadın “Günaydın. Ne vereyim size?” dedi.

Kadının cana yakın ses tonu beni daldığım düşüncelerden çıkardı. Sipariş vermeden önce başımla selamladım onu. İki dakika sonra elimde Alman ekmeği dolu kâğıt bir torbayla çıktım fırından.

Yaklaşık üç yüz metre sonra trafik ışıkları beni fırına geri dönüp tekrar ekmek almaktan kurtardı çünkü kaldırım kenarına takılıp tökezlerken elimdeki torbayı yere düşürmemem için gerekli zamanı verdi bana. Olay olurdu. Koşarak ekmek almaya giden Emely yara bere içinde döner. “Kızı fırına ekmek almaya bile gönderemiyorsun,” derdi Elyas. En kötüsü de bunu söylemekte haklı olması olurdu.

Artık attığım her adıma dikkat ederek binaya ulaştım. Apartmanın giriş kapısını açmak için Elyas’ın anahtarını kullandım. Apartmanın en üst katından bile duyulabilecek yükseklikte bir of çektikten sonra merdivenleri teker teker çıkma işkencesine başladım. Alex’in ve Elyas’ın oturduğu kata nihayet geldiğimde kapılarının ardına kadar açık olduğunu gördüm. İçeri girmeden önce ekmek torbasını yere bıraktım ve ellerim dizlerimde biraz nefes topladım. İçeriden sesler geliyordu. Alex ve Elyas’ın sesi. Fakat dolaşım problemimle fazla meşgul olduğumdan ne söylediklerine odaklanamadım.

İki dakika sonra biraz kendime gelmiştim. Doğrulup torbayı yerden aldım ve kapıya ulaşmak için son iki adımı da attım.

“Onunla bu aşamaya gelmemin ne kadar zamanımı aldığına dair bir fikrin var mı senin?” dedi Elyas.

Elimi kapıdan çektim. Ayaklarım yere çakılmış gibiydi.

Kimden bahsediyordu bunlar? Elyas “onunla bu aşamaya gelmek” derken neyi kastediyordu?

Alex “Seni anlıyorum ama senin de beni anlaman lazım,” diyerek karşılık verdi. “Emely benim kardeşim gibi. Hiçbir şey bilmiyormuşum gibi yapamam. Hele böyle bir şey söz konusu olduğunda asla! Onu basbayağı kandırmışsın Elyas!”

Emely. Benden bahsediyorlardı. En yakın arkadaşım neden Elyas’ın beni kandırdığından bahsediyordu? Beni nasıl kandırdığını düşünüyordu?

Boğazım düğümlendi.

Otomatik pilota bağlanmış gibi kapıyı yavaşça açıp odaya girdim. Elyas kanepedeydi. Yüzünü elleriyle kapatmıştı. Alex kanepenin karşısındaki sehpa tünemişti. Beni fark etmediler.

Elyas öfkeli bir ses tonuyla “Neden sürekli eşyalarımı karıştırıyorsun?” diye sordu.

“Aklından ne geçiyordu? Ortaya çıkmayacağını mı zannediyordun? Böyle şeyler *her zaman* ortaya çıkar geri zekâ!”

Kusacak gibi hissettim.

Elyas ellerini başına götürüp parmaklarını saçlarında gezdirdi. “En azından ona bunu benim açıklamama izin ver bari.”

Burada bir şeyler fena hâlde ters gidiyordu.

Ağzımı açıp tekrar kapattım. Ağzımı üçüncü kez açtığımda konuşabildim ancak. “Bana neyi açıklamak istiyorsun?” diye sordum.

İkisi de yerlerinden sıçrayıp bana baktılar.

Alex “Em-emely,” dedi kekeleyerek.

Elyas gözleri fal taşı gibi açılmış bana bakıyordu.

Ayağa kalkıp “Emely,” dedi sakın bir ses tonuyla. Önce yavaşça bana doğru ilerledi ama sonra hızla yanıma gelip sarıldı.

Son birkaç günkü sarılmalarından farklı bir sarılmaydı bu. Karşılık veremedim. Kıpırdamadan öylece durdum.

“Elyas,” dedim. “Alex beni kandırdığını söylerken ne demek istiyordu?”

Elyas yüzünü saçlarıma gömdü. Vücudundaki tüm kasların gerildiğini hissettim.

Kandırdı. Bu birçok anlama gelebilirdi. Birçok şeye çekilebilirdi ama ben olumlu bir şeye yoramadım.

Elyas cevap vermedi.

“Beni duydun mu Elyas?” dedim daha kararlı bir ses tonuyla. “Alex’in ne demek istediğini açıkla bana.”

Açıklama yapmak yerine bana daha sıkı sarıldı. Kolları nefes almakta zorluk çekiyor olmama rağmen sıkıştırılan bir korse gibiydi. Kalbim deli gibi atmaya başladı.

“Elyas!” diye bağırdım.

“Ben... Ben bir hata yaptım. Çok aptal ve salakça bir hata,” dedi.

“Hata yaptım da ne demek oluyor?” dedim. “Ne hatası?”

Göğsümde içimde tutamayacağım bir his belirdi. Neden soruma cevap veremiyordu? Ne yapmıştı?

“Soruma cevap ver Elyas!” Onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama ben onu ittikçe o bana daha sıkı sarıldı. Tüm gücümü toplayıp ellerimi göğsüne dayadım.

Beni bırakıp kocaman açılmış sıkıntılı gözlerle baktı. “Emely,” dedi. “Her şeyi açıklayacağım. Önce otur lütfen. Bir yere kıpırdama.”

“Oturmak falan istemiyorum! Ne yaptığını öğrenmek istiyorum!”

“Emely, bunu tek bir cümleyle anlatamam. Açıklamam lazım. Lütfen, sana yalvarıyorum. Bunu sakın sakın konuşalım.” Bana doğru bir adım attı ama ben kendimi geri çektim.

“Elyas hemen şimdi burada bana ‘kandırdı’ ne demek onu açıkla!”

Ellerini yüzüne götürdü.

Kötü bir şey olmalıydı. Hem de çok kötü bir şey.

“Pekâlâ,” dedi. “Nasıl istersen ama önce biraz sakınleş lütfen Emely.”

“Hiç de sakınleşmeyeceğim!”

Elyas derin bir nefes aldı. “Söyleyeceğim şey için özür diliyorum Emely. Söyledikten sonra bana açıklama şansı vermen için yalvarıyorum sana.”

Boğulma hissi tüm göğsüme yayılmaya başladı. Titriyordum. “Bakarız,” dedim kısık bir sesle.

Elyas gözlerini kapattı. Birkaç kez nefes aldı. Sonra gözlerini açıp bana baktı. “Emely,” deyip biraz bekledi. “Yazıştığın kişi benim.”

Sözleri kafamın içinde yankılandı ama hiçbir şey anlamamıştım. Alnımı kırıştırdım.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“E-postalar,” dedi tereddüt ederek. “Luca. O bendim.”

Kafam o kadar karışmıştı ki yüzüm allak bullak oldu. Neden bahsediyordu bu? Neden benim özel e-posta yazışmalarımdan bahsediyordu şimdi? Ve neden Luca olduğunu iddia ediyordu? Saçma. Çok saçma.

“Elyas, inan bana şu anda hiç şaka kaldıracak vaziyette değilim.”

Şaka yapıyor olmalıydı. Başka türlü mü mümkün değildi.

Tüylerimi diken diken eden son derece ciddi bir yüz ifadesiyle baktı bana. “Keşke öyle olsaydı ama şaka yapmıyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. Ağzım açık kalmıştı. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuştum.

Kafamın içi bomboştu. Sanki başıma güçlü bir yumruk yiyip şurumu yitirmiştim.

“Bir saniye Elyas,” diye kekeledim başımı iki yana sallayarak. “Sen... Sen bana ciddi ciddi Luca olduğunu mu söylüyorsun yani?”

Başını eğdi. “Luca diye biri hiç olmadı. Öyle biri yok.”

Hâlâ gözlerimi kırıştıırıyordum.

Her şeyin ne zaman başladığını hatırlamaya çalıştım. İlk e-postayı Alex Berlin’e taşıdıktan kısa bir süre sonra almıştım. Belki bir ay falan sonrasıydı.

O sırada Elyas ve ben birbirimizi görmezden gelmeyi bırakmıştık. Elyas bana asılmaya başlamıştı.

Ağzım kurudu.

Bu mümkün olamazdı.

Hayır.

Bu bir tesadüftü.

Evet. Tesadüftü.

Kafama binlerce düşünce üşüştü. Yazdığımız satırlar, özel sohbetler. Luca'ya güvenerek paylaştığım özel detaylar.

Elyas'a güvenerek paylaştığım detaylar.

Başımı iki yana salladım. Sallamaya devam ettim.

Böyle bir şey olamazdı. Elyas bile bu kadar acımasız olamazdı. Değil mi? Ona güvenmek için aylarımı verip sonra da kandırılmış mıydım? Hayır. Elyas asla böyle bir şey yapmazdı.

Üstelik o ve Luca tamamen farklıydı. Elyas açık sözlü, kışkırtıcı ve özgüvenliydi. Luca içine kapanık ve hassas biriydi. Ortak hiçbir noktaları yoktu.

Peki masasında gördüğüm Poe kitapları?

Aynı anda hem yanıyor hem de üşüyordum.

Müzik zevki.

Dövüş Kulübü.

Sadece iki kez âşık oldum. Sanırım senin yaşadığını yaşadım. İlk aşkım karşılıksızdı. İkinci aşkımla sekiz ay geçirdikten sonra en yakın arkadaşım (artık eski en yakın arkadaşım) takıldığını öğrendim.

Luca.

Ama sen ve Kevin birbirinizin en yakın arkadaşısınız demiştim Elyas'a.

Öyle de denebilir. O kız arkadaşımı becermeye karar verene kadar.
Elyas.

Başım dönmeye başladı. Parmaklarım uyuştı.

Geri zekâlının tekiydim ben.

Bunu nasıl görememiştim?

Onunla bu aşamaya gelmemin ne kadar zamanımı aldığına dair bir fikrin var mı senin? Bu cümle kafamın içinde dönüp duruyordu.

Kasıtlı bir hamleydi bu.

Önceden hesaplanmış ve kasıtlı.

Elyas e-postaları beni nasıl etkileyeceğini anlamak için kullanmıştı. Nasıl biri olduğumu anlayıp ona göre davranacaktı. Hakkımda bilgi edinmek için en hileli yolu seçip ona kendimle ilgili her şeyi anlattırmıştı. O bilgiler sayesinde onunla ilgili konularda ikna olmamı sağlamıştı.

Çok aptaldım.

Her şey bir yanılısamadan ibaretti.

Gerçek değildi.

Sadece bir oyundu.

Her şey sahteydi.

Sanki yer ayaklarımın altından kayıyormuş gibi hissettim. Son birkaç gündür yaşadığım mutluluk uçup gitmişti. Peri masalı gözlerimin önünde yerle bir olup enkaza dönüşmüştü.

Ekmek torbası ellerimden kayıp yere düştü.

Midem kasıldı. Bulantı hissettim. Kafamın içinde kocaman bir boşluk vardı. Göğsümde daha önce bir kez hissettiğim şeyi hissettim.

Yedi yıl önce.

Okul bahçesinde Elyas'ın karşısında duran on altı yaşındaki kıza dönüştüm.

Yine aynı şeyi yaşıyordum.

Tek fark bu kez daha iyi bilmem gerektiğiydi.

Neden?

Neden böyle bir şey yapmıştı ki?

Onu durduracak bir şey yok muydu?

Ben ona ne yapmıştım?

Elyas “Emely?” dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. Etrafımdaki her şey tekrar belirgin hâle geldi. Uzunca bir süre Elyas’ın gözlerinin içine baktım.

“Bunun doğru olmadığını söyle bana,” diye fısıldadım.

Son umudumu beslemek yerine yere baktı.

Yüzünü inceledim. Çok değil bir saat önce okşadığım yüzü. O yumuşak yüzü.

Aslında köşeli ve keskin hatlı bir yüz olmalıydı. Öyle keskin hatlıydı ki dokunduğunuzda parmağınız kesilebilirdi.

İnsanlar neden oldukları gibi görünmüyorlardı?

Neden insanların çirkin yüzlerini göremiyorduk?

Şu hayattaki hiçbir şey bizi gözlerimiz kadar kandırmıyordu.

“Neden?” diye fısıldadım.

Omzunu silkip yan tarafa baktı.

“Çünkü ben pisliğin tekiyim,” dedi.

Biliyordum. Bunu en başından beri biliyordum. Sadece göremeyecek kadar kördüm. Fena hâlde aşağılanmış hissettim. Teşhir edilmiş. Utanç içindeydim. Kendimi böcek gibi hissediyordum. Tek istediğim oradan kaçıp gitmekti.

“Çok ama çok üzgünüm Emely,” dedi Elyas.

Az daha gülecektim ama yapabildiğim tek şey burnumdan solumak oldu.

“Sen yalancının tekisin Elyas.”

“Hayır, Emely. Lütfen dinle beni. Sonra...”

“Kapat çeneni!” diye bağırdım.

Bir insan nasıl bu kadar yüz­süz olabilirdi?

Ona azıcık da olsa güvenmekle ne büyük bir aptallık yapmıştım!

Alex birden yanımda belirip elini omzuma koyduğunda irkildim.

“Öfkelenmekte haklısın Emely. Seni çok iyi anlıyorum ama belki de söyleyeceklerini dinlemelisin.”

“Sen ne zamandan beri biliyorsun bunu?” diye sordum sert bir ses tonuyla.

“Daha bugün öğrendim.”

“Bana anlatmasını istediğin için teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum Alex.”

“Şey... Ben.” Tekrar susup Elyas’a baktı. Ben de Elyas’a baktım. Gözümün önünde durdukça boğulma hissim artıyordu. Duvarlar bile üstüme üstüme geliyordu sanki.

“Tebrikler Elyas,” dedim. “Çok iyi oynadın. Tamamen kandım sana: kanca, misina ve kurşun.”

Sesim kötüleşiyordu. Gitmek istiyordum. Kendimi dışarı atmak istiyordum. Sadece dışarı. Ona arkamı dönüp Alex’e hoşça kal dedim. “Hayır, Emely, bekle!” dedi Elyas ama onu duymazdan gelip evden dışarı attım kendimi. Eşikten geçip kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz koşmaya başladım. Aşağı, aşağı, aşağı, bir kat daha, bir kat daha. Merdivenlerden hayatımın inişini yaptım. Tek istediğim biraz temiz hava alabilmektir. Adımlarıma dikkat etmiyordum. Düşmek falan umurumda değildi. O an hiçbir şey umurumda değildi. Dışarı çıkmak zorundaydım.

Üçüncü kata ulaştığımda arkamdan bir ses duydum. Elyas’ın sesi. Bana sesleniyordu. Benimkilerden daha hızlı adımlar duydum. Daha hızlı koştum. Bana yetişmesine izin vermeyecektim.

İkinci kata geldiğimde ayak sesleri daha güçlü ve daha hızlıydı. Merdivenlerden son kez dönüp daha da hızlandım. Dışarı çıkar çıkmaz gelen ilk otobüse atlayıp nereye gidiyorsa oraya gidecektim.

Zemin kata inmiştim. Onun adımları da hemen arkamdaydı. Ana giriş kapısına koştum ama kapıya ulaşmadan Elyas’ın bileklerle rimden tuttuğunu hissettim.

“Lütfen Emely! Dur!”

“Bırak beni!” diye bağırarak bileklerimi ellerinden kurtararak. Koşmaya devam ettim ama Elyas yanımdan geçip kapının önünde kollarını açtı. Ona dokunmadan dışarı çıkmam imkânsızdı. Durup ellerimi yumruk yaptım.

“Ne zaman?” dedim. “Bana ne zaman söyleyecektin?”

“Ben... Bilmiyorum.”

“Dur tahmin edeyim. Yarın geceyi seninle geçirdikten sonra,” dedim burnumdan soluyarak. “Sen soğukkanlı ve hesapçı bir pisliksin.”

“Hayır, Emely, hayır.” Başını iki yana salladı. “Öyle yapmayacaktım. Yemin ederim. Birçok kez söylemek istedim sana ama yapamadım.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Tabii ki söyleyemedin çünkü söyleyen bütün planların bozulacaktı!”

Elyas eliyle burun kemiğini sıkıp derin bir nefes aldı. “Luca olayının büyük bir hata olduğunu biliyorum. Affedilir bir şey olmadığını da biliyorum. Çok acımasız ve aptalca bir şeydi yaptığım. Ama Emely lütfen gerekçelerimin değiştiğine inan.”

“Gerekçelerin değişti mi?” dedim. “Yani Luca’nın benden bilgi almak için uydurduğu biri olduğunu itiraf ediyorsun öyle mi?”

Başını geri attı. “Bir bakıma evet ama tek amacım bu değildi,” dedi. “Anlatmak çok zor. Hele şimdi böylesine hazırlıksız yakalanmışken. Karmaşık bir durum. Sana anlatmak istiyorum ama bunu ayaküstü yapamam.”

“Daha neyi açıklayacaksın?” dedim. “Her şeyi açıkladın zaten. Sen pisliğin tekisin ve beni aptal yerine koymak istedin.”

“Hayır Emely. Öyle değil. Ayrıca sana söylediğim gibi gerekçelerim değişti.”

“Tabii ya! Elbette! Gerekçelerin değişti. Unutmuştum.” İğrenme sesi çıkardım. “Öyleyse sevgili Elyas iddia ettiğin gibi gerekçelerin değiştiği hâlde neden bana e-posta yazmayı kesmediğini anlat. Neden

aylarca yazmaya devam ettin?" Ona öyle büyük bir öfkeyle baktım ki onu hemen şuracıkta parçalamamak için zor tutuyordum kendimi.

"Lanet olsun, bilmiyorum!" Ellerinini saçlarında gezdirdi.

"Ama ben biliyorum!" dedim. "Hakkımda gizlice bilgi edinme arzusuna karşı koyamadın! Benim ne kadar aşağılanmış hissedeceğimi durup düşündün mü hiç?"

"Emely, meleğim," dedi. "Böyle hissetmene gerek yok."

"Sen iğrenç bir yalancısın!"

"Yalan söylemedim. E-postalardaki hiçbir şey yalan değildi. En azından büyük bir kısmı."

Ağzım açık kaldı. Neredeyse kahkaha atacaktım. Başka türlü bir tepki vermek gelmiyordu aklıma.

"Emely," dedi sakın bir ses tonuyla. "Seni gerçekten seviyorum. Bu yalan değildi."

"İnsan sevdiklerine yalan söylemez," dedim. Yüzündeki ifadeden buna verebileceği bir cevabının olmadığı anlaşılıyordu.

"Biliyordum," dedim alçak sesle başımı eğerek. "En başından beri biliyordum. Sana bulaşmakla büyük bir hata yaptım."

"Lütfen böyle söyleme Emely. Hata değildi."

Cevap vermedim. Bakışlarım yere sabitlenmişti.

"Aramızdaki her şey bitti mi şimdi?" dedi.

"Aramızda bitecek bir şey mi vardı ki? Hiçbir şey yoktu. Sadece yalandan numara yapmalar. Şimdi lütfen çıkmama izin ver."

"Ya gitmeni istemiyorsam?"

"Bazen istediğini elde edemez insan."

Elyas'ın yüz ifadesi dondu.

"Senden nefret ediyorum Elyas Schwarz."

Dışarı çıkmak için ona dokunmak zorunda olup olmamam artık umurumda değildi. Burada onunla bir saniye daha geçiremezdim. Hiç beklemediğim bir şey yaptı Elyas. Kollarını indirdi. Yüzüne bak-

madan yanından geçip dışarı çıktım. Soğuk kasım havasını anında tenimde hissettim. Omuzlarımı kaldırıp kollarımı belime doladım.

Yalan söylemiştim. Elyas'tan nefret etmiyordum. Nefret ettiğim tek kişi kendimdim.

Bacaklarım beni saatlerce Berlin'de dolaştırdı. Otobüs duraklarının önünden her geçişimde duraksadım ama yurda gidip kısa bir süre önce Elyas ile uzandığım ve çarşafı hâlâ Elyas kokan yatağa uzanma fikri aklıma geldikçe yere bakıp yürümeye devam ettim.

Kafamın içi bomboştu. Az önce olanlar algılamayacağım kadar yeniydi ama yine de hissedebiliyordum.

Ateşle oynarsan yanarsın.

Her anne çocuğunu ocakla oynamaması konusunda ikaz eder. Ben kendi kendimi ikaz ettiğim hâlde ateşle oynamıştım. Şimdi yapabileceğim tek şey yanıkla ilgilenmekti.

Etraf kararmaya başladı. Nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim yoktu. Şehir bana hem tanıdık hem de yabancı geliyordu. Daha önce yüzlerce kez gördüğüm yerler bile tanıdık gelmiyordu bana.

Gece olunca hava da soğudu. Üzerimde sadece bir kot pantolon ve ince bir süveter vardı. Daha dün gayet yumuşak bir hava yok muydu? Şimdi soğuk, kemiklerime işliyordu.

Telefonum çaldı. Ellerimi süveterimin kollarının içine iyice sokup kollarımı vücuduma biraz daha sıkı sardıktan sonra yürümeye devam ettim.

Gecenin ilerleyen saatlerinden birinde kendimi yurt binasının önünde buldum. O saatte sadece birkaç pencerede ışık vardı. Kol-

larım ve bacaklarım soğuktan donmuştu. Artık parmaklarımı hissedemiyordum. Yurda dönmek istemezdim ama burası benim evimdi. Gece başımı sokacak bir yere ihtiyacım vardı.

Kendimi zorlayarak binaya girip merdivenlerden yukarı çıktım. Anahtarımı cebimden çıkarmayı başardım. Kapıyı donmuş parmaklarım ile ancak dört denemeden sonra açabildim. İçerisi karanlık ve sıcaktı ama görünüş burada da aldatıcıydı.

Komodinin üzerindeki lambayı açınca yatağımın üzerinde beyaz bir kâğıt gördüm.

Selam!

Geceyi Nicolas'ın evinde geçireceğim.

Bir ara Alex aradı. Onu aramanı istiyor.

İyi geceler. Yarın görüşürüz.

-Eva

Kâğıdı bıraktım. Gözlerimi bir süre yatağın üzerinde gezdirdim. Sonra banyoya gidip kapıyı kapattım. Musluğu açıp elimi sıcak suyun altında tuttum. Sıcak su değince sanki ellerime binlerce iğne batırılıyormuş gibi oldu. Birkaç dakika sonra, soğuktan moraran ellerim kızardı. Yavaş yavaş da olsa nihayet parmaklarımı hissetmeye başladım.

Keşke her derde bu kadar kolay çare bulunsa.

Ellerimi havluyla kurularıp telefonumu cebimden çıkardım. İki arama ve bir mesaj.

ALEX

Seni birkaç kez aradım. Neredesin? İyi misin? Konuşmak ister misin?

Gecenin kaç olursa olsun beni arayabilirsin. İstedğin zaman ara Emely.

Seni seviyorum.

EMELY

Endişelenmene gerek yok Alex. Ben iyiyim. Sadece uzun bir yürüyüşe çıktım. Şimdi yatağımda uyumak üzereyim. Bir iki gün içinde görüşürüz tamam mı?

Ben de seni seviyorum. Sen çok değerlisin. İyi geceler.

Telefonu tekrar cebime koyup banyo kapısına yöneldim. Kapının önünde durup sadece baktım. Kapının dışında yatağım beni bekliyordu. Geriye doğru bir adım atıp fayans kaplı duvara yaslandım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kapalı göz kapaklarımın ardında görmeyi umduğum karanlık yerine Elyas'ı ve kendimi yan yana uzanırken gördüm. Birbirimizi okşuyor ve öpüşüyorduk.

Dizlerimin bağı çözöldü. Sırtım duvardan aşağı kaydı. Ayağımın altındaki zemini hissederek hissetmez bacaklarımı dizlerime çekip başımı dizlerime koydum.

Ve ağlamaya başladım.

BÖLÜM 9

GÜNDÜZ VE GECE

Defterimin üzerine eğilmiş şekilde oturuyordum çalışma masamda. Masanın üstü ders notları, müsvedde kağıtları ve tükenmez kalemlemlerle doluydu. Her biri bir taraftaydı. Yarın sabah son final sınavına girecektim. Artık üçüncü sınıf değil son sınıf öğrencisi olacaktım.

Diğer öğrencilerin tersine ders çalışmayı seviyordum ben. Kolay bir işti. Bilgi edin ve sonra da o bilgiyi kus. Oldukça basit. Ama benim en çok sevdiğim yönü düşüncelerinizi belli şeylerden uzak tutmanızı sağlamasıydı.

“Sence de artık bir mola vermen gerekmiyor mu?” dedi Alex. Başımı defterden kaldırıp ona baktım. En iyi arkadaşım yatağımın üzerine bağdaş kurup oturmuş dergi karıştırıyordu. Uzun kıvrıcık saçları narin yüzünü çevreleyip omuzlarından aşağı dökülüyordu. Gözleri ve düz burnu bana Elyas’ı hatırlatıyordu. Onları yan yana görseniz kardeş olduklarını hemen anlardınız.

“Sana sıkılırsın demiştim,” dedim.

“Biliyorum. Ama mola vermeden bu kadar uzun süre çalışacağın aklıma gelmemişti.”

“Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Alex ama bu ders çalışmanın en temel kuralıdır.”

Dergiyi yatağın üstüne bıraktı. “İyi de iki haftadır ders çalışmaktan başka bir şey yapmadın Emely. Birbirimizi doğru düzgün görmedik. Seni bir yerlere davet ettiğimde hayır deyip duruyorsun. Bugün uğramasam beni yine ekerdin.”

“Meşgulüm.”

“Evet. Bunu ezberledim artık,” dedi. “Sence de biraz ara vermek sana iyi gelmez mi?”

Saate göz atıp tekrar notlarıma döndüm. Ara vermek mümkündü ama bunu yapmak istiyor muydum? En başta Alex’in hiç uğramamış olmasını tercih ederdim. Onu seviyordum. Ona kötü davrandığım için üzgündüm. Ama şu anda bana en iyi gelecek şey kitaplarımla baş başa kalmaktı. Ona iyi arkadaşlık edemiyordum ama istesem de yapamazdım ki bunu.

Alex tereddüt ettiğimi fark edip yataktan kalktı. “Bu iki genç ve güzel kadının kahve içmesine ne dersin?”

Kahve. İflah olmaz bir kahve bağımlısı olduğumu biliyordu. İç çekerek olur anlamında salladım başımı. Kapıdan dışarı fırlamadan önce sıırttı. Bana kalan birkaç dakikayı notlarıma bir kez daha göz gezdirerek değerlendirdim.

Alex tekrar odaya daldığında ancak bir sayfayı tekrar okuyabilmişim.

“Teşekkürler,” dedim elinde tuttuğu dumanı tüten kupalardan birini bana verirken.

Yatağa dönüp eski pozisyonunu alarak kahvesini yudumladı. Birden dudaklarını yuvarlayıp eliyle ağzını serinletmeye başladı. “Tanrım, bu çok sıcak! Dilimi yaktım!”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bu çok kötü,” dedim. “Kahve makinelerinin üzerine bir not asmaları lazım. Kahvenin sıcak servis edilen bir içecek olduğunu kim tahmin edebilir ki?”

“Ha ha çok komik. Sen geç dalganı. Dili yanan sen değilsin tabii,” dedi.

“Ben senin kadar sabırsız değilim.”

Burnunu kırıştırıp üfleyerek kahvesini ıltmaya çalıştı. Bir süre sonra yüzünde tanıdık bir ifadeyle bana baktı. Elyas ile yaşadığımız son olaydan sonra Alex ile kampüste sadece birkaç kez birbirimize rastlamıştık. Tuhaf bir sessizliğe gömülmeden önce havadan sudan bahsettiğimizde de bana böyle bakmıştı. *Elyas* kelimesi odada yasaklı kelimeydi.

“Notlarını aldın mı?” dedim.

“Notlarım mı? Yok, hayır. Yarın göndereceklermiş sanırım.”

“Ne dersin, notların iyi olacak mı?”

“Moda tasarımımdan bahsediyoruz,” dedi sırtarak. “Tabii ki iyi olacak. Moda tasarımımanın kitabını yazdım ben.”

“Peki Sebastian?” diye sordum. Konuyu Alex’in erkek arkadaşına getirdiğimde başka bir şey düşünmezdi. Bugün de öyle olmasını umuyordum.

Elini çenesine dayayıp yatağa bakarak “İlişkimiz bu aralar epey bir stresli aslında,” dedi. “Son zamanlarda sadece hafta sonları görüşüyoruz ama okulu bitirmesine az kaldı.”

Başımı anladım anlamında salladım. Mideme kramp girdi. *Okulu bitirmesine az kaldı.*

Ders çalışmak yok. Günü geçirmek için oyalanacak bir şey yok. Kahvemden bir yudum alıp bu fikri kafamdan uzaklaştırdım.

“Bu arada tatil planın ne?” diye sordu Alex. Öyle heyecanlıydı ki kelimeler neredeyse karmakarışık çıktı ağzından.

“Sahi,” dedim alt dudağımı ısırıp kupadaki kahveye bakarken. “İki gün sonra Neustadt’a gideceğimi söylemeyi unuttum sana.”

Alex doğruldu. “Neustadt’a gidiyorum da ne demek?”

“Annemlerin yanına gidiyorum,” dedim.

Öfkelendi. Ona neden söylemediğim konusunda dırıldır etmesini bekledim çünkü ikimiz için tatil planladığından adım gibi emindim.

Öyle bir şey olmadı. Yüzünü gevşetip üzgün bir yüz ifadesi takındı. “Noel’den önce benimle bir seyahate çıkmak istersin diye düşünmüştüm.”

“Nicolas gelecek ayın vardiyasını benden alıp alamayacağını sordu. Biraz paraya sıkışmış. Mesai yapması lazım. Ben de buralarda boş boş oturacağıma...” Omzumu silktim.

Alex kaşlarını çattı. “Noel’e daha altı koca hafta var. Yarıyıl tatilinin *tamamını* Neustadt’da mı geçireceksin yani? Hem de gönül rızasıyla?”

“Annem kazadan beri hâlâ her şeyi kendi başına yapamıyor. Ona yardımım dokunur diye düşünüyorum.”

Alex yüzümü öyle bir inceledi ki yüzümün her bir milimetresi bilgisayar tarafından taranıyormuş gibi hissettim. Kupanın yamru yumru yüzeyinde aşağı yukarı gezinen başparmaklarıma baktım.

“Gerçekten de tek sebep bu mu?” dedi.

Ona bakmadan başımı evet anlamında salladım.

“Emely,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Kaçmanın çözüm olduğunu sanmıyorum.”

“Kaçmıyorum. Anneme yardımcı olmaya gidiyorum. Dediğim gibi.”

Neyden kaçacaktım ki? Neustadt’da Berlin’de hissettiğimden daha iyi hissedecek değildim ama en azından Alex’in ağabeyiyle karşılaşma korkusu yaşamayacaktım. Onu görme fikri bile göğsümün sıkışmasına sebep oluyordu.

“Emely-Bemely,” dedi Alex başını bir yana eğerek. “Neden konuşmuyoruz? Belki birlikte bir çıkış yolu bulabiliriz.”

“O konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Alex dişlerini sıktı. Neredeyse kahvesini döküyordu. “Siz ikiniz beni gerçekten de kızdırmaya başlıyorsunuz! O konuşmak istemiyor. Sen konuşmak istemiyorsun. Ama *ben* konuşmak istiyorum!”

“Konuşulacak bir şey yok,” dedim.

“Bir insan nasıl bu kadar inatçı olabilir?” Bu kez kupasından yatağıma biraz kahve sıçradı. “Sen şimdi bana gerçekten de konuşulacak bir şey yok mu diyorsun?” Başımı tekrar evet anlamında salladım.

“Eğer bu doğruysa bana yüzünün neden bu kadar solgun olduğunu açıkla o zaman. Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı sen? Gözaltı torbalarının karşısında Yves Saint Laurent bile çaresiz kalır.”

“Abartıyorsun,” dedim. Ayrıca Yves Saint Laurent de kimdi?

“Hiç de abartmıyorum,” diyerek bacaklarımı gösterdi parmağıyla. “Pantolonuna bak. Bu senin en sevdiğin kot pantolon. En son ne zaman bu kadar bollaştıklarını hatırlamıyorum.”

Bacaklarıma baktım. Pantolonum her zamankinden biraz bol duruyordu. Giyerken fark etmişim ama Alex’in ima ettiği kadar bol değildi. Son zamanlarda iştahım yoktu sadece. Boğazımdaki yumru ağzımdaki lokmayı yutmama izin vermiyordu.

“Sadece stresliyim o kadar. Dönem sonlarının ne kadar stresli olduğunu sen de biliyorsun.”

“Stresliyken nasıl olduğunu biliyorum Emely. Bu sefer farklısın. Neyi fark ettim biliyor musun?” Cevabımı beklemedi. “Bir kere daha böyle olmuştun. Uzun bir zaman önce. Neustadt’da liseye giderken. Ne olduğunu binlerce kez sormuştum sana ama sen bana her şey yolunda demiştin. Bütün bir yıl boyunca sürmüştü bu durum. Bil bakalım o sıralarda kimde de böyle bir tuhafılık vardı? Kim birdenbire bir yıllığına yurt dışına gitmek istedi?”

Boğazımdaki yumru iki kat büyüdü. Boğazımı temizledim ama sesim hâlâ çatlak çıkıyordu. “Hayalet falan gördüğünü düşünmüyorsun değil mi?”

“Hayır. O zaman bağlantı kuramayacak kadar aptal olup olmadığımı merak ediyorum. Sen ve Elyas’ın birbirinizle bir alakası olmadığını zannediyordum. Belki de *vardı*. Gizli bir bağlantı.”

“Bu... Bu... Bu tamamen saçmalık Alex!” Parçaları birleştirmeye bir son vermesini istiyordum. “Bunu durduk yere niye gündeme getirdiğini bilmiyorum. Onca yıl sonra böyle uydurma şeylerle eğleniyorsun,” dedim.

“Çünkü derdinin ne olduğunu bilmek istiyorum tamam mı? İkkinizin de derdinizin ne olduğunu bilmek istiyorum. Çocukken üçümüz çok yakın arkadaştık. Zamanla üçlü olamaz olduk ama ikiniz iyi anlaşıyor gibiydiniz. Sonra durup dururken birbirinizden kaçmaya başladınız. Elyas lisedeki yılbaşı partilerine bile gelmez oldu. O zamanlar birlikte takıldığı tuhaf arkadaşları yüzünden olduğunu sanmıştım ama belki de yanıldım. Belki de olanların tuhaf arkadaşlarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Şimdi yıllar sonra onunla Berlin’e taşınıyorum ve ortada hiçbir sebep yokken sürekli birbirinizi boğazlamaya çalışıyorsunuz. Bu durum düşündükçe daha şüpheli görünüyor bana.”

Yere baktım. Elimle alnımı sıvazladım ve derin bir nefes aldım. “Orada dur Alex,” dedim. “Lisedeyken Elyas ile aramızda bir şey yoktu.”

Bu yalan değildi.

“Peki ya şimdi?” diye sordu.

Sıcak bastı. Nefes alışım hızlandı. “Hiçbir şey Alex. Hiçbir şey! Beni aptal yerine koydu. Sen de oradaydın!”

Bir süre beni izledikten sonra yumuşak bir ses tonuyla “Ona âşık oldun değil mi?” dedi.

Cevabım ağzımdan bir çırpıda çıkarken bütün vücudum kaskatı kesildi. “Saçma!”

Alex eliyle kalçasına vurdu. “O zaman sorun ne Emely? Neden bana söylemiyorsun? Tanrı aşkına ben senin en iyi arkadaşımım.”

Cevap vermedim.

“Son birkaç aydır ne kadar farklı davrandığını fark etmedim mi sanıyorsun? İlk başta saflık edip her şeyin Luca yüzünden olduğunu

düşündüm ama Cadılar Bayramı partisinden sonra belki de her şeyin *Elyas* ile alakalı olabileceğini fark ettim.”

Alex’in söyledikleri beni köşeye sıkıştırdıkça onun bakışları altında ezilmiş hissettim kendimi. “Pekâlâ öyle olsun,” dedim. “Belki beni biraz parmağında oynatmış olabilir. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin. Çekici pisliğin teki. Ama âşık olmak söz konusu değil.”

Alex gözlerini ayırmadan bana bakmaya devam etti. Sonraki sessizlik tonlarca ağırlıktaydı ve beni boğuyordu.

“Emely,” dedi başını iki yana sallayarak. “İtiraf etmek senin için niye bu kadar zor bilmiyorum. Hele bu konuda neden bu kadar utangaçsın onu hiç anlamıyorum. İnsan kime âşık olacağını seçemez. Öylece oluverir. Bu herkesin başına gelir.”

Ellerim biraz daha soğumuş olan kupaya kenetlendi. Kahvenin yüzeyi hafifçe titreşiyordu. Alex haklıydı. Elbette bu herkesin başına geliyordu ama ancak bir geri zekâlı cennete dokunabileceğini zannederek sallanan bir kayanın üzerine tırmanırdı.

“Her şeyi mahvetti. O kadarını anlıyorum,” dedi Alex. “Hem de öyle bir mahvetti ki söylenecek tek bir söz yok. Erkeklerin kendilerini neden böyle batırdıklarına dair bir fikrim de yok. Bir insanın nasıl bu kadar aptal olabildiği bir muamma. Beyinlerini kullanmıyorlar. Kullanmaya başladıklarında da genellikle iş işten geçmiş oluyor. Neden yaptığını ve ne yapmaya çalıştığını bilmek isterdim ama çözemiyorum.” Alex omzunu silkti. “Ama bildiğim ve bildiğimden kesinlikle emin olduğum bir şey var Emely Winter,” dedi. “Elyas salağın teki olabilir. Yanlış bir şey de yapmış olabilir ama o kötü biri değil. Onun içini dışını bilirim ve iyi olmadığını da anlarım. Şu anda iyi olmadığını söyleyebilirim sana. Bence yaptığı şey yüzünden çok üzgün.” Kahve kupam hâlâ elimdeyken dizlerimi kaldırıp masaya dayadım. “Üzgün olmak yapabileceği en küçük şey,” dedim hâlâ yere bakarken. “Ve öyle olması bana kendimi iyi hissettirmiyor.”

“Hissettirmiyor çünkü onun seni umursamadığını, tek istediğinin seni aptal yerine koymak olduğunu düşünüyorsun. Belki de olaya doğru açıdan bakmıyorsundur. Belki de onun için *gerçekten* önemlisin ve *aslında* seni aptal yerine koymak istemedi. Belki de çok ama çok aptalca bir hata yaptı.”

Başım ağrımaya başlamıştı. “Öyledir belki. Belki de başka bir şeydir,” dedim. “Teorin kulağa mükemmel geliyor Alex ama bu sadece bir teori. Hadi artık başka şeylerden bahsedelim. Başım çatlıyor.”

Alex homurdandı. “Neden bu kadar dikbaşlısın? Neden onun hakkında konuşmayı ısrarla reddediyorsun?”

Ne zaman ondan bahsetsem onu gördüğüm için olabilir mi? Onunla ilgili her bir düşünce tenime ince bir telle kesikler atılıyor-muş gibi hissettiriyor diye olabilir mi? Ve öyle çok canımı acıtıyor ki daha fazla dayanamıyorum diye olabilir mi?

“Çünkü bu konuyu saatlerce konuşsak da değişen bir şey olmaz. Olan oldu bir kere. Bununla baş etmenin bir yolunu bulmam lazım. O yüzden ateşe körükle gitmek yerine neden olayları kendi gidişatına bırakmıyoruz?”

“Emely ben ateşe körükle gitmiyorum! Sana yardım etmek istiyorum. Bunu neden anlayamıyorsun?”

“Yardım edilecek bir şey yok. Lütfen *bunu* anla.”

Anladığını sanmıyordum ama en azından çenesini kapatmıştı. Elini çenesine dayayıp dergiyi aldı. Sayfaları karıştırmaya başladı. Sayfaları öyle bir çevirişi vardı ki yırtılmamaları mucizeydi.

Çevrilen sayfa sesleri uzunca bir süre odada duyulan tek gürültü oldu. Oturup göz ucuyla onu seyrettikçe ona kafamdaki bir soruyu sorma isteği de artıyordu. İçimde yarattığı kötü duygular yüzünden sormaktan kaçındığım bir soru.

“Alex,” dedim sessizliği bozarak. “Bana o e-postaları gönderenin Elyas olduğunu nasıl öğrendin?”

İç çekti. “Aptal bir tesadüf yüzünden,” dedi.

“Ve o tesadüf?”

Alex dergiyi bırakıp biraz daha sokuldu bana. “Elyas cep telefonunu evde unutmuştu,” dedi. “Oturma odasıındaydı. Bir ara çaldı ve ekranda “Sebastian” yazdığı için ben de açtım. Sebastian birkaç saat sonra sunum yapacakmış ama sunumun çıktısını almaya çalışırken yazıcısı bozulmuş. O da Elyas’tan çıktı almasını rica etmek için aramış. Elyas’ın nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini bilmiyordum. Ben de Sebastian’a dosyayı bana e-posta olarak gönderirse Elyas’ın yazıcısından çıktı alabileceğimi söyledim.” Alex derin bir nefes verdi.

“Elyas’ın bilgisayarından e-posta hesabıma girip yaklaşık bir on dakika bekledim ama Sebastian’ın e-postası gelmedi. Belki de dosyayı Elyas’ın e-posta adresine yollamıştır diye düşündüm. Onun masaüstü e-posta uygulamasını açtım. Kenar çubuğundaki klasörlerden biri dikkatimi çekti. Klasörün adı ‘Emely’ idi. Ne kadar meraklı biri olduğumu bilirsin,” dedi. “Dosyayı tıkladım ama kafama dank edene kadar hiçbir şey anlamadım. Elyas eve gelince de ona fırça atmaya başladım. Gerisini biliyorsun zaten.”

Tamamen bir tesadüftü yani.

Kötü şans.

Başka türlü kim bilir ne zaman öğrenecektim.

Başımı iki yana salladım.

“Öyleyse meraklı oluşuna bir kereliğine de olsa teşekkür etmem gerek,” dedim yumuşak bir ses tonuyla ellerime bakarak. Kupamdaki kahve resmen buz gibi olmuştu.

“Teşekkür edilecek bir şey olup olmadığı zamanla anlaşılacak ama evet her şey böyle oldu,” dedi.

Susup boşluğa daldım.

Bir süre sonra kupamı masaya bıraktım ve birkaç sayfa ders notu daha okudum. Kelimeleri görebiliyor, cümleleri deşifre edebiliyor-

dum ama hiçbir şey anlamıyordum. Düşüncelerim onlara yasakladığım dünyaya girmek istiyordu. Ama o dünyaya adımımı attığım an bir daha çıkamayacağımı biliyordum.

On dakika sonra Alex'e yalnız başıma ders çalışmama müsaade edip edemeyeceğini sordum. Gidip gitmeme konusunda tereddüt ettiğini görebiliyordum ama sonunda yataktan kalkıp hoşça kal dedi.

"Belki tatili Neustadt'da geçirme konusunu bir kez daha düşünürsün," dedi. "Altı hafta çok uzun bir süre. Belki de üç hafta kalman yeterli olur. Ne dersin?"

"Üzgünüm Alex. Tren biletlerimi çoktan aldım."

Duymak istediği cevap bu değildi ama o an için kabul etmekten başka bir seçeneği yoktu. Ertesi günkü sınavdan sonra beni arayacağını söyledi.

Kapı kapanıp da etrafa sessizlik hâkim olduğunda rahat bir nefes aldım. Omzumdan çok ağır bir yük kalkmış gibi hissettim. Tekrar kendim olabilirdim. Hissettiğim gibi davranabilirdim. Kimse için rol yapmama gerek kalmamıştı.

Biraz daha çalışmak niyetiyle ders notlarıma döndüm ama kelimeler birbirine girdi. Sanki su altındaymışım gibi harfler okunmaz hâle gelmişti. Ellerimi yüzüme götürüp ağladım. Bazen gözyaşı değil de sanki kan akıyordu insanın gözlerinden.

İki hafta boyunca her günüm bir öncekiyle aynıydı. Sabahları bitap düşmüş bir vaziyette kendimi yataktan kazıyor, dersten derse koşturuyor ve hatta bazen almam gerekmeyen derslere bile giriyordum. Sonra kapanana kadar saatlerce kütüphanede kalıyordum. Odama döndüğümde masama oturarak gözlerim zonklayıp da kâğıdın üstündeki hiçbir şeyi göremez hâle gelene kadar ders çalışıyordum.

O günler benim için zor günlerdi. Ama en kötüsünü geceleri yaşıyordum. Bütün yurt sessizliğe gömülüyordu. Duyduğum tek ses Eva'nın hafif horlamaları oluyordu. Sonra sadece ben kalıyordum. Ben ve bana yetişmek için gün boyu bekleyen düşüncelerim.

Bu yatakta uzanmak dayanılır gibi değildi. Yatak takımını iki kez değiştirmiştım ama Elyas'ın kokusunu hâlâ alabiliyordum. Sanki kokusu yastığıma, yorganıma ve yatağıma hiç çıkmamak üzere sinmişti. Sanki yıllar önce kesildiğı hâlde hâlâ hissedebildiğiniz bir uzuv gibi.

Onun tişörtünü ve CD'sini giysi dolabının en uzak köşesine tıktırmıştım ve her gece onları oradan tekrar çıkarma isteğimle mücadele ediyordum. Onların bana hissettirdiğı sıcaklığı hatırlamak öyle güzeldi ki. Ama sıcaklık yok olmuştu. Bir daha olmayacaktı. Karnıma bir bıçak saplayarak da aynı sıcaklığı hissedebilirdim.

Ama dünyadaki hiçbir giysi dolabının aklımdan çıkaramayacağı bir şey vardı: Piyano parçası. Nerede olursam olayım sürekli kulaklarımdaydı. Sadece artık bende farklı hisler uyandırıyordu. Karanlık, melankolik ve hüzünlü. Bu parçayı dinlerken nasıl olmuştu da kendimi mutlu hissedebilmişim? Hiç anlamıyordum. Daha da anlamadığım şey, bu parçayı benim için yazdığına nasıl inandığımdı.

Yan dönüp dizlerimi göğsüme doğru çektim. Cama küçük yağmur damlaları vurarak karanlık odada yankı yapıyordu. Kendimi camdan yapılmış gibi hissettim. Kafamın içinde dolanıp duran tek bir soru vardı: Neden?

Neden her şey kendini tekrarlayıp duruyordu?

Neden yine yedi yıl önceki noktadaydım? Bir daha böyle bir şey yaşamayacağıma dair söz vermişim kendime ama işte burada durmuş devasa cam kırığı yığınının bakıyordum. İkinci kez.

Bütün parçaları tekrar nasıl yerine koyacağımı bilmiyordum. İlk seferinde yapıştırmıştım. Yarım yamalak da olsa sabit bir iskele kurmak

için geçici olarak yapıştırılmışlardı. Şimdi bir sürü cam kırığı daha eklenmişti. Üstelik parçalar değerlendirilemeyecek kadar küçüktü.

Neden onca insan içinde bende böyle duygular uyandıracak tek insan o olmak zorundaydı? Ben onun *bir tanesi* değilken o neden benim *bir tanem* olmak zorundaydı?

Elyas oynadığı oyunlarla benim içimde nasıl bir şey yarattığının farkında değildi. Yoksa istediği zaten bu muydu? Lise yıllarının intikamını almak.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onca zaman boyunca aslında onunla yazıştığım fikrine alışıyordum. Elyas'ın Luca olduğu fikrine. Dört aydan fazla bir süre boyunca tanımadığım biriyle yazıştığımı zannetmiştim. Gerçekten de yazdığı gibi olduğunu düşündüğüm, güvendiğim ve sorularını parlayan gözlerle cevapladığım biriyle yazışmıştım. Karşısına çıktığımda benden hoşlanamayabileceği korkusuyla yüz yüze görüşüp görüşmeme konusuna haftalarca kafa yormuştum. Onunla yani Luca ile ilgili bir sürü şey geçmişti aklımdan. Nasıl bir kişiliği vardı? Görünüşü nasıldı? Hareketleri nasıldı? Benden e-posta aldığında yüzünde nasıl bir ifade oluşuyordu? İlk buluşmamızın nasıl olacağına dair hayaller kurmuş, ağzımdan tek bir kelime bile çıkmayacak kadar utanır mıyım acaba diye endişelenmiştim. Hepsi boşunaydı çünkü Luca diye biri yoktu. En başından beri ekranın arkasındaki yüz Elyas'ın yüzüydü. Tek darbeyle benim için önemli iki insanı birden kaybetmiştim.

Elyas ile karşılaşmalarımızı düşündükçe kendimi aptal gibi hissediyordum. İkinci bir kimliği olduğunu bile bile hiç utanmadan gözlerimin içine bakmıştı. Ben de o bakışlara kendimi kaptıracak kadar salaktım.

Ama nereden bilebilirdim ki? Sonuçta Berlin'de yaşayan herhangi biri olabilirdi. Elyas, Luca ile ilişkilendireceğim son insandı. Nasıl ilişkilendirebilirdim ki? Yazışmalarımız başladığında Elyas'ın aptal yorumlarından başka bir şeyini bilmiyordum. Luca'nınki gibi mesaj-

lar yazabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Bunu ne mesajların içeriğinden ne de beni böyle aşağılamak için gereken soğukkanlılıktan anlayabilirdim.

İyi de bunu neden yapmıştı? Eline ne geçmişti? Hiç mantıklı değildi. Neden onca zahmete girmişti? Onu tekrar tekrar reddetmem egosunu *o kadar* mı zedelemişti?

Öyle hissettiriyor çünkü onun seni umursamadığını, tek istediğinin seni aptal yerine koymak olduğunu düşünüyorsun. Belki de olaya doğru açıdan bakmıyorsundur. Belki de onun için gerçekten önemlisin ve aslında seni aptal yerine koymak istemedi. Belki de çok ama çok aptalca bir hata yaptı. Alex'in sözleri kafamın içinde yankılandı. Peki ama nasıl olurdu da dört ay boyunca yazılan mesajlar aptalca bir hata olabilirdi? Bir ya da iki mesaj olsa anlardım. Belki beş mesaj bile aptalca bir hata olarak görülebilir ama bu kadar uzun bir süre boyunca yazılan onca mesaj değil. Elyas kasıtlı olarak kandırmıştı beni. Kasıtlı olarak kandırmak ve aptalca bir hata yapmak birbirinden tamamen farklı şeylerdi.

Yorganıma sarınıp kollarımı göğsüme bastırdım. Görüşmeyi hayal ettiğim kişi Elyas değildi. Elyas en başından beri düşündüğüm gibi biriydi.

Son on dört gündür telefonum her çaldığında ve kapım her çaldığında soğuk terler döküyordum. Aklıma ilk gelen Elyas oluyordu. Her şeye rağmen. Arkamdan biri bile seslense aklıma ilk gelen o oluyordu ama arayan ya da gelen o olmamıştı hiçbir zaman. Bir kere bile. Onun olmadığını anlayıp da içimdeki panik yatıştığında korku yerini başka bir şeye bırakıyordu: hayal kırıklığı. İçimin derinliklerindeki geri zekâlı, hâlâ onun olmasını umuyordu.

Gecenin ortasında telefonum titreştiğinde vücudum hep aynı tepkiyi veriyordu. Kalbim duracak gibi oluyor, vücut ısım iki kat artırıyordu. Ekran ışığı yandı. Biri arıyor. Telefona dokunan parmak-

larım titredi. Telefonu komodinin üzerinden alıp yüzüme yaklaştırdım. Ekranda *Özel Numara* yazıyor.

Beni gecenin bu saatinde özel numaradan kim arıyordu? Telefon titreşmeye devam etti.

Özel Numara.

Başparmağım yeşil tuşun üstünde havada kaldı. Ya Elyas ise? Sesini duymaya dayanamazdım. Ya başka birisiyse? Alex ya da başka biri? Ya yine kötü bir şey olduysa? Başka bir kaza?

Yeşil tuşa basarken çok hızlı nefes alıp veriyordum. Gözlerimi kapatıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim?" dedim çok alçak bir sesle.

Sessizlik.

Elim kasıldı.

"Efendim? Kiminle görüşüyorum?" diye tekrarladım.

Cevap yok. Tek bir ses yok.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp ekrana baktım. Telefon bağlanmıştı. Sinyal problemi de yoktu.

"Efendim?" dedim. "Kimsiniz?"

Hattan gelen bir hışırtı duydum. Sonra arama sona erdi. Son anda bir ses duymuştum. Belli belirsiz bir ses. Biri nefes almıştı. Binlerce nefes arasından tanıyabileceğim bir nefes.

Telefonu elimde tutmaya devam ederken karanlığın içine bakıldım. Vücudum taş kesmişti.

Elyas.

BÖLÜM 10

GÖLDE

Alex'in beni eve gitmek yerine Berlin'de kalmaya ikna etme çabalarının belirsizliğe sebep olduğunu itiraf etmek durumundaydım. Haklıydı. Berlin'den ayrılma planım bir tür kaçıştı. Kaçamaya-çağım bir şeyden kaçmak istemiştim. Elyas nereye gidersem gideyim tepemde dolaşan bir yağmur bulutu gibi hep benimle olacaktı.

Ama birkaç blok ötede yaşadığını bilerek gece yaptığı sessiz aramayı hatırlayınca Berlin'i terk etme planıma dair tüm şüphelerim sanki rüzgârda kamp ateşinden sıçrayan bir kıvılcım gibi sönüverdi.

Neustadt'da geçirdiğim beş haftadan sonra bunu söyleyebilmekten memnundum. Yapmam gereken tek şey Neustadt'daki evime gitmekti. Kendinizi iyi hissetmediğiniz zamanlarda içinde büyüdüğünüz dört duvar arasından daha iyi bir yer yok. Benim için her şey yerle bir olmuşken sakince dinlenme fırsatıydı.

Tatilimin başında Neustadt treninden inişim hafızamda hâlâ tazeydi. Önceki ziyaretlerim gibi olmamıştı. Elyas ile son yaşadıklarımdan sonra ilk kez nefes alabilmişim. Gerçekten nefes almıştım.

Annemle babamın yanında olmak hem iyi hem de kötüydü. Sık sık yalnız kalmak istiyordum ama etrafta sürekli başkaları varken kendimi toplamak zorunda kalıyordum. İstedikim kadar acı çeke-

miyordum ama bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Maskeli baloyu sürdürme konusunda çoğunlukla başarılıydım ama belli zamanlarda babam bana oyunculduğumdan şüphe etmeme sebep olan tuhaf bakışlar atıyordu. Babam öyle birilerinin problemi açık açık dile getirecek insanlardan değildi. Onun yerine bir şeylerin olması gerektiği gibi olmadığı mesajını gözleriyle verir ve sorunla ilgili konuşup konuşmama kararını bana bırakırdı.

Normalde biri benim ruh sağlığımla ilgili konuşmamı beklediğinde kendimi köşeye sıkışmış hissederdim ama bu farklıydı. Babamın böyle bir beklentisi yoktu. Onun bu üstü kapalı yaklaşımı bende baskı yaratmadığı gibi etrafımda beni umursayan insanların olduğunu hissettirip rahatlatıyordu. Bunun için ona minnettardım.

Babamın dile getirmediği yardım önerisini kabul etmeyi planlamamıştım ama iki hafta önce öyle yaptım.

Bütün gece eski yatağımda sabahı etmiştim. Uykusuzluk çekmek tam bir işkenceydi. Beni delirten bu işkenceye haftalardır maruz kalıyordum. Yorganı üstümden atıyor, sonra tekrar üstümü örtüyordum. Elime bir kitap alıp okumaya başlıyor sonra elimden bırakıyordum. Yataktan kalkıp etrafta dolanıyor, televizyonu açıp kapatıyor, yine yataktan kalkıp etrafta dolandıktan sonra yatıyor, sırtüstü uzanıyor, bir sağıma bir soluma dönüyor, sonra tekrar sırtüstü uzanıyordum. Sonra da bütün bunları sil baştan yeniden yapıyordum. Bu böyle saatlerce sürüyordu. Bir şeylerin değişmesi lazımdı. Böyle devam edemezdim. Bunu her zaman olduğundan daha net görebiliyordum.

Yataktan fırlayıp üstüme bir şeyler geçirdikten sonra koridordaki dolaptan babamın olta takımını aldığımda saat sabahın beşiydi. Babam yatağın kenarında dikilmiş, yorganını dürtten kızını gördüğünde şaşkınlıktan fazlasını yaşadı. Daha önce hiç bu şekilde uyandırılmamıştı. Yine de gözünü üç kez kırıştırdıktan sonra yorganı üzerinden atıp bacaklarını yataktan aşağı sarkıtması beş saniyeden fazla sürmedi.

“Kızım onunla balığa çıkmamı istiyorsa o bunu tekrar düşünmeden acele etsem iyi olur,” dedikten sonra terliklerini ayağına geçirip telaşla banyoya koştu.

İşte babamı tam da bu yüzden seviyordum.

Kırk beş dakika sonra üzerine sis düşmüş küçük bir gölün kenarındaki aşınmış bir bankta oturuyordum. Beyaz gece kırağısı sahildeki otları süslemeye devam ediyordu hâlâ. Güneş henüz doğmamıştı. Uzaklardaki ufuk çizgisi sabahın açık mavi ışıklarıyla parlıyordu. İki süveter ve onların üstüne de kalın bir mont giymiştim ama yine de donuyordum. Soğuktan donuyor olmama rağmen içimde kopan kıyameti yatıştıran temiz havanın ne kadar iyi geldiğini anlatmam mümkün değil. Sepetten iki fincan çıkarıp kahve koydum. Dumanı tüten fincanımı iki elimle tutup parmaklarımı ısıttım.

Babam suya olta atıp sırtığı yerdeki tutucuya taktıktan sonra yanına oturdu.

Fincanını alıp “Teşekkürler,” dedi.

“Bir şey değil,” dedim.

Sonraki bir saat boyunca ağzımızdan çıkan tek kelimeler bunlar oldu. Bu dünyada babamdan başka sessizliğin tadını bu kadar çıkarabilen kimseyi tanı mıyordum. Küçükken sürekli günöbirlik gezintiler yapardık onunla. Engebeli arazilerde uzun yürüyüşler yapar, minyatür golf oynar ya da hiç hesapta yokken Avrupa’nın büyük şehirlerine giden trenlere atlar gezerdik ama ben Berlin’e taşındığımdan beri çok şey değişmişti. Sık sık babamla arabaya atlayıp kafamızda belli bir yer olmadan doğayla baş başa bir yere gitmek ne güzel olurdu diye düşünürdüm. Sadece ikimiz. Eski günlerdeki gibi. O zaman işler yoluna girerdi. Bankta onunla yan yana oturmak bana o kadar tanıdık geldi ki sanki hiç uzağa taşınmamışım gibi hissettim.

Babam fincanını üçüncü kez kahveyle doldururken konuşmaya başladım. Sözler ağzımdan öylece dökölüverdi. Anlatmaya en başından

başladım. Yedi ay önce Elyas ile tekrar karşılaştığımız yerden. Sadece isim vermedim. Bir kez bile. Sadece “o çocuk” diye bahsettim ondan. Altı aydan uzun bir süredir “o çocukla” aramızda geçen her şeyi anlattım babama. Ben hiç ilgilenmezken o çocuğun aklında tek bir şeyle peşimde nasıl dolandığını, ilişkimizin sonradan yavaş yavaş nasıl değiştiğini, ya da en azından benim nasıl değiştiğini *sandığımı* anlattım ona.

Elyas’ın tacize varan ziyaretlerini, gecenin bir vakti düşüncesizce beni aramalarını, mesaj yollamalarını ve takma isimli e-postalarını anlattım. Her geçen gün artan duygusal karışıklığımı tarif ettim. Kısa bir süre sonra nasıl eğriyi doğruyu ayıramaz olduğumdan, yakışıklı pisliğin derinlerine indikçe onda nasıl çok daha fazlasını bulduğumdan bahsettim. Elyas’ın bende ki tüm şüpheleri yok edip kalbimi ona açmama sebep olan aşk itirafını anlattım. Sonra da üzerinden daha yirmi dört saat geçmeden o e-postaları bana yazanın o olduğunun, her şeyin kötü niyetli bir oyundan ibaret olduğunun nasıl ortaya çıktığını ve bu kadar aptal olduğum için saçımı başımı yolduğumu anlattım ona.

Tek taraflı konuşmamı bitirdiğimde en az üç kilo vermiş gibi hafıflemiş hissettim kendimi.

Babam konuşmamı bir kez bile bölmemiş, suyu seyrederek sessizce dinlemişti beni.

Bir süre sonra “Bir insan neden böyle bir şey yapsın ki Emely?” diye sordu sakın bir ses tonuyla.

Ben kendimi “Bana o piç kurusunun nerede yaşadığını söyle de gidip geberteyim!” demesine hazırlamıştım. Ama babam beklentimin tam tersini yaptı. O yüzden de ne diyeceğimi bilemedim.

“Hiçbir fikrim yok,” diye mırıldandım. “Belki de eğlenmek için yapmıştır?”

“Belki de mi?” diye tekrarladı sözümü. “Emin değil misin yani?”

Emindim. Değil miydim? Evet emindim. Ya da emin olduğumu

düşünüyordum. Omzumu silkelerken topuklarımı birbirine vurup ayaklarıma baktım.

“Pekâlâ,” dedi babam. İki teorim var. Duymak ister misin?”

Başımı evet anlamında salladım. “Tabii ki isterim.”

“Birincisi bu dünyada yaşayan en pislik adamla tanışmışsın.”

Bu konuyu babamla konuşabileceğimi biliyordum. Bu kadar çabuk hemfikir olmamız ve ona bu konuda güvenebilmem harika bir şeydi.

“Ya da,” diye devam etti. “O çocuk pislüğün teki falan değil. Sadece yanlış yapılabilecek her şeyi yanlış yapan geri zekâlının teki.”

Alnımı kırıştırdım. Alex de buna benzer şeyler söylemişti.

“Ne demek istiyorsun?” dedim.

“Çok basit Em-Em. Bir insanın bu kadar hesapçı olmasını ve bu kadar ileri gitmesini düşünmek zor. Bunu yapmak için ne sebebi var ki? Tek niyeti seni incitmek olan biri neden altı ay boyunca peşinden koşsun ki? Bundan ne gibi bir çıkarı olabilir?”

Bunlar benim için yeni sorular değildi. Bu soruları kendime binlerce defa sormuş ama cevap bulamamıştım.

“Dünyada bir sürü kötü insan var. Bunu tartışacak değilim,” diyerek devam etti babam. “Çoğu zaman bu insanların yaptıkları kötü-lüklere bir açıklama getiremiyoruz. Her gün gazete haberlerini okuduğumda görüyorum. Ama bana az önce anlattığın hikâyeye gelince Em-Em, o hikâyeye başka bir açıdan bakmadan edemiyorum. Özellikle de bir erkeğin bakış açısıyla bakmadan edemiyorum. Kadınlarla benzeşmeyen bir yönümüz var bizim. Biz erkekler âşık olduğumuzda yeryüzünün en acınası ve en çaresiz yaratıklarına dönüşürüz.”

Bu ne tuhaf bir teoriydi. Çok aptalca diye düşündüm.

“Siz kadınlar zannettiğinizden çok daha güçlüsünüz,” dedi. “Mistik detaylara takılıp toplumun ‘mükemmellik’ anlayışına uymayan hatalar üzerinde durursunuz. Hep kusursuzluğun peşine düşersiniz. Var olmayan kusursuzluğun. Eğer bir kadın, herhangi bir kadın, kafa-

sına koyarsa istediği erkeği elde edebilir. Ama kadınlar genelde ancak on yıllık evliyen falan bu güçlerinin farkına varırlar. *İşte o zaman* bizim için işler zorlaşmaya başlar.” Babam iç çekti. Ben sadece sııttım.

Gözlerim gölün üzerinde gezindi. Sise daldım. Babamın teorilere bir anlam vermeye çalıştım ama yapamadım.

“O sana ne söyledi?” diye sordu babam.

“Nasıl yani?”

“O çocuk. Sana o e-postaları gönderenin o olduğunu öğrendiğinde ne dedi? Bir açıklama yapmasına izin verdin herhâlde değil mi? Sadece seni aşağılamak için yaptığını itiraf etti mi? Yoksa inkâr mı etti?”

Şey...

Hım...

Evet...

Güzel soru.

“Aslında bir bakıma ikisini de yaptı diyebilirim.”

“İkisi de mi? Bana tam olarak ne söylediğini anlatır mısın?”

“Her zamanki şeyler işte,” dedim. “Üzgün olduğunu, hata yaptığını falan filan işte. Suçüstü yakalanan insanların söylediği türden şeyler.”

“Peki neden yaptığını açıkladı mı? Bunu sana söylemiş olması lazım.”

“O olduğunu bilmeden benimle ilgili bilgi toplamak istemiş.”

“Kelimesi kelimesine böyle mi söyledi?”

Başımı evet anlamında salladım. “Başka ne diyebilirdi ki? Sonuçta her şey kabak gibi ortadaydı. İnkâr edemezdi.”

“Hım,” dedi babam. “Bu kesinlikle güçlü bir delil. Maalesef birinci teorim geçerli gibi görünüyor.”

Ben de birinci teorinin uyduğunu düşünme eğilimindeydim ama önemli bir ayrıntıyı atlamıştım.

“Pekâlâ,” dedim alçak sesle. “Konuşmasına tam olarak izin vermiş olmayabilirim ama daha ne diyecekti ki?”

Babamın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oldu. “Ben de bundan şüphelenmiştim. Kendini açıklama şansı olmamış pek.”

Gözlerimi devirip arkama yaslandım.

“Bütün bunların üzerinden ne kadar zaman geçti?”

“Neustadt’a gelmeden iki buçuk hafta önce oldu her şey.”

“Anladım,” dedi babam. “O zamandan bu yana seninle konuşmaya çalıştı mı hiç?”

“Hayır. Ondan tek bir kelime bile duymadım,” dedim. “Gerçi gecenin bir vakti beni bir kez arayıp konuşmadan kapattı. En azından arayanın o olduğundan oldukça eminim.”

“Sana değer veriyorsa işleri yoluna koymak istemesi gerekir.”

Tamamen aynı fikirdeydim.

“Peki iletişim kapısını senin aralamana ne dersin?” diye sordu babam.

“Benim mi?” dedim gözlerimi fal taşı gibi açarak. Mazoşist eğilimlerim olabilirdi ama *o kadar* da değildi artık.

“Onun iyiliği için değil. Kendi iyiliğin için,” dedi babam. “Kafanda hâlâ cevaplanmamış bir sürü soru var gibi. Sen onu yargılamış olsan da yargılamandan yüzde yüz emin görünmüyorsun.”

Ceket cebimin fermuarının ucuna takılı kısa naylon bir ip vardı. İpi düğüm yapıp tekrar açtım. Tekrar tekrar yaptım aynı şeyi.

“Kafanda sorular ya da şüphe olduğu sürece bu olayı geride bırakman imkânsız,” diyerek devam etti babam. “İstemiyorsan kimse seni bunu yapmaya zorlayamaz ama bu onunla konuşmanın sonucunda aranızda ne olacağından ziyade bir şeyleri netleştirmekle ilgili. Aranızda ne olacağı ayrı bir konu. O çocuk geri zekâlının teki bile olsa kendini fena hâlde batırmış. Onu affedip affetmemek sana kalmış.”

Sözleri yumruk yemişim gibi hissettirdi bana. Elyas ile bir kez

daha konuşmam gerektiğini mi düşünüyordu? Yüz yüze mi? Hem de gözlerinin içine bakarak.

Düşüncesi bile beni boğuyordu.

“Netlik dışında neyin en az bu kadar önemli olduğunu biliyor musun Em-Em?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

“Bunun için ondan nefret edebilirsin. Eğer gerçekten de seni incitmek istediye nefretinden daha azını hak etmedi ama kendini suçlamayı bırakmalısın.”

“Ama çok büyük bir aptallık ettim baba. İnanılmaz derecede aptaldım. Bilmem gerekirdi.”

“Emely,” dedi. “Seni biraz tanıyorsam, ki tanıyorum, sen her şey olabilirsin ama saf değilsin. Tam tersine o çocuk için işleri akla gelecek her şekilde zorlaştırmışsın. Daha ne yapabilirdin? Bahse girerim senin yerinde başka bir kadın olsa çoktan ona kanmıştı. Senin güvenini kazandığına göre çok ikna edici davranmış olmalı. Bu güveni suistimal ettiyse yapılabilecek en kötü şeyi yapmış ama bu senin hatan değil. Yaptıkları konusunda senin elinden bir şey gelmez. O yüzden kendini eleştirmeyi bırak. Sen hata yapmadın. Saçını başını yolması gereken o. Yanlış insan da olsa sen âşık olmaktan başka bir şey yapmadın. Böyle şeyler hep olur. Bunun aptal olmakla bir alakası yok.”

Söylediği her şey mantıklıydı elbette ama bir insan onca karışıklık içinde nasıl böyle düşünebilirdi ki? Elyas kalbimi daha önce de kırmıştı ve ben *yine de* ona bulaşmıştım. Bunun için kendimi nasıl suçlamaz ve nasıl nefret etmezdim kendimden?

Başımı eğmiş olmama rağmen babamın bana baktığını hissedebiliyordum.

“Seni gerçekten de incitti değil mi Em-Em?”

Başımı evet anlamında sallamak benim için şu an olduğu kadar zor olmamıştı hiç.

Babam kolunu omzuma koyup beni kendine doğru çekti. “Hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiğini biliyorum ama bir gün uyanıp *geçtiğini* fark edeceksin. Güven bana Em-Em.”

“Biliyorum,” dedim alçak sesle.

“Uzun bir süreç olabilir ama senin üstesinden gelebileceğin bir süreç bu. Bir yerlerde seni bekleyen biri var. Sadece henüz onunla karşılaşmadın. Bunun bir klişe olduğunu biliyorum ama doğru. Tencere yuvarlanır kapağını bulur Em-Em.”

“Bu söylediğin doğruysa ben bir kızartma tavasıyım herhâlde.”

Babam güldü. “Sen kızartma tavası falan değilsin. Zekisin. Çok özel bir tenceresin. Her kapak uymaz sana ama bu kötü bir şey değil. Tam tersine iyi bir şey.”

“Teşekkür ederim baba,” dedim iç çekerek. “Çok tatlısın ve çok safsın.”

Babam yine gülüp bana daha sıkı sarıldı. “Bunun saf olmakla bir alakası yok,” dedi. “Bazı şeyleri sadece bilirsin ve bu benim sadece bildiğim değil aynı zamanda kalbimin derinliklerinde hissettiğim bir şey.”

Başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapattım. Kaç yaşında olursam olayım annemle babamın kollarındaydım. Kendimi çocukluğuma dönmüşüm gibi hissettim.

Altı yaşındayken devasa bir güve odamda uçuşup gece lambasının içine girmişti. Panikle “Baba! Baba! Baba!” diye bağırıyordum. Çok kocaman bir şeydi! Babam güveye bakıp gitmiş, sonra da elinde bir cam kavanozla geri dönüp onu kavanoza hapsetmişti. Kavanozu yere koyup çömelmiş, beni de kucağına oturtmuştu. Ben babamın boynuna sarılmıştım. Güveye bakamamıştım bile. Babam bana sakın sakın gördüğü şeyi tarif etmişti. Güvenin kanatlarındaki desenleri, ne kadar mükemmel şekillerinin olduğunu, kahverengi ve grinin ne kadar güzel birbirine karıştığını anlatmıştı bana. Bir süre sonra parmaklarımın arasından güveye bakmıştım. Babam güvenin tüylü

bedenini parmağıyla gösterip minik tüyleri görüp görmediğimi sormuştu bana. Ben de görüyorum anlamında başımı sallamıştım.

“O tüyler eminim yumuşacaktır,” demişti. “Ama ona dokunursak korkar.”

Güveye daha yakından bakmıştım. Küçük siyah bacaklarını, başındaki antenleri, babamın bana anlattığı güzel desenleri incelemiştim. Birden güve bana hiç de büyük görünmemeye başlamıştı. Ayrıca babamın kolu sırtımdayken bana hiçbir şey olmayacağını biliyordum.

Şimdi de öyle hissediyordum. Kavanozu dışarı çıkarıp güveyi serbest bırakırken güveye bakışımız gibi göle baktık birlikte.

“Emely?” dedi babam alçak sesle.

“Efendim?”

“Şu çocuk. Onu tanıyor olabilir miyim?”

Sırtım ürperip kasıldı. “Ne... Neden... Neden soruyorsun?”

Bir şey söylemek üzereymiş gibi nefes aldı ama sonra başını iki yana salladı. “Unut gitsin. Nereden tanıyacağım ben onu? Bir an boş bulundum.”

Babam bu konuyu bir daha açmasa da karnıma kramp girdi.

Beni inciten çocuktan hiç bahsetmesek de iki kere daha balığa çıktık babamla. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak karşımızdakinin ne düşündüğünü biliyorduk. Kelimelere lüzum yoktu.

Birlikte özel zamanlar geçirdiğim tek kişi babam değildi. Annemle de bolca zaman geçirdim. Kaza benim farklılıklarımıza fazlaca odaklandığını ve bizi birbirimize bağlayan şeyin ne olduğunu netleştirmişti. Aynı hatayı bir kez daha yapmak istemiyordum.

Annem aktif olarak gönüllü çalışmalarına katılıyordu. Bağış toplama etkinliklerinde hep en ön sıralarda olurdu. Yüksek meblağlar-

da para bağışı yapamazdı ama güçlü bir kararlılıkla ve sağlıklı iki elle çok şey yapılabileceğini söylerdi.

Ben küçükken siyasi kampanyalara da katılmışım ama belediye başkanıyla sürtüşme yaşadktan sonra -bardağı taşıran son damla halka açık bir etkinlikte yaşadıkları fikir ayrılığı olmuş- annemi parti üyeliğinden çıkarmışlar. Bugün bile o konuyu açmamak en iyisi.

Annemin koca yürekliliğini sevdiğim gibi mücadeleci ruhunu ve insanlara yardım etme sevdasını da severdim. Noel zamanı yardımseverliği zirve yapardı. İnsanlara yardım etmek için iki kat daha hevesli olurdu.

Günlerce eski ilkokulum için turtadan tutun da keke kadar akla gelen her şeyi pişirdik. İleri seviyede kanser hastası olan çocukların hayallerini gerçekleştirme amacı olan bir hayır kurumu içindi yaptıklarımız. Bu kuruma destek olmak için annem yılda en az iki etkinlik düzenlerdi.

Ama nedense yaptıkları ona bir türlü yeterli gelmezdi. Arabasına atlayıp 150 millik bir bölge içindeki özel ürünler satan oyuncakçı ve yapboz üreticilerini ziyarete başladığında son kek daha yeni satılmıştı ve Almanya'da bu sektörde faaliyet gösteren bir sürü şirket vardı. Şirketlerden birini yirmi büyük koli oyuncak bağışlamaya ikna etti. Anlaşmayı yapar yapmaz da arabasının arkasına römork taktırdığı babamı şirkete yolladı.

Oyuncakları paketlememiz tamı tamına iki günümüzü aldı. Ellerim sanki yarım saat boyunca aralıksız birileriyle tokalaşmışım gibi görünüyordu. Hediyeleri bir sonraki kasabada bulunan kimsesiz çocuklar yurduna götürdük. Yurdun müdürü ve çalışanları annemi iyi tanıyor-du. Giriş kapısını parlayan gözlerle gülümseyerek açtılar bizim için.

Bu işi alnımızın akıyla hallettikten sonra kurabiye pişirmeye başladık. Bütün bir haftamızı aldı bu iş. Nihayet bu sabah son kutuyu da Neustadt Yaşlı Evi'ne bırakmıştık. Kurabiyeler peçetelerden yapılmış ve kurdeleyle bağlanmış keselere konmuştu.

Anneme yardım etmek sorunlardan uzaklaşmamı sağlamakla kalmıyor dünyada çok daha büyük sorunlar olduğunu da hatırlatıyordu bana. Ailem, ben ve arkadaşlarım sağlıklıydık. Kendime acıyarak kıvranmaya hakkım yoktu. Her gün onca insanın çektiği sıkıntılarla karşılaştırıldığında benimki hiçbir şeydi.

Arkadaşlarımı ve ailemi düşünmek bana Alena ve Ingo'yu, Alex ve Elyas'ın anne ve babasını hatırlattı. Neustadt'a ilk geldiğimde onları ziyaret etmeyi planlıyordum ama ben gelmeden iki gün önce Toskana'ya tatile gitmişlerdi. Orada yaşayan arkadaşları vardı. Her sene onları ziyarete giderlerdi.

Bugün Noel akşamıydı ve bu akşam Almanya'da en az Noel Günü kadar önemliydi. Bu akşamki Noel yemeğinde onları nihayet görebilecektim.

Odamdaki camın önüne oturdum. Çenemi dizlerime dayayıp dışarıyı seyrederken son birkaç haftada olanları düşündüm. Ses sistemimden Creed'in "My Own Prison" isimli şarkısının melodileri geliyordu.

Camdan havada dönerek uçuşan ve üzerine düştükleri çatıları ve ağaçları sihirli bir şekilde dönüşüme uğratan küçük kar tanelerini izledim. Yılın ilk karı yağıyordu. Öylesine saf, öylesine masum ve huzur dolu. Dönerek ve oradan oraya uçuşarak son derece büyülü ve tasasız görünüyorlardı. Sanki bütün dünya pamukla kaplanıyordu ve artık hiçbir kötülüğe yer olmayacaktı.

İnsanlar hep beyaz kışlardan bahseder ama benim kışım turkuaz yeşiliyle gölgelenmişti. Ne yaparsam yapayım aklım fikrim Elyas'ta idi. Gittiğim her yere içinde bir sürü farklı bölüm olan hikâyemizi de beraberimde götürüyordum. Sanki birisi kitabın kapağını kapa-

tıp bir kenara bırakmıştı. Hikâyenin daha yarısını okumuştı ve en güzel yerinde bırakmıştı.

Burada olduğum için çok şeyin değişeceğini sanıyordum ama hiçbir şey değişmemişti. Ona karşı hissettiklerim aynıydı. Kaygılarım ya da sorunlarım azalmamıştı. Sadece kederimle başa çıkma şeklim ara sıra inişli çıkışlı oluyordu.

Bir hafta önce birdenbire ondan *nefret* etmiştim. Ortada hiçbir şey yokken. O kadar öfkeliydim ki tek istediğim ona rastlayıp bana yaptıkları konusunda onunla yüzleşmek ve ona ağzıma gelen her küfrü sıralamaktı. Birkaç kez telefonumu elime alıp arama listesinde ismini bile bulmuştum -Cevap Verme- ama arayamamıştım.

Bu öfke, bu onu paramparça etme isteği bütün kederimi arka plana atmamı sağlamıştı. Daha iyi hissediyordum. Olanlara katlanmak daha kolay gelmeye başlamıştı ama öfkem kısa sürede yok oldu ve ben yine kederimle baş başa kaldım.

Bugün benim için özellikle kötü bir gündü çünkü bugün onu öz-lüyordum. Gözlerindeki parıltıyı özlüyordum. Dudaklarındaki mu-zip gülümsemeyi özlüyordum. Yumuşak ve buğulu sesini duymaya can atıyordum. Onun kollarında uzanmak, sıcaklığını hissetmek, kokusunu içime çekmek ve ellerini sırtımda hissetmek istiyordum.

Ama şakaklarımı öpen dudakları yerine hissettiğim tek şey başı-mı dayadığım camın soğukluğuydu.

Aşk ellerinizden kayıp gittiğinde ona asla bir daha kavuşamıyordunuz. Sonsuza dek kaybediyordunuz onu. Yeni bir aşk bulabilirdiniz ama asla aynı olmazdı. Ben yeni bir aşk bulmak istemiyordum. Eski aşkımı geri istiyordum.

Zaman bütün yaraları sarar. Bu sözü küçümseyerek düşündüm. Belki de doğruydu, başka bir hödük gelip yine her şeyi mahvedene kadar tabii.

Odamın kapısı ardına kadar açıldı. İrkilip kafamı cama çarpar-

ken korkudan elimi kalbime götürdüm. “Tanrım. Anne! Kapı çalmak gibi bir âdetin yok mu senin?”

“Niye ki?” dedi. “Odanda erkek yok sonuçta.”

Annemin beyninin dünyasına hoş geldiniz: Bir ilişkiniz yoksa özel hayatınız olamaz. Ona cevap vermek yerine gözlerimi devirdim.

“Üstünü bile değişmemişsin,” dedi.

Kıyafetlerime baktım. “Üstümü değiştirmeyi düşünmüyordum.”

“Noel akşamı için güzel bir şeyler giymeyi düşünmüyor musun?”

“Anne benim giyecek güzel bir şeyim yok ki. En azından senin güzel olarak tanımlayacağın bir şeyim yok.

“Pekâlâ, bakalım öyle miymiş,” dedi giysi dolabıma gidip kapağını açarken. Camın önünden kalkıp kollarımı göğsümde kavuşturarak peşinden giderken iç çektim.

“Şuna bak Emely! Bunu giysen ne güzel olur!”

Omzunun üstünden gösterdiği şeye baktığımda fosforlu yeşil emprime bir elbise gördüm. Bu da nereden çıkmıştı? Gördüğüm en berbat kumaştı. Tren istasyonunda birileri bunu sınırdan kaçak geçireyim diye benden habersiz çantama mı atmıştı acaba? Bu elbiseyle yakalansam kesin hapse girerdim.

“Böyle güzel bir şeyinin olduğunu hiç bilmiyordum,” dedi annem.

Evet, ben de bilmiyordum. Elbiseyi inceledikçe gözüme daha tanıdık geldi. Sonra hatırladım.

“Onun nereden geldiğini şimdi hatırladım. Onu bana *sen* vermiştin! Ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?”

Annem başını hayır anlamında salladı.

“On ikinci yaşıma girdiğim gün!”

On bir yıldır hiç ellenmeden dolabımda asılı duruyordu.

Annem kumaşı elleriyle ovuşturup “Hiç hatırlamıyorum ama önemli değil. Giy hemen!”

“Şaka yapıyorsun değil mi? Sen ciddi ciddi bu çocuk elbisesini

giymemi mi istiyorsun?" *Çirkinliğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.*

"Neden olmasın?"

Derin bir nefes alıp "Anne," dedim. "Aklından bile geçirme. O elbiseyi kesinlikle giymiyorum."

Anlayamadığım bir şeyler mırıldanıp elbiseyi tekrar astı. "Mızık-çı," dedi. "Güzel bacaklarını ortaya çıkarırdı."

"Birincisi bu doğru değil ve ikincisi güzel bacaklarımla kime hava atacağım? Ingo'ya mı?"

"Bazen keşke sen de biraz Alex gibi olsan diyorum."

Bu yorumu duymazdan gelip dikkatimi dolaptan çıkardığı ikinci kıyafete verdim. Görünen o ki o elbise tarzı şeylerden *birkaç* tane vardı.

Yirmi dakikanın sonunda kaşmir yün karışımı boğazlı bir kazakla koyu mavi kot pantolonda karar kıldık.

"Üstünü biraz çabuk değiştirebilir misin? Birkaç dakika sonra çıkalım diyoruz."

Duvardaki saate baktım. Altıyı biraz geçiyordu. Schwarzlar bizi yedide bekliyordu.

"Tamam," dedim yanından uçarak geçip banyoya giderken. Yeni kıyafetlerimi üstüme geçirip saçlarımı yatıştırmaya çalıştım ama sonunda her zamanki gibi ense topuzu yaptım.

Noel Almanya'da önemli bir şeydi ama benim için diğer günlerden bir farkı yoktu. İnsanların neden bu kadar tantana yaptığını hiç anlayamıyordum. Noel akşamları genellikle aile üyeleri ve yakın dostlarla yenilen basit bir akşam yemeğiyle geçirilir ve insanlar evde bile olsalar şık giyinirler. O akşam yılbaşı ağacı gizlice süslenir ki çocuklar kiliseden geldiklerinde hediyelerle bezenmiş büyülmüş bir manzarayla karşılaşsınlar. Artık bunların hiçbirini bana hitap etmiyordu ama yine de bu geceyi iple çekiyordum. Nihayet Alena, Ingo ve Alex'i tekrar görebilecektim. Alex Neustadt'a bu sabah geldiğini ve Sebasti-

an'ın da onunla birlikte olduğunu mesaj atarak haber vermişti.

Sebastian'ı seviyordum ama Schwarzlara vakit geçirirken onun da bizimle olacağı fikri beni huzursuz etti. Elyas'ın en yakın arkadaşıydı ve *her şeyi* biliyordu. Hoş onu bugün görmesem başka bir yerde görecektim sonuçta. O yüzden arkadaşlarının kim olduğuna takılmadan ona Alex'e eşlik eden biri gözüyle bakmaya karar verdim.

Aynada gülümseme provası yaptım. İnanırlar mıydı acaba? Emin değildim ama iki aydır insanları sahte gülücüklerle kandırıyordum zaten. Bu gece de idare edebilirdim herhâlde.

Yatak odama dönüp hediye paketlerini aldım. Paketleri kanvas çantamın içine yerleştirip evin bütün ışıklarını kapattım ve annemle babamın çalışır vaziyette içinde bekledikleri arabaya gittim. Arka koltuğa oturup emniyet kemerimi taktım. Hareket ettik.

Midemde bir tuhafılık hissetmeye başladığımda evin bahçesinden sokağa dönmemiştik daha.

BÖLÜM 11

MUTLU NOELLER YA DA HER NEYSE

Schwarzların evine yaklaştıkça daha kötü hissettim. Hediye paketlerinin içinde olduğu çanta kucağımdaydı. Parmaklarımı daha çok bastırdım çantaya.

Böyle hissetmeme sebep olabilecek tek bir kişi vardı. Elyas'ın yakınlarda olduğunu hissettiğimde arabaya daha yeni yerleşmiştim. Ama Elyas Neustadt'da olmadığına göre bu imkânsızdı. O, Noel tatillerinde asla buraya gelmezdi.

Büyürken herkes gibi o da orada olurdu ama on yedi yaşına girip Londra'ya gittikten sonra bu durum değişmişti. Almanya'ya döndükten sonra da tatillerde Neustadt'dan uzak durmuştu hep. Elyas'sız yedi yılbaşı akşamı geçirmiştik. Bu akşam sekizincisini geçirecektik.

Annemle babam, Elyas'ın olmadığı ilk birkaç yıl Alena'ya oğullarının neden onlarla birlikte olmadığını sormuştu. Cevap hep aynıydı. Elyas tatilleri umursamıyordu. Zamanla annemle babam onu sormayı bıraktı. Yokluğu olağan bir şeye dönüştü.

Bana göre bu çok iyi olmuştu. Farkına varmadan bana büyük bir iyilik yapmıştı. Bu yıl farklı olacağından şüphe etmiş olsaydım asla o arabaya binmezdim. Neden birdenbire orada olacağını düşündüğümü bilmiyordum. Neden gelmiş olsundu ki? Ayrıca öyle olsa Alex

bu sabah gönderdiği mesajda onun da burada olacağını yazardı. Yazar mıydı? Yazacağında karar kıldım.

Muhtemelen hissettiğim şey *onun* varlığı değildi. Onların evine gidiyor olmakla ilgili bir şeydi. Alena, Ingo ve Alex'i seviyor olmama rağmen onların evinde hiçbir zaman rahat hissetmemiştim. Gerçi her geçen sene biraz daha iyiye gitmişti durum. Şimdi yaram yeni-den açıldığı için o ev eski tuhaf boğucu havasına bürünmüştü yine.

Schwarzların büyük ve iyi aydınlatılmış evine giden yola döndüğümüzde derin bir nefes aldım. Evin önüne park edilmiş üç araba daha vardı. Alena'nın, Ingo'nun ve Sebastian'ın arabası. Mustang yoktu.

Babam arabayı park etti. Kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce elim biraz kapı kolunda kaldı.

"Gülümse biraz," dedi annem.

Noel'de gülmek zorunda olduğumuz saçmalığını da kim uydurmuştu?

Başka zaman olsa bu konuda onunla hararetli bir tartışmaya girerdim ama bugün sadece başımı tamam anlamında sallayıp annemle babamın arkasından ön kapıya çıkan merdivenleri tırmandım. Beyaz kapı pervazı ışıklandırılmış çam ağacı dallarıyla süslenmişti. Babam zili çalarken ayakkabılarıma yapışan karı silkeledim.

Ingo'nun kapıyı açması uzun sürmedi. "İşte buradasınız. Hoş geldiniz. Üçünüze de mutlu Noeller!" Babamın elini sıkıp annemle beni yanağımdan öptü. Ingo parlayan gözlerle gülümseyince ağzının kenarındaki mimik çizgileri derinleşti. Elini sırtıma koyup beni içeriye yönlendirdi. "Dışarısı çok soğuk. Hadi içeri geçip ısınalım."

Eşikten içeri adım atar atmaz bana kapının dışındaki soğuğu anında unutturan bir sıcaklık sardı her yerimi. Burnuma öyle leziz yemek kokuları geliyordu ki haftalardır ilk kez aç hissettim. Yani kısa bir süreliğine de olsa.

Ayakkabılarımızı çıkardık. Ingo paltolarımızı alırken Alena geldi. "Bütün Winter ailesi bir arada!" dedi kollarını açarak. "Buradaki

Noel akşamlarını bu yüzden çok seviyorum.”

Hepimize sarıldı ve bizi öptü. Sıra bana geldiğinde her zaman-
kinden daha uzun bir süre duraksayıp sarıldı bana. “İtalya tatilimiz
senin ziyaretinle çakıştığı için özür dilerim,” dedi. “Birlikte daha çok
zaman geçirebilirdik.”

“Berlin’e dönmeden önce birkaç günümüz daha var,” dedim
bana neden öyle baktığını merak ederek ama dikkatim anında mer-
divenlerden gelen tıkırtıya yöneldi. Merdivenler antreden görün-
müyordu. O yüzden tıkırtının kimden geldiğini göremiyordunuz.
Bir şey ya da birileri telaşla merdivenlerden aşağı iniyordu. Sanki
filmlerdeki kaçış sahnelerinde çıkan ses gibi bir ses çıkararak.

Alex’in gülmeden önce “Hayıır!” diye ciyakladığını duydum. Buna
tepki olarak boğuk sesli bir erkek mırıldanması geldi. Bakakaldım. Alex
antreye koştu. Gülerek onu arkasından yakalayıp sınıksız sarılan tarçın
renkli saçlı bir erkek ortaya çıktığında yapabileceğim bir şey yoktu.

Elyas.

İki kardeş boğuşmakla o kadar meşgullerdi ki bizi fark etmediler.
Olduğum yerde donakaldım. Ne olup bittiğini anlayamaz bir şekilde
önümdeki manzarayı seyrettim.

O gerçekten de buradaydı.

Kalbim duracakmış gibi oldu. Elyas’ın görüntüsü kızgın bir de-
mir gibi gözlerimi dağladı.

Buradaydı ve mutluydu.

Küçük bir oğlan çocuğu gibi neşeli ve rahattı.

Yüzünde en ufak bir üzüntü emaresi yoktu.

Bir şey göğsümü parçalıyormuş gibi hissettim.

Ingo çocuklarının hâinden memnun, beni dirseğiyle dürtüp “Bu
ikisi hep böyle şaşşal mı?” diye sordu ama söyledikleri kulaklarım-
dan beynime intikal etmedi. Ingo’nun sesini duyunca ikisi boğuş-
mayı bırakıp bize baktı. Yüzlerindeki gülümseme yavaşça yok oldu.

Alex ayağa kalkıp üstünü başını düzelttikten sonra elinden aldığı

şeyi Elyas'a geri verdi. Bir MP3 çalar. "Vay," dedi boğazını temizleyerek. "Herkes buradaymış."

Alex'in gözlerinin içine baktım ama o başka tarafa baktı. Annemle babama sarılıp onları öptü. Babam ona "Sen ne zamandan beri bu kadar çekingensin?" diye sordu. "Ağrıyan sırtım genelde senin sarılmalarından sonra üç gün kendine gelemez!" Herkes güldü. Alex birinci sarılmayı telafi etmek için babama çok daha sıkı sarıldı.

Alex'in olduğu yere baktım. Başımı birkaç santimetre sola çevirsem Elyas'ı görebilecektim ama başım yerinden oynamadı.

"Peki orada saklanan şu yakışıklı da kim?" diye sordu annem. "Bu, uzun zamandır ortalarda görünmeyen erkek evlat olabilir mi?"

"Evet, evet," dedi Alena. "Ta kendisi. Noel'de alabileceğim en güzel hediye aldım bile." Elyas'a gülümsedi.

Annem Elyas'a gülümseyip başını iki yana sallarken "Tanrım," dedi. "Sanırım son görüşmemizin üzerinden beş ya da altı yıl geçti. O kabadayı ergene ne olmuş böyle?" Elyas'a doğru yürüdü.

Elyas "Evet... Şey... Ondan daha çabuk büyümüş olmalıyım," dedi. "Merhaba."

Annem ona içtenlikle sarıldı ve onu öptü. "Hastanedeysen getirdiğin güzel çiçekler için şahsen teşekkür edebilirim şimdi sana. Emely'i onca yoldan buraya getirmen de çok nazik bir jestti Elyas."

Elyas duraksadı. "Şey, evet. Önemli değil. Yardım edebildiğime sevindim. İkiniz de artık daha iyi misiniz?"

Ayaküstü sohbetlerini dinlemeyi bırakıp karşımdaki duvara diktim gözlerimi. Alena'nın konuşmasıyla gözlerimi duvardan ayırdım.

"Hadi ama. Bütün gece burada dikilmeyi düşünmüyorsunuz herhâlde," deyip yemek odasını işaret etti. Herkes yemek odasına yöneldi. Ingo'nun elini tekrar sırtımda hissettim. Arkamdan yemek odasına doğru yönlendiriyordu beni. Arkama bakmadan eve koşmamı engelleyen tek şey, Ingo'nun beni eliyle ilerlemeye mecbur bırakmasıydı.

Yemek odasına girince yemek için çoktan hazırlanmış olan oval

masaya doğru yürüdüm. Noel yemeklerinin leziz kokusu; tarçın, portakal ve taze çam yapraklarının kokusuna karışmıştı. Noel her yıl böyle kokardı ama bu kez her şey bana farklı geliyordu.

Ne kadar dikkatini çekmeye çalışsam da Alex gözlerini benden kaçıırıyordu. Kanvas çantamı duvar kenarına bırakıp masaya oturdum. Masanın karşılıklı iki tarafında da üçer sandalye vardı. Alena ve Ingo her zaman masanın iki başına otururlardı. Beni Elyas'tan olabildiğince uzak tutacak sandalyeye oturmaya odaklandığımdan konuşma sesleri ve çekilen sandalyelerden çıkan sesler arka planda kalmıştı. Babam, Ingo'nun soluna oturdu. Babamın yanında da Alex oturuyordu. Alex'in yanındaki sandalye muhtemelen Sebastian otursun diye boş bırakılmıştı. Alex'in karşısındaki sandalyeyi işaret ederek anneme "Sen oraya oturur musun?" dedim. Neyse ki neden öyle bir şey söylediğimi merak etmedi. Gidip oturdu. Ben de onun sağına oturdum.

Annem "Gel soluma da sen otur Elyas," dedi. "Uzun zamandır görüşmedik." Sandalyenin çekildiğini duydum. Bu da annemin söylediği gibi yaptığı anlamına geliyordu. Rahat bir nefes aldım. Benden uzakta oturmuyordu ama hiç değilse birbirimizin görüş alanında değildik. Hoş, bütün gece buna nasıl dayanacağımı hiç bilmiyordum. Ingo herkese ne içmek istediğini sordu. Ben şarap istedim.

Alena yine mutfığa gidip elinde kapaklı güveç kabı ve peşinde iki tabak garnitür taşıyan Sebastian ile geri döndü.

Bu partiden erken tüymemin bir yolu yok muydu? Yalandan baş ağrısı mesela? Mide bulantısı? Aslında ikisi de yalan olmazdı ama ikisinin de bahane olduğu belli olurdu. Bir yol bulmak için kafa yormaya devam ettim ama nafile. Alena ve Sebastian da masaya oturdu. Sebastian eğilip Alex'i yanağından öptü.

Annem beni dirseğiyle dürttü. "Alex'in erkek arkadaşı mı?" Sesi masanın her yerinden duyulduğu için soruyu Alex cevapladı. "Evet Carla," dedi gülümseyerek. "Müstakbel eşim. Tanıştırayım, Sebastian."

Annem iyi yetiştirilmiş her Almanın yapacağı gibi Sebastian'ın

elini sıkmak için elini uzattı. “Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Emely’nin annesiyim. Lütfen bana Carla diye hitap et.”

Sebastian bana bakarak “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. “Merhaba Emely. Nasılsın?”

“İyiym,” dedim onunla göz kontağı kurmadan.

“Herkes burada olduğuna göre sanırım başlayabiliriz artık,” dedi Alena güveç kabının kapağını açarak. Güveç kabının içindeki geleksel Noel yemeği nefis kokuyordu. Tek bir lokmasını bile nasıl yutacağını bilemeyen ben hariç herkes bol bol aldı yemekten. Neyse ki herkes kendi tabağıyla meşgul olduğu için kimse yemekten ne kadar az aldığını fark etmedi.

Yemek boyunca bol bol sohbet edilip gülündü. Konuşulanları pek dinlemediğim hâlde vaziyeti kurtarmak için herkes güldüğünde ben de güldüm.

“Yemek güzel mi Emely?”

Diğerleri sohbet etmeye devam ederken Alena’ya baktım. “Evet, evet. Tabii ki güzel. Her zamanki gibi çok lezzetli.”

“Ama neredeyse hiç yemedin. Aç değil misin yoksa?”

“Gelmeden önce biraz fazla kurabiye yemişim,” dedim zoraki gülerek. “Ayrıca beni bilirsin. Tatlıya sıra gelmesini bekliyorum.”

“Bu akşam tatlıya yer ayırdığına değecek. Çilek ve ahududu ile servis edeceğim çikolatalı mus var. Müstakbel damadım getirmiş.” Son cümleden sonra Alena ile ondan bahsettiğimizi fark eden Sebastian’a baktım.

Önce tabağıma baktıktan sonra zoraki gülümseyerek “Şimdi heyecanlandım işte,” dedim. Diğerleri ikinci üçüncü tabaklarını yerken çatalı elime alıp tabağımdaki son lokmaları zar zor yedim. Kısa bir süre sonra herkes, biraz daha isteyip istemediklerini soran Alena’ya elini karnına götürüp başını iki yana sallayarak cevap veriyordu. Güvecin daha yarısı yenmişti.

Sebastian, Elyas’a “Andy’i de getirmeliydik,” dedi.

“Doğru söylüyorsun. Sanırım annem onu doyurabilecek tek insan.”

Benimle Elyas arasında duvar vazifesi gören annemin arkasına saklandım. O ne zaman öne eğilse ben de öne eğiliyor, ne zaman arkasına yaslanırsa ben de arkama yaslanıyordum.

Herkes yemeğini bitirdikten sonra Alena masayı toplamak için ayağa kalktı. Alex ve ben de ona yardım etmek için kalktık. Gerçi ben kendimi Elyas’tan uzak olan tabak, çatal ve kaşıklarla sınırlamıştım. İlk topladığım tabakları mutfak tezgâhına bırakırken Alena elindekileri bırakmış, ikinci fasıl için yemek odasına dönüyordu. Yanından geçmeye çalışırken neredeyse elleri kolları dolu olan Alex ile çarpışacaktı. Birbirlerinin etrafından dolanıp yürümeye devam ederken “İkisi de “Oh!” dedi.

Alex mutfığa bakınıp benimle yalnız kaldığını fark edince sanki oradan bir an evvel çıkmak istiyormuş gibi göründü gözüme. Tabakları tezgâha bıraktı.

Bana arkasını dönerek “Özür dilerim Emely,” dedi. “Elyas’ın geleceğini bilmiyordum.”

Yüzümü astım. “Eminim öyledir.”

“Gerçekten bilmiyordum!” Yüzüme bakmak için döndü. “Bu öğleden sonra pat diye kapıda belirdi.”

“Bu öğleden sonra öyle mi? Ve sen o saatten bu zamana kadar bana haber vermeyi düşünmedin çünkü... Dur tahmin edeyim: telefonunu suya düşürmüş, annenlerin ev telefonu yıldırım düştüğü için çalışmamış, evlerimiz arasındaki yarım millik mesafenin aşılması garajınızdaki iki arabanın da çalışmaması nedeniyle imkânsız hâle gelmiş ve sen bacaklarını elektrikli testereye kaptırmış olabilir misin mesela?”

Alex gözlerini fal taşı gibi açarak omzunu silkti. “Hayır, öyle bir şey değil. Sana söyleseydim buraya gelmezdin.”

“İşte *tam* da bu yüzden bana söylemen gerekiyordu.”

“Biliyorum. Özür dilerim.” Yere bakıp ayağını hafifçe mutfak masasının ayağına vurmaya başladı. “Çok kızgın olduğunu biliyorum ama sonsuza dek birbirinizden kaçamazsınız!”

Şakaklarımı ovarak “Alex,” dedim. “Buna ben karar vermeliyim. Beni bütün bir akşamı onunla geçirmeye zorlamanın ne anlamı var? Bu bir şeyi değiştirmeyecek ki.”

Somurttu. “Kötü bir niyetim yoktu.”

Gözlerimi kapattım. Kurt Tucholsky⁴ ne demişti? “İyinin karşıtı kötü değildir. İyinin karşıtı iyi niyetlidir.”

Alex bir süre sessiz kaldı.

Bana bakıp “Çok mu öfkelisin?” dedi sonunda.

“Sana kızgın değilim. Ama beni haberdar etmeliydin.”

“Özür dilerim.”

“Bir daha sakın böyle bir şey yapma Alex. Gerçekten.”

“Söz veriyorum,” dedi başını tamam anlamında sallayarak. Sonra da hemen kollarını bana dolayıp sarıldı. Sözüünü tutup tutmayacağı-nı zaman gösterecekti.

Sarılmamız biterken Alena geldi mutfığa. Yıgıdığımız tabakların üstüne biraz daha tabak bıraktı.

“Bulaşıkları yıkamana yardım edelim mi?” dedim. Yemek odasına dönme fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

“Saçmalama. Bulaşık makinesinde yıkarım sonra. Sabah yapsam da olur,” dedi Alena.

Alex annesinin yanına geçti. “Evet?” dedi. “Sebastian hakkında ne düşünüyorsun? Harika biri değil mi? Harika biri olduğunu düşünmen gerek çünkü o *harika* biri. Hadi harika biri olduğunu söyle bana.”

Gözlerimi devirdim. Epi topu üç cümlede amma çok *harika* kelimesi geçmişti ama Alena gülümseyip elini kızının omzuna koydu. “Evet. Harika biri. Gerçekten de öyle.”

4 1935 yılında ölmüş olan Alman gazeteci ve mizah yazarı.

“Gördün mü? Sana söylemiştim! İnsan ondan hoşlanmadan edemiyor!” deyip annesine sarıldı Alex. Alena güldü.

“Sen ve Ingo, Sebastian ile ilk kez bu akşam mı görüştünüz?” dedim. Sonuçta Sebastian, Elyas’ın eski bir arkadaşıydı.

“Daha önce bir kez görmüştüm. İki yıl falan olmuştur. Sadece selamlaşmıştık,” dedi. “Onunla bugün gerçek anlamda tanıştım.”

Başımı anladım anlamında salladım.

“Hadi şimdi de Harika Sebastian’ın aynı zamanda harika bir aşçı olup olmadığına bakalım,” diyerek devam etti konuşmasına çikolata mus kâsesini çıkarmak için buzdolabına doğru yürürken. Ben tatlı kâselerini dolaptan çıkarırken tatlının yanında servis edilecek çilek ve ahududu kâselerini Alex’e verdi.

Yemek odasına giderken göğsümdeki ağırlık arttı. Elyas sandalyesinin arkasına geçmiş, duvara yaslanarak ayakta duruyordu. Doğrudan bana dönüktü. Tek istediğim kendimi odadan dışarı atmaktı. Ama odadan çıkmak yerine dişlerimi sıkıp yürümeye devam ettim. Sırf ona yıkılmadığımı, benim için önemsiz olduğunu gösterip onu delirtmek için gülümseyerek gözlerinin içine bakabilmeyi çok istedim ama yapamadım.

Tatlı kâselerini masanın ortasına koyup oturdum. Kapının yanındaki süslü püslü eski duvar saati 8.17’yi gösteriyordu. Zaman bana karşıydı. Yine. Çok yavaş ilerliyordu. Kafamdan binlerce düşünce geçti ama en net olanı Elyas’ın benden bir metre ötede olduğu. Ellerimi kazağımın kollarının içine soktum.

Karşımda oturan Alex eğilmiş, Sebastian’ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Sebastian gülüp kolunu Alex’in omzuna attıktan sonra onu dudağından öptü. Çok tatlıydılar ama o sırada onları ve diğer tüm mutlu çiftleri uzaya yollayabilirdim. Başka tarafa baktım.

Alena bir şeyler almak için mutfığa gitmişti. Babam, Ingo ile derin bir sohbete dalmıştı. Annem de ellerini çenesine götürmüş yüzünde bir tebessümle Alex ve Sebastian’ı izliyordu. Ara ara bana

bakmayı da ihmal etmiyordu. Eğer hayatıma hiçbir zaman biri girmeyecek olsa bu benim mi yoksa annemin mi canını daha çok sıkardı acaba diye düşündüm.

Aniden parlayan bir ışık yüzünden gözlerimi kırptırdım. Alena'nın fotoğraf makinesini bana çevirmiş olduğunu en sonunda fark ettim.

Ne hoş. Bu gece sadece mahvolduğum gece olmayacak, sonsuza dek unutmayayım diye fotoğrafla belgelendirilecekti de.

Fotoğraf makinesini fotoğraflarının çekildiğini flaş patlayana kadar fark etmeyen Alex ve Sebastian'a çevirdi. Alena'yı onlara sırtırken gördüler. Sonra tekrar bakışmaya devam ettiler. Annem kolunu belime doladı. "Bizim fotoğrafımızı da çek," dedi Alena'ya. Annemi memnun etmek için yaşadığım işkence fotoğrafa yansımaz umarım düşüncesiyle zoraki gülümsedim.

Alena bizim fotoğrafımızı çektikten sonra diğerlerinin de on değişik açıdan falan fotoğrafını çekti.

"Şarabı nasıl buldun Emely?" diye sordu Ingo. "Bir kadeh daha ister misin?"

Boş kadehime baktım. Cadılar Bayramı partisinde düştüğüm duruma düşmek istemiyordum ama bir kadeh daha içmek sinirlerim için en kötü şey olmayacaktı.

"Çok güzel. Bir kadeh daha alırım," dedim. Öyle dediğime bir saniye sonra pişman oldum.

"Elyas?" dedi Ingo. "Hazır içki şişelerinin yanındayken Emely'nin kadehini doldurabilir misin lütfen?"

Elyas cevap vermedi. Biraz tereddüt ettikten sonra ahşap bir zeminde bir şişenin kaldırıldığını duydum. Yavaş adımlarla arkamdan bana yaklaşırken tüm vücudumun gerildiğini hissettim.

"Doğru şarabı koydun değil mi? Emely sadece tatlı şarap içer," dedi Ingo.

"Biliyorum," diye yanıtladı Elyas bana iyice yaklaşarak.

Göz ucuyla şişeyi kadehime yaklaştırdığını gördüm. Kalbim deli gibi atıyordu. Süveteri saçıma değince telaşla sokulabildiğim kadar sokuldum masaya.

Bardağı yarısına kadar doldurduğunda “Çok oldu. Teşekkürler,” dedim.

Bir süre tereddüt ettikten sonra şişeyi çekti.

“Bir şey değil,” dedi alçak sesle.

Diğerleri kendi sohbetlerine dalmıştı. Masanın altında avuç içlerimin nasıl terlediğini ve ellerimin nasıl titrediğini gören olmadığı için şükrettim. Elyas oturana kadar nefes alamadım. O sırada Alena koca porsiyon bir çikolatalı mus tabağı uzattı. Tabaktakinin yüzde biri bana yeterdi de artardı bile. Gülümsemeye çalışıp başımı teşekkür ederim anlamında salladım. Tatlımı zoraki kaşıklarken beni okulla ilgili soru yağmuruna tutmaya başladı. Alena tam bir kitap kurduydum. Yıllar önce bir zamanlar üniversiteye gidip edebiyat okumayı çok istediğini itiraf etmişti bana. Ama beklenmedik bir şekilde Elyas’a hamile kalmıştı.

Korunmalıydı.

Bir ara Sebastian da sohbe dahil olunca konu onun alanına geldi. Psikoloji. İlginç bir konuydu ve bugün konuşulması gayet isabetliydi çünkü kimseye hissettirmeden sıvışabilirdim.

Saate her baktığımda son bakmamın üzerinden sadece iki dakika geçmiş oluyordu. Arkama yaslanıp kendi düşüncelerime daldım. Beni ortama geri döndüren tek ses Elyas’ın sesi oldu. Bir süredir annemle sohbet ediyordu. Daha doğrusu annem onunla sohbet ediyordu. Ortada bir sebep yokken bile her cümlesinden sonra kıkırıyordu. Onları duymazlıktan gelmeye çalıştım ama beceremedim.

“Evet, Sebastian benim en yakın arkadaşım. Alex ile bu sayede tanıştı.”

“Desene tanışmak kaderlerinde varmış,” dedi annem. “Peki ya sen? Senin kız arkadaşın var mı? Alena bu konuda bir şey söylemedi bana.”

Kadehime yapışıp şarabımdan koca bir yudum aldım. Annem

akla gelebilecek en kötü soruyu sormuştu.

“Hayır. Hayır, kız arkadaşım yok.”

“Nasıl olur da olmaz?” dedi annem.

Derdi tek gecelik ilişki yaşamak olduğu için olabilir mi acaba? Ondan hoşlanan kadınlarla alay etmek dışında yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından olabilir mi peki?

Elyas cevap vermedi.

Onun yerine Ingo cevap verdi.

“Carla,” dedi gülümseyerek. “Tıp fakültesinde okuduğu için Elyas kadınların karakterlerinden ziyade fizyolojileriyle ilgilendiği bir süreçte.”

Böyle ifade etmek de mümkündü tabii. Ingo kelimeleri seçerken benden daha ihtiyatlı davranmıştı. Kadehi tutan başparmaklarımın yukarı aşağı hareket edişini izledim.

Elyas burnundan verdi nefesini. Babasının yorumuna cevap vermesi birkaç saniyesini aldı.

“Sen öyle diyorsan,” dedi.

Annem iç çekti. “Yakışıklı oğlanların kafası böyle işliyor ama doğru kızı bulduğunda bu yaklaşımının geçmişte kalacağından eminim.”

Alena araya girerek “Sevgili Ingo, onun yaşındayken konu kadın fizyolojisi olduğunda senin de çok farklı olmadığını hatırlatmak isterim,” dedi.

Ingo boğazını temizledi. “Kim? Ben mi? Hiç de öyle değildim.”

“Öyle mi?” dedi karısı. “Bana sorarsan Elyas ile aynı çekiciliğe sahip olan tek bir erkek var. Aralarında kan bağı var ve şu anda yan yana oturuyorlar.”

Hayal görmediğimden emin olmak için en az üç kere kontrol ettim ama Ingo’nun yanakları hafiften pembeleşmişti. Kravatını gevşetti.

“Yüzünden anlaşılıyor Ingo,” diyerek kızdırdı annem onu. “Her zaman saygıdeğer insanı oynarsın sen ama şimdi kirli çamaşırların ortaya çıkıyor! Meğer emekli kadın avcısıymışsın sen!”

Ingo ağzını açtı ama Alena konuşmasına izin vermedi. “Çok haklısın Carla. O zamanlar çetin ceviz olmasaydım şimdi burada yirmi beşinci evlilik yıl dönümlerini kutlamak üzere olan bir çift olarak oturuyor olur muyduk bilmiyorum.”

Şarabından büyük bir yudum alan bu kez Ingo oldu. Herkes ona bakıp keyifli keyifli gülüyordu. Ingo başka bir şey söylemedi. Alena ona göz kırpıp Sebastian ile sohbete geri döndü. Alena kocasını çok seviyordu. Bunu sadece görmüyor hissediyordunuz da ama bu dünyada her şeyden daha çok önemseydiği bir tek şey vardı: Çocukları.

Alena ve Ingo gibi bir çiftin böyle bir hikâyesinin olacağı hiç aklıma gelmezdi. Kulağa biraz safça gelebilir ama ben onların birbirlerine ilk görüşte âşık olduklarını ve hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmek istediklerinden o saniyede emin olduklarını düşünmüştüm hep. Öyle bir havaları vardı.

Oysa öyle olmamıştı. Bu tuhaf geldi bana. İki ay önce Alena bana Ingo’nun baştan çıkarıcı hâllerinden ya da kendisinin nasıl direndiğinden bahsetmiş olsa Elyas ile aynı şeyi yaşadığımızı söylerdim.

Tekrar kendi düşüncelerime dalıp etrafımda olup bitenlerden soyutladım kendimi.

Babam ve Ingo izin isteyerek çalışma odasına çekildiler. İçinde *İtalya tatili* ve *hediyelik eşya* kelimelerinin geçtiği bir konuyu tartışıyorlardı. Tipik erkek sohbeti. O yüzden kimsenin onları dinlemek gibi bir derdi yoktu.

Annem, Alex ile önümüzdeki yazın moda trendlerini konuştukları hararetli bir sohbete dalmıştı. Hangisinin daha ilgili olduğunu bilmiyorum ama ikisi de Oscar törenlerindeki kırmızı halıdan yayın yapan moda habercileri gibi konuşuyordu.

Alena, Sebastian’a Toskana’nın ne kadar güzel bir doğası olduğundan bahsediyordu. Elyas’ın bir süredir sesi çıkmıyordu ve bunun beni rahatsız ettiği söylenemezdi.

Tekrar saate baktım: 9.43. Bu saate yeni bir pil takılması falan mı gerekiyordu? Akrep ve yelkovanı haddinden fazla yavaş ilerliyordu. Kendi düşüncelerime öyle dalmıştım ki Alex ve annemin sohbetinin sadece “Ceket üst katta. Görmek ister misin?” ve “Kesinlikle isterim!” kısmını yakalayabildim.

Annemin masadan kalkmaya niyetli olduğunu anlayınca gözlerimi açtım. Masadan kalkamazdı! Ama kalktı. Onu yerine oturtmak istedim ama yüzümde donuk bir ifadeyle onlara bakmaktan fazlasını yapamadım. Birden sol tarafımda bir boşluk oldu. Sanki o boşluğun içine çekiliyordum ve o boşluğun kenarında kimin oturduğunu hissedebiliyordum. Topuzumdan çıkan saçların yüzüme düşmesine izin verip annem dönene kadar saniyeleri saydım.

Annem ve Alex o kadar da uzun kalmazlardı yukarıda değil mi?

Aptal bir soru. Giysilere bakıyorlardı. Annemi yeni yıla girdikten sonra görürsem şanslı sayılırdım.

İstmeden yüzüme düşen saçlarımın arasından Elyas’ın olduğu tarafa baktım. Arkasına yaslanıp bir elini uzatmış, dalgın dalgın kadehinin kenarında gezdirdiği parmağını izliyordu.

Ne düşünüyordu acaba?

Bir miyavlama sesi duyup sesin nereden geldiğini görmek için başımı çevirdim. Schwarzlar ne zaman bir evcil hayvan edinmişti?

“Hey ufaklık,” dedi Elyas. “Uykunu aldın mı?” Elyas’ın sandalyesinin bacağına sürtünen en fazla birkaç haftalık beyaz patili tekir bir kedi gördüm. Elyas eliyle aynı büyüklükte olan kediye sol eline alıp kucağına oturttu.

“Sahi Emely sen ailemizin yeni üyesiyle henüz tanışmadın,” dedi Alena.

Alena’yı duydum ama kucağındaki küçük tüy yumağını şefkatle okşayan Elyas’tan alamadım gözlerimi. Elini koluma koyana kadar Alena’ya bakmadım.

“İtalya’dan dönerken bir dinlenme tesisinde mola vermiştik,” dedi. “Tuvalete giderken bu minik yavru çıktı karşıma. Etrafta başka bir insan ya da araç yoktu. Yavruyu alıp tesis çalışanına götürdüm. Onu barınağa bırakmamızı tavsiye etti. Önce öyle yapacaktık ama bu miniği kucagımda beş dakika tuttuktan sonra içim elvermedi.”

“Sebebini anlayabiliyorum,” dedim. “Ben de olsam öyle yapardım.” Kendimi bildim bileli bir evcil hayvanım olsun istemiştım ama annemin tüylü her şeye alerjisi vardı. Bu durumda babamın onu hapsırtmeması bir mucizeydi. O yüzden evcil hayvanım olmamıştı.

“Onu sahiplendiğimize sevindim,” dedim. “Öbür türlü kim bilir başına ne gelirdi. Sağlığı iyi mi? Biraz çelimsiz görünüyor.”

“Bu sabah onu veterinerine götürdük. Kötü beslenmiş olmasının dışında bir sağlık sorunu yok. Onu biberonla beslememiz gerekiyor çünkü henüz katı gıda yiyemiyor. Veteriner en fazla altı haftalık olduğunu ve bir süre önce sokağa bırakılmış olabileceğini söyledi.”

Hâlâ bir bebek ve şu koca dünyada tek başına. Hayat bazen çok acımasız olabiliyordu.

Alena oğluna gülümseyip konuşmaya devam etti. “Zavalıcık hâlâ çok ürkek ama Elyas’ı çok sevdi sanırım. Buraya geldiğinden beri peşinde dolanıyor. Ona mamasını içirmeyi bile başardı. Kedıcik ona âşık oldu diyebilirim.”

Kulübe hoş geldin.

Tanrım, beynimi durdurmanın bir yolu var mı acaba?

“Elyas’a bakınca onun da kediye âşık olduğunu söyleyebilirim. Kedıcikleri hep sevmiştir. Bunu biliyor muydun?”

Aklıma ilk gelen *Evet ama başka türden kedıcikleri sever o oldu.* Aklıma ikinci gelen şey ise kedileri sevdiğini gerçekten biliyor olmamdı. Luca olarak yazdığı e-postalardan. Demek ki yazdıklarının hiç değilse bir cümlesi doğruymuş.

“Anne,” dedi Elyas alçak sesle. “Ben de buradayım.”

“Utanmana gerek yok ki. Kötü bir şey söylemiyorum. Hep bir kedin olsun istemiştin.” Alena yüzünde bastırmaya çalıştığı bir gülümsemeyle bana dönüp “Köpeklerden çok korkardı,” dedi.

“Anne!” dedi Elyas. “Köpeklerden korkmuyordum. Köpekleri sevmiyorum ben.”

Alena kıkırdadı. “Öyle mi?” Bana doğru eğilip herkesin duyabileceği şekilde konuştu. “Elyas on iki yaşında falanken bir doğa yürüyüşüne çıkmıştık. Bir çiftlikten geçiyorduk. Küçük siyah bir köpek kuyruğunu sallayarak bahçeden bize doğru koştu. Elyas’ı karşılamak istiyordu ama Elyas ona saldırdığını düşünüp can havliyle kaçmaya başladı. Köpek bundan çok hoşlandı. Nihayet oyun oynayabileceği birini bulmuştu! Elyas’ı kovalamaya başladı. Birkaç yüz metre sonra Elyas çitten atlayıp kaçtı. Onu oradan aldığımızda hâlini görmeliydin. Korkudan tir tir titreyerek ağlıyordu.”

Alena o kadar çok gülüyordu ki konuşamadı. Şimdiki Elyas ile Alena’nın anlattığı hikâyedeki Elyas’ı bağdaştırmaya çalıştım. Birbirinden tamamen farklı iki kişiydiler sanki.

“Hadi ama!” dedi Elyas. “O köpek benim iki katımdı.”

“Boyu dizine anca geliyordu,” dedi Alena.

Sebastian “Buna ne dendiğini biliyor musun Elyas?” diye sordu. “Çocukluk travması. Bunun üzerinde çalışman gerekecek. İstersen yardımcı olurum sana. Bir dahaki sefere bir köpekla karşılaştığında altına yapmanı istemeyiz.”

Alena gülmekten nefes alamıyordu. Sebastian’ın koluna yapıştı.

Elyas gözlerini devirdi. “Ha, ha. *Ne kadar* komik.”

Yedi ay önce Elyas’ı tekrar gördüğümde bunu biliyor olsaydım kendime hemen bir köpek edinirdim. Muhtemelen şimdi çok daha stressiz bir hayatım olurdu. Maalesef bunun için artık çok geçti.

Alena kontrolsüzce gülmeye devam ederken “Söylesene anne, sence şarabı biraz fazla kaçırılmış olabilir misin?” diye sordu Elyas.

“Bırak da biraz eğleneyim,” dedi Alena gözlerinden akan yaşları silerken. “Uzun yıllardan sonra iki çocuğumla beraber geçirdiğim ilk Noel bu.”

“Tabii tabii. Çocuklarından biriyle dalga geçmen için harika bir mazeret.”

“Sadece senin hassas ve içine kapanık yönüne birazcık ışık tutuyorum tatlım çünkü sen insan içindeyken nadiren gösteriyorsun bu yönlerini,” dedi Alena. “Sandalyeni buraya çek Elyas. Böyle çok uzak kaldık.”

Korkudan tükürüğüm genzime kaçtı. Az daha boğuluyordum.

“Alex ve Carla birazdan dönerler,” dedi Elyas.

Alena tekrar konuştuğunda boğazım biraz rahatlamıştı. “Sen onları tanımıyor musun? Birkaç saat sonra onları giysi dolabından kurtarma köpeklerinin yardımıyla çıkarmak zorunda kalacağız.”

Alena’nın bana nasıl eziyet ettiğini anlayabilmesini çok isterdim.

“Hadi Elyas. Böyle yapma. Sen de bize katıl,” dedi.

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Bir şey söylemeden sandalyesini çekişini duydum. Biraz daha fazla saçımın yüzümü örtmesine izin verdim.

Alena kollarını masada kavuşturup çenesini kollarına yasladı. Yavru kedinin Elyas’ın kucağına yerleşmesini parlayan gözlerle izledi. Yavru kedinin mırıltısı odayı aydınlattı. Kadehimi alıp şarabımdan içtim.

Alena “Elyas, kediyi biraz da Emely sevsin,” dedi.

Neredeyse boğuluyordum. “Ha-hayır, gerek yok,” dedim. “Yabancıardan korkuyorsa zorlamamalısınız.” *Ve daha da önemlisi Emely’i Elyas ile muhatap etmemelisiniz.*

Alena alnını kırıştırdı. “Sorun ne Emely? Sen hayvanları seversin. Belki hemen ısınır sana. Ona bir şans ver.”

Alena’nın bakışları içimi yakıp geçiyormuş gibi hissedip kazağımın boğazını çekiştirdim. *Sevgili beynim lütfen beni yarı yolda bırakma. Bir şeyler bul.*

“Annemin hayvan tüyüne alerjisi var biliyorsun,” dedim. “Kazağıma yapışan tüylerle eve gidersem annemin gözleri iki gün boyunca davul gibi şişer.”

Yüzümü dikkatle incelerken Alena’nın alnındaki kırışıklıklar derinleşti. Sonunda “Saçma,” dedi. “Bu, komşuların köpekleriyle oynamana engel olmadı hiç. Ayrıca abartıyorsun. Birkaç tüyden bir şey olmaz. Korkma. Kediyi tutmak istediğini biliyorum. Hadi Elyas. Kediyi ona ver.”

Hafifçe dudaklarımı oynattım ama sesim çıkmadı. Sonra yanımda bir hışırtı oldu. Kediyi dikkatle tutan Elyas’ın eli yavaşça yaklaştı.

“Al,” dedi o güzel ses tonuyla neredeyse fısıldayarak.

Ona bakmadan ellerimi açıp minik patilerin avuçlarıma dokunduğunu hissettim. Elyas elini çekerken hafifçe benim elime dokundu.

İstemeyerek. Sadece bir anlığına. Ve dokunduğu yer yanmaya başladı.

Hiç bitmeyecek miydi bu?

Kucağıma baktım. Yavru kedi kocaman siyah gözleriyle bana baktı. Yeni yeri hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Küçük şey titredi ve yumuşak bir şekilde miyavladı.

Onu inceledim ama sonra tekrar gözlerine baktım. Simsiyah gözlerine. Derin ve insanın içine işleyen gözlerine. Aynı anda hem güzel hem ürkütücü hem de gizemli gözlerine. Büyülendim. Gözleri bana bir şeyi hatırlatıyordu.

Kaşmir gibi yumuşak tüylerini okşadım. Vücudunun yan tarafındaki narin kemikleri ve omurgasını hissettim. Kuş gibi hafifti ve muhtemelen Elyas’ın kucağında olduğu için sıcacıktı. Yavru kediyi tutmak dolaylı olarak ona dokunmak gibiydi.

Yavru kedinin gözlerine tekrar bakıp bana neyi hatırlattıklarını bulmaya çalıştım. Sanki o gözleri daha önce bir yerlerde görmüştüm.

“Ne kadar yumuşak değil mi?” dedi Alena.

Bu gece ilk kez dudaklarımda samimi bir tebessüm belirdi. Başımı evet anlamında salladım. “İsmi ne?”

“Henüz bir isim vermedik. Ona bir isim bulmaya ne dersin?”

Düşününce bir şey gün ışığı gibi ortaya çıktı. Bu gözlerin bana neyi hatırlattığını bulmuştum. Bu gözleri daha önce görmemiştim. Okumuştum onları. Ve gözleri sanki onları daha önce görmüşsünüz gibi anlatan bir tek kişi vardı.

“Ligeia,” dedim.

Edgar Allan Poe’nun en sevdiğim kısa hikâyesi.

“Ligeia mı?” dedi Alena. “Hım. Harika bir isim gibi duruyor. Nereden buldun bu ismi?”

Sorusunu cevaplamak için derin bir nefes aldım ama en sevdiğim ses benden önce davrandı.

“Uzun boylu, endamlı ve ince biri. Son zamanlarında sıska bile olduğu söylenebilir,” dedi Elyas. Sebastian ve Alena şaşkın gözlerle baktı Elyas’a.

“Anlamadım?” dedi Alena.

“Majestelerinin rahatlatıcılığını, tavırlarını, inanılmaz derecedeki hafifliğini ve esnek ayak seslerini anlatmaya çalışmam boşuna olur. Geldi ve bir gölge gibi gitti.” Elyas annesinin sorusunu duymamış gibi konuşmuştu. Sanki tek başınaymış gibi gözleri yemek masasının ortasındaki çiçeklerin üzerinde geziniyordu. Etrafı saran sessizlik, Elyas’ın konuşmaya devam etmesiyle bozuldu.

“Gözleri siyahların en parlağıydı ve onların üzerinde uzun simsiyah kirpikleri vardı. Hafif dışa dönük kaşları aynı renkteydi. Yine de gözlerinde gördüğüm tuhafılık yüz hatlarının şekline, rengine ya da parlaklığına uymuyordu ve sonuçta bu tuhafılık gözlerindeki ifadeye atfedilmeliydi. Ligeia’nın gözlerindeki ifadeye!”

Alena hâlâ durumu anlamaya çalışıyordu ama bir şey söylemedi. Dikkatle oğlunu dinliyordu.

“Nasıl da saatlerce kafa yordum o gözlere! Bütün bir yaz gecesi boyunca nasıl da anlamak için çırpındım. İnsanın içine Demokritos’un⁵ kuyusundan daha derin işleyen ve sevgilimin göz bebeklerinin derinliklerine yerleşmiş olan şey neydi? Bunu keşfetme tutkusuyla yanıp tutuşuyorum. Ah o gözler! O parlayan büyük, ilahi gözler! Onlar benim için Leda’nın⁶ ikiz yıldızları oldular. Ben de onların en sadık astroloğu.”

Elyas sustu.

Başımдан aşağı soğuk sular dökülmüş gibi vücudumun her yeri ürperdi. Kalp atışlarımı duyabiliyordum. Az önce olan şey ürkütücüydü.

İlk Alena konuştu. “E-Elyas,” dedi kekeleyerek. “Vay canına! Bu da neydi böyle?”

“Bir alıntı,” dedi Elyas. “Edgar Allan Poe’nun ‘Ligeia’ isimli hikâyesinden bir alıntı.”

Alena’nın ağzı açık kaldı. “Böyle şeyler okuduğunu bilmiyordum,” dedi. “Bu çok uzun bir ezber. Dili bu kadar ağır ve karmaşık bir şeyi nasıl tuttun aklında?”

Sebastian “Ben de merak ettim doğrusu,” diyerek araya girdi.

Kıpırdamadan yerimde oturup yavru kedinin gözlerinde kayboldum. İlk baştaki gibi korkmuş görünmüyordu ama henüz Elyas’ın kucağındaki gibi mırlamıyordu.

“Bu hikâyeyi sık sık okudum,” dedi Elyas.

Sık sık derken kaç kere okuduğundan bahsettiğini merak ettim. Ben bu hikâyeyi son birkaç yıldır elli kereden fazla okumuştum. Ben bile bu alıntıyı ezberden bu kadar mükemmel okuyamazdım.

Görünen o ki Elyas e-postalarında bu hikâyeyi sevdiğini iddia ederken yalan söylemiyormuş.

Alena önce bana sonra da Elyas’a bakarak “O zaman ikinize de teşekkürler. Bu minik yavru için güzel ve etkili bir isim bulduk,” dedi.

5 Demokritos ya da bazı kaynaklarda Demokritos, M.Ö. 460-370’lü yıllarda yaşamış ve Sokrates’ten sonra ölmüş olmasına rağmen, “Sokrates öncesi doğa filozofları”ndan sayılır.

6 Yunan mitolojisinde Zeus’un eşlerinden biri.

“Fikir Emely’nindi. Ben hikâyeden alıntı yaptım sadece,” dedi Elyas. Hiç kimse ismini onun kadar güzel söylemiyordu.

Alena ayağa kalkarak “Sizinkisi harika bir dayanışma örneği idi,” dedi. Büfeye gidip fotoğraf makinesini aldı yine.

“Pekâlâ. Biraz daha coşku lütfen!” dedi tek gözüyle fotoğraf makinesinin merceğinden bakarken. “Böyle hoş bir isim verme seremonisi gelecek kuşaklara aktarılmak üzere kaydedilmeli.”

Elyas ile aynı fotoğraf karesinde olma fikri midemi allak bullak etti.

“Belki de sekiz yaşınızdan beri ikinizin birlikte olduğu tek bir fotoğrafınız yok bende. Buna müdahale etmeliyiz. Herkes gülümsesin. Emely, Ligeia’yı biraz daha kaldır da o da görünsün.” Alena fotoğraf makinesini tek gözünün önüne getirip hizaladı. Sebastian fotoğrafta başının arkası görünmesin diye çekildi. Derin bir nefes alıp kediye elimle destekleyerek göğüs hizama getirdim. Tırnaklarını kazağıma geçirdi. Onu yüzüme yaklaştırdı Elyas’ın sadece sıcaklığını değil kokusunu da beraberinde getirdiğini fark ettim.

Alena fotoğraf makinesini indirdi. “Aranıza fil bile sığar. Böyle olmaz. Hadi Elyas. Biraz daha yaklaş Emely’e. Korkma ısırılmaz seni.”

Bu kadarı biraz fazlaydı.

“O kadar da emin olma,” dedim tıslayarak. Lafı üzerine alınması gereken kişi anlamıştı çünkü yerinden bir milimetre bile kıpırdamamıştı.

“Alena hadi çek artık şu fotoğrafı,” dedim. “Kedicik beni tırmalamaya başladı.”

Sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir zaman sonra Alena nihayet tuşa bastı. Sanki anlamışçasına Ligeia deli gibi kıpırdanmaya başladı. Onu önce yatıştırmaya çalıştım ama sonra ne istediğini anladım. Elyas’a gitmek istiyordu. Yüzüne bakmadan kediye Elyas’ın kucağına bırakıp hemen çektim ellerimi.

Elyas kediye yere bırakırken “Onu da Berlin’e götürme konusunu bir daha düşündün mü?” diye sordu Alena. Kedi masanın etrafında

dolanıp Elyas'ın arkasına geçti. Elyas geriye yaslanıp kediye uzandı ve başını okşamaya başladı. "Onu bırakmak beni çok üzer ama görünüşe bakılırsa onun aradığı sahip sensin."

"Onu okula götürmeyi çok isterdim ama sürekli koşuşturuyorum. Ona ayıracak zamanım yok. Burada daha iyi bakılır."

"Ama yanında Alex var."

"Alex ne yapıp edip zavallicığın patilerini boyamanın bir yolunu bulur. Üstelik şurada duran kayınvalide yalakasıyla birlikte yaşıyor gibi bir şey."

Sebastian sırtıp arkasına yaslandı.

"Sebastian'da olmadığı zamanlarda da ya alışveriş yapıyor ya da en... Yakın arkadaşında saklanıyor."

Önce o kısa duraksamanın ne anlama geldiğini merak ettim ama sonra bahsi geçen o en yakın arkadaşın olup bitenlerden fazla anlam çıkardığını düşündüm. Sonra da bu en yakın arkadaşın kendisinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsetmeye başladığını fark edince şarabından büyük bir yudum daha almasının zamanının geldiğini düşündüm.

"Abartmıyor musun? Sizi ne zaman arasam biriniz genellikle evde oluyorsunuz. O kadar da *kötü* olamaz. Bakamayacağından mı korkuyorsun yoksa?"

"Yok öyle bir şey," dedi Elyas. "Sadece ona en iyi koşullarda bakılmasını istiyorum. Ona hak ettiği gibi bakamam. "Ayrıca..." deyip kısa bir ara verdi.

"Ayrıca ne?" dedi Alena.

Elyas başını iki yana salladı. "Yok bir şey. Berlin gibi büyük bir şehirde bakılmasındansa burada Neustadt'da bakılması onun için daha iyi olur."

Ne demek istemişti? Söylediklerinin arkasında başka bir şey varmış gibi geldi bana.

Alena oğluna arkasından sarılıp iç çekti. "Benim oğlum çok iyi kalpli." Onu iyice sıkıp ensesine bir öpücük kondurdu.

Elyas “Anne, lütfen ama!” diye söylendi. Alena sadece gülüp bir kez daha öptü onu.

Alena doğrularak “Peki o zaman,” dedi. “Gidip meyveli şarabı ısıtayım.”

Sebastian “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Çok nazıksın ama gerek yok. Ben hallederim. Bu gece yeterince yardımcı oldun zaten.”

Alena köşeyi dönüp gözden kaybolur kaybolmaz Elyas, Sebastian ve ben sessizliğe gömüldük. Herkesten sır gibi sakladığımız konu etrafımızda uçuşup durmuştu bu zamana kadar ama şimdi kalın bir sis tabakası gibi üzerimize iniyordu. Hareket eden tek kişi Sebastian oldu. Amaçsızca etrafına bakınıyordu. Onun tersine ben bir an evvel birilerinin gelmesi umuduyla kıpırdamadan oturuyordum. Birkaç dakika sonra Sebastian sandalyesini geri itti.

“Şey... Sanırım cep telefonumu arabada bıraktım,” deyip yüzünde özür dileyen bir ifadeyle koşar adım çıktı odadan. O kadar şaşır-mıştım ki arkasından bakakalmak dışında bir şey yapamadım.

Sebastian beni Elyas ile baş başa bırakmış olamazdı değil mi?

Evet. Evet, öyle yapmıştı.

Sessizlik.

Sadece kedi mırıltısı. Elyas ile baş başaydım.

Hemen yanı başımdaydı.

Vücudum kaskatı kesildi.

Gözlerimi şarap kadehime diktim.

Sessizlik.

Ne kadar zaman geçmişti? Otuz saniye mi? On dakika mı? Beş saat mi?

Saatin tik taklarını duydum. Yelkovan ısrarla kesik kesik hareket ederek ilerliyordu.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Kalp atışlarım saatin ritmine uyuyordu.

Ellerimi masanın altında bir birleştiriyor bir ayırıyordum.

Sonra Elyas konuşmaya başlamak üzere bir nefes aldı.

“Na-nasılsın Emely?”

Bir taraftan beni sıcak bir battaniye gibi sararken bir taraftan da keskin bir bıçak gibi kalbimi parçalayan sesinden ürktüm. Bana böyle bir şey sormaya nasıl cesaret edebilirdi?

Çok hızlı nefes alıp veriyordum ama yine de yeterince hava alamıyormuş gibi hissediyordum. Ayağa kalktım. Neredeyse sandalyeye takılıp düşüyordum. Odadan istediğim gibi hızlı çıkamadım. Sokak kapısı çok yakındı. Evden çıkıp gitme fikri çok cazipti ama Alena ve Ingo ne derdi sonra? Annemle babam ne derdi? Kimse görmezken antrede durup nefesimi toplamaya çalıştım.

Öylece kaçıp gidemezdim. Cevap vermek istemediğim bir sürü soru sorulurdu bana. Ben de yemek odasından en uzaktaki odaya gitmeyi seçtim. Ingo’nun çalışma odası. Ben kapıdan girip yüzümde sahte bir gülümsemeyle deri döşemeli kanepeye oturduğumda babam ve Ingo masanın yanında durmuş sohbet ediyorlardı. Beni de sohbe dahil ettiler. Nefes alıp verişlerim yavaş yavaş normale döndü.

BÖLÜM 12

HEDİYE PAKETLERİNİ AÇMA ZAMANI

Ingo ve babamla çalışma odasında yarım saat geçirdikten sonra Alena kendi eliyle yaptığı meyveli şarabın hazır olduğunu haber vermek için kapıyı çaldı. İki erkek bunu duyar duymaz odadan çıktı. Ben de peşlerinden gittim. Attığım her adım yemek odasından kaçmama sebep olan şeye biraz daha yaklaşıyordu beni.

Alena önümüzü kesip yemek odasına girmemizi engelledi. “İçkileri oturma odasına götürüp şömineyi yaktım. O oda çok daha sıcak. Ayrıca Noel ağacını kimse görmedi daha!” dedi. Önümüzden oturma odasına yürüdü. Biz de onu takip ettik. Oturma odasına açılan kemerli kapının önüne geldiğimizde babam bana yol vermek için kenara çekildi. Bana “İyi misin?” diye sordu alçak sesle.

“Evet, iyiyim,” dedim pek de ikna edici olmayan bir ses tonuyla.

Bir an bana baktı. Elini omzumda hissettim.

“İyi hissetmiyorsan daha fazla kalmayalım,” diyerek göz kırptı bana. Kendimi kuş gibi hafıflemiş hissettim. Bu gece ilk kez umutlanmıştım. Belki de bu gecenin üstesinden sağ salım gelmeyi başarmıştım. Bundan daha kötüye gidemezdi zaten değil mi?”

Oturma odasına en son biz girdik. Krem rengi iki büyük kanepeler, odanın bir köşesinde birleşiyordu. Kanepelerden biri doluydu. Ingo

diğerine oturdu. Odanın ortasında huş ağacından yapılmış bir sehpa vardı. Sehpanın üzerinde dumanı tüten sıcak şarap kâsesi duruyordu. Alena cam kupalara şarap doldurup tek tek servis ediyordu. Elyas kucağında Ligeia ile kanepelerin karşısında duran tek koltuğa oturmuştu. Başını kaldırmadan okşadığı kediye bakıyordu.

“Emely,” dedi Ingo yanında boş kalan yere eliyle hafifçe vurarak. “Gel yanıma otur tatlım.” Ayaklarına takılıp düşmemek için insanların önünden özenle geçerek gösterdiği yere gidip oturdum. Başımı kaldırdığımda Alena bana bir kupa sıcak meyve şarabı uzatıyordu. Kupayı iki elimle tutup içkiyi soğutmak için üstüne üfledim. “Teşekkürler,” dedim. İçki buram buram alkolle karışık tarçın, portakal ve karanfil kokuyordu.

Babam da sığabilsin diye biraz daha sokuldum Ingo’ya. Annem, Alena, Alex ve Sebastian diğer kanepede oturuyorlardı.

Odanın uzak bir köşesindeki bir platform üzerinde büyük siyah bir kuyruklu piyano vardı. Elyas’ın yeteneği kendiliğinden gelmemişti. Annesi de yetenekli bir piyanistti. Piyanonun arkasında yılbaşı ağacı duruyordu. İnce uzun bir Nordmann köknarıydı. Parlak fildişi rengi süslerle ve kayısı rengi cam toplarla bezenmişti.

Hiç de kötü görünmüyordu ama her yıl tekrarlanan bu ritüel beni şaşırtıyordu. Oturma odasına koymak için bir ağaç kesip üzerine camdan yapılmış süslemeler asmak mı? Düşününce bu bana tuhaf geliyor.

Noel ağacına bu kadar uzun süre bakmamın sebebi başka nereye bakacağımı bilemememdi. Elyas şu an oturduğu yerden daha sinir bozucu bir yer seçemezdi. Nereye bakarsam bakayım koltuk görüş alanımdaydı. Hediyelerimin içinde bir at gözlüğü olsa dünyalar benim olurdu.

Büyük camlardan dışarıda deli gibi yağan karı görünce içerideki sıcaklığın ve şöminede çıtırdayan odunların daha bir farkına vardım.

Sebastian epeydir aradığı cep telefonuna kavuşmuştu. Elyas ile birkaç kez bakiştıklarını gördüm. Tanrım, Sebastian beni yemek

odasında Elyas ile baş başa bırakarak ne yapmaya çalışıyordu ki? Her şeyi bir çırpıda konuşup birbirimizin kollarına atlayacağımızı ve sonra da bunu şampanya kadehlerimizi tokuşturarak kutlayacağımızı falan mı düşünmüştü?

Bu kadar saf olamazdı.

“Emely?” dedi Ingo. “Neustadt’da bunca zamandır neler yaptın bakalım?”

Etrafıma bakınca bütün gözlerin bana çevrilmiş olduğunu gördüm. “Her zamanki şeyleri yaptım,” dedim omzumu silkerek. “Özel bir şey yok. Zaten Neustadt’da yapılabilecek ne var ki?”

“Bu sene tatilinin çoğunu burada geçirmenin özel bir sebebi var mı yoksa sadece sıla hasreti çektiğin için mi geldin?” diye sordu Ingo.

İşte bu, bir an önce görünmez olmak istediğim klasik zamanlardan biriydi. Burada oluşumun sebebi Ingo’nun tam karşımda oturan oğlundan başka bir şey değildi tabii ki.

“Sıla hasreti,” dedim zoraki gülümseyerek. “Ayrıca oda arkadaşım Eva tüm tatilini Berlin’de geçiriyor. İki kişinin haftalarca küçücük bir odada sıkış tepiş yaşaması pek de iyi olmazdı.”

Ingo “Anladım,” dedi. Babam araya girerek “Benimle balığa çıkabilmek için gelmek zorunda olmasından bahsetmiyorum bile,” dedi.

Konuyu değiştirdiği için ona ne kadar minnettar olduğumu babamın yüzümden anlayabilmesini diledim.

“Balığa çıkmak mı?” diye sordu Ingo.

Babam “Evet, doğru duydun,” dedi bana göz kırparak. “Bu arada bana hatırlat da bir daha kızım la balığa çıkmayayım.”

Sırıttım.

“Niye? Seni suya mı attı?” diye sordu Alena.

“Yok öyle bir şey yapmadı,” dedi babam. “Daha da kötüsünü yaptı. Balıkları kaçırdı! Ne zaman oltaya bir balık yaklaşıya ya hапşırdı ya öksürdü. Düşünebiliyor musun?”

Herkes gülümsedi.

“Nihayet balığın teki yolunu kaybedip oltama takıldığında da bana balığın hayatta kalma mücadelesini anlattı uzun uzun. Kendimi öyle suçlu hissettim ki balığı tekrar suya attım.”

“Dahası da var!” diyerek devam etti babam. “Tam bir saat boyunca aşırı avlanarak göllere, nehirlere, okyanuslara ve hayvanlara neler yaptığımızı anlattı. Ne söylediğini duymak ister misin? Kelimesine şöyle dedi: ‘Baba, gölü düşünmüyorsan en azından içinde yaşayan canlıları düşün. Yeterince balık olmazsa yunuslar, foklar ve penguenler yiyecek bir şey bulamayacak. Foklar açlıktan ölürse kutup ayları da ölecek. Bütün o yunusların, fokların, penguenlerin ve kutup aylarının açlıktan ölmesini ister misin? Söyle bana ister misin baba?’”

Ben kollarımı göğsümde kavuşturup gözlerimi devirdim ama diğerleri kahkahaya boğuldu. Evet belki de fazla duygusal davranmıştım ama haksız da sayılmazdım! “Yakalaya yakalaya sadece *bir* balık yakaladım,” dedi babam. “Üstelik gölden değil, yakın civardaki balık dolu dalyandan.”

“Her şey bir balıkla başlar,” dedim çenemi kaldırarak. Bu kez daha çok güldüler. *Siz gülün bakalım aptal kutup ayısı katilleri!*

İnsanlar kendi aralarında sohbet etmeye başlayınca nihayet ilgi odağı olmaktan kurtuldum ama Elyas’ın binlerce ses arasından anında tanıyabileceğim sesi gelmiyordu kulağıma.

“Babanınki gibi hikâyeleri dinleyince sizleri burada ne kadar özlediğimiz aklıma geliyor,” dedi Ingo. Gözlerindeki bir şey gülüşünü gölgeledi.

“Berlin çok da uzak değil ama yine de birbirimizi çok az görüyoruz,” dedim ona.

Doğru anlamında başını salladı. “Ama en azından üçünüzün bir arada olduğunuzu biliyorum. Bu da beni bir şekilde rahatlatıyor. Alex’in bölüm değiştirip Berlin’e gitmesine seviniyorum. Birbirinize göz kulak olacağınızı biliyorum çünkü.”

“Elbette göz kulak oluyoruz,” dedim. “Alex ve beni bilirsin. Eski evli çiftler gibiyiz. Dışarıdan her zaman öyle görünmeyebilir ama gerekirse birbirimiz için kolumuzu bile feda ederiz.”

“Bence bu harika bir şey,” dedi Ingo. “Peki ya Elyas? Düzgün davranıyor mu?”

Yere baktım. *Tanrım.*

“Bir şey diyemem,” dedim.

“Neden?”

“Şey... Nadiren karşılaşıyoruz.” Son iki aya bakılacak olursa bu tamamen doğrudu.

“Hâlâ birbirinize ısınamadınız mı siz? Birkaç ay önce Alex birlikte takıldığınızı söylediğinde sevinmişim.”

Kolumu kaşıdım. “Ben pek öyle olduğunu söyleyemem. Alex, Elyas ile bir şey yapacakları zaman beni de peşlerine takıyor.”

“Anladım,” dedi Ingo. “Peki Elyas ile birbirinize ters düşmenizin sebebini sorabilir miyim?”

Hayır soramazsın.

Yanaklarımı şişirdim. Birinci sebep tabii ki de Elyas’ın pislüğün teki olmasıydı ama Ingo’ya bunu söyleyemezdim. En azından bir açıklama yapmak zorunda kalmadan söyleyemezdim.

“Birbirimizden tamamen farklıyız diyeyim. İletişim kuramıyoruz.”

“Bunu anlamak benim için çok zor,” dedi Ingo. “Neymiş o sizi çok farklı yapan şeyler?”

Şarabımdan bir yudum alıp bardağın yüzeyindeki dalgalanmanın azalmasını izledim.

“Bir sürü şey,” dedim.

“Çocukken de öyle değil miydi?”

Alena “Artık hediyeleri açalım mı?” diyerek Ingo ile aramıza girdi. Fotoğraf makinesini çoktan eline almıştı bile.

Ingo’ya döndüm. “Şey,” dedim. “İnsanlar değişir.”

Bunu söyledikten sonra ayağa kalkıp hediye paketlerimin içinde olduğu kanvas çantamı almaya yemek odasına gittim. Elyas'ın yanından geçerken Ingo ile beni konuşurken izlemiş olduğunu fark ettim.

Sonraki yirmi dakika boyunca oturma odası hediye paketi ve kurdelelerle dolu bir odaya dönüştü. Hediyeleşme faslı sonu gelmeyen kucaklaşmalarla sona erene kadar her yerden paket yırtma sesi geliyordu. Herkes aldığı hediyelerden memnundu ama Alex'in ona annemlerle aldığım hediyeği açtığı anda attığı çığlık diğer sevinmeleri solladı.

Üç hafta önce annemle yakınlardaki bir kasabada bir ayakkabı mağazası bulmuştuk. Vitrinde duran bir çift pembe-siyah Jimmy Choo marka topuklu ayakkabı dikkatimi çekti. Onları hemen tanıdım çünkü Alex, Berlin'de bu ayakkabıların aynısını arayıp bulamamıştı. Bu ayakkabılardan binlerce kez bahsedip fotoğraflarını göstermişti bana. Tasarımcının sadece bin çift ürettiğini ve tamamının satıldığını söylerken neredeyse ağlamaklı olmuştu. Ayakkabılar çok pahalıydı. O yüzden kendi paramla alamazdım. Annemle babamdan yardım istemiştim.

Alex kutuyu açınca tepkisini birkaç aşamada gösterdi. Önce ağzı açık kaldı. Sonra çok uzun ve tiz bir "Aaaaa!" çıktı ağzından. Ondan sonra da gergin bir ses tonuyla "Bunlar... Bunlar... Bunlar o ayakkabılar mı?" deyip "Tanrım! Bunlar onlar! Tanrım! Elimde tutuyorum. Hem de gerçekten!" Sonrasında da değişik ciyaklamalar, durup durup sarılmalar ve "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!" haykırışlarından ibaret olan en uzun aşama başladı.

Alena ve annem de onlara aldığım hediyeleri çok beğendiler. Berlin'de yüzlerce farklı koku arasından seçtiğiniz kokuları birbirine karıştırarak kişiye özel parfümler hazırlatabildiğiniz bir dükkânda hazırlattığım parfümler. Abartılı şişeleri kendi başına bir sanat eseri

gibiydi. Annemle Alena parfümlerinin kokusuna bayılıp hemen bileklerine biraz sürdüler.

Babama iki tane hediye almıştım. Birincisi almadan edemediğim bir şakaydı. İçinde kartondan minik oltaların ve balıkların olduğu, çocuklar için yapılmış balık yakalama oyunu. Herkes güldü. İkinci hediye annemle benim gerçek hediyemizdi. Alman Milli Takımı'nın maçına iki bilet. Futbolla ilgilenmesem de maça onunla gideceğimi söylediğimde babamın gözleri çocuk gibi parladı. Sanki çoktan stad-yuma gitmişti de maçın başlamasını bekliyormuş gibiydi.

Ingo'nun hediyesini geçen bahar bir bit pazarındaki ikinci el kitap tezgâhından almıştım. Sayfaları sararmış deri ciltli büyük bir kitap dikkatimi çekmişti. İçine baktığımda Orta Çağ'daki ameliyat tekniklerinin tasvirlerini görmüştüm. Kitabın o zamanlardan kalma olduğundan şüphe etmiştim ama antika bir kitap olduğu kesindi. Tezgâhın sahibi kitabı bana yirmi avroya satmıştı.

Benim gibi konuyla alakası olmayan birine bile ilginç gelmişti kitap. Gerçi biraz da tüyler ürperticiydi. Ameliyat aletlerinin hiçbiri hoş görünmüyordu ve insanların bir zamanlar böyle aletlerle ameliyat olmuş olmaları dehşete düşürücüydü.

Ingo kitaba bayıldı. Alena ona kaş göz işareti yapana kadar kitabı elinden bırakmadı. Bir kişi hariç herkese hediye almak için epey zahmete girmiştim: Sebastian. Alex bana onun da geleceğinden bahsetmemişti. Bana üzerinde "Sevgiler, Alex ve Sebastian" yazan bir kutu verdiğinde ona bir hediye almamış olmam daha da mahcup edici oldu.

Parmaklarımı koyu mavi kutunun üzerinde gezdirip kapağını açtım. Hediyeinin üstünde ince bir kâğıt vardı. O kâğıdı bir kenara koyduğumda kutunun içinde çok hoş siyah bir kumaş gördüm. Kumaşı kütudan çıkarıp açtığımda ağzım açık kaldı. Çok güzel bir mini elbiseydi.

"Alex!" diyebildim sadece.

"Beğendin mi?"

Hipnotize olmuştum. “Evet. Çok *güzel*.”

Kim bilir kaç paraydı. Böyle bir şeyi kabul edemezdim. Ayrıca üzerimde nasıl duracaktı? İnsanın haute couture bir şey giyebilmesi için belli bir zarafetinin olması lazımdı. O da bende yoktu.

Ama Alex benden erken davrandı. “Aklından ne geçtiğini biliyorum. Derhâl öyle düşünmeyi bırak. Üzerinde müthiş duracak. Güven bana.”

Tekrar ağzımı kapattım. Gözlerimi elbiseden ancak bir süre sonra ayırıp onlara doğru düzgün teşekkür edebildim.

O hediyeyi yeni yeni kabullenmeye başlarken iki annem ve iki babam bana bir zarf verdiler. Zarfı açmadan önce onlara baktım. Zarfıdaki hediye çekini çıkardığımda önceki hediyeye sevinişim gölgede kaldı. “İstedığınız herhangi bir yere iki kişilik her şey dahil gidiş dönüş seyahat.”

Elimi ağzıma götürdüm. “Si-siz delisiniz,” diye kekeledim bir yüzden diğerine bakarken.

Annem elini dizime koydu. “Epeydir uzun süreli bir seyahate çıkma hayali kurduğunu biliyoruz. Daha önce bu dileğini gerçekleştirecek kadar paramız yoktu.”

“Anne...” diye başladım söze ama annem sözümü bitirmeme izin vermedi.

“Böyle bir seyahat için sana para vermemiz gerektiğini bir kez bile ima etmedin,” dedi göz kırparak. “O yüzden hayalini gerçekleştirebildiğimiz için daha da mutluyuz.”

“A... Ama,” diye kekeledim hediye çekine bakarken.

Hafif olmasına rağmen elimde çok ağır bir şey tutuyormuşum gibiydi. “Anne... Baba... Alena, Ingo... Ne kadar teşekkür...”

“Bir şey değil,” dedi Alena. Beni kendine doğru çekip sarılarak susturdu.

Hediye çekine ne kadar bakarsam bakayım aklım almıyordu. Bu

hediyeıı kabul edemeyeceğimi, çok pahalı olduğunu söylemek istedim ama kelimeler boğazımda dmlendi.

Hâlâ böyle bir hediyeıı nasıl hak ettiğimi kavrayamamış olsam da en sonunda her birine ayrı ayrı teşekkür ettim.

“Kiminle gideceğine dair bir fikrin var mı?” diye sordu Ingo.

“Hayır. Doğrusunu söylemek gerekirse hâlâ ne diyeceğimi bilmiyorum.”

Aslında birlikte gitmek isteyeceğim bir kişi vardı. Alex’e baktım.

“Aklından bile geçirme,” dedi Sebastian kolunu kız arkadaşının beline dolayarak. “Seni severim Emely ama Alex’i o kadar uzun süreliğine veremem sana.”

Gülümsedim. “Vermek zorunda kalabilirsin. Ona göz kulak olurum. Söz.”

Alex inanılmaz derecede sessizdi. Ayakkabıları dakikalarca evirip evirişine bakınca çıkılacak seyahatin de onu aynı şekilde heyecanlandıracağını düşünmüştüm ama o isteksizce gülümsedi. Benimle tatile çıkmak istemiyor muydu?

“Elyas?” dedi Alena.

“Hım?” dedi daldığı düşüncelerden sıyrılıp oturma odasına geri dönerek.

“Bize bir şeyler çalmaya ne dersin?”

“Yok anne. Yanlış anlama ama şu anda hiç havamda değilim.”

“Niyeymiş o? Havamız gayet güzel. Seni dinlemeyi ne kadar özlediğimi de biliyorsun. Bu ğleden sonra çaldığın parçayı alsana. Çok güzeldi.”

Elyas elinin tersiyle Ligeia’nın yanlarını okşadı. “zgnm anne. Gerçekten. Yarın sabah evden çıkmadan önce sana bir şeyler çalarım. Söz. Tamam mı?”

Alena’nın omuzları çöktü. “Bu çok kötü oldu,” dedi. “Yarın sabah sana bu sözünü hatırlatırım ama.”

Herkes yine kendi arasında sohbet etmeye başladığında tüm algılarımın yok olduğunu hissettim. Arka plandan gelen sesler gittikçe azalıp sustu. Bulunduğum yerden çok uzak bir diyara sürüklendim. O uzak diyarda Elyas sonunda piyano çalmayı kabul etmişti. Parça biter bitmez tekrar çalmaya başlıyordu. Tekrar tekrar. Durdurulması mümkün olmuyordu.

Elyas sol bacağına sağ dizinin üstüne koymuştu. Ligeia da onun dirsekten kıldığı kolunun oluşturduğu boşluğa kıvrılıp yatmıştı. Kocaman siyah gözleriyle etrafına bakınan kediyi izledim. Bir gün önce hayatı kayıp bir ruh olarak amaçsızca dolaşmaktan ibaretti. Kendini birdenbire yüksek sesle konuşan bir sürü insanın arasında buluvermiş olması onun için nasıl bir histi acaba? Kendini içinde bulduğu bu yeni dünya onun için biraz korkutucuydu muhtemelen.

Elyas onu uzun parmaklarıyla okşayıp küçük burnunu hafifçe dürtüyordu. Sanki bir şeylerin altına çoktan saklanmamış olmasının tek sebebi oymuş gibi Elyas'a bakmak için başını kaldırdı yavru kedi.

Elyas'ın hareket eden ellerini izledim. Çekici erkeklerin elleri beni her zaman etkilemişti. O eller bana dokunsa nasıl olurdu diye düşünürdüm hep.

Elyas'ın elleri söz konusu olduğunda hissedeceklerim hayal olmanın ötesine geçmişti. Elleri beni her zamankinden daha çok etkiliyordu. Seviyordum o elleri.

Ligea'nın ona nasıl sokulup kıvrıldığına bakılacak olursa o da aynı şeyi hissediyormuş gibi görünüyordu.

Pekâlâ, diye düşündüm üzülerек. Seni okşamayı seviyor ama seni yanına almak istemiyor. Yarın sabah uyandığında o gitmiş olacak küçük kedicik. O zaman ne demek istediğimi anlayacaksın.

Nedense o kediyle aramda bir bağ varmış gibi hissediyordum. İkimiz de yanında kendimizi güvende hissettiğimiz, güvendiğimiz ve asla ayrılmak istemediğimiz birini bulduğumuzu düşünmüştük

ama her şey kötü bir kandırmacadan ibaretti. Biz daha bunu anlamadan o bizi tekrar terk edecekti. Daha önce hiç hissetmediğimiz kadar yalnız ve kaybolmuş hissetmemize sebep olacaktı.

Gözlerim aşağıdan yukarıya doğru, düğmeleri birer birer izleyerek yavaşça Elyas'ın gövdesine kaydı. Gözlerim boynuna takıldığında başımı yine oraya yaslayabilsem keşke diye geçirdim içimden. Sonra hafif kirli sakallı çenesine ve düzgün çene kemiğine baktım. Dudakları kapalı ve hareketsizdi. Benim dudaklarıma değdiklerinde ne kadar yumuşak olduklarını, beni ne kadar güzel öptüklerini hatırladım. Gözlerim elmacık kemiklerinde dolaşp turkuaz yeşili gözlere takılı kaldı.

Sanki benim onlara bakacağım anı kolluyorlardı.

Doğrudan benim gözlerime baktılar. Sanki ruhumun en tenha yerlerini görecektik kadar derin bakıyorlardı. Kendimi çırlıçıplak ama aynı zamanda sıcacık yün bir battaniyeye sarınmış gibi hissettim. Gözlerine baktıkça vücudum canlandı. Midem bir tuhaf oldu.

Belki de onun için gerçekten önemlisin. Belki de kandırmak istemedi seni. Belki de sadece çok ama çok aptal bir hata yaptı.

Kafamın içinde yankılandı bu sözler.

"Elyas," dedi Ingo.

Yerimden sıçrayıp gözlerimi kırıştırdım. Ingo kolunu kanepenin kolluğuna dayamıştı. Eli çenesindeydi. Parmaklarını yanağına vuruyordu. "Gece boyunca benimle ne konuşmak istediğini merak ederek beynime eziyet ettim," dedi. "Kötü bir şey yok değil mi? Önemli bir şey ise çalışma odasına gidip konuşabiliriz."

Onları gizlice dinliyormuşum gibi hissedip başka tarafa baktım ama Elyas'ın gözleri hâlâ aklımdaydı.

"Hayır, baba. Merak etme. Kötü bir şey değil. Sana işinle ilgili birkaç soru sormak istiyordum sadece."

Kulak kesildim.

Ingo "İşimle mi ilgili?" diye sordu. "Okulda sorun mu yaşıyorsun?"

“Sorun demek doğru olmaz,” dedi Elyas. “Biraz uzun ve karmaşık bir konu. Baş başa konuşsak daha iyi olur belki. Beynine eziyet etmeni gerektirecek bir şey değil. Birkaç soru sadece.”

Elyas tam da benim önerdiğim gibi babasıyla konuşma kararı almıştı. Ona söylediklerimi dikkate mi almıştı? Ayrıca beni kandırmak derdinde idiyse onca şeyi bana anlatma zahmetine niye girmişti?

“Güzel. Bu içimi rahatlattı,” dedi Ingo. “Sen gitmeden önce biraz zamanımız olur Elyas.”

Ingo başka bir sohbete dahil oldu ama annem bana seslenene kadar aklım onların konuştuklarındaydı.

“Alex sanırım harekete geçme zamanının gelmiş. Berlin’de Emely’e uygun biri illa ki vardır.”

Tavana bakıp yanlış filmde olmalıyım diye düşündüm. Annem ciddi miydi gerçekten? Noel akşamında herkesin önünde erkek arkadaş konusunu açmak da neydi şimdi? Daha da kötüsü konuyu *onun* önünde açmasıydı. Kalbim her attığında kanım yanaklarıma hücum ediyordu. Bir kere olsun beni rahat bırakamaz mıydı?

“Anne!” diye tısladım.

Söylediklerini duyabileceğimi düşünmediğinden olsa gerek irkildi.

“Ne var ki bunda?” dedi omzunu silkerek. “Senin için endişeleniyorum. O kadar. On sene sonra gelip bana bir kadına âşık olduğunu söylersen kendimi suçlamaktan başka bir şey yapamam.”

Ağzım açık kaldı. Hem de öyle böyle değil. Tenis topu soksanız sığardı.

İçimden yer yarılrsa da yerin dibine girsem diye geçirerek “Anne!” diye söylendim.

“Annelerin endişelenmesi de mi yasak?” dedi. “Emely ben de torunlarım olsun istiyorum. Çaresizlikten lezbiyen olmanı istemiyorum.”

Ağzımı kapatıp dişlerimi sıktım ve parmaklarımı kanepeye geçirdim. “Kimse çaresizlikten lezbiyen ‘olmaz’ anne. Ya lezbiyensin-

dir ya da değildir! Seni temin ederim ben lezbiyen değilim!”

Annem elini sallayarak “Şimdi böyle söylüyorsun,” dedi.

“Hayır, şimdi böyle söylemiyorum. Bu bir gerçek! Şimdi lütfen beni erkek peşinde koşmaya zorlamaktan vazgeç! Hayatımda biri yok. Bu gerçeği kabul etsen iyi olur!”

Alex’in bir şey söylemek üzereymiş gibi nefes aldığını fark ettim. Aklımdan geçen kanlı planları bakışlarıma yansıtarak bir şekilde ağzını açmamaya ikna ettim onu. Doğru karar!

“Bu fikre neden o kadar karşı çıkıyorsun?” dedi annem.

“Ben... Tanrım!” İçimden kanepedeki kırlentlerden birini parça pinçik etmek geçiyordu.

“Sebastian, Emely ile tanıştırabileceğin düzgün bir arkadaşın yok mu?” diyerek devam etti annem.

İnanılmaz.

Hayatım şu anda eleştiri yağmuruna tutuluyor olmasaydı kahkahalarla gülerdim muhtemelen. Annem bunu yapmayı gerçekten de başarmıştı. Daha çok alçalamazdım.

Sebastian bir şey söyleyemeden araya babam girdi. “İşleri oluru- na bırak Carla,” dedi sakın ama kararlı bir ses tonuyla.

“Hiç durma. Hemen onun tarafını tut,” dedi annem. “Yakında Eva ile kapımıza geldiğinde yüzündeki ifadeyi görmek isterdim.”

Annem Eva ile bir ilişki yaşadığımdan falan mı şüpheleniyordu?

Yanlış film. Kesinlikle yanlış film. Yönetmen artık “Kestik!” diye bağırabilir miydi lütfen?

“Dediğin gibi bile olsa yapabileceğin bir şey yok tatlım,” dedi babam. “Emely daha yirmi dört yaşında bile değil. Treni kaçırdığını düşünmen için biraz erken değil mi? O da birini bulacak. Kızına güven biraz. Ayrıca mutlu olması gereken o, sen değilsin. Emely hayatında birinin olmamasından şikâyetçiymiş gibi görünmüyor. O yüzden sen de şikâyetçi olma.” Babam konuşmaya devam etmeden

önce sıcak meyve şarabından içti biraz. “Erkek arkadaşı yoksa yok. Artık bu konudan bahsetmeyelim. Sanırım bu akşam kızını yeterince utandırdın.”

Babam dünyanın en tatlı insanıydı. Yapabildiğim tek şey başımı yukarı aşağı sallayarak onu onaylamak oldu. *Cevabını aldın anne. Cevabını aldın!*

Annem sinirlendiğini saklamadı. Yüzünde “baba kız yine yapacaklarını yaptılar” bakışı vardı.

Kollarını göğsünde kavuşturup “Öyle olsun Karsten. Sonra bana demedi deme,” diye söylendi.

Konu burada kapandı kapanmasına ama söylenenler geri alınmayacak şekilde ağızdan çıkmıştı bir kere. Alena, Ingo ve Alex gülüyorlardı. Sebastian koltukta oturan Elyas’a bakıyordu. Ben Elyas’a bakmaktan kaçındım. Bana gülen üç yüz yeterdi de artardı bile. Dördüncüye ihtiyacım yoktu.

İnsanlarla tekrar bir araya gelmeden önce bir beş dakika bile kendi hâlime kalamadım çünkü Alena bir sonraki hamlesini yapmıştı bile.

“Hâlâ özlediğim tek şey tüm çocuklarımın bir arada olduğu bir fotoğraf. Hadi yan yana oturun.”

“Tüm çocuklarım” derken Elyas, Alex ve beni kastediyordu.

Tanrı aşkına ben. Neden. Bu gece. Buraya. Gelmiştim?

“Bunun için bir uygulama var,” dedim. “Fotoşop. Bu uygulamayla toplu fotoğraflar oluşturmak çok kolay.”

Bunu söylerken gayet ciddiydim ama Alena güldü.

“Hadi ama Emely. Fotoğraf çekmeden önce seni yeni elbiseni giymeye zorlamadığıma dua et.”

Doğru söylüyordu ama bu toplu fotoğraf çekimine sıcak bakacağım anlamına gelmiyordu. Bu gece herkesin derdi benimle miydi?

Bana yer açmak için Sebastian ayağa kalktı ama Alena onu durdurdu. “Fotoğrafta senin de olman lazım tabii ki,” dedi.

Sebastian bunu duyduğuna hem şaşırmış hem de sevinmişti. Tekrar yerine oturup kolunu Alex'in beline attı.

Alena odanın ortasına yürüyüp fotoğraf makinesini ayarladı. "Emely? Sen de gelir misin lütfen?"

"Banyoya gitmem lazım," dedim.

Başını iki yana sallayıp "Küçük çocuklar gibi yap," dedi. Bulduğu çözüm çişimi tutmamdı.

İç çekip Alex'in yanında oturmak için annemle yer değiştirdim. Arkama yaslanır yaslanmaz da kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Alena "Evet yakışıklı. Sen de," dedi oğlunu da kanepeye çağırarak.

Elyas homurdanarak kalkıp Ligeia'yı koltuğa bıraktı. Kanepenin kol dayama yerine oturarak Sebastian'ın yanına geçti. O da kollarını göğsünde kavuşturdu.

Taklitçi!

Alena fotoğraf makinesini hizalayıp sonra aşağı indirdi. "Elyas, Emely, *gülümseyin*," dedi. "Siyah takım elbise giyiyor olsanız tam Blues Brothers⁷ gibi görüneceksiniz."

Yaptığı kıyaslama sırtıtmamı sağlamayı başardı. Alena hiç vakit kaybetmeden çekti fotoğrafı.

"Gördünüz mü? Hepsi bu. O kadar da kötü değilmiş değil mi?"

Evet, kötüydü.

"Şimdi banyoya gidebilirsin Emely," dedi. "Kazaya uğramanı istemeyiz. Ligeia'nın çişini yeterince temizliyorum zaten." Güldü.

Şimdi Alena'nın o son kadehi içmemesi gerektiği fikrine katılıyordum. Homurdanıp zar zor kalktım. Kanepyle sehpa arasında çok az bir boşluk vardı. Onu da Alex bacaklarıyla kapatmıştı. Bacaklarını çekebildiği kadar çekti. Önünden zar zor geçtim ama Elyas'ın önünden nasıl geçeceğimi merak ediyordum. Tam o anda ayağım takıldı. Elim kolum havada uçuşurken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Öne

7 1974'ten bu yana müzik yapan bir *blues* grubunun adı.

doğru tökezlerken çığlık attım. Sonra da lamine parkelerin üzerine doğru düşüşe geçtim ama son anda bir şey beni tuttu. Birinin kolları.

Düşmeme engel olup sıkıca tuttu beni. Yüzümden birkaç santim aşağıdaki yere bakarken yüreğim ağzıma geldi. Saçlarım yere değiyordu.

“Her şey yolunda mı Emely?” diye sordu bir ses.

En sevdiğim ses.

Beni tutan onun kollarıydı.

Aşırı derecede heyecanlanmıştım.

Hiçbir şey yolunda değildi. İyi olmanın çok gerisindeydim! Etrafta tutunacak bir şeyler ararken parmaklarımı Sebastian’ın dizlerine geçirip ayağa kakmaya çalıştım. Elyas ayağa kalkabilmem için daha sıkı tuttu beni. Tekrar iki ayağımın üstüne bastığımda kollarını ittim ve ileri doğru tekrar tökezledim. Bu kez Alena daha hızlı davranıp kolumu tuttu.

“Emely sen iyi misin? Tökezleyip duruyorsun.”

“Her-her şey yolunda,” dedim.

Odadan yalpalayarak çıkarken arkamdan gülüyordu herkes. Merdivenlerden yukarı koşup karanlık koridorda yolumu bulduktan sonra nihayet banyoya ulaştığımda kalbim çarpıyor, dizlerim titriyordu. San-ki az önce olanları unutturacakmış gibi banyo kapısını arkamdan kapatıp sırtımı kapıya dayadım. Midem bulanıyordu. Gözlerimi kapattım.

Onun kollarındaydım.

Göğsüm deli gibi inip kalkıyordu.

Düşmemi neden engellemişti? Normalde insanların düşmesine hiç tereddüt etmeden göz yumardı.

Peki ben ne demeye *iki* defa tökezlemiştim? Ben yeryüzünün en aptal insanıyım. Burnumdan soluyarak kapıdan doğruldum ve lavaboya gittim. İki elimle lavaboya tutunup aynaya baktım. Yüzüm bembeyazdı. Terden sıırıslam olmuşum. Gözlerimi aşağı kaydı-

rıp musluğu açtım. Su önce öyle soğuk aktı ki parmaklarım kızardı. Yine de yüzümü su dolu avuçlarıma gömdüm. Tekrar tekrar.

Soğuk su iyi geldi. Kendimi toplamamı sağladı. Yüzümü ellerimle kapattım. Ağlamanın eşiğindeydim. Ağlamak yerine burnumu çekip dişlerimi sıktım. Ağlamayacaktım. Şu anda burada ağlamayacaktım ama bir şey çok netti. Bu kadarı da fazlaydı artık. O buradayken bu evde artık bir saniye daha kalmayacaktım.

Banyodaki duvar saatine baktım. 11.38'i gösteriyordu. Normalde Noel akşamlarında geç saatlere kadar kalırdık Schwarz'ların evinde ama bu gece değil. Babam söz vermişti. Sadece annemin ikna edilmesi gerekiyordu. İkna olmazsa eve yürüyerek gidecektim. Bu aşamada başka bir seçeneğim yoktu.

Musluğu kapatıp elimi yüzümü kuruladıktan sonra kapıya yöneldim. Kapı kolunu öyle bir sıktım ki parmak eklemlerim bembeyaz oldu. Yerdeki karolara bakıp nefes aldım. *Bunu yapabilirsin. Onu bir kez daha görmek gerekiyor sadece. Sonra her şey bitecek. Son bir kez daha.* Nefes verip kapı kolunu aşağı ittikten sonra ellerimi yumruk yapmış vaziyette çıktım banyodan. Yere bakıp koridora doğru ilerlerken kendi kendime defalarca "Bunu yapabilirsin," diye tekrarladım. Birkaç adım atmıştım ki bir şeye çarpıp arkama doğru tökezledim. Lanet olsun. Biri buraya bir duvar mı örmüştü? Bir tür... Yumuşak... Bir duvar?

Gözlerimi kırıştırdığımda önümde uzun boylu bir erkek silüeti belirdi. Ferahlatıcı, keskin ve tatlı bir kokusu vardı. Böyle kokan tek bir kişiyi tanıyordum. Birdenbire ona çarptığımda vücudumun ona değen yerlerini çok daha net hissettim. Kalp atışlarım hızlandı.

Elyas "Ö... Özür dilerim. Partiden kaçmaya çalışıyordum," dedi fısıltıyla. "İyi misin?"

Boğazım kurudu. Tek kelime edemedim. Omzumun üzerinden arkama baktım. Kapkaranlık koridor uzanıyordu arkamda. Elyas

merdivenlere giden yolu kapatıyordu. Merdivenlere bir şekilde ulaşmak zorundaydım. Sola bir adım atıp yanından geçmeye çalıştım ama Elyas da aynı yöne adım atarak geçmemi engelledi. İrkildim.

“Emely dur lütfen.”

Ne için? Kalp krizi geçireyim diye mi? Burnumdan soluyup diğer yanından geçmeye çalıştım. Bu kez Elyas’ın iki yana açılmış kollarına çarptım. Yine irkildim. İçimdeki panik büyüyordu. Bir yılan tarafından köşeye sıkıştırılmış bir fare gibi hissediyordum. Tüm kaçış yollarım kapalıydı.

“Tanrım, Emely,” dedi. “Bir şey yap lütfen! Bana küfret, vur, bağır! Ama bana yokmuşum gibi davranmayı kes lütfen.”

Bu ne saçma bir konuşmaydı! Ona yokmuş gibi mi davranıyordum? O da aynısını bana yapıyordu! Ayıca ne bekliyordu ki? Bütün olanları geride bırakıp güzel güzel sohbet etmemizi falan mı? Aklını mı kaçırmıştı bu?

“Bırak da geçeyim!” dedim titreyen sesimle.

“Emely,” dedi çaresizlik içinde. “Benden korkuyormuşsun gibi davranıyorsun. Sana bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?”

Tabii ki bana bir şey yapmayacaktı. En azından *fiziksel* olarak.

“Benden ne istiyorsun?” dedim geriye doğru bir adım atarak.

Ayaklarına bakıp bir süre sustu.

“Noel hediyeni hâlâ veremedim sana.”

Noel hediyesi mi? Bana bir şey mi vermek istiyordu? Evet gerçekten de delirmişti bu.

Elyas bir şey almak için elini pantolon cebine soktu.

“Sen delirdin mi?” dedim. “Senden hediye almak isteyeceğimi de nereden çıkardın?”

“En... En azından ne olduğunu görmek istemez misin? Beğeneceğinden eminim.”

Yüzümdeki ifade silindi. “Elyas senin derdin ne? Cebinden bir kondom çıkarıp kahkahalarla gülecek misin? Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Emely!” dedi. “Saçmalama! Bütün bunları nereden getiriyorsun aklına?”

“Sence?”

Bir şey söylemedi.

“Biliyor musun Elyas bana ne vermek istediğin zerre kadar umurumda değil. İstemiyorum. Neden biliyor musun? Çünkü sen veriyorsun! Bana Mustang’ini bile versen istemem.”

Elini cebinden çıkardı. Boş elini.

“Gerçekten mi?” diye sordu yere bakarak.

Bir şey içimi acıttı. Koltuktan bana bakışı ve şimdi de bu kederli hâli. Gerçekten de rol yapıyor olabilir miydi?

Tuhaf bir sessizlik oldu.

Ortamdaki hava üzerime çökmüş beni eziyordu sanki. Öyle ağırdı ki nefes alamıyordum. Merdivenlere ulaşabilmek için tekrar sola doğru bir adım attım. Bir anlığına da olsa bu kez başaracağımı düşündüm. Elyas ellerini omzuma koyup beni geri itene kadar. Umut-suzca omuzlarımı silkip kurtuldum parmaklarından.

“Bu sana eğlenceli mi geliyor?” diye söylendim gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak.

“Bu bana eğlenceli mi geliyor? Birkaç saniyeliğine bile yanımda duramadığın için seni tutmak zorunda olmamın bana eğlenceli gelip gelmediğini mi soruyorsun gerçekten?”

“Sebepsiz yere değil herhâlde! Bunun için kendini suçlayabilirsin!”

“Evet, biliyorum,” dedi. “Lanet olası her gün ve her gece hatta her dakika bunun farkındayım ve son derece üzgünüm. O kadar üzgünüm ki kelimelerle anlatmam imkânsız. Yaptığımı geri alabilmek için her şeyi ama *her şeyi* yapardım ama gerçek hayatta işler böyle

yürümüyor. Özür dileyip her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım sana. Daha fazlasını yapamam. Yapabileceğim tek şey senin beni affedemeyeceğini ve her şeyi mahvettiğimi kabul etmek.”

Alnımı kırıştırdım. Neden bahsediyordu bu?

Yere bakarak “Ama bu gece seni gördüğümde,” diyerek devam etti. “Beni silip attığını yüzünden okuduğumda Emely, yüzüme bir saniyeliliğine bile bakmaya tahammül edemiyorsun. Hiç değilse bir kez olsun konuşabileceğimizi ummuştum.” Sert bir ses tonuyla devam etti konuşmaya. “Görünen o ki yanlışmışım.”

“Sana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım,” derken ne demek istemişti? Merdivenlerde yaşadığımız o acıklı sahneyi mi? O e-postaları hakkımda bilgi edinmek için yazdığını itiraf ettiği anı mı? Bunun onu affetmem için yeterli olduğunu mu düşünüyordu?

“Sen ona açıklama mı diyorsun?” dedim. “Bugüne kadar duyduğum en komik şeydi o.”

Karanlığın içinden kıpırdamaksızın bana baktı uzun uzun. Bir şeylerin değiştiğini seziyordum. Uzun süre gözlerini ayırmadı benden.

“Komik diyorsan öyledir o zaman.” Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki zor duydum. “Sen öyle görüyorsan,” dedi yutkunarak. “Umarım eğlenmişsindir.” Ses tonu o kadar yumuşak ve acımasızdı ki sırtımdan aşağı buzlu su dökülüyormuş gibi hissettim.

Onu incitmiş miydim? Nasıl?

Kafam çok karışmıştı. “Ne?” demekten öteye gidemedim. Arkasına dönmeden koridor boyunca yürümeye devam edip odasına girdi. Ağzım açık bakakaldım arkasından.

Az önce ne olmuştu öyle?

Sebebini bilmiyordum ama arkasından gitmek istedim. Öne doğru bir adım atıp durdum. Neden hata yapan sanki benmişim gibi bir hava oluşmuştu? Tam tersiydi. O beni aşağılamıştı.

Bu da kafamı karıştırmak için oynadığı oyunlardan biri miydi?

Aklımla dalga geçmek mi istiyordu?

İçimden bir ses bana başka bir şey söyledi. O kadar da iyi görünmüyordu. İyi de neden?

Elyas'ın duygularını incitmiş olabileceğim düşüncesi dünyamı tepetaklak etti. Onu anlamıyordum. Kendimi anlamıyordum. Hiçbir şeyi anlamıyordum.

Odasının kapısına baktım.

Annem alt kattan "Emely," diye seslendi. Yerimden sıçradım.

"E-efendim?" dedim duraksayarak merdivenlere doğru yürürken. Merdivenlerin başında durmuş yukarı bakıyordu. Ingo arkasındaydı. Annemin mantosunu giymesine yardım ediyordu.

"Gidiyoruz tatlım. Kar yağışı tipiye dönüşüyor. Geliyor musun?"

Arkama dönüp Elyas'ın kapısına baktım. Bütün gece annemin bunu söylemesini beklemiştim. Kapının arkamızdan kapandığını ve geceyi sağ salim atlattığımı görmeye can atmıştım. İşte nihayet o an gelmişti ama bende bir rahatlama olmadı. Rahatlamak yerine gitmekle hata yapıyormuşum gibi hissettim.

Koridorun sonuna kadar baktım. Görebildiğim tek şey onun odasının kapısıydı. Sanki dünyanın başlangıcı ya da sonuymuş gibi bakıyordum kapıya.

Annem tekrar "Emely," diye seslendi. Bir merdivenlere bir kapıya baktım.

Neler oluyordu? Elyas'ı nasıl incitmiştim?

Bir adım ileri bir adım geri attım. Kapısının önünde görünmez bir engel varmış gibiydi. Hem de benim aşamayacağım kadar yüksek bir engel.

"Emely!" Bu kez babam seslendi.

"Tamam, geliyorum," dedim. Kafam karmakarışık bir şekilde merdivenlerden aşağı indim. Herkes sokak kapısında bekliyordu. Oturma odasına gidip hediyelerimi aldım ve koltuğa kıvrılmış olan

Ligeia'yı bir kez daha okşayıp vedalaştım. "Yarın sabah mutsuz olma," diye fısıldadım ona. "Alena ve Ingo sana iyi bakacak." Başının üstünü hafifçe öpüp dudaklarımı bir süre orada tutarak burnumun ucunu yumuşak tüylerinde gezdirdim. Onun gibi kokuyordu. "Kendine iyi bak ufaklık," dedikten sonra beni çok daha şatafatlı bir vedalaşmanın beklediği yere gittim. Elyas'ı görme umuduyla merdivenlerden yukarı baktım ama gelmedi.

Alex bana kocaman sarılıp ertesi gün Sebastian'ların evinde onun ailesi ile Noel'in ilk günü yemeğini yiyeceğini, çok gergin olduğunu söyledi. Onu sakinleştirip Sebastian'ın ailesinin de onu tıpkı Alena ve Ingo gibi sıcak karşılayacağını söyledim.

"Nasıl gittiğine dair haberdar edersin beni," dedim.

"Ederim. Her şey yolunda gidecektir. Yani öyle düşünüyorum."

Babam sokak kapısını açıp dışarıyı göstererek "Sizi bölmek istemem ama gördüğünüz gibi hava kötüleşiyor," dedi.

Kar tanelerinin içeri girmesine sebep olan buz gibi bir esinti oldu evin içinde. Biz dışarı çıkarken Alena kapıyı tuttu. Eve ulaştığımızda ona haber vermemizi istedi annemden.

Yerlerde biriken kar birkaç santimi bulmuştu bile. Eve dönüş yolunda babam arabayı oldukça yavaş kullandı. Yol boyunca sessiz kaldım. Düşüncelerime odaklanarak camdan dışarıyı seyrettim.

Eve ulaşınca annem konuştukları gibi Alena'yı aradı. Annemle babama iyi geceler dileyip odama gittim. Sabaha kadar gözümü kırpmadım.

BÖLÜM 13

GÜNDÜZ GÖZÜYLE

Hayat bir daha canlanmamak üzere kururken son bir defa daha çiçek açan bir bitki gibiydi. Neudstadt'da geçirdiğim günler için de geçerliydi bu. Orada geçirdiğim son günler kış ortasında yaşanan son yaz havası gibiydi.

İki annem ve iki babamla gününbirlik gezilere çıkıp Almanya'nın yılın bu zamanında ev sahipliği yaptığı Noel pazarlarında dolaşarak geçirdim son günlerimi. Tanrı ve dünya hakkında konuştuk saatlerce. Eksikliğini hissettiğim tek kişi Alex oldu. Yoksa her şey tıpatıp daha önceki yıllarda olduğu gibi olacaktı.

Ligeia ile geçirdiğim her saat onu biraz daha sevdirdi bana. Böyle giderse onu çantama atıp Berlin'e kaçıracaktım. Onun korkularının üstesinden gelişini izlemek güzeldi. Schwarzlarda geçirdiğimiz bir akşam kucağıma bile atladı.

Alena ve Ingo ile orada güzel bir hayatı olacaktı ama ona veda etme zamanı geldiğinde Elyas'tan sonra onu terk eden ikinci insan gibi hissettim.

Neustadt'da geçirdiğim son birkaç gün hiç bitmesin istedim ama ne kadar çabalarsam çabalayayım günler ellerimin arasından kayıp

gitti. Kış ortasında yaşadığım yaz günleri yıldırım hızıyla geçti ve sonunda ayrılma zamanı geldi çattı.

Alena arabasıyla beni bir sonraki kasabadan kalkan hızlı trene yetiştirmeye çalışırken yola odaklanmıştı. Beni istasyona annemler bırakamadı çünkü babamın gönüllü itfaiyecilik eğitimi vardı. Annem de kazadan sonra direksiyona geçme konusunda hâlâ çekimserdi. Radyoda “Hotel California” çalıyordu. Arabanın camından karla kaplı arazilere ve gri-mavi gökyüzüne bakıyordum.

Geçen her saniye altı hafta önce kaçtığım yere biraz daha yaklaştırıyordu beni. Yatağım, içinde CD’nin ve tişörtün olduğu giysi dolabım, Elyas’a yakın mesafede oluşum ve onunla bağlantılandırıdığım Berlin sokakları ve mekânları. Hepsi beni bekliyordu. Arabanın aslında belki de yanlış yönde ilerlediğini düşündüm.

Maalesef başka seçeneğim yoktu. Oradaki hayatıma geri dönmek zorundaydım. Yarın gece Purple Haze’de tatil sonrası ilk mesaim başlıyordu. İkinci dönemin başlamasına da sadece birkaç gün kalmıştı.

Noel gecesi toplanmamız, Elyas ile karşılaşmam ve onunla yaptığım kafa karıştırıcı konuşma ile ilgili o kadar çok kafa yormuştum ki o geceyi üst üste en az on kez yaşamışım gibi hissediyordum. Bir türlü kurtulamadığım kötü bir tat bırakmıştı bende. Gözlerimi kapattığım an, onun Lady Ligeia’dan yaptığı alıntıyı ezberden okuyuşunu ve yumuşak dudaklarıyla kelimelere yeniden hayat verişini duyuyordum. O hikâyeyi bir daha başka birinin sesinden duymayacağımı biliyordum.

Aylar önce Elyas’ın çalışma masasının önünde durup içi notlarla dolu Edgar Allan Poe kitabını elime alışıma hatırlıyordum. Elyas’ın kitabı elimden almasıyla dolaba tıkıştırması bir olmuştu.

Bir çıkarı yoksa neden hakkımda araştırma yapıyordu? Edgar Allan Poe hayranı olduğunu neden daha önce söylememişti?

Diğer benzer durumlar geldi aklıma. Tek derdi beni aptal yerine koymak idi ise yaptıkları mantıksızdı.

Peki ya e-postalara ne demeliydi? O mesajlarda bahsettiği her şeyin yalan olmadığını öğrenmiştim. Bu yazdığı başka şeylerin de doğru olabileceği anlamına mı geliyordu?

İç çektim. Ne kadar düşünürsem düşüneyim iki aydır cevabını bulamadığım sorular hâlâ kafamın içinde dolanıp duruyordu. Bu bilinmezlik, koridorda banyonun önünde çarpışmamızla zirve yapmıştı.

O sırada aklından ne geçiyordu? Önce beni banyoya kadar takip etmiş -en azından böyle şeyler yapan tek insan ben değildim- sonra da akla gelebilecek her türlü saçmalığı yapıp ben açıklamasını gülünç bulduğumu söylediğimde de duyguları incinmiş gibi davranmıştı. Kafamda sorularla kalakalmıştım. *Hangi lanet olası açıklamadan bahsediyordu bu?*

Ben bir şeyleri atlamış mıydım?

Atlamışım gibi görünüyordu. Onun apartmanının merdivenlerindeyken bana bir şey açıklamak istediğinde ağzından tek kelime bile çıkmasına izin vermemiştim.

Gerekçelerim değişti.

Peki gerçekten de öyle ise neden oyununa ısrarla devam etmişti? Ayrıca geçen sekiz hafta boyunca bana her şeyi açıklamak için neden biraz daha çaba sarf etmemişti?

En önemlisi de ben niye burada salak gibi oturmuş bana karşı gerçekten bir şey hissedip hissetmediğine ciddi ciddi kafa yoruyordum? Bunu üstünkörü bile düşündüğüm her seferinde neler olduğunu görmüyor muydum hâlâ?

Şakağımı soğuk cama dayadım.

“Emely?” dedi Alena. “Çok uzaklara dalıp gitmiş gibi görünüyorsun. Her şey yolunda mı?”

Oturduğum yerde doğruldum. “Sadece düşünüyorum. Buraya tekrar dönmeye can atmalı mıyım bilmiyorum.”

“İtiraf edeyim tren istasyonlarına gitmeyi ben de sevmiyorum,” dedi. “Ama hayat devam ediyor. Bir şekilde Berlin’de olmaya can attığından da eminim. Öyle değil mi?”

“Elbette,” dedim ellerime bakarak.

“Bence orada sana bizden daha çok ihtiyacı olan biri var.”

Başımı ona çevirdim. “Ne... Kim... Kimi kastediyorsun?” Elyas ona her şeyi anlatmış mıydı yoksa?

“Alex’i. Başka kim olabilir ki?”

Tekrar camdan dışarı bakarak bir oh çektim. Paranoyak olmaya başlamıştım.

“Hiç kimse. Sadece biraz geç anladım,” diye mırıldandım.

Bana bakarak “Anladım,” dedi. Ses tonundaki bir şey beni rahat-sız etti.

“Alex’i sakinleştirmeyi başarabildin mi?” diye sordu.

Kaşlarımı kaldırdım. “Aile yemeğinden döndükten sonrasını mı kastediyorsun?” dedim gülerek. Yemek esnasında Alex kozmetik reklamlarında oynayan tombul bir kadını eleştirmişti. Sebastian’ın onu birkaç ikaz etme teşebbüsüne rağmen “Böyle birinin televizyona çıkmasına nasıl izin verirler? Hem de kozmetik reklamında. Obezitenin sigorta şirketlerine çok büyük bir maliyeti var. Olayın estetik yönünden bahsetmiyorum bile. Bir kadın kendini nasıl o hâle getirebilir?” Sebastian’ın annesinin adı Kilo Takipçileri olan bir programı izleyerek 30 kilo verdiği ve son beş yıldır da yerel bir televizyon kanalında çalıştığı çıkmıştı ortaya sonradan.

Alena ile katıla katıla güldük. Gözümüzde canlandırdıkça bize daha komik geliyordu bu olay. Bildiğin Alex işte. Bizim düşündüğümüz gibi bir niyetle söylemediğinden emindim ama o kadınla ilk kez tanışan biri bütün bunları nereden bilebilirdi? *Önce düşün, sonra konuş*. Bunu ona kaç kez anlatmaya çalışmıştım? Görünen o ki çabalarım boşa gitmişti.

Alex için gerçekten üzüliyordum ama neden ağzından sürekli saçma şeyler kaçırıp duruyordu ki? Sebastian'ın ailesiyle ilk kez görüşüyorken biraz daha dikkatli olsaydı bari. Bazen tek yapabildiğim ona başımı sallamak oluyordu.

"Biraz sakinleşti," dedim. "Sebastian onu sürekli olanların düştüğü kadar kötü olmadığına ikna etmeye çalıştı."

"Sebastian iyi bir çocuk," dedi Alena.

"Evet, öyle."

"Umarım haklıdır da. Böyle saçma bir yorum yüzünden müstakbel kayınvalide ve kayınpederiyle arasının bozulması çok kötü olurdu."

"Doğru söylüyorsun," dedim. "Ama Alex'in işleri yoluna koyacağından eminim. Sonuçta ben de günde en az beş kez sinirleniyorum ona ama ne yapıp edip kendini affettirmenin bir yolunu buluyor ve öfkeme çok uzun süre maruz kalmamayı başarıyor."

Yine de ne demeye böyle bir şey yapmıştı ki?

"Sen onu çok iyi tanıyorsun ve iyi huylu bir kızsın. Umarım Sebastian'ın ailesi ona bir şans daha verir. Kayınvalide ve kayınpederlerle böyle şeyler yaşamadan geçinmek yeterince zor zaten."

"Aslında gelinlerle geçinmek de o kadar kolay değil," dedim.

Alena doğru anlamında başını sallayıp bana yandan bir bakış attı ve sonra tekrar yola döndü. Arkamızdaki Mercedes ona göre çok yavaş gittiğimiz için bizi sollayıp kısa sürede gözden kayboldu. Bu bana Elyas'ı ve onun araba kullanışını hatırlattı.

Alena uzun bir zaman öncesinden güzel bir şey hatırlamış gibi "Biliyor musun bir zamanlar senin benim gelinim olmanı istiyordum," dedi.

Yüz ifadem dondu.

Niye böyle bir şey söylemişti ki şimdi? Bildiği bir şey mi vardı? Başımı çevirip camdan dışarı baktım yine.

"Ne yazık ki Alex'in gelin olmasından bahsediyoruz," dedim şaka niyetine. "Ayrıca sen zaten benim ikinci annem gibisin."

“Çok naziksin. Bunu duyduğuma sevindim ama sadece kendimi düşünerek istememiştim,” dedi başparmaklarını direksiyon simi-
dinde gezdirirken. “Elyas’ı düşünerek de istemiştim.”

Hem beynim hem de kalbim durdu. Az önce Alex ve Sebastian’dan bahsederken konu nasıl olmuştu da Elyas ve bana gelmişti? Bir şey söylemem lazımdı ama konuşursam işler daha kötüye gidecekmiş gibi hissettim.

“Biliyor musun lise yıllarındayken birbirinize bakışınız bir başkaydı ama sadece biriniz başka tarafa bakarken diğeriniz bakıyordu,” dedi Alena dalgın gözlerle. “Anne olunca böyle şeyleri görebiliyor insan. Muhtemelen siz fark etmeden önce fark ettim bu durumu. Birbirinize ulaşmanın bir yolunu bulmanızı umut ederek izlerdim sizi. Ama ne yazık ki,” deyip iç çekti. “Bu dileğim gerçekleşmedi. Olaylar farklı bir şekilde gelişti. Elyas Londra’ya gitti.” Alena düşüncelere daldı. Tereddüt ederek baktı bana. “Lisedeyken ikinizin arasında bir şey oldu değil mi?”

Ona uzun uzun baktım. Betim benzim attı.

Önce Alex, sonra babam ve şimdi de Alena.

Görünüşe bakılırsa sır olarak sakladığım şey zannettiğim kadar sır değilmiş. Birden aptal gibi hissettim kendimi. Onları kandırabileceğimi zannettiğim için aptalın tekiydim.

Geçmişe yapılan bu U dönüşüyle eski yaralarım tekrar açılıp yeni yaralarım la birleşti.

Ellerime baktım. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” diye mırıldandım.

“Yapma Emely,” dedi derin bir nefes alarak. “Ben o kadar da aptal değilim. Bazen senin ya da Elyas’ın aklından neler geçtiğini tahmin etmek zor. Alex sizin tam tersiniz. Evet yorucu olabiliyor ama aynı zamanda hayranlık uyandırıcı ve rahatlatıcı. Onu çözmek için kafayı yemedim hiç. Aklından ne geçtiğini bilirdim hep. Ama Elyas ve sana gelince...” Başını iki yana salladı. “Siz ikiniz çok farklısınız.

İkiniz de kendini üzen tiplerdensiniz. Ne olup bittiğini nihayet öğrenebildiğimizde de neredeyse iş işt en geçmiş oluyor.”

Mideme kramp girdi. Radyonun sesini sonuna kadar açıp Alena’nın sesini bastırmak istedim.

“Anlatmaya çalıştığım şey şu. Sizi anlamak her ne kadar zor olsa da yıllar içerisinde iyi olup olmadığınızı anlayacak kadar tanıdım sizi. Her şeyi kendine saklamayı tercih eden çocukları olan bir anne başka ne yapabilir ki?” Bir süre susup uzaklara baktı.

“Elyas Noel için aniden kapıda belirince,” diyerek devam etti konuşmasına. “Bir şeylerin yolunda olmadığını fark ettim. Çok yoğun çalıştığını ve baskı altında olduğunu söyleyerek endişemi önemsemedi ama anne sezgilerim bana başka bir şey söylüyordu.

“Saatler sonra sen geldiğinde dejavu yaşıyormuşum gibi hissettim. Ben ona baktım, o sana baktı ve aşk acısı çektiğinizi fark ettim. Gece boyunca birbirinize attığınız bakışlar birbirinizin acısının sebebi olduğunuzu söyledi bana.”

En başından beri biliyormuş. Elyas’ın sandalyesini yanıma çek-tirmeye uğraşması, kediye bana vermesini istemesi ve üçümüzün fotoğrafını çekme planı tesadüf değilmiş.

Kendimi küçük hissettim. Hücrelerime kadar görünebilir olmuştum. Uzun zamandır kullandığım maske gözümün önünde tuğladan örülmüş eski bir duvar gibi un ufak olmuştu. Küçük aptal Emely.

Sesimin titremesini öksürerek saklamaya çalıştım. “Alena... Sen... Sen tamamen yanlış anlamışsın.”

Etrafıma bakındım. Tren istasyonuna gelmiştik. Otoparktaydık. Alena motoru susturup emniyet kemerini çıkardı.

Elyas’ın aşk acısı çektiğini neden söylemişti? Bunun beni ümitlendirmekten başka bir iş e yaramadığını görmüyor muydu? İçimde bir düzine duygu kabarıp boğucu bir kaosa sebep olarak boğazıma dolandı. Kendimi arabadan dışarı atmam lazımdı.

“Sana bakınca tam üstüne bastığımı düşünüyorum,” dedi Alena alçak sesle.

Sözleri mideme yumruk yemişim gibi hissettirdi bana. Suçüstü ya-
kalanmışım. Ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım fikrini de-
ğiştirmeyecekti. Her şey elimde patlamıştı. Kendimi korumam, güvende
hissetmem, gücümün son damlası. Yanaklarımdan aşağı sıcak ıslak bir
şeyin aktığını hissettim. Bir anda kendiliğinden oldu. Sonra bu gözya-
şını bir diğeri izledi. Ne olduğunu fark ettiğimde iş işten geçmişti. Elle-
rimle yüzümü kapattım. Kendimi sefil ve acınası hissediyordum.

Alena sarılmak üzere bana doğru uzanırken sürücü koltuğunun deri-
sinin gıcırdadığını duydum. Geri çekildim ama beni tutup kendine doğ-
ru çekti. O sırtımı okşarken yüzümü omzuna gömüp sessizce ağladım.

“Canım,” dedi. “Ne oldu?”

Ağlamaktan konuşamadım.

“O kadar mı kötü?” dedi Alena.

Başımı evet anlamında salladım. Daha çok sarıldı bana.

“Şu anda konuşmak istemiyorsun değil mi?”

Başımı iki yana salladım. Bunu onun annesiyle nasıl konuşabilir-
dim? Derin bir nefes alıp sırtımı okşamaya devam etti. Sonra saçımı
nazıkçe öpüp çenesini başıma dayadı. Beni bırakmayarak en azın-
dan bir süreliğine de olsa bu yükü tek başıma taşımadığımı hisset-
tirdi bana. Sarılması tuhaf bir şekilde iyi geldi.

Neden arabada olduğumuzu hatırlamasam Alena muhtemelen
saatlerce sarılırdı bana. “Trenim!” dedim doğrularak. Gözyaşlarımı
silerken yüzümü tırnaklayıp küfrettim. Alena’nın gözlerinin içine
bakamayarak öne eğdim başımı.

Harika. İstasyonda ağlayarak yürüyecektim. Böyle rüyalar gör-
müştüm. Burnumu çektim.

Alena çantasından kâğıt mendil çıkarıp “Al,” dedi.

“Teşekkür ederim,” deyip burnumu sildim.

Yumuşak bir ses tonuyla “Emely,” dedi. “Duygularını belli etmek zayıflık göstergesi değildir. Güçlülük göstergesidir.”

Peki duygularımı belli etmek neden bu kadar canımı yakmıştı o zaman?

Ona cevap vermek yerine başımı aşağı yukarı salladım. Alena eli ni omzuma koydu. “Bir mendil daha alabilir miyim?” diye sordum.

“Tabii ki alabilirsin,” deyip paketi elime bıraktı.

Gözyaşlarımı kurulayıp yüzümdeki izleri silmeye çalıştım ama boşunaydı. Gözlerimin şiştiğini hissedebiliyordum.

“Trenin ne zaman hareket ediyor?” diye sordu Alena. Panodaki saate bakıp “Sekiz dakika içinde,” dedim.

“Ve biz hâlâ arabada mı oturuyoruz?” diyerek kapıyı açıp arabadan dışarı fırladı. Ben de aynısını yaptığımda o bagajı açmış bavulumu çıkarmaya uğraşıyordu. Arka koltuktaki çantamı alıp omzuma çapraz taktıktan sonra bavulumu Alena’nın elinden almaya gittim. Beraber istasyona koşmadan önce gözyaşlarımı tekrar sildim.

Sonra doğru peronu bulma koşturmacası başladı. Peronu nihayet bulunca bu kez de trenimi bulmak için koşuşturduk. Trene bindim. Alena bavulumu uzattı bana. Eşyalarımı yerleştirdikten sonra son basamağa inip bir kez daha sarıldım Alena’ya. “Seni özleyeceğim Emely.”

“Ben de seni özleyeceğim.”

“Kendine iyi bakacağına söz ver.”

“Söz. Sen ve Ingo da.”

Trenden gelen sesler hareket etmek üzere olduğumuz sinyalin verirken Alena tamam anlamında başını salladı. Kondüktörün tiz düdüğü peronda yankılandı. Arkama döndüm ama Alena kolumdan tuttu. “Bir dakika!” dedi çantasında bir şeyler arayarak. Kalın bir zarf çıkarıp elime tutuşturdu. Gözlerimin içine bakıp bileğimi sıktı. “Emely, ikinizin arasında ne geçtiğine dair en ufak bir fikrim yok ama Elyas her ne yaptıysa gerçekten çok üzgün.”

Göz kırptım ona. Elyas'ın yanlış bir şey yaptığını nereden biliyordu? “İçgüdü,” dedi dile getirmediğim soruyu gülümseyerek yanıtlarken.

Kondüktör doğrudan bize bakarak düdüğünü ikinci kez çaldı. Alena kolumu bıraktı. İçeri girdim. Anons zili iki kez ortalığı inlettikten sonra bir kadın sesi duyuldu. “7 numaralı perondaki sayın yolcularımızın trene binmesi gerekmektedir. Kapılar otomatik olarak kapanacaktır. Tren harekete geçerken dikkatli olmanız rica olunur.” Kirli camdan perondan bana el sallayan Alena'yı gördüm. Elimi keyifsizce kaldırıp ben de ona el salladım. *Emely, ikinizin arasında ne geçtiğine dair en ufak bir fikrim yok ama Elyas her ne yaptıysa gerçekten çok üzgün.*

Sözleri hâlâ kafamın içinde yankılanıyordu. Elimdeki zarfa ancak tren istasyondan ayrıldıktan sonra bakabildim.

Genç bir kadın “Pardon,” dedi arkamdan.

“Pardon, buyurun tabii.” deyip bavulumu kenara çekip koltukların arasından ilerledim. Boş bulduğum ilk koltuğun önünde durup çantamı hiçbir şey yapmadan beni izleyen ilgisiz ondan fazla adamın gözü önünde başımın üstüne kaldırıp yukarıdaki rafa yerleştirdim. Kadın erkek eşitliği bazı durumlarda saçma bir şeye dönüşüyor diye geçirdim aklımdan.

Oturup burnumu çektim ve düşüncelere dalarak camdan dışarı baktım. Gerçekten de Berlin'e dönüyordum. Yurttaki odamı, Eva'yı ve okulu geçirdim aklımdan. Her bir lambanın nerede, her bir kitabımın hangi köşede olduğuna kadar her bir detayı hatırlıyordum. Yine de o oda yabancı geldi bana.

Yarım saat sonra çantamdan MP3 çalarımı çıkarıp Ville Valo ve HIM dinlemek üzere kulaklıklarımı taktım. İç çektim. Ville Valo dinlemek her zaman işe yarardı. Onun sayesinde bu dünyada ben-den daha depresif olan en az bir kişinin daha olduğunu anladım.

Bir sonraki şarkı Damien Rice'ın “9 Crimes” isimli şarkısıydı. Arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Tren bir viraja girip hafif sarsıldı. Göz-

lerimi açınca camın altındaki küçük masaya bıraktığım zarfı gördüm. İçinde ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Önce bir süre zarfa sonra da camdan dışarıya baktım. Zarfı görmezden gelmeye çalışıyordum ama gözüme kaçmış toz gibiydi. Ara ara zarfa bakmadan edemiyordum. Bir ya da iki mil ilerledikten sonra daha fazla dayanamayıp elime aldım zarfı. İçindeki fotoğrafları çıkarıp kucağıma koydum. Birinci fotoğrafta yemek masasında oturmuş boşluğa bakıyordum. Fotoğrafımın çekildiğinden habersizdim. Bütün gece böyle acınası bir hâlim mi vardı acaba? Alena'nın bir şeyler olduğunu fark ettiğinden adım gibi emindim.

Fotoğrafa daha yakından bakınca arka tarafımda bir yerde duran yaslanmış olan Elyas'ı da gördüm. Kalp atışlarım hızlandı. Bu adama bir kez olsun onu sevmeden bakabilecek miydim ben?

Arkamdan bana öyle bir bakıyordu ki midem yandı. Noel gecesi kısa bakışmalarımızda fark etmemiştim ama gözlerinin altında şişlik vardı. Şişlik göz kenarlarında kırışıklığa dönüşüyordu. Bu onun pürüzsüz cildine hiç uymayan bir şeydi. Elyas çok yorgun görünüyordu. Tıpkı benim tamı tamına iki ay boyunca görüdüğüm gibi.

Bir sonraki fotoğrafa baktım. Annem ve ben. Sahte gülümseme odaklanmaktan çok Elyas'ı aradı gözlerim. Fotoğrafta tam görünmüyordu gerçi. Ingo'nun, babamın, Sebastian ve Alex'in olduğu fotoğraflar vardı. Bu fotoğraflara çabucak göz gezdirip sadece Elyas'ın yanında olduğum fotoğrafı görünce durdum. Ligeia'yı tutuyordum ellerimde. Ona isim verirken Alena'nın "isim verme töreni" diye adlandırdığı tören esnasında çekilmişti. Ona o kadar yakın oturmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Yüz ifadesine bakılacak olursa onun için de sevimsiz bir durumdu. Sadece ağzı gülüyordu.

Sonraki fotoğraflarda hediyelerimizi açıyorduk. Alex, annem, Ingo ve Alena. Ne kadar eğlendikleri her fotoğrafta belli oluyordu. Fotoğrafların bazılarında görünen Elyas eğleniyormuş gibi görünmüyordu. Düşüncelere dalmış bir hâli vardı.

Bir de Alena'nın "tüm çocuklarını" bir arada görmek istediği bir fotoğraf çekme ısrarıyla çektiği fotoğraf vardı. Alex ve Sebasitan ortadaydı. İki yandan Blues Brothers'larla kuşatılmışlardı. Yüzümdeki ifadeye güldüm sadece. Elyas ve benim yüzümdeki gülümseme gerçektir.

Bir sonraki fotoğraf sonuncu fotoğraftı. O da oturma odasında çekilmişti ama misafirler yoktu. Sadece yırtılmış hediye paketleri ve masadaki boş sıcak meyve şarabı kupaları. Odayı sabahın parlak sarı ve mavimsi ışıkları doldurmuştu. Kanepenin üzerinde fotoğraf-taki diğer her şeyi bulanıklaştıran bir şey gördüm.

Bir melek uyuyordu. Yan dönmüş, başını uzattığı kolunun üstüne koymuştu. Yorgunluktan bitap düşmüş gibi görünüyordu. Yüzünün yarısını kirlente gömmüştü. Küçük Ligeia onun karnının üzerine kıvrılmıştı. Elyas'ın eli sanki onu az önce okşamış gibi yanında duruyordu.

Elyas o gece oturma odasında uyumuştur. Neden?

Gördüğüm manzarayla büyülenerek parmağımı silüetinin üzerinde gezdirdim. Çadırda Elyas'ı uyurken seyredip uyku tulumumla yanına sokulduğum gece geldi aklıma. Gülümsedim.

Elyas öyle huzurlu, öyle güzel ve öyle masum görünüyordu ki. Âşık olduğum adam gibiydi. Beni şimdi içinde azap çektiğim cehennem yollayan adamla alakası yoktu.

Resmin içine girip yanında uzanabilmeyi o kadar çok isterdim ki. Onu hissetmek, onun kokusunu ve tadını almak. Parmağımı onun üzerinde gezdirmeye devam ettim.

Gözlerimi kapatıp hayalimde onun yanına uzanarak "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Beni kendine doğru çeken kolunu hissedebiliyordum. Sıcaklığının tüm vücuduma yayılmasına izin vererek kokusunu içime çektim.

Aniden biri omzumu dürttü. İrkilip gözlerimi açtım. Kırklı yaşlarda mavi takım elbiseli bir adam yanımda durmuş kulaklarını gösteriyordu.

MP3 çalarım. Hemen kulaklıklarımı çıkardım. "Evet?" dedim.

Kondüktör yüzünde kocaman bir gülümsemeyle “Gururumu okşadınız hanımefendi. İtiraf etmeliyim ki bunu her gün duymuyorum ama şimdilik biletinizi göstermeniz yeterli.”

Gözlerimi kırptırdım. Yüzüme kan hücum etti. Domates gibi kızardım.

“Biletiniz hanımefendi. Zımbalayabilir miyim?” diye sordu tekrar.

“Ah, evet, tabii ki.” Puslu dünyamdan sıyrılıp çantamı açtım. Bileti bulmak için karıştırdım. Kâğıt mendiller, tamponlar ve bir kitap düştü çantadan. Hepsini çabucak çantaya tıktırdım. Yüzüm bu kez patlıcan gibi morardı. Sonunda biletimi çantanın dip taraflarında bir yerlerde bulup gözlerim yerde kondüktöre uzattım.

Bileti geri verirken “Teşekkürler,” dedi. “İyi yolculuklar.” Ben oturduğum yerde küçüldükçe küçülürken o diğer koltuklara doğru yoluna devam etti. Olup biteni birileri fark etmiş miydi? Başımı kaldırıp beni izleyen var mı diye bakmaya cesaret edemedim. Onun yerine bileti ve fotoğrafları çantama tıktırıp yolculuğun geri kalanını çıtımı bile çıkarmadan geçirdim.

BÖLÜM 14

UZMAN YARDIMI

Herkes bilir bu hissi. Ağır bavullarla birkaç kez uçak, tren ve otobüs değiştirmekten bitap düştüğünüz uzun bir yolculuktan sonra eve dönersiniz ve döndüğünüz için mutlusunuzdur. Bende de öyle oldu.

Ancak yurt odama girdiğim anda mutluluğumun *benim* yatağımın üzerinde çiftleşen iki hayvanla karşılaşarak beklenmedik bir şekilde son bulacağını hesaba katmamıştım. İğrenç! Tiksindirici! Mide bulandırıcı! Nicolas şey yaparken Eva'nın kalçaları onun terli göğsüne yapışmış bir vaziyetteydi.

Kusmak üzereydim. Görüntüyü kafamdan atmak için başımı iki yana salladım. Bu görüntüyü asla ama asla hafızamdan silmeyecektim!

Olayın üzerinden iki gün geçmiş olmasına rağmen yatağım *hâlâ* dezenfektan kokuyordu. Nevresim takımını en sonunda yurdun arkasındaki çöp konteynerine atmadan önce dört kez yıkamıştım.

Nicolas yıldırım hızıyla pantolonunu çekip odadan tüymüş, Eva'yı yatağımda cırılçıplak, benim bağırış çağırış ve söylenmelerimle baş başa bırakmıştı. O sırada "Tanrım Emely. Beş dakika sonra gelsen olmaz mıydı sanki?" demesi söyleyebileceği en akıllıca şey değildi. "Orgazm olmak üzereydim."

Ben onu iki saat boyunca fırçaladıktan o da beni namus budalası, eski kafalı ve tutucu olmakla suçladıktan sonra hemen yeni bir oda arkadaşı ilanının taslağını hazırladım. Rahibeler, sağlam feministler ve dinî sebeplerle evlenmeyenler öncelikli tercihim olacaklardı.

Camları ardına kadar açtım ama odadaki genelev kokusunun çıkması dört saat sürdü. O sırada ben biraz sakinleşmeyi başarmıştım ama gece olunca görüntülerin gözümde yeniden canlanması yüzünden sık sık uykum bölündü. *Altıncı His*'teki⁸ çocuk gibi hissettim ve örtüyü kafama kadar çektim. Ölülerini görmek yerine sevişen insanlar görüyordum. Belki de Sebastian'dan yardım almalıydım bu konuda. İnsanın uzman yardımı almaya direnmemesi gereken anlar vardı. Pratikte uzman bir psikolog tanıdığıma göre yardım almam gereken o anlardan birini yaşıyordum.

Eva'nın performansını saymazsak Berlin'e dönüşüm muhteşem olmamıştı. Kaçırdığım bir şey olmamıştı ve günlük rutinim pençelerini bana geçirmeye hazır vaziyette beni bekliyordu. Son iki günü çalışarak, okuyarak, ders çalışarak ve Alex'i teselli ederek geçirmiştım. Müstakbel kayınvalide ve kayınpederiyle yaşadığı fiyaskodan sonra kendini biraz toparlamıştı. Kendi sorunlarıyla çok meşgul olduğundan sohbet ederken lafı bir kez bile olsun ağabeyine getirmemişti.

Ağabeyi.

İç çektim. Alena'nın çektiği fotoğrafların hepsi tişört ve CD'ye eşlik edebilecekleri bir yer bulmuştu dolabımda. Gerçi dolaptan defalarca çıkarıp bakmıştım onlara.

Elyas her ne yaptıysa gerçekten çok üzgün.

Evet, fotoğraflardaki hüzünlü yüzüne baktığınızda öyle olduğu düşünülebilir.

Babamın tavsiyesine uyup Elyas ile bir kez daha konuşsam mı? İçimden bir ses bunun olanları netliğe kavuşturmanın tek yolu ol-

⁸ Karanlık güçlerin etkisi altında olan ve zaman zaman hayaletler tarafından ziyaret edilen sekiz yaşındaki Cole Sear'ın hikâyesini anlatan film.

duğunu söylüyordu. Bunu yapma fikri beni kokutmasaydı çoktan yapmış olurdum zaten.

Eva'yı genellikle görmezden geliyordum ama dün ben yokken gelen bir mektuptan bahsedince tüm dikkatimi üzerine çekmeyi başardı. Bir an mektubun Elyas'tan gelmiş olabileceğine inandım ama hayır. Bir düğün davetiyesiydi. Geçen sonbaharda yaptığımız kampa Sophie, yılbaşından sonra Andy ile evlenmeyi planladıklarından bahsetmişti bahsetmesine de davetlilerden biri olacağımı söylememişti. Çok hoş bir jestti bu ama gidip gitmeyeceğimi bilmiyordum. Karar vermek için birkaç haftam daha vardı sonuçta.

Bir ara artık döndüğüme göre e-postalarımı bakmalıyım diye düşündüm. Dizüstü bilgisayarımı Neustadt'a götürmüştüm götürmesine ama e-postalarımı nadiren kontrol etmiştim. Üstelik bana kim e-posta gönderecekti ki? Luca yok olmuştu.

Elyas'ın bana her şeyi açıkladığını söylemiş olması hâlâ kafamı yoruyordu. O yüzden belki de bir yerlerde okumadığım bir e-posta vardır diye düşündüm ama yoktu. Hiçbir şey yoktu. Luca yoktu.

Bugün 31 Aralık'tı. Yılbaşı gecesini. Purple Haze'de uzun bar tezgâhının üzerinde duran saate baktım. Mesaim saat onda bitecekti. Daha iki saat vardı. Kesme tahtasında biraz daha limon dilimlemeye devam etmeden önce elimin tersiyle yanağımdaki limon suyunu sildim. Alex'i ve onun beni Berlin'deki belediye salonlarından birinde düzenlenecek olan yılbaşı partisine dahil etme çabalarını düşündüm. Elyas da dahil kampa katılan herkes gidecekti.

Henüz hayır dememiştim ama bir saat önce bana bir mesaj göndermişti.

ALEX

Değerli hanımefendi, hâlâ bana tamam demenizi bekliyorum. Yılbaşı gecesini tek başına geçirmene izin vereceğim yanılığısına düşüyorsanız bittiniz siz. Siz gitmiyorsanız ben de gitmiyorum.

EMELY

Çok tatlısın Alex. Tıpkı bir diktatör gibisin. Federal hükümetin senin gibi birini kullanabileceğinden eminim. Hiçbir koşulda benim yüzümden eve kapanmanı istemiyorum. Gidip gitmeyeceğimi bilmiyorum. Düşüneceğim. Şu anda daha fazla yazamayacağım.

Barda bangır U2'nun "With or Without You" şarkısı çalıyordu ama şu anda aşk şarkıları işime yaramazdı. Neden biri de çıkıp "Aşk Berbat Bir Şey" diye bir şarkı söylemiyordu? Bu tarz şarkılar dinlemeye ihtiyacı olan bir sürü insan olduğundan emindim. (Hazır bundan bahsetmişken motosikletlerde de yolcu tutunma yeri olmalı. Bunu bir kez daha dile getirmek istedim!)

Nicolas "Masa dörde üç tekila daha götürebilir misin?" dedi. "Benim mutfakta bir şeyleri halletmem lazım."

Başımı kaldırıp yüzüne bakmam tam bir hataydı çünkü yüzüne ne zaman baksam gördüğüm tek şey penisi oluyordu. Diğer görüntülerin de topluca aklıma üşüşmesi an meselesiydi. Yüzümü buruşturup başımı tamam anlamında salladıktan sonra mutfığa gitmesi için saniyeleri saydım. Yurttaki odada yaşananlar onu hiç de rahatsız ediyormuş gibi durmuyordu. Benim tam tersime!

Hâlâ tüylerim diken dikenken üç tekila bardağı doldurup söylenen masaya götürdüm. Son üç saattir pek iş yoktu ama gece yarısına yaklaştıkça particiler gelmeye başlamıştı. Başka bir masaya daha servis yapıp bar tezgâhında limon dilimleme işime geri döndüm.

Birinin "Hey, Emely!" dediğini duydum.

Başımı kaldırınca karşımdaki bar taburelerinden birine oturan Sebastian'ı gördüm. Alnımı kırıştırarak Alex'i aradım etrafta ama onu göremedim.

"Selam," dedim.

Sebastian etrafa bakınıp "Fena bir yer değilmiş," dedi. "Bir kola alabilir miyim?"

“Tabii,” deyip arkama döndüm. Bir bardak kola doldurup önüne bıraktım.

“Teşekkürler.”

“Bir şey değil,” dedim ona şüpheyle bakarak.

“Nasılsın Emely?”

“İyiym teşekkürler. Sen nasılsın?” Klasik cevap.

“Oldukça iyiym sanırım.”

Kolasından bir yudum alıp bardağı tezgâha koyduktan sonra etrafa bakındı. Nedense soğukkanlı görünmek için fazla çaba harcıyormuş gibi göründü bana.

“Buraya... Buraya gelmek için özel bir nedenin var mı?” dedim bir sonraki limonu kesme tahtasına koyarken. “Yani, beni yanlış anlama. Buraya gelip beni ziyaret etmen güzel ama aynı zamanda tuhaf.” Sonuçta Alex’in erkek arkadaşıydı o. Hatta nişanlısıydı. Alex olmadan bir araya gelmemiştik hiç. Başını eğip ensesini ovuşturdu. “Çok açık sözlüsün değil mi?” Omzumu silktim.

“Haklısın,” dedi iç çekerek. “Önce biraz havadan sudan konuşuruz diye düşünmüştüm. En azından ben lafı asıl meseleye getirene kadar.” Yüzünde ihtiyatlı bir gülümseme vardı.

“En azından dürüstsün,” dedim. “O zaman konuya girsek de ben sana Alex’e henüz karar vermediğimi ama karar verir vermez onu arayacağımı söylemeni istesem? Bu şekilde havadan sudan konuşma faslına dönüp şu anki hava durumunu detaylı bir şekilde konuşabiliriz.”

Sebastian dudağını ısırıp tekrar bana bakmadan önce bir anlığına bardağına baktı. “Bu kulağa hoş geliyor ama hava durumu sohbetimiz sonraya kalacak. Dürüst olmam gerekirse burada olmamın sebebi Alex değil.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Alex değil mi?”

Başını iki yana salladı. Karnıma kramp girdi. Bir an kendi kalp atışlarımı duydum.

“Sa-sakın bana seni buraya *onun* gönderdiğini söyleme,” dedim kekeleyerek.

Sebastian “Hayır, beni o göndermedi. Tam tersi,” dedi. “Burada olduğumu bilmiyor. Bunu bilmezse sağlığım açısından iyi olur. Ama haklısın Emely. Burada oluş sebebim Elyas.”

Nasıl olduysa Sebastian şu birkaç kelimeyle beni şaşkına çevirmeyi başarmıştı. “Ben... Benden ne istediğine dair hiçbir fikrim yok ama seninle onun hakkında konuşmak istediğimi sanmıyorum.”

Gözlerimin içine bakıp “Emely,” dedi. “En iyi arkadaşımın arkasından iş çevirmek benim için hiç kolay değil ama tam da bunu yapmak için buradayım. Söyleyeceklerimin ilgini çekeceğini düşünüyorum.”

Son cümlesi arzu ettiğimden daha çok çekti dikkatimi. Sebastian’ı benimle konuşmaya iten şey neydi? Bunun arkasında ne yatıyor olabilirdi?

“Sebastian... Bilmiyorum,” dedim. “Önemli bir şey ise belki de Elyas’ın kendisi...”

“Elyas taşınıyor. Berlin’den ayrılıyor,” dedi sözümü keserek. Limon yerine parmağımı dilimledim. *Elyas taşınıyor*. Parmağımdan akan kan damlaları birikirken kesme tahtasına bakakaldım. Sonra da limon suyunun açık yarayı yakışını hissettim.

“Lanet olsun,” dedim alçak sesle.

Sebastian tezgâhın üzerinden bana doğru eğilip parmağımı görünce yardım etmek için tezgâhın arkasına geldi. “Yaran derin mi?” diye sordu.

Elyas neden taşınmak istiyordu? Berlin’den ayrılmak istediğinden söz etmemişti hiç. Tam tersine bu şehri sevdiğini zannediyordum. “Emely?”

Gözlerimi kırıştırdım.

“Yaran derin mi?” diyerek tekrarladı sorusunu.

“Şey...” Parmağıma baktım. “Bilmiyorum.”

Sebastian bir peçete kapıp kanamayı durdurmaya çalıştı. Yere birkaç damla kan aktı.

Rahatlamış hissetmem gerekiyordu. Sürekli yaşadığım Elyas ile karşılaşma korkusu tamamen sona erecekti. Alex'in ağabeyinin evde olup olmadığını bir daha asla dikkate almayacaktım. Her şeyi arkamda bırakıp nispeten daha rahat eski hayatıma dönebilirdim. Kendimi hafiflemiş hissetmem için binlerce sebep vardı. Elyas taşı-nırsa onu bir daha asla görmeyebilirdim.

Parmağımın üstünde bir basınç hissedince peçeteyi parmağıma bastıran Sebastian'a baktım. "Sanırım görüldüğü kadar kötü değil," dedi. "Ama çok kanıyor."

"Nasıl... Yani... Neden?" diye kekeledim.

Sebastian kafası karışmış bir hâlde bana baktı önce. Sonra parmağımdan bahsetmediğimi anladı.

"Bana ciddi ciddi neden diye soruyor olamazsın değil mi?"

Yapabildiğim tek şey omzumu silkmek oldu.

"Senin yüzünden Emely," dedi.

"Benim yüzümden mi?"

"Elbette senin yüzünden. Başka neden olacaktı ki?"

Kafam yavaş çalışıyordu. "Elyas benim yüzümden mi ayrılıyor Berlin'den?"

"Kaçıyor desek daha doğru olur."

"Ama... Ama neden?" Etrafımdaki her şey dönmeye başlıyordu.

Sebastian sanki başka bir gezegendenmişim gibi baktı. Tam bir şey söyleyecekken arkasında Nicolas belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu Nicolas.

"Yok bir şey. Parmağımı kestim."

Neden herkes aptal parmağımla ilgileniyordu?

Nicolas sırtarak "Yine mi?" dedi. "Kötü mü?"

Başımı iki yana salladım.

Nicolas, Sebastian'a bakıp "İyi bari. Bu müşteri barın arkasında ne yapıyor?" diye sordu.

"O mu?" dedim. "Sahi siz ikiniz birbirinizi tanımıyorsunuz. Sebastian bu Penis... Ay... Nicolas!" Yüzümü buruşturup elimi alnıma götürdüm.

"Penis, Nicolas ya da her neyse. Selam. Emely'nin bir arkadaşıyım," dedi Sebastian. "Yara bandı var mı?"

Penis evet anlamında başını salladı. "Emely burada çalışmaya başladığından beri tam teçhizatlı bir ilk yardım çantası bulunduruyoruz. Bir saniye. Gidip getireyim." Mutfığa gidip yara bandıyla döndü.

Peçeteyi parmağımın üzerinden alırken "Teşekkürler," dedim. Kanama azalmıştı. Yara bandını parmağıma sardım.

"Nicolas, bir süreliğine yerime baksan senin için sorun olur mu? Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Otursam iyi olur."

Nicolas "Sorun değil," dedi. "Biraz solgun görünüyorsun."

"Teşekkürler," deyip bir bezle yerdeki kanları sildim. Kesme tahtasını ve bıçağı sıcak su ve bulaşık deterjanıyla yıkayıp kirli bulaşıkların yanına koydum. Sonra da arka taraftaki masaya gittim. Sebastian kolasını alıp peşimden geldi. Karşıma oturdu. Söyleyeceklerini dinlemeye hazır bir hâlde arkama yaslandım.

Sebastian masanın üstünde birleştirdiği ellerine bakarak konuşmaya başladı. "Elyas kendini kapattı. Başındaki belayı tek başına halletmeye çalışıyor. İstemesem de bunu bir yere kadar kabul etmek zorundayım ama belli bir noktadan sonrası fazla kötüye gitti. Kötü bir şey olacağından endişeleniyordum ve haklı çıktım."

"Ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

"Bir buçuk hafta kadar önce habersiz gittim evine. Çalışma masasının üstü farklı üniversitelerden gelmiş kabul mektuplarıyla doluydu. Nakil için başka okullara başvuruyormuş. Münih, Frankfurt,

Heidelberg, Köln, Hamburg, Amsterdam, Viyana ve Londra dahil aklına gelebilecek her yere başvurmuş.”

Sebastian kolasından bir yudum alıp bardağı masaya bıraktı. “Önce deliye döndüm,” dedi. “Bana bunu ne zaman söylemeyi planladığını sordum. Yoksa bir gün Alex ve ben kapısını açtığımızda bomboş bir odayla mı karşılaşalım istiyordu?”

“Kabul mektuplarını görmüş olmam Elyas’ın hoşuna gitmedi. Kimseye haber vermeden çekip gitmeyi planlamadığını ama gideceği garantilenmeden de kimseyi üzmemek istemediğini söyledi. Öfkemi bir kenara atıp onu kaçmanın bir çözüm olmadığına ikna etmeye çalıştım ama buna izin vermeyip olup bitenleri önemsizleştirdi.”

“Bela” derken beni mi kastediyordu?

“Alex’in bundan haberi yok,” diyerek devam etti konuşmaya. “Ona birkaç kez söyleyecek gibi oldum ama ağabeyinin hayatını cehenneme çevirirdi. Ondan bir şey saklamak hiç hoşuma gitmiyor.”

Otomatik pilota bağlanmış gibi “Gideceğinden emin değil mi yani?” diye sordum.

Sebastian “Evet, emin,” dedi derin bir nefes alarak. “Artık emin.”

“Artık emin derken ne demek istiyorsun?”

“Noel’den sonra karar vermiş ama ben dün öğrendim. Gördüğüm kadarıyla onu bu kararından caydırmak mümkün değil. Hamburg’da ev de aramaya başlamış.”

Hamburg mu? Berlin’den neredeyse iki yüz mil uzaktaydı. Mi-dem kasıldı.

Noel’den sonra karar vermişti.

Banyonun önünde yaptığımız konuşmayı düşündüm. Kararının bununla bir ilgisi var mıydı? Ama nasıl? Elyas’ın taşınmasıyla benim ne alakam vardı?

“Sebastian bütün bunları neden anlatıyorsun bana? Anlamıyorum.”

Gözlerimin içine bakıp “Emely,” dedi. “Sana bunları sadece en iyi arkadaşımı kaybetmemek için değil bütün bu yaşananlar son derece gereksiz olduğu için anlatıyorum! Birbirimizi tanıyalı çok olmadı ama en başından beri Elyas’tan hoşlandığını biliyorum. İster sezgi de ister başka bir şey. Biliyorum işte. Noel gecesini birlikte geçirdiğimizde de ondan *hâlâ* hoşlandığını gördüm.”

Sebastian elimi tuttu. “Şimdi söyle bana neden o e-postaları son-
suza dek ona karşı kullanmak istiyorsun? İnan bana o e-postaları yazdığını birkaç kez itiraf etmek istedi ama ne zaman ve nasıl yapılacağına dair hiçbir fikrim yoktu.”

Elimi çektim. “E-postalardan haberin vardı öyle mi?”

Sebastian’ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Tanrım. Buna inanamıyordum. Bir kişi tarafından kandırılmış olmak yeterince kötüydü zaten. Ama işin içinde ikinci bir kişinin olduğunu öğrenince beynimden vurulmuşa döndüm.

Sebastian kendine kızdı. Gözlerini devirip masaya baktı. “Evet,” dedi alçak bir sesle. “Geçen sonbahar kamp yaparken söyledi bana.”

O zamandan beri biliyordu yani. Beni neden ikaz etmemişti? Ama Sebastian’a bakınca onu neden suçlayamayacağımı anladım.

“Tamam Sebastian,” dedim. “Sen onun en iyi arkadaşısın. Elbette onu sırtından bıçaklamak istemeyeceksin. Sadece böyle bir şeyi saklayacağını düşünmezdim.”

“*Saklamak* da ne demek oluyor şimdi?” dedi. “Elyas seni aşağılamaya çalışıyor olsaydı bunu sana söylemek için bir saniye bile beklemezdim. Arkadaş olmamız bir şeyi değiştirmezdi. Doğruyu yanlıştan ayırabiliyorum.” Kolunun üst kısmını ovuşturdu. “Sana daha önce söylememiş olması bir hataydı. Bunu tartışmıyorum bile. Ama cesaret edemedi. Her şeyi mahvetmekten korkuyordu. Sonra da kaçınılmaz olan oldu. Gerçeği en olmayacak şekilde öğrendin.”

Sokak kapısının dışında saklanırken Alex ve Elyas'ın konuşmalarını duyduğum anı hatırladım.

“Emely,” diyerek devam etti Sebastian. “Öfkeni kesinlikle anlıyorum. Deliye dönmek için kendince geçerli sebeplerin var. Ama bir noktada bu sona ermeli! Elyas ikinize de yetecek kadar bedel ödedi. Kendine olan nefretinin onu tüketmesine daha fazla seyirci kalamam.”

Söylediklerini duyuyordum ama kafamın içinde uçuşan Çince yazı karakterleri gibi anlamsızdılar benim için.

“Neden en az onun kadar üzgün olduğunu itiraf etmiyorsun?” diye sordu. “Yüzünden okunuyor! Neden kendine işkence ediyorsun? Bu anlamsız kedere neden bir son vermiyorsun? Ne yaptığının farkında Emely! Çok pişman. Seni gerçekten anlamıyorum. Elyas onu affedemeyen bir kadın yüzünden şehri terk ediyor. Üstelik o da o kadın için en az o kadının onun için olduğu kadar önemliyken. Ben...”

Ellerimi kaldırıp “Yeter!” diye bağırdım. Burada ne oluyordu böyle? Sanki bunu daha önce bir kitapta okumuşum da en önemli bölümü kaçırmışım gibi hissettim. Elyas'ın kendine olan nefreti onu tüketiyormuş? Çok üzgün müymüş? Ben ona acı mı çektiriyormuşum? O da benim için en az benim onun için olduğum kadar önemli miymiş?

Söze “Sebastian, sen...” diye başladım ama sonra durup başımı iki yana salladım. “Birkaç şeyi çarpıtıyorsun. Aslında hayır, her şeyi çarpıtıyorsun! Sen neden bahsediyorsun Tanrı aşkına? Söylediklerini daha fazla dinleyemeyeceğim. Benim ona acı çektirdiğimi nasıl iddia edebilirsin?” Dik dik baktım ona. “Aptal yerine konulan benim! O değil! O geri zekâlı yüzünden üzgün olan, son iki aydır bir gece olsun uyuyamayan benim! Böyle saçmalıklarla nasıl suçlarsın beni? Beni?” Sebastian'ın allak bullak olmuş yüzüne baktım ve gözlerime yaşlar dolarken titremeye başladım. Gözyaşlarımı tutmak için çok çabalamam gerekti. “Elyas'ın benim yüzümden şehri terk ettiğini düşünüyorsan hiçbir şey

anlamamışsın demektir,” diyerek devam ettim. “Nasıl olur da bundan ben sorumlu olurum? Keşke bana oyun oynamasaydı demiyor muyum sanıyorsun? Yazdığı e-postalar için küçücük de olsa bir açıklama yapması için her şeyi yapardım diye düşünmüyor muyum sanıyorsun?”

Kafası karıştığı için alnında gittikçe daha fazla kırışık beliren Sebastian hayalet görmüş gibi bakıyordu bana. “Ama... O zaman... O zaman ben anlamıyorum,” diye kekeleydi.

“Buraya geldiğinden beri hiçbir şey anlamayan benim asıl!” diyerek cevap verdim. “Burada bir yanlış anlama var! Sen yanılıyorsun Sebastian! Elyas’ın sana ne anlattığına dair hiçbir fikrim yok. Belki de şehri terk etmesinin asıl nedenini senden saklıyordur ama nedeni her ne ise benimle ne ilgisi var onu anlamadım.”

“Emely,” dedi şaşkınlık içinde. “Dürüst olmam gerekirse benim de kafam karıştı şimdi ama bildiğim bir şey varsa o da şehri terk etme kararı almasına kesinlikle senin sebep olduğun.”

Boğulacak gibi oldum. Aklım başımda değildi. Kontrolümü kaybetmemek için çırpınırken “Ama,” dedim telaşla. “Söylediklerin doğruysa ve dediğin gibi Elyas benim yüzümden bu kadar kötüyse neden benimle konuşma zahmetine girmede? Bütün olanlardan sonra benim bir adım atmamı bekliyor olamaz değil mi? Onun için iddia ettiğin kadar önemliysem bunu bana neden söylemiyor? Derdi beni aptal yerine koymak değildi ise neden bana lanet olası amacının ne olduğunu açıklamıyor?”

“İyi de sebebini zaten *açıkladı* ya sana!”

“Apartmanının merdiven boşluğunda hebeleyip hübelemesi ciddi bir açıklama sayılmaz! Merdiven boşluğu...” diye devam ederken Sebastian araya girdi.

“Ben merdiven boşluğundaki konuşmanızdan bahsetmiyorum. Orada ne olduğundan haberim bile yok. Açıklama derken sana yazdı-

ğı mektuptan bahsediyorum ben.” Artık neden bahsettiğini anlamam gerekiyormuş gibi baktı yüzüme ama öyle bir şey olmadı. Yunanca konuşuyor olsa anlamayacağım kadar anlamamıştım neden bahsettiğini.

“Ne mektubu?” dedim arkaya doğru eğilip kollarımı göğsümde kavuştururken.

“Sana yazdığı mektup!” Yine neden bahsettiğini anlamam gerekiyormuş gibi baktı bana ama anlamadım.

Sakinliğimi korumaya çalışarak “Sebastian,” dedim. “Hangi mektuptan bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok.”

İnanmayan gözlerle baktı bana. “Özür dilemek için yazdığı mektup. Sana her şeyi açıkladığı mektup.”

Birbirimizi inceledik. O benim travma sonrası hafıza kaybına uğramış olmamdan şüpheleniyordu ben de onun halüsinasyon gördüğünden.

“Ne zaman oldu bu dediğin?” diye sordum.

“Tam olarak hatırlamıyorum. Her şey ortaya çıktıktan hemen sonraydı. Belki bir ya da iki hafta sonra.”

Başımı yavaşça önce sola sonra sağa çevirdim. “Ben Elyas’tan mektup falan almadım,” dedim. “Yanılıyor olmalısın.”

“Hayır, mektubun varlığından eminim,” dedi ısrarla.

“Belki de önce göndermek isteyip sonra vazgeçmiştir.”

“Gönderdi. Mektupla ilgili her şeyi ve ona cevap yazmadığın için ne kadar berbat hissettiğini anlattı bana.”

Elimi yüzümde gezdirip derin bir nefes aldım. Tekrar “İyi de ben mektup falan almadım Sebastian,” dedim. “Nasıl göndermiş? Postayla mı?”

“Hayır. Bir gece gelip bırakmış.”

Kaşlarımı kaldırdım. “İnan bana Elyas kapımı çalmış olsa hatırlardım.”

Sebastian “Mektubu sana elden vermediğini biliyorum,” dedi. “Gerçi nereye bıraktığını da bilmiyorum. Belki de kapının önüne ya da posta kutusuna bırakmıştır.”

“Öyle olsa bulurdum.”

Sebastian durumu anlamış görünüyordu çünkü cevap vermedi. İddiaya göre Elyas bana bir mektup yazmıştı.

Yaptığı açıklamayı *gülünç* bulmuştum. Gerçekten de bir mektup yazdıysa o anki tepkisi mantıklıydı.

Ne yazmıştı o mektupta?

“Bir terslik olduğunu e-postadan anlamam gerekirdi ama,” dedi Sebastian.

Başımı kaldırdım. “Ne e-postası?”

“Sana mektuptan sonra yazdığı e-posta.”

Anlaşıldı. Her şey inanırlılığını yitirmeye başlamıştı. Kayıp mektup yetmiyormuş gibi şimdi bir de kayıp e-posta çıkmıştı ortaya.

“Yanlış anlama Sebastian,” dedim. “Tüm bunlar şaşkına döndürdü beni. Ben mektup ya da e-posta almadım. Sence de bu fazla tesadüfi değil mi? Beni kandırmaya çalışıyorsan bu hiç eğlenceli değil.”

Ağzı açık kaldı. “Yemin ederim doğru söylüyorum! Mektubuna cevap vermediğinde Elyas mahvoldu. Mektubu okudun mu yoksa okumadan yırtıp attın mı onu bile bilmiyordu. Seni arayıp sorma cesaretini bulamadı kendinde. Ben de ona sana bir e-posta yazmasını söyledim. Sırf emin olmak için. Neden böyle bir şey uydurup sana yalan söyleyeyim ki?”

Sebastian’a baktım. Şüphem onu gerçekten de incitmişti. “Seni üzmem istemedim. Özür dilerim,” dedim iç çekerek. “Ama *iki* şeyin de ortadan kaybolmuş olmasını izah edemiyorum.”

“Benim kafam da allak bullak oldu.” Ellerini kucağına koydu. “Belki de e-postası gereksiz e-postalar kutuna düşmüştür. Gerçek şu ki mektup da e-posta da gerçek. Asla böyle bir şeyin şakasını yap-

mam. Aranızın ne kadar kötü olduğunu biliyorum.” Sebastian kendini toparlamış gibi görünüyordu ama durum esrarengiz olmaktan öteye geçmişti biraz.

Gereksiz e-postalar dosyası.

E-posta yanlışlıkla o dosyaya gitmiş olabilirdi ama Elyas bana defalarca e-posta yollamıştı. Hiçbirinde böyle bir sorun yaşanmamıştı.

Şakaklarımı ovup gözlerimi kapattım. “Buna inanmak zor,” dedim. “Ama eğer doğruysa bunu ortaya çıkarabiliriz. Gereksiz e-posta dosyasındaki mesajlar silinmeden önce ne kadar kalıyor o dosyada?”

Sebastian omzunu silkti. “Sanırım sunucudan sunucuya değişiyor. Ama tahminen bir ya da iki ay.”

Günleri saymaya başladım. Luca’nın aslında Elyas olduğunu 3 Kasım’da öğrenmiştim. Mektubu bana bu olaydan yedi ya da on dört gün sonra yazmıştı. Ondan iki hafta sonra da e-posta yollamıştı. O zaman e-postayı yollayalı bir ay falan olmuştu. Eğer Sebastian haklıysa e-posta hâlâ dosyada olabilirdi.

Gereksiz e-posta dosyamı arada sırada kontrol ederdim ama son birkaç haftadır ucuz reçetesiz Viagra tedarik etmekten başka dertlerim vardı. Son zamanlarda kontrol etmemiştim. Böyle yapmakla muhtemelen büyük bir hata yapmışım.

“Umarım o dosyadadır da bulabilirsin,” dedi Sebastian. “Mantıklı tek açıklama bu.”

Hayatım altüst olmuş gibi hissettim. Son iki aydır kabullenmeye çalıştığım her şeyin tekrar gözden geçirilmesi gerekiyordu. Benim için olduğu kadar Elyas için de mi kötü gitmişti her şey? Babamın dediği gibi yanlış yapılabilecek her şeyi yanlış yapmış bir geri zekâlı mıydı o?

Zihnim nefes almak isterken tutunabileceğim bir şeyler bulmak için çırpınıyordum. Bütün bu olup bitenleri ıssız bir adada hazmedebilmek üç dört yıl sürerdi.

Ağlayarak geçirdiğim bütün o uykusuz geceleri ve göğsümde

ağırlık yapan o feci hissi hatırladım. O gecelerden biri Elyas'ın kapıma geldiği geceydi. Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

O mektubu okumuş olsaydım her şey için bir açıklama bulabilecek miydim? Yoksa kafamda yeni soru işaretleri mi oluşacaktı? Elyas'ı affetmiş olabilir miydim?

Sebastian uzun bir sessizlikten sonra başını iki yana sallayarak "Tanrım," dedi. "Bu birkaç şeyi açıklıyor."

Masaya baktım. "Anlamadığım bir şey daha var. Alex neden hiçbir şey söylemedi bana?"

"Çünkü Alex bilmiyordu," dedi. "Elyas onu bu meselenin dışında tutmamı istedi. Bu bana mantıklı geliyor. Sonuçta o senin en iyi arkadaşın." Kollarını masaya koyup ellerini birleştirdi. "Ayrıca Alex'in bir şekilde seni etkilemesinden korktu muhtemelen. Baskı hissetmeni istemedi. İçinden geldiği gibi davranman gerekiyordu."

Elyas'ı bunları söylerken hayal edebiliyordum. Âşık olduğum Elyas'ın sözleri gibi geldi bu sözler kulağıma.

Sonunda sormaya korktuğum bir soruyu sorarak böldüğüm tuhaf bir sessizlik oldu.

"Sebastian, ne yazıyordu o mektupta?"

Sebastian başını yana eğip gözlerimin içine baktı.

"Sanırım bunu sana benden daha iyi anlatabilecek tek bir kişi var."

Ürperdim. Şu son iki aydır tekrar Elyas ile karşılaşmak en korktuğum şey olmuştu. Bana söyleyeceklerini duymak istiyorsam artık o korkuyu bir kenara bırakmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

Bunu yapmalı mıydım gerçekten? Hiçbir şeyi değiştirmeyecek olması ihtimaline rağmen geçmişini tekrar deşmeli miydim?

"Bana ne söylemek istediğini biliyor musun?" Bu sözlerin aslında demek istediğimi tam olarak ifade etmediğini hissettim. Boğazımda boğucu bir baskıyla derin bir nefes alıp sormak istediğim asıl soruyu sordum. "Yani... Dinlemeye değer mi sence?"

“Emely,” dedi Sebastian. “Buna kendin karar vermelisin. Bunu bir tek sen bilebilirsin.”

Başımı haklısın anlamında salladım ama boğazımdaki yumrudan kurtulamıyordum.

Nicolas oturduğumuz masaya gelip “Konuşmanız uzayacak mı?” dedi. “Bölmek istemem ama barda sana ihtiyacım olacak Emely.” Mekân dolmuştu. Arka plandaki uğultuyu ancak şimdi fark etmiştim.

Sebastian dönüp bana bakarak “Hayır, hayır. Bitirdik,” dedi. “Özür dilerim. Niyetim seni üzmemkti.”

“Üzülme,” dedim. “Hemen geliyorum Nicolas. Barda biraz daha oturmak ister misin Sebastian?”

Nicolas mutfağa giderken Sebastian ayağa kalktı. “Çok isterdim ama eve gitmem lazım. Çıkmadan önce Alex ne giyeceğine karar vermek için giysi dolabının altını üstüne getiriyordu. Onu biraz daha yalnız bırakırsam yılbaşı gecesini tamamen kaçırmamdan korkuyorum.”

Gülümseyerek ayağa kalktım. “Böyle zamanlarda onu sakinleştirmenin gizli bir yolu var mı?” diye sordu.

“Ne giyerse giysin bana inanıncaya kadar harika göründüğünü söylemeye devam ederim sadece.”

İç çektim. “Sen çok tatlısın Sebastian ama bu sırrı seninle paylaşmamın bana iyi bir geri dönüşü olmayacak maalesef.” Bara götürmek için bardağını aldım.

“Haklı olabilirsin.” Montunu giyip bir süre yere bakarak fermuarını çekti. “Senden özür dilemem lazım.”

Alnımı kırıştırdım. “Ne için?”

“Ona kasıtlı olarak acı çektirdiğini ima ettiğim için.”

Kalçamı masaya dayadım. “Mektubu ya da e-postayı almış olsaydım öyle düşünmen mantıklı olurdu. Neden öyle düşündüğünü anlıyorum.”

“Peki neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum o zaman?”

“Bilmem ama öyle hissetmene gerek yok. Gerçekten. Sorun yok.”

Gülümseyip biraz tereddüt ettikten sonra bana sarılmak için yaklaştı. Şaşırdım. Daha önce aramızda hep belli bir mesafe olmuştu ama buna takılmadım. Aslında hoşuma bile gitti. Beni bırakınca tekrar gülümsedi ama birden aklıma başka bir şey takıldı.

“Elyas onun kendini kötü hissetmesini istediğimi mi düşünüyor? Demek istediğim bunu kasıtlı olarak yaptığımı mı düşünüyor?”

“Sanmıyorum,” dedi Sebastian. “Her şey için kendini suçluyor. Seni hak etmediğini düşünüyor.”

Bazen güzel sözler bıçak yarısından daha acı verici olabiliyordu. Ayaklarıma baktım.

“Bu gece gelmeyi bir düşün,” diyerek devam etti. “Alex çok sevi-
nir. Hem de hayal edemeyeceğin kadar çok.”

Yüzüne bakmadan tamam anlamında salladım başımı.

“Elyas da orada olacak,” dedi. “Sana karışmak istemem ama bu gece geçen yılı geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmak için iyi bir fırsat olabilir.”

Sözleri beni kederlendirdi. Başımı tekrar evet anlamında salladım.

Bar tezgâhına beraber yürüdük. Sebastian hesabı ödedi. Arkasına dönüp Purple Haze’den çıkmadan önce bana göz kırptı. “Seni bu gece göremezsem de umarım kısa bir sonra görüşürüz,” dedi.

Bu konuşmadan sonra tekrar işime odaklanmam zor oldu. Bar her dakika biraz daha kalabalıklaşıyordu. Kısa bir süre sonra müşterilere servis yapmak için beş tane falan kola ihtiyacım olacaktı. Mesaim bir buçuk saat sonra bittiğinde, beş yüzüncü kokteyli falan hazırlamıştım sanki.

Sokağa adım attığımda hava karanlıktı. Yakındaki otobüs durağında beklerken soğuk hava çarpınca kollarımı göğsümde kavuşturdum. İliklerime kadar donuyordum ama soğuk hava iyi gelmişti yine de.

Tıklım tıklı bir otobüse binmek için bu temiz havadan gerçekten de vazgeçmeli miydim? Otobüs durağına arkamı dönüp eve doğru yürümeye başladım. Her yerde çılgın partiler veriliyordu. Sokaklar her zamankinden daha kalabalıktı. Benim içimde ise tüyler ürpertici bir sessizlik vardı. Fırtına öncesi sessizlik. Bu hissi başka türlü ifade edemezdim. Bir taraftan içim allak bullak olmuşken diğer taraftan yavaş atan kalbim her an duracaktı gibiydi. Korkum kaskatı kesilmeme sebep olmuştu. Elyas'tan bir e-posta almış olma korkusu ama aynı anda öyle bir e-posta bulamama korkusu.

Başka bir ses düşüncelerimi bölene kadar Sebastian ile yaptığı-
mız konuşma tekrar tekrar geçti aklımdan. *Yurt dışına çıkmamın
esas sebebi sendin.*

Elyas bunu bana birkaç ay önce söylemişti. Aynı şehirde benimle daha fazla yaşayamadığını söylemişti. Bu söylediğine de inanmamıştım.

Şimdi neredeyse sekiz yıl sonra Berlin'den ayrılıp Hamburg'da yaşamak istiyordu. Öncekiyle aynı nedenden dolayı mıydı? Kaçmak Elyas'ın kırık kalple baş etme şekli miydi?

Altı hafta önce Neustadt'a gitmek için buradan ayrıldığımda benim gerekçem de bundan farklı değildi. Öğrendiğim bir şey varsa o da yer değiştirmenin gerçekten de belli şeyleri kolaylaştırdığıydı ama hangi şehre gidersem gideyim düşünceler, özlem, öfke ve çaresizlik hissi kısa bir süre sonra yine bulmuştu beni. Taşınmak bir işe yaramıyordu.

Kampüse ulaşınca yavaşladım. Hayatımda hiç bu kadar dikkatli adımlar atarak yürümemiştim. Merdivenleri tırmanmak kasılmış kaslarımın biraz da olsa ısınmasını sağladı ama parmaklarım hâlâ soğuktan sızlıyordu.

"Eva?" dedim kapıyı gıcırdatarak yavaşça açarken. Ses çıkmayın-

ca ışığı açıp kapıyı kapattım. Dizüstü bilgisayarım çalışma masamın üstündeydi. Bir an tereddüt ettikten sonra montumu çıkarıp yatağın üstüne attım ve ofis koltuğuma oturdum. Bilgisayarım açılırken zihnim bomboştu.

Gereksiz e-posta klasörümde doksan altı mesaj vardı. Elim bir süre hareketsiz kaldı. Sonra gereksiz mesajlar dosyasının ilk sayfasını taramaya başladım. *Viagr@, Online Ca\$ino, 3nlarge Your P3nis*. Mesajların gönderici ve konu kısımlarına göz attım.

Facebook Bildirimi, Piyango, Ucuz Yazıcı Kartuşları ve buna benzer bir sürü şey.

İkinci ve üçüncü sayfayı da taradım. Sonra da dördüncü sayfayı. Hiçbir şey yoktu.

Beşinci sayfa son sayfaydı. Bu sayfadaki mesajları önceki sayfalardakilerden daha yavaş taradım. Tek tek baktım hepsine. Sayfanın sonuna geldiğimde kalbim duracak gibi oldu.

Luca'dan gelmiş bir mesaj yoktu.

Ama tanıdık başka birinden bir mesaj gelmişti: ElyasSchwarz@bluemail.de.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Kan dolaşımım deli gibi hızlandı. 25 Kasım'da gönderilmiş bir mesajdı.

Üzerine tıklayıp mesajı açarken elim titredi.

Sevgili Emely,

Seni rahat bırakacağıma söz verdiğimi biliyorum. Bu sözü tutmadığım için şu anda kendimden nefret ediyorum ama başka türlü-sünü yapmak elimde değil.

Bilmem gereken şeyi bilmemem kötü bir şey. Mektubuma cevap vermemiş olmanın ne anlama geldiğini az çok tahmin ediyorum ama yine de emin olamadım. Senden duyacağım tek bir kelime bana ne durumda olduğumu gösterecek.

Mektubumu okudun mu?

Emely, seni sonsuza dek kaybetmiş olabilir miyim?

Yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var? Eğer öyle ise lütfen bana şöyle. Sana dünyanın bütün zamanlarını vereyim.

Çok büyük bir hata yaptığının farkındayım. Bir tane de değil. Birkaç tane. Gece gündüz bu hataları nasıl telafi edeceğimi düşünüyorum ama bulduğum her fikir saçma geliyor bana. Muhtemelen böyle bir şeyin telafisi mümkün değil. Affedilemez bir şey ama yine de bunu yapmayı denemeyi çok istiyorum Emely. Senin hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece denememe izin ver. Sence bir şansım var mı? Küçük de olsa bir şans.

Emely, ne zaman gözlerimi kapatsam senin yüzünü görüyor ve vücudunu hissediyorum. Saçının kokusunu alıyorum. Keşke seni yine kollarıma alabilsem.

Bunu hak etmediğimi biliyorum ama yine de bu benim en büyük dileğim. Lütfen bana bir şans daha ver. Arkadaşın olarak olmasa da tanıdığın biri olarak.

Çok ama çok üzgünüm Emely.

Âşık

Elyas Schwarz

Yanaklarımdan dökülen ılık yaşlar kelimeleri bulanıklaştırıp son birkaç satırı okumamı zorlaştırdı. Yine de ellerimle yüzümü kapata-
na kadar okumaya devam ettim.

Her şey yeniden başlıyordu.

Kaslarım, boğazım, midem, her bir sinir hücrem gerildi. Bedenim duygularımın ağırlığı altında boğuluyor gibiydi. Nefes almakta zorlanıyordum. Dizlerim titreyerek ayağa kalktıktan sonra sendele-
yerek yatağa gidip cep telefonumu buldum. Gözyaşlarımı silmeye çalıştım ama yerlerine yenileri geliyordu. Telefon rehberimi tarayıp

C harfiyle başlayan bağlantıları aradım. Onu buldum: “Cevap Verme”. Yeşil tuşa bastım. Çok kısa bir süre sonra telefon bağlandı.

Lütfen aç. Alnımı giysi dolabına dayayıp sessizce yalvardım.
Lütfen aç.

Telefonu çalıyordu. Tekrar tekrar. Ama cevap vermedi.

İsmimi ekranda görmüş olmalıydı. Benimle konuşmak istemiyor muydu? Bu düşünce yanaklarımdan süzülen yaşları çoğalttı.

Telefon çaldı, çaldı. Ama açılmadı.

Sesli mesaj servisi devreye girdi ama telefonu kapatıp yatağın üstüne fırlattım. Neden cevap vermiyordu? Belki de partideydi ve telefonu duymamıştı. Saate baktım: 22.36.

İki elimle gözyaşlarımı sildim. Gözlerimi kapatıp bir süre karanlıkta bekledim. Gözlerimi tekrar açtığımda montumu alıp üstüme geçirdim. Telefonumu cebime koydum. Gözlerim ağlamaktan şişmiş bir vaziyette dışarı çıktım.

BÖLÜM 15

MUTLU YILLAR

Şansım yaver gitti ve beni partinin verildiği belediye salonuna götürecek otobüsü buldum. Son iki yüz elli metreyi iki kez kaybolup yoldan geçenlere de kendimi Çin’de bulmadığım için teşekkür ederek yürüdüm. Soğuk hava yüzünden ağzımdan dumanlar çıkıyordu. İliklerime kadar dondum. Montumu çekip kendime daha sıkı sardım. Ellerimi ovuşturdum. İki dakikada bir telefonumu çıkarıp baktım ama tarih, saat ve şarj seviyesi dışında bir şey göremedim ekranda. Arama yoktu. Mesaj yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Nihayet salonu bulduğumda adımlarım yavaşladı. Elyas’a ne söylemek istiyordum ki ben?

İşte bu harika Emely. Yaptığın planın amacını düşünmeden deli karılar gibi yürüyorsun sokaklarda. Selam Elyas. Şey, bu sana tuhaf gelebilir ama ben senden mektup ya da e-posta almadım hiç.

Aman ne iyi bir fikir. Bu iyi bir fikir olmasa da başka bir planım yoktu... Tek umudum onunla yüz yüze geldiğimizde her şeyin kendiliğinden gelişmesiydi. Sonuçta ne kadar plan yaparsam yapayım iş ciddiye bindiğinde her şey farklı olacaktı.

Mesela benimle konuşmak istemezse ne yapacaktım?

Sorun değil. Kendimi ikna etmeye çalıştım. Zorla dinletecektim kendimi. Sırt dönemeyeceği şeyler söyleyecektim ona.

Emely, gözlerimi ne zaman kapatsam seni görüyorum. Vücudunu hissediyorum. Saçlarının kokusunu alıyorum. Seni yine kollarıma alabilsem keşke.

Sözleri kalbimi paramparça etse de beni sıcak bir duvak gibi örtüp soğuğu bir anlığına unutturmuştu bana. Belediye salonunun önünde iki küçük grup vardı. İçlerinden bazıları gülerek ve bağırarak gürültü yapıyordu. Belli ki sarhoş olmuşlardı. Diğerleri sigara içiyordu. Kamu binalarında sigara içilmesinin yasaklanması sayesinde sigara içmek artık sadece akciğer kanserinin değil zatürrenin de başlıca sebebi olacaktı.

İçeride çalan müzik dışarıdan da duyuluyor, binanın önündeki plazanın duvarlarında yankılanıyordu. Girişe yaklaştıkça yer ayaklarımın altından daha çok kaymaya başladı. Sırada bekleyen on ya da on beş kişinin olduğunu görecektim kadar yaklaştım binaya. Sıraya girip sıcacık salondakilerin hiç üşümediğini düşündüm. Görünüşe bakılırsa onlardan biri olmam zaman alacaktı çünkü manyağın teki salona bir çanta dolusu havai fişekle girmeye çalışıyordu. Kapıdaki fedai, ona havai fişekle içeri girmenin yasak olduğunu söyledi ama adamın bunu umursadığı yoktu. Tartışmaya başladılar. En öne gidip çantayı adamın elinden kaptığım gibi kafasına geçirmek istedim ama bunu yapmak yerine telefonumu çıkarıp tekrar kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. İçimde bir huzursuzlukla telefonu yerine koydum.

Sırada bekleyen insanlar gittikçe daha yüksek sesle söylenmeye başladı. Sabrını yitiren tek kişi ben değildim demek ki. İç çekip soğuktan korunmak için montumun belindeki kordonu biraz daha sıkıttım. Rüşvet verebildiğiniz fedailer lazım olduklarında neredeydiler?

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelen itiş kakaştan sonra adam çantayı içeri sokmaya çalışmaktan vazgeçti. Sıra tekrar ilerlemeye başla-

dı. Cüzdanımı çıkarıp bilet için gerekli olan on beş avroyu hazırladım. Elime damga vuruldu. Sonra da içerideki kalabalığın arasına daldım.

Bangır bangır müzik çalıyordu. İçeride o kadar çok şey vardı ki Elyas'ı nasıl bulacağımı bilemedim. En azından telefonunu niye açmadığını artık biliyordum.

Salonun büyük bir kısmı karanlıktı. Karanlığı ara ara bölen spot ışıkları ve lazer ışıkları vardı. Dans eden kalabalığın içinden yürüyebilmek için kollarımı iki yanıma yapıştırdım. Ne yana dönsem birilerinin vücudu vücuduma yapışıyordu. Attığım her adımda kalabalıktaki insanlardan biri sarkıntılık edip elini orama burama değiştiriyordu! Ama kalabalık ve loş ışık yüzünden sapıkları tespit etmek mümkün değildi.

Bununla uğraşacak zamanım yoktu. Önceliğim Elyas'ı bulmaktı. Her yere bakındım ama bu kısa boyumla görebildiğim tek şey etrafimdakilerin başlarıydı. Alex'e mesaj attım. Şansım yaver giderse telefonunu kontrol ederdi. Ama şansım yaver gitmedi. Yirmi dakika sonra gerginliğim paniğe dönüşmüştü. Ya Elyas'ı bulamazsam?

Başka nereye bakacağımı bilmiyordum. O yüzden tuvaletlere bakmaya gittim ama Alex orada da yoktu. Onları tuvalet haricinde bulabileceğim tek yerin salonun ortasındaki bar olduğunu düşündüm. Tekrar kalabalığın içine daldım. On dakikamı falan aldı ama sonunda bardaki uzun tezgâha da bakmayı başardım. Tam ümidimi kaybetmişken nihayet tanıdık birini gördüm: Andy. Öyle iri yarıydı ki herkese tepeden bakarak dolaşıyordu. Ona doğru ilerleyince başka tanıdık yüzler de gördüm: Sebastian, Sophie, Alex, Yvonne. Tanımadığım koyu renk saçlı biri daha vardı. Aralarında Elyas yoktu ama çok da uzakta olmasa gerekti. Hafifçe Alex'in omzuna vurup gruptakilere merhaba dedim. Bana bir bakış atıp sonra tekrar Sebastian'a döndüler. Gelmemden hoşlanmamışlar mıydı? Beni buraya getirmek için o kadar uğraşan Alex'in beni görünce sevinç çılgılığı at-

masını beklemiştim ama öyle bir şey olmadı. Sebastian başını başka tarafa çevirmeden önce kısa bir bakış attı bana. Loş ışıkta anlamam biraz zaman aldı ama tek tek yüzlerine bakınca ne kadar solgun göründüklerini fark ettim.

“He-her şey yolunda mı?” dedim.

Bütün başlar bana döndü. Bakışları gerdi beni. Elyas’a bir şey olmamıştı değil mi?

Sebastian’ın gerginliği yüzünden okunuyordu. Konuşmaya başlaması asırlar sürdü sanki.

“Az önce Elyas aradı,” dedi.

Yüreğim ağzıma geldi. “Ne olmuş? Kötü bir şey mi olmuş?”

“Evet.” dedi Sebastian yere bakarak. Kaskatı duruyordu. “Jessica’yı bulmuş.”

“Bu-bulmuş da ne demek?” dedim.

“Jessica kendini öldürmeye çalışmış.”

Bakakaldım. Zaman durdu.

Ağlamaya başlayan Yvonne’a yönelttim dikkatimi. Yaşlı gözlelerinden çaresizlik okunuyordu. Yvonne, Jessica’nın en iyi arkadaşıydı. Eğer Alex...

Cümleyi tamamlayamadım.

Daire oluşturmuş hiç kıpırdamadan duruyorduk. İlk harekete geçen koyu renk saçlı çocuk oldu. Yvonne’a sarıldı. Yvonne başını iki yana sallarken yüzünü onun göğsüne gömüp ağlamaya devam etti. Erkek arkadaşı gibi duruyordu.

Sophie “Durumu ne kadar kötü? Yani... Yaşayacak mı?” diye sordu. Andy kolunu onun beline doladı. Alex, Sebastian’ın eline yapışıp sımsıkı tuttu.

“Bilmiyorum,” dedi Sebastian. “Elyas’ın ne dediğini tam olarak duyamadım. Sanırım onu acile götürmüş.”

Acil kelimesi karabasan gibi çöktü üzerimize.

Andy “Hangi hastaneye gitmişler?” diye sordu. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

“Doğru anladıysam Üniversite Tıp Merkezi’ne.”

Herkes sessiz bir oylama yapıyormuş gibi tamam anlamında başını salladı. Sebastian, Alex’in elini tutup kimseye sormadan başı çekti. Kalabalığın içinde onları takip ettik. Elyas’ı ararken olduğu gibi yine itilip kakıldım ama bu kez aldırış etmedim. Diğer her şeyi bir kenara bırakıp sadece Alex ve Sebastian’ı gözden kaybetmemeye odaklandım. Alex de beni kaybetmekten korkmuştu. Arkasına dönüp elimi tutarak çekti beni. Parti iyice hızını almıştı. Gelenler her zamanki gibi gürültülü bir kutlama yapıyorlardı. Her şey salona geldiğim zamanki gibiydi. Tek fark bana artık doğru gelmemesiydi. İnsanlar burada eğlenirken başka insanların dünyaları yıkılıyordu. Bu bugün Jessica’nın arkadaşlarının başına gelmişti. Yarın belki de başka birilerinin arkadaşlarının başına gelecekti. İşte o zaman insanlar yaşadıkları rüyadan çıkıp herkesin bir şekilde bir trajediden etkilenmesinin kaçınılmaz olduğunu hatta bunun an meselesi olduğunu fark edeceklerdi. Jessica bunu neden yapmıştı? Ona kendini başka bir çıkış yolu bulamayacak kadar çaresiz hissettiren şey neydi?

Sadece bir kez geliyoruz bu dünyaya.

Sonunda dışarı çıkmayı başardık ama soğuk havaya yakalandık. *Tam da zamanıydı* diye düşündüm. Yvonne’un erkek arkadaşı Tom, hastaneye kimin kiminle gideceğini organize etti. Andy içki içmişti. O yüzden araba kullanamazdı.

Kollarımın üst kısmını ovuşturarak bir kenara çekildim. Gruptakilerin çoğu Jessica’yı yıllardır tanıyordu ama ben onunla sadece iki kez görüşmüştüm. Kendimi yabancı hissettim.

Alex yanımda duruyordu. Yüz ifadesine bakılacak olursa onun da aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirdim. Yvonne erkek arkadaşına sarıldı. Gözyaşları kurumuş, geriye ifadesiz bir yüz bırakmışlardı.

Hastaneden annemle ilgili telefon aldığım geceyi ve onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilememe hissini hatırladım.

Elyas ne yapıyordu? Midem ağrımaya başladı.

“O zaman hastanenin önünde buluşalım,” dedi Sebastian. O bunu söyleyince konu kapandı ve herkes iki farklı yöne dağıldı. Sophie, Andy, Yvonne ve Tom düz devam ettiler. Sebastian, Alex ile sağ tarafa yöneldi.

Sebastian durup arkasına dönerek “Emely?” diye seslendi. Ben olduğum yerde kalmıştım.

“Sizinle gitmem gerektiğini düşünmüyorum,” dedim. “Jessica ile birbirimizi pek tanımıyoruz. Ben otobüsle eve gitsem daha iyi olur.”

“Saçmalama,” dedi Alex. Yanıma gelip itirazıma rağmen elime yapışarak beni peşinden sürükledi.

“Ama Alex. Bir düşünsene. Jessica’nın şu anda etrafta yabancı birilerini görmek isteyeceğini sanmıyorum.” Ben onun yerinde olsam öyle hissederdim en azından.

Sebastian arabanın kapısını açıp “Emely, sen de herkes gibi bu grubun bir parçasısın. O yüzden endişelenmeyi bırakıp arabaya bin” dedi. Önce itirazımı sürdürmek istedim ama sonra vazgeçtim. Sebastian’ın benim gitmemin uygunluğunu tartışmak yerine endişelenmesi gereken başka şeyler vardı.

“Benim kullanmam daha iyi olur sanki,” dedi Alex. “Hâline bakınca direksiyonun arkasında olmasan daha iyi olur diye düşünüyorum.”

Sebastian biraz düşündükten sonra “Haklısın. Bu daha mantıklı. Yeterince sorun yaşadık zaten,” dedi.

Yer değiştirip arabaya bindiler. Ben de arka koltuğa oturdum. Yol boyunca kimse bir şey söylemedi. Sebastian dalgındı. Alex kavşağa geldiğimizde hangi tarafa döneceğimizi bilemeyince konuştu sadece.

Alex bir ara “Jessica’nın bunu neden yaptığına dair bir fikrin var mı?” diye sordu.

Sebastian başını iki yana salladı. “Onu üç haftadır görmüyorum. Son görüştüğümüzde her şeyin uzun zamandır hiç olmadığı kadar iyi gittiğine inandırdı beni. Elyas ile kısa bir süre önce Jessica’nın Domenic ile yaşadığı sorunları nasıl da geride bıraktığından bahsetmiştik. Ona bunu neyin yaptırdığını bilmiyorum.”

Alex, Sebastian’ın elini tutup parmaklarını onun parmaklarına geçirdi. Sessizlik yavaşça geri döndü. Camdan gecenin içine baktım. Elyas’ın o sırada ne yaptığını düşündüm. Jessica’yı bulan oydu. Böyle bir şeyi yaşamak feci bir şey olsa gerekti. Berbat bir şey. Şimdi de acil serviste muhtemelen tek başıyaydı.

“Geldik. Park yeri hemen sağda. Görebiliyor musun?”

Alex başını evet anlamında sallayıp Sebastian’ın talimatlarını dinledi. Birkaç dakika sonra arabayı park edip inmiştik. Hemen sonra Tom’un arabası görüldü. Durup onları bekledik. Yine tek bir grup hâlinde acil servise yürüdük. Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı öne eğdim.

Otomatik kapı son derece hareketli geniş ve parlak bir koridora açıldı. Zemin gri-mavi bir muşambayla kaplanmıştı. Her yer dezenfektan kokuyordu.

Hemşirelerin tamamı meşguldü. O yüzden birinin bizi nereye gideceğimiz konusunda yönlendirmesi için danışma masasına gittik. Bir süre sonra Andy koridorun sonunu işaret etti. “Elyas orada.”

Gösterdiği tarafa bakınca meleşimi gördüm. Başını ellerinin arasına almış, bir sandalyede oturuyordu. Hepimiz ona doğru koştuk. Ben diğerlerinin bir adım arkasındaydım.

Ona doğru koşarken “Elyas!” diye ağladı Sebastian.

Elyas ismini duyunca irkildi ama çabucak ayağa kalkıp yanımıza geldi. Alex anında sarıldı ona. Elyas da ona sınıksı sarıldı. Onu bırakmak istemiyordu.

“Bir şey öğrenebildin mi? O nasıl?” diye sordu Sebastian.

Alex ve Elyas sarılmayı bıraktı. Elyas bize baktı. Beni görünce bir an duraksadı. Sonra yere bakıp omzunu silkti. “Hayır. Henüz bir haber yok.”

Yvonne titreyen sesiyle “Ne oldu?” diye sordu.

Elyas derin bir nefes verip cevap vermeden önce bir süre durdu.

“Bugün Jessica ile birlikte bir şeyler yapacaktık. Onu evden alacaktım,” dedi. “Birkaç dakika erken gittim. Dairesinden müzik sesi geliyordu ama kapıyı açmadı.”

Alex, Elyas’ın kolunu okşadı.

“Önce bunu kötüye yormadım,” diyerek devam etti Elyas. “Telefon etmeye karar verdim. O zaman gördüm ondan gelen mesajı.”

“Ne yazmış?” diye sordu Alex.

“Abuk sabuk şeyler işte. Bugün zamanının olmadığını yazmış. Kızmamamı istemiş. Beni sevdiğini ve onun için yaptıklarım nedeniyle bana her zaman minnettar olacağını yazmış.” Elyas başını iki yana salladı. “Mesajı tuhaf geldi bana. Bu neler saçmalamış böyle diye düşündüm. Bir şeylerin yolunda olmadığını o an anladım.”

“Sonra ne yaptın?” diye sordu Sebastian.

“Deli gibi kapıya vurdum. Sonra gürültü yüzünden polisi arayacağını söyleyen bir komşusu çıktı dışarı. Ben de ona durumu anlattım. Bana Jessica’nın en az bir saattir böyle yüksek sesle müzik dinlediğini söyledi. Bilmiyorum,” dedi Elyas. Bir süre durup dudaklarını sıktı. “O an deli gibi telaşlandım. Adama bir levye bulmasını söyledim. Sonra beraber kapıyı kırdık. Sonra da...” Sesi titremeye başladı. “Sonra onu buldum.”

Jessica’yı bulduğu anı tekrar yaşadığı için gözleri doldu.

Andy “Neyle öldürmeye çalışmış kendini?” diye sordu.

“Uyku ilacıyla.” Elyas’ın sesi mekanikti.

“Çok mu almış?”

“Neredeyse iki kutu. Hepsini bir şişe kırmızı şarapla beraber içmiş.”

Kimse bir şey söylemedi.

Sebastian'ın bana Jessica'nın ilk intihar girişimini anlattığı kampı düşündüm. O zaman ağrı kesici içerek intihar etmeye çalışmış. İki kutu uyku ilacı ve bir şişe kırmızı şarap tamamen farklı bir şeydi.

“Peki ama neden?” dedi Yvonne.

“Bilmiyorum,” dedi acı çeken bir yüz ifadesiyle. “Hiçbir açıklama bulamıyorum. Geçen sonbaharda yaptığımız kamptan sonra Domenic'in onu yine delirteceğini düşünmüştüm ama tam tersi olmuş gibiydi. Onun pisliğin teki olduğunu ve onunla yaşadıklarını aşması gerektiğini fark etmiş gibi görünüyordu. Görebildiğim kadarıyla bunu yapmayı başarmıştı da.”

Sophie yere baktı. Kimse fark etmedi bunu.

Yvonne “Hepsi benim hatam. Onunla daha çok ilgilenmeliydim. Son zamanlarda Tom'dan başkasını görmedi gözüm,” dedi.

Elyas burnundan soluyarak “Ben senden çok mu farklıyım sanki?” dedi. “Son iki aydır kendi sorunlarımla uğraşıp duruyorum.”

Son cümlesi bana çok koydu.

“İkiniz de kendinizi suçlamayı bırakın artık,” dedi Andy. “Belki de sadece bir kazaydı.”

Elyas, Andy'e sen kafayı mı yedin der gibi bakarak “Kaza mı?” dedi. “Birkaç tablet almış olsa hadi kaza diyelim de iki kutudan bahsediyoruz burada.”

Andy ellerini cebine koyup omuzlarını büzerek yere baktı. “Evet, ben... Haklısın.” dedi.

Yvonne “O zaman neden? Neden yaptı böyle bir şeyi?” diye sordu alçak sesle.

Kimse cevap vermedi.

Boş bir sedyeyi iten iki hemşire geldi. Onlara yol açmak için kenara çekildiğimizde birden içimizden birinin alçak sesle bir şeyler söylediğini duyduk.

Sophie yerden başını kaldırmadan “Sebebini biliyor olabilirim,” dedi.

Hepimiz ona döndük.

“Sebebini biliyor olabilirim de ne demek?” dedi Elyas. Çene kasları gerilmişti.

Sophie başını daha da eğdi. Gözlerinin dolmuş olduğunu biliyordum.

“Sophie,” dedi Elyas. “Ne demek istiyorsun?”

Ses tonundaki sertlik Sophie’nin irkilmesine sebep oldu.

Sophie “Kısa bir... Kısa bir süre önce annemleri... Annemleri ziyarete gittiğimde Jassica’nın arabası evin önündeydi...” dedi kekeleyerek.

Domenic, Sophie’nin ağabeyiydi. Domenic bir keresinde bana hâlâ anne ve babasıyla yaşadığını söylemişti.

Herkes ağzı açık kalmış bir şekilde Sophie’ye baktı. Elyas’ın olduğu tarafa bakan tek kişi bendim. Daha önce hiç görmediğim kadar öfkeyle parlıyordu gözleri. Yumruklarını sıkmış kıpırdamadan duruyordu. Parmak eklemleri bembeyaz olmuştu.

İleri doğru bir adım atıp Sophie’yi kolundan tuttu. “Neden bize söylemedin?” diye sordu.

Sophie hâlâ yere bakıyordu. Yüksek sesle ağlamaya başladı.

Yüreğim ağzıma geldi.

Elyas “Neden hiçbir şey söylemedin?” diyerek sarstı Sophie’yi. Sophie ondan kurtulmaya çalıştı ama Elyas daha sıkı tuttu onu.

Ağlamaktan doğru düzgün konuşamayan Sophie “Bilmiyorum,” dedi. “Böyle bir şeyin olacağını bilmiyordum.”

“Sen geri zekâlı mısın?” dedi Elyas.

Sophie geri çekilip büzüldü. “Bilmiyordum... Şey olsun istemedim...”

“Bütün bu olanlardan sonra hâlâ ağabeyini korumaya mı çalışıyorsun? Jessica’ya ne yaptığını görüyor musun?” Elyas başını iki yana salladı. “Görüyor musun dedim.”

“Evet.” Sophie’nin sesi neredeyse duyulmuyordu. Elyas’tan kurtulmaya çalışmayı bıraktı.

“Jessica kurtulamazsa bu senin ve ağabeyinin suçunuz!” diye bağırdı Elyas. Sophie diz çökmek üzereyken kendine gelen Andy araya girdi.

“Bu kadar yeter!” dedi Elyas’ı omuzlarından tutup kız arkadaşından uzaklaştırırken. Sophie’ye sarılıp saçlarını okşadı. “Delirdin mi sen? Bunun için onu suçlayamazsın!”

Elyas, Jessica’nın tedavi edildiği odayı gösterip “Öyle mi?” dedi. “Jessica o aşâğılık ağabeyini koruduğu için yatıyor *orada!*”

“Orada Sophie yüzünden yatmıyor,” dedi Andy. “Domenic ve kendisi yüzünden yatıyor! Lanet olsun! Bu Sophie için kolay mı sanıyorsun? Domenic onun ağabeyi! Alex böyle bir şey yapmış olsa sen ne yapardın? Bunun için onu defterden siler miydin?” Elyas yapılan karşılaştırmadan tiksiniş duymazdan gelerek burnundan soludu. Cevap vermek yerine daha da öfkelenerek bir adım geriye çekildi. Yalvaran gözlerle ona baktım ama hastaneye geldiğimden beri yüzüme bir kez bile bakmamıştı. Kendini kaybetmişti. Daha o söylemeden aklından ne geçirdiğini gözlerinden okuyabiliyordum.

“Onu öldüreceğim,” dedi.

Sebastian “Elyas! diye bağırip önüne geçti. “Aptalca bir şey yapma! Bu hiçbir şeyi değıştirmez!”

Sophie daha yüksek sesle ağlamaya başladı.

Elyas “Hiçbir şeyi değıştirmez mi? Seninle aynı fikirde değilim,” deyip tüm gücüyle onu durdurmaya çalışan Sebastian’ın yanından geçmeye çalıştı.

“Bırak da geçeyim!” diye bağırdı Elyas. Gözlerinden nefret fıskırıyordu.

“Hepimiz kızgınız ona! Ama yapmak istediğin şey aptallıktan başka bir şey değil!” dedi Sebastian.

Alex “Elyas lütfen!” diye feryat etti ama Elyas onu duymazdan geldi.

Andy hıçkırıklara boğulan Sophie'nin oturmasına yardım etti. Sonra Elyas'ı omuzlarından itti. "Hapse mi girmek istiyorsun geri zekâlı?"

"Defol git başımdan!" dedi Elyas.

Yvonne ve Tom şoke oldu. Kenara çekildiler. Oradakilere bakınca içim parçalandı.

Sebastian, Elyas'ı kolundan tutup "Çok üzgünsün ve bu yüzden mantıklı düşünemiyorsun," dedi. "Hayatının geri kalanı boyunca pişman olursun." Elyas kendini ondan kurtarmaya çalıştı. Sakinleşmeye niyeti yoktu.

"Elyas hepimiz ona gününü göstereceğiz. Sana söz veriyorum," dedi Sebastian. "Ama bu şekilde değil! Şimdi değil! Şu anda sadece Jessica'yı düşünmeliyiz. Diğer meseleler yarına kadar bekleyebilir. Beni duyuyor musun?"

Elyas burnundan soluyarak dudaklarını ısırdı. Elyas'ın beni de dinlemeyeceğini biliyordum ama oturup olanları hiçbir şey yapmadan izleyemezdim artık. Gözyaşlarımı silip Elyas'a koştum.

"Elyas lütfen Sebastian'ı dinle." Sesim titriyordu. Bana baktı. Nihayet gözlerinin içine bakabilmişim.

"Lütfen," dedim. Tekrar başka tarafa baktı. Vücudu kasılmıştı. Yüzünden öfke akıyordu ama bir anlığına gözlerinde azıcık da olsa bir tereddüt gördüm.

"Ne oluyor burada?"

Ürktüm. Başımı çevirip baktığımda hızlı adımlarla bize doğru gelen birini gördüm. Bir hemşire.

"Burası hastane! Hemen sesinizi alçaltmazsanız güvenliği çağırıp dışarı attıracağım sizi!"

Herkes hemşireye bakıp onu yatıştırmaya çalışırken ben tekrar Elyas'a baktım. Bir anlık duraksamasından faydalanıp ellerimi göğsüne koydum ve tüm gücümle onu diğerlerinden uzağa ittim. Elyas

geriye doğru yalpaladı. Ancak onu duvara dayadığımda toparlanabildi. Şaşkın şaşkın baktı bana.

“Elyas, lütfen,” dedim yüzünü nazıkçe ellerimin arasına alarak. “Sen böyle biri değilsin. Böyle bir olayın bir insanı ne kadar öfkelen-direceğini ve ne kadar mantıksızlaştıracağını biliyorum ama şu anda karşımda duran nefret dolu insan değilsin *sen*.”

Bakışları Domenic’i öldürme isteği geçmemiş de olsa söylediklerimi göz ardı edemeyeceğini söylüyordu bana.

“O bunu hak ediyor,” dedi dudaklarını neredeyse hiç oynatmayarak.

“Domenic pislüğün teki. Hem de en âlâsından. Bunu seninle tartışacak değilim ama sen yargıç değilsin. Onun kaderine sen karar veremezsin. Kendini yargıç ilan eden bir sürü insan var bu dünyada ve bunun sonuçlarını her gün gazetelerde okuyoruz.” Gözlerimi bir anlığına kapatıp derin bir nefes aldım. “Dünya berbat bir yer Elyas. Birisinin hayatını başka bir hayata zarar vererek ya da o hayatı sona erdirerek kurtaramazsın. Bunun sonu gelmez. Temel içgüdülerimizden yenik düşmemeyi öğrenemezsek bu böyle devam eder gider.” Başka tarafa bakamam diye ellerimi yüzüne biraz daha bastırdım. “İntikam duygumuza teslim olup diğerleri gibi salaklık edemeyiz. Buna direnmek bizim görevimiz. Zeki her insanın sorumluluğu ve sen de o zeki insanlardan birisin Elyas.”

Cevap vermeyince daha sakın bir ses tonuyla devam ettim konuşmama.

“İçinde olduğun durum dikkate alındığında bütün bunların sana saçmalık gibi geldiğinin farkındayım ama doğruyu söylüyorum. Şu anda kendini ikna etmenin bir yolunu bulamayacaksan sana en iyi savımı söylüyorum: Jessica. Sence yakın bir arkadaşının cinayet işlemesinden memnun olur muydu? O bunu istemezdi. O böyle bir şeyi asla istemezdi Elyas.”

Bana baktı. Yüzünde hüznü bakan gözlerinin dışında bir ifade yoktu.

“Peki onun iyileşeceğini nereden biliyorsun?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Yutkundum. Bakışı içimi deldi ama ona cevap veremedim. Parmaklarını bileklerime dolayıp ellerimi yüzünden çekti. Dirsekleriyle kendini duvardan itip benden uzaklaştıktan sonra başını eğdi. Arkasından baktım ama bir gümbürtü kopunca irkildim. Elyas sandalyelerden birine tekme atmış, sandalye birkaç metre öteye uçmuştu.

“Hey!” diye bağırdı bir hemşire. Elyas arkasına bakmadan koridorun aşağısına doğru yürümeye devam etti.

“Bir şey yok. Sadece sandalyeye takıldı!” diye bağırdım sandalyeyi yerden alıp eski yerine koyarken. Hemşire beni izleyip bir şeyler söylemek için ağzını açtı ama Sebastian öne atılıp onun dikkatini dağıtmaya çalıştı.

O sırada dönüp Elyas’a baktım. Duvara yaslanmış tavana bakıyordu. Sırtı yere oturana kadar yavaşça duvardan aşağı doğru kayd. Baş öne düştü. Ellerini saçlarına gömdü.

Hiç düşünmeden yanına gittim. Soluna oturduğumda başını kaldırıp bakmadı. Nasıl oturduğuna baktım. Kendini salmıştı. Öne eğilip elimi başına koydum. Benim dokunuşumla biraz daha eğildi başı. Tarçın rengi saçlarını, saçlarına doladığı parmaklarını okşadım. Her an ayağa kalkıp gidebilir diye düşünüyordum ama o oturduğu yerde kaldı.

Bir süre sonra ona yaslandım. Elim saçlarından aşağı kayıp benden uzaklaştırdığı omzuna indi. Kolunu okşadım. Göğsünün inip kalkışlarından nefes alışlarının hâlâ yavaşlamadığını anlayabiliyordum. Hızlı nefes alıp verişlerinin sebebi öfkesi değil üzüntüsüydü hiç değilse. Benim tarafımdaki omzunu öpüp çenemi dayadım. Yandan uzun uzun baktım ona.

Başını kaldırmadı. Sesini çıkarmadan dizlerine bakarak öylece oturdu orada. Yaptığım şeyin hoşuna gidip gitmediğini bilmiyordum ama o beni durdurmadığı sürece onu bırakmam için bir sebep yoktu.

Boş elimi kolunda gezdirdikten sonra sağ yanağına götürdüm. Parmaklarım yumuşak tenini okşadı. Bunun onu biraz da olsa rahatlatmasını umdum.

Kokusunu alabiliyordum.

Azıcık deterjan kokusu sinmiş tatlı ve keskin kokusunu. Derin bir nefes alıp onu biraz daha kendime doğru çektim. Daha fazla katlanmak zorunda kalmaması için tüm endişe ve acılarını dindirebilmeyi diledim.

Onu rahatlatacak kelimeler aradım ama bulamadım. Söyleyebileceğim bir şey var mıydı ki. Parmaklarımı önce yanağından şakağına sonra da saçlarına gömdüğü elinin altına götürüp elini saçından çektim. Yarı açık eli kucağına düştü. Hâlâ saçında olan diğer elini okşadım. Parmaklarımı o elinin de altına soktum. Elyas saçını bırakmak istemedi. Kıvrılmış kolu aramızdaki son engeldi. Hâlâ saçında tuttuğu parmaklarının eklemlerini öpmek için eğildim. O eli de kucağına düştü.

Artık onu yandan tam olarak görebiliyordum. Göğsüm sıkıştı. Elimi tekrar yanağına götürdüm. Biraz daha eğilip alnımı şakağına dayadım. Ilık nefesimi aramızda hissettim.

“Sana yardım edebilmeyi çok isterdim,” diye fısıldadım.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Elini yavaşça kaldırıp elinin üstüne koydu. Elini elimin üstünde yukarı aşağı gezdirip sonra da elimi tuttu. Elimi yavaşça aşağı indirip elinin içine aldı ve sıktı. Ben de sıkabildiğim kadar sıktım onun elini.

Parmaklarımız birbirine kenetlendi. Ellerimiz onun kucağındaydı. Onu ağzının kenarından öpüp Jessica’nın hayatta kalması için dua ettim.

BÖLÜM 16

BOĞULMA

Birbirimize tek kelime etmeden uzunca bir süre oturduk orada. Tıpkı okyanustaki gelgitin kumsalı sonu gelmez kum dalgalarıyla yavaş yavaş suyla kaplaması gibi zaman yavaş ilerliyordu ve çalınan her bir kum tanesi geriye kalan umudumuzun bir parçasını da beraberinde götürüyordu.

Bir ara yeni yılı karşılayan havai fişek sesleri geldi dışarıdan ama birbirimizin yeni yılını kutlayıp öpüşmedik.

Andy, Sophie, Sebastian ve diğerlerinden çıt çıkmıyordu. Hemşire ikna edilerek bizi rahat bırakması sağlanmıştı. Diğerlerinin durumu da Elyas'ın durumundan iyi değildi. Bir arada olup birbirlerine sarılmaktan destek alıyorlardı.

Elyas ve ben onlardan ayrı oturuyorduk. Ara sıra koşuşturan bir doktor, görevli ya da hemşire sessizliği bozuyordu. İlk başta haber alırsız umuduyla başımızı kaldırıp her geçene bakıyorduk ama artık onları neredeyse fark etmiyorduk bile. Jessica'nın tedavi edildiği odanın ağır cam kapısı açıldı. Beyaz önlük giymiş orta yaşlı bir adam çıktı içeriden. Önümüzden geçip duran doktorlar gibi görünüyordu. Tek fark bize yaklaşımadan önce adımlarını yavaşlatması oldu. Elyas ve ben aynı anda başımızı kaldırıp ona baktık.

Doktor “Jessica Fuchs’ı buraya getiren genç adam sen misin?” diye sordu.

Apar topar ayağa kalktık. “Evet,” dedi Elyas.

Doktor onun elini sıktı. “Daha önce kendimi tanıtma fırsatım olmadı. Ben Doktor Richter.”

“Merhaba, ben de Elyas,” diyerek cevap verdi Elyas. Diğerleri de yanımıza geldi. Ben Elyas’ın biraz arkasında durup elini sıktım. O da benim elimi sıktı.

Yan yana dizilmiş yüzlere bakarak “Jessica’nın arkadaşları mısınız?” diye sordu doktor.

Elyas başını evet anlamında salladı. Hayalet gibi görünüyordu.

“Tamam,” dedi Doktor Richter ellerini beyaz önlüğünün ceplerine sokarak. “Öncelikle Bayan Fuchs’ın bu koşullarda olabileceği kadar iyi olduğunu söyleyeyim. Bir süre uyuyacaktır. Uyandığında hâlsiz ve kafası karışmış olur ama hayati tehlikesi yok.”

Böyle zamanlarda insanlar sevinç çılgınlıkları atıp birbirine sarılır ve dans eder diye düşünürdüm ama böyle bir şey olmadı. Donakalmış bir vaziyette iştitiğimizi anlamadan doktora baktık hepimiz. Beynimiz güzel haberi yavaş yavaş algıladı. Bedenlerimiz gevşedi. Yüzümü Elyas’ın omzuna gömüp sırtını sıvazlarken onun derin bir oh çektiğini duydum.

Doktor konuşmaya devam ederken Elyas’a döndü. “Hızlı hareket edip onu hemen kusturman iyi olmuş dedi. Midesini yıkadık ama hapların çoğunu midesinden atmıştı zaten.”

Elyas cevap vermedi. Sadece dinliyordu.

“İlaç kutularından birini getirmiş olman doğru antidotu hemen kullanıp aldığı hapları etkisizleştirmemizi sağladı,” diyerek devam etti Doktor Richter. “Yapılması gerekeni yapmışsın genç adam. Arkadaşın bu badireyi hasarsız atlatmış olmasını sana borçlu.”

Elyas’ın kahramanlık yapmış gibi hisseder bir hâli yoktu. Hâlâ kendini suçluyormuş gibi görünüyordu.

Boğuk bir sesle “Bundan sonraki aşamada ne olacak peki?” diye sordu.

Doktor ellerini ceplerinden çıkarıp arkasında kavuşturdu. “Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için onu bu gece müşahede altında tutacağız. Hemşire şu anda onu hasta odasına alıyor. Uyanıp hazır olduğunda bir psikiyatrist gözetimine alınacak. Tedaviye nasıl devam edileceğine o karar verecek.”

“Nasıl devam edileceğine mi?” dedi Yvonne.

“Evet,” dedi Doktor Richter. “Taburcu edilip edilmeyeceğine ya da kendisine bir zarar verme ihtimali olup olmadığına psikiyatrist karar verecek. Eğer kendisine zarar verme ihtimali varsa Psikiyatri Sevisi’ne yatırılacak.”

Yvonne’nun yüzü kireç gibi oldu. “Yani... Yani Jessica’nın hastaneye yatırılması mı gerekiyor?” dedi. Kırpışan gözleri aklından korku filmlerindeki deli gömleklerini ve her yeri lastikle kaplanmış hücreleri geçirdiği hissini veriyordu.

“Lütfen endişelenmeyin. Düşündüğünüz kadar kötü değil,” dedi doktor. “Bayan Fuchs’ın aldığı ilaç miktarı dikkate alındığında bir psikiyatristin değerlendirmesine ihtiyaç duymamız normal. Yataklı tedavinin gerekli olup olmadığına yalnızca o karar verebilir ama Bayan Fuchs intihara teşebbüs etmiş gibi görüldüğünden kendinizi buna hazırlayın. Böyle durumlarda hastanın hastanede terapi görmesi çok önemli.”

Doktor Richter’in söylediklerinden kimsenin bir kuşkusu yoktu ama bir arkadaşınızın Psikiyatri Servisi’ne yatırılacak olması fikrinin hazmedilmesi birkaç saniyeden uzun sürecekti elbet.

Doktor Elyas’a “Hasta kabul formuna anne ve babasının iletişim bilgilerini yazdınız mı?” diye sordu.

“Evet fakat arayıp haber de verdim onlara. Yoldalar.”

“Güzel,” dedi doktor. “Bayan Fuchs ikinci koğuştta. İki kat yukarıda. Oda numarasını henüz bilmiyorum. Anne ve babası gelince

hemşirelere kayıt yaptırmalarını söyleyin. İstedikleri zaman koğuş doktorunu görüp sormak istediklerini sorabilirler. Bunları onlara anlatabilir misiniz?”

Elyas başını evet anlamında salladı.

Yvonne “Onu görebilir miyiz?” diye sordu.

Doktor gruba baktı. “Hepiniz birden mi? Üzgünüm ama bu mümkün değil. Şu anda onun için yapabileceğiniz bir şey yok. Biraz uyuyup şoku atlattıktan sonra sabah gelmeniz en iyisi.”

Elyas “Onu saat kaçta ziyaret edebiliriz?” diye sordu.

“Bayan Fuchs’ın akrabası mısınız?”

Elyas, Yvonne’u gösterip “Jessica bizim kız kardeşimiz,” dedi.

Doktor Richter “O zaman ikiniz de yukarı çıkıp şimdi görebilirsiniz onu. Hemşire masasına gidin. Onlar sizi yönlendirir. Ama diğerlerinin gerçekten de eve gitmesini istiyorum. Burada arkadaşınız için bir şey yapamazsınız. Hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var,” dedi.

Doktor saatine bakarken hepimiz başımızı tamam anlamında salladık.

“Özür dilerim ama gitmem gerek. Dediğim gibi sormak istedikleriniz olursa koğuş doktoru size yardımcı olur.”

Sonra doktor tek tek hepimizin elini sıktı.

Elyas “Çok teşekkür ederiz,” dedi.

Doktor gülümsedi. “Kız kardeşinize bol şans diliyorum,” dedikten sonra geldiği hızla gözden kayboldu.

“Yvonne ile gidip Jessica’yı görelim mi?” diye sordu Elyas. “Geri kalanınızı dışarıda tutmak istemiyorum ama.”

Sebastian onu böldü. “Özür dilemene gerek yok. En azından ikiniz onu görebileceksiniz. Hiç yoktan iyidir,” dedi.

Elyas kimsenin itiraz etmediğinden emin olmak için diğerlerine de baktı. Kim itiraz edebilirdi ki zaten?

“Peki, teşekkürler,” dedi. “Gidelim mi Yvonne?”

Ona bir kez daha sarılıp kulağına onun adına ne kadar rahatladığımı söyleyebilmek isterdim ama o elimi bırakır bırakmaz arkasını dönüp Yvonne ile asansörlere doğru yürüdü. Asansöre bindikten sonra kapı kapanmadan önce bana baktı. Gözlerinde tuhaf bir şey vardı. Alnımı kırıştırdım. Keşke aklından ne geçtiğini bilseydim.

Alex başı çekip bir sandalyeye oturana kadar ayakta dikildik. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Ben diğerlerinin karşısına, Yvonne'un erkek arkadaşı Tom'un yanına oturdum.

Andy "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. Arkasını bize dönerek kucağına oturan Sophie'nin kolunu okşadı.

Sebastian iç çekti. "Güzel soru. Belki de eve gitmeliyiz gerçekten."

"Sanırım en iyisi bu olur. Doktor haklı. Burada yapabileceğimiz bir şey yok sonuçta."

"Peki Yvonne ve Elyas ne olacak? Onları burada bırakamayız," dedi Sebastian.

Tom eğilip alnını dizlerine dayadı. "Onlar aşağı inene kadar burada bekleyip sonra da onları eve bırakırım. Sorun değil."

Sebastian "Bu seçeneklerden biri. Ama Mustang'i park yerinde gördüm. Elyas'ın bu vaziyette araba kullanmaması lazım. Arabasını burada bırakmak ister mi?" diye sordu.

Andy, Sophie'yi sağ bacağına oturtup sol bacağına uzattı. "Sanmıyorum. Mesele arabası olunca akan sular duruyor onun için."

Durumun ciddiyetine rağmen gruptan bazıları bu yoruma güldü.

"Ayrıca," dedi Sebastian. "Aşağı indiğinde ne durumda olacağını bilmiyoruz. O yüzden bir kişi daha burada kalsa iyi olur bence."

"Benim bir yere gitmeye niyetim yoktu zaten," dedim. "Tom ve ben aşağı inmelerini bekleriz."

“Burada mı kalmak istiyorsun?” diye sordu Sebastian. “Ya inmeleri çok uzun sürerse?”

Omzumu silktim. “Ne kadar sürerse sürsün. Sorun değil.”

“Bilmiyorum,” dedi Sebastian. “Sizi burada bırakma fikri hoşuma gitmiyor. Andy, Sophie ve Alex’i eve bırakıp geri dönebilirim.”

Alex, Sebastian’ın elini tutarak “Bugün araba kullanmanı istemiyorum artık. Ben kullanırım. Sonra da seninle geri dönerim.”

“Buna gerek yok,” dedim. “Sıkıntı olmaz. Sen de en az Elyas kadar yorgunsun Sebastian. Siz eve gidip biraz dinlenin. Jessica’nın size yarın ihtiyacı olacak. Bugün değil. Ben Elyas ile ilgilenirim.”

Konuyu biraz daha tartıştık ama sonunda herkes benim haklı olduğumu kabul etti.

Sebastian “Ne olur ne olmaz diye telefonlarımızı kapatmayız,” dedi. “Bir şey olursa hemen bizi ara Emely.”

“Söz,” dedim başımı tamam anlamında sallayarak.

“Güzel.”

“Siz ikiniz Alex’in evinde mi kalacaksınız?” dedim.

“Evet. Elyas daha sonra gelirse evde yalnız kalmaması iyi olur.”

“Bence de,” dedim.

Sebastian derin bir nefes alıp ayağa kalktı. “Tamam o zaman,” dedi.

Herkes birbiriyle vedalaştı. Alex bana sımsıkı sarılıp Elyas ile ilgilediğim için teşekkür etti. Sabah ilk iş beni arayacağını söyledi.

Herkes gittikten sonra iç çekip kendimi bir sandalyeye attım.

“Kahve?” dedi Tom.

“Sanırım bu arkadaş olmak için iyi bir başlangıç olur,” dedim ona bakıp başımı olur anlamında sallarken. Gülümseyip kahve makinesinin yanına gitti.

Tom ile havadan sudan konuştuk. Canımız konuşmak istediğin-

den değil de zaman geçirmek için. Bana Yvonne ile iki ay önceki Cadılar Bayramı partisinde tanıştıklarını, ondan kısa bir süre sonra da çıkmaya başladıklarını söyledi. *Bu işler bazıları için ne kadar kolay* diye geçirdim içimden.

Tom üniversite öğrencisi değildi. Bir emlak şirketinde komisyoncu olarak çalışıyordu. Orada ilerleyip müdür olmayı hatta belki de kendi şirketini kurmayı planlıyordu. Durmadan konuşup önümüzdeki on yıl içinde kendini nerede gördüğünü en küçük ayrıntısına kadar anlattı.

Bir kez daha bu çocukta iş var diye düşündüm. Bırak on yıl sonrasını ben daha yarın nerede olacağımı bilmiyordum.

Sonra başka konulardan bahsetmeye başladık ve en sonunda da sustuk. O sırada dördüncü kahvemi içiyordum. Acil Servis'in bekleme odasında oturuyor olmak nedense boğucu bir şeydi. Sürekli bir koşuşturmaca vardı. Önümüzden sürekli vahim durumdaki insanlar sedyeyle geçirilip duruyordu. Bilinci yerinde olmayan genç bir adamı götürmüşlerdi sedyeyle. Boynuna boyunluk takılmıştı. Yüzü yara bere içindeydi. Yırtık giysileri kana bulanmıştı. Bedenin alt kısmına soğuk geçirmeyen alüminyum battaniye örtülmüştü. Belli ki bir trafik kazası geçirmişti. Kız kardeşi ya da kız arkadaşı olması muhtemel genç bir kadın görevlileri takip ediyordu. Yüzü şişmişti. Elleri kan içindeydi. Sedyeye götürüldükten sonra bekleme odasına dönüp ağlayarak cam kapının önüne çöktü.

Ona bir saniyeden fazla bakamadım. Ağabeyinin ya da arkadaşının bir an evvel iyileşmesi için tüm kalbimle dua ettim.

Bu gördüklerimizden sadece bir tanesiydi. Arkalarında aileleri ya da arkadaşları sürekli yeni hasta geliyordu. İnsanların nasıl olup da sinir krizi geçirmeden burada her gün çalıştıklarını merak ettim. Sürekli acı çekmeye maruz kalmak er ya da geç insanın dizlerinin

bağını çözerdi. Elyas'ın parkta bana tıp alanıyla ilgili hayal kırıklıklarını anlatışını hatırladım. Elyas'ı böyle feci bir ortamda görmeyi hayal edemiyordum ama bir gün bu onun günlük rutini hâline dönüşecekti. İnsan zamanla kendisini kapatmaya mecbur kalıp insanların kaderlerine dahil olmuyordu. Bunun nasıl olduğunu anlamıyordum. Ben bu mesleğe hiç uygun değildim.

Cam kapının üzerindeki büyük yuvarlak saate baktım. Saat 3.15'ti.

Jessica'nın anne ve babası yarım saat önce gelmişti. Jessica'nın annesini daha önce hiç görmemiştim ama yüzüne bakınca o olduğunu anladım. Şoktaydılar. Berlin'de yaşamıyorlardı. Buraya gelmek için uzun bir yol kat etmişlerdi. Cep telefonları yoktu. O yüzden de son duruma dair hiçbir şey bilmiyorlardı. Bildiklerimi onlara anlattım. Onlara Doktor Richter'in söylediklerini aktarınca üçüncü kata çıktılar.

O koridordaki zamanımın çoğunu Elyas'ı düşünerek geçirdim. Ne yapıyordu? Aşağı indiğinde nasıl olacaktı? Onu neşelendirmek için söyleyebileceğim şeyler bulmaya çalıştım ama aklıma doğru düzgün bir şey gelmedi. *İyi ki kötü bir şey olmadı* diye düşündüm. Jessica kendini öldürmeye çalışmıştı ve en teselli edici kelimeler bile bunu değiştiremezdi.

Annemle babamın geçirdiği kazayı hatırlayıp o sırada beni en çok neyin rahatlattığını düşündüm. Kelimeler, klişeler ya da üzüntü ifadeleri değildi beni rahatlatan. Sadece Elyas'ın yanımda olmasıydı ve ben de onun için orada olacaktım.

Bacaklarımı yukarı çekip ayaklarımı sandalyenin kenarına koydum. Kollarımla dizlerimi sarıp çenemi dizlerime dayadım. Kata gelen asansörün sesini duydum. İki dakikada bir duyuyordum bu sesi. Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi asansörün açılan metal kapısına baktım ama bu kez nihayet gelmesini umduğum kişi çıktı

asansörden. Elyas'ın yüzü bembeyazdı. Gözlerinin altındaki morluklar daha bir koyulaşmıştı. Beni görünce bir an duraksayıp sonra yine normal yürüme hızına döndü. O bana yaklaştıkça ortam hiç de uygun olmadığı hâlde kalp atışlarım hızlandı. Ayağa kalkıp sarılmak istedim ona ama yüz ifadesi bunu yapmama engel oldu.

“Sen hâlâ burada mısın Emely?” diye sordu.

Başımı evet anlamında sallayıp dudaklarımı ısırdım. Orada olmama sevinmiş gibi görünmüyordu.

Tom onun arkasına baktı. “Yvonne nerede?”

“Hâlâ Jessica'nın anne ve babasıyla konuşuyor. Birazdan burada olur.”

Orada geçirdiğim tüm zamanı belki de yardım istemeyeceğini hiç aklıma getirmeden ona nasıl yardım edeceğimi düşünerek geçirmiştım.

“Jessica nasıl?” diye sordum.

“Uyuyor,” dedi.

Ne kadar aptalca bir soru sorduğumu fark edip yere baktım.

“Şimdilik her şey yolunda gibi,” diye ekledi birden.

“Peki sen nasılsın?” dedim.

Turkuaz yeşili gözleri buğulandı. Tüm parlaklıklarını yitirmiş gibi boş ve yorgun bakıyorlardı. Bir an bana bakıp omzunu silkti.

“Yvonne'u beklemek ister misin?” dedim. “Yoksa eve gitmek mi istersin?”

Önce asansöre sonra da çıkış kapısına baktı.

“Eve,” dedi alçak sesle.

Ayağa kalkıp montumu elime aldım. Sonra Elyas'ın montunu aradım. “Montun yok mu?”

“Arabada.” Ses tonu normalde tatlı ve yumuşak olurdu ama bu kez boğuktu.

Tom ile vedalaştık. Yvonne'u tek başına bekleyecekti. Eve dikkatli gitmemizi söyledi. Kahve kupamı alıp Elyas ile yürüdüm. Hiçbir şey söylemedi. Gözleri gri zemine sabitlenmişti. Bir kere bile bakmadı bana.

Kahve kupamı ona uzattım. "Kahve?"

"Hayır, teşekkürler."

Kahvenin kalanını içip çıkış kapısının yanındaki çöp kutularından birine attım. Otomatik kapı arkamızdan kapanınca gecenin ayazı vurdu yüzümüze. Kollarımı göğsümde kavuşturup gösterdiği yöne doğru yürüdüm onunla. Önce sessizliği bozsam mı acaba diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Şu anda konuşmak istiyormuş gibi bir hâli yoktu.

Arabanın yanına gidince durdum. "Elyas arabayı başkalarının kullanmasından hoşlanmadığını biliyorum ama bence... Yani ben kullanırsam daha iyi olabilir. Belki..." Anahtarları elime tutuşturunca cümlemi bitirmeme gerek kalmadı. Avucumun içindeki anahtarlara bakıp kollarımı kaldırdım. Kapıları açtım. Bindik. Arabanın içi de en az dışarıyı kadar soğuktu. Motoru çalıştırıp ısıtıcı düğmesini aradım. Bulamayınca Elyas imdadıma yetişip açtı ısıtıcıyı. "Teşekkürler," dedim.

Soğuk direksiyona yapışıp geri geri park yerinden çıktım ve sokağa sürdüm. Buraya gelirken hangi yollardan geçtiğimize bakmıştım. O yüzden nereden gitmem gerektiğini biliyordum. Sürekli hangi yoldan gideceğimizi sorarak Elyas'ı kızdırmak yapmak istediğim son şeydi.

Arkasına yaslanıp camdan dışarı baktı.

Arabanın ısınması asırlar sürdü. Parmaklarımı bir daha hissedemeyeceğimi düşünmeye başlamıştım. Hız sınırını aşmadan gidiyordum. Sokaklar öyle curcunalıydı ki sesler arabanın içine kadar geliyordu. Asfalt, kırmızı ve kahverengi havai fişek kapsülleriyle doluydu. Nerede olduğumu anladıktan sonra kavşaktan Brandenburg Kapısı, Berlin Zafer Sütunu ve Spree Nehri kenarı gibi en kalabalık

parti alanlarından geçmek zorunda kalmayacağım bir güzergâha yöneldim. Ara ara Elyas'a baktım. Her seferinde camdan dışarı bakan aynı ifadesiz yüzü gördüm.

Radyoyu mu açsam? Bazen etrafta ses olması iyi oluyordu. Sonra havasında olsaydı çoktan radyoyu açardı zaten diye düşündüm.

Ya canı konuşmak istiyor da ilk adımı benim atmamı bekliyorsa? Kırmızı ışıktaki beklerken bu soruma cevap bulmaya karar verdim.

"Jessica'dan bahsetmek ister misin?" diye sordum.

Bana bakmadan başını iki yana salladı.

"Peki başka bir şeyden bahsetmek ister misin?"

Aynı tepki.

"Tamam," dedim. "İstemiyorsan konuşmak zorunda değiliz." Yeşil ışık yanınca gaza bastım.

Gözümü yoldan ayırmamaya çalışıyordum ama birkaç saniyede bir Elyas'a bakmadan edemiyordum. Kucağındaki elini gördüm.

Acil serviste elini elimin içine alıp sımsıkı tutuşumu hatırladım. Parmaklarım vites koluna daha çok yapıştı. Elimi kaldırıp onun eline götürmeden önce tereddüt ettim ama ben ona dokunmadan elini çekip radyoya uzattı.

Elimi tekrar vites kolunun üzerine koydum. Bana baktığını fark ettim. Gülümseyip onu anladığımı ima etmeye çalıştım ama çoktan camdan dışarıyı seyretmeye başlamıştı bile. Sonra eline ulaşamayayım diye kolunu beline doladı.

Evinin olduğu sokağa gelene kadar tek bir santim kıpırdamadan öyle oturdu. Arabayı park edip motoru susturduktan sonra emniyet kemerimi çıkarıp derin bir nefes aldım. Arabanın içindeki ortama bir saniye daha dayanacak hâlim kalmamıştı. Evinde daha iyi olur diye düşündüm. En azından öyle olmasını umut ediyordum.

Arabadan inip kapıyı kapattım. Elyas'ın da aynı şeyi yapmasını bekledim. Arabanın öteki tarafında görünmesi biraz zaman aldı.

Arabadan iner inmez apartman kapısına yöneldi. Ona yetişmek için arkasından koştu. Sonra durup aniden bana dönünce az kalsın çarpıyordum ona. Şaşkın şaşkın ona baktım.

“Emely?” dedi.

“Efendim?”

Kaldırıma baktı. “Arabayla eve gidebilirsin. Yedek anahtarlar evde. Sabah gelip alırım arabayı.”

Bir an donakaldım. Sonra başımı iki yana salladım. “Hayır, Elyas. Seni bu hâlde yalnız bırakmayacağım.”

Bana yine asansörden indiği zaman baktığı gibi baktı.

“Ben iyiyim,” dedi. “Gerçekten gidebilirsin. Endişelendiğin buysa Domenic’le uğraşmayacağım.”

“Hayır, endişelendiğim o değil. Ben... Daha çok bana ihtiyacın olabilir diye düşünmüştüm.”

Homurdanıp burun kemerini tuttuktan sonra derin bir nefes aldı. “Bak,” dedi. “Hastanede yaptığın her şey için teşekkür ederim ama şimdi daha iyiyim. Suçluluk hissetmeden gidebilirsin eve.”

Söylediklerini duymak istemiyormuşçasına başımı iki yana salladım. “Ama ben eve gitmek istemiyorum. Sana yardım etmek istiyorum Elyas.”

“Bana iyilik yaptığını falan mı sanıyorsun?” dedi daha yüksek ve daha sert bir ses tonuyla.

Geri çekildim. “Doğrusunu söylemek gerekirse... Bilmiyorum. Ben... Öyle diye umuyordum.”

“Ama yapmıyorsun!” dedi. “Eve giderek yardımcı olursun bana.”

Ne olduğunu anlamamıştım. Neden bu kadar sinirlenmişti?

“Elyas, konu bizimle ilgiliyse...” Nasıl devam edeceğimi bilemeden sustum. Elyas konuşmaya başladı.

Sesi çok daha güçsüz çıkıyordu. “Emely, şu anda o konuyla ilgili konuşacak enerjim yok. Lütfen git. Olur mu?”

“Elyas, ben...” diye başladım söze.

İyi de ne söylemek istiyordum ki? Tekrar çenemi kapattım çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Yine de Elyas’a yaklaşıp elimi uzattım ona. Ben daha dokunmadan irkildi. İndirirken kolum çok ağırlaşmıştı.

“Emely, şu anda yalnız kalmak istiyorum. Anladın mı?”

Bir an gözlerinin içine baktım. Sonra tekrar yere bakıp başımı evet anlamında salladım. “Sen öyle istiyorsan öyle olsun. Anladığım kadarıyla biraz dinlenmek istiyorsun.” Sesimin hissettiğimden iyi çıkmış olmasını diledim. Gerçi nasıl hissettiğimin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Elyas’ın iyi olmasıydı.

“Eve yürüyebilirim. Böylece arabayı almakla uğraşmana gerek kalmaz.”

“Hayır,” dedi. “Yürüme. Arabayla gidersen daha iyi hissedeceğim. Benim için sorun değil.”

“Tamam,” dedim alçak sesle.

Son bir kez gözlerinin içine bakmak istedim. Gözlerini benden kaçırıp ellerini pantolon ceplerine soktu.

“Herhangi bir şey olursa ya da biriyle konuşmak istersen, ne zaman istersen,” dedim.

Başını hafifçe eğerek söylediğimi duyduğu mesajını verdi.

“Gerçekten Elyas. Nezaketten söylemiyorum.”

Bu kez başını tamam anlamında salladı. Benden yardım istemeye niyetinin olmadığını anlamış olsam da samimiyetime inanmış gibi görünüyordu. Nefes almak benim için gittikçe zorlaşıyordu.

Bana teşekkür etmişti. Ne için? Hastaneye gittiğim için mi? Beceremesem de ona yardım etmeye çalıştığım için mi?

Bilmiyordum.

Ancak dairesinin ışığı yandığında Mustang’e yürüdüm. Binip motoru çalıştırdım. İçimde kocaman bir boşluk vardı. Başka hiçbir şey hissetmedim. Hiçbir şey düşünemiyordum. Bilinçaltım otoma-

tik olarak araba kullanacak kadar aşınaydı araba kullanmaya. Bu şekilde yurda getirdi beni. Binanın ön kapısının karşısına park ettim. Böylece Elyas sabah geldiğinde kolayca bulurdu arabasını.

İçeri girdiğimde oda karanlıktı. Görebildiğim tek ışık, dizüstü bilgisayarımın ekranından gelen ışıktı. Çıkarken kapatmayı unutmuştum. Işığı açınca Eva'nın yatağının bozulmadığını gördüm. Muhtemelen geceyi Nicolas ile geçiriyordu. Ya da hâlâ sokakta parti yapıyordu. Ayakkabılarımı ve montumu çıkarıp bilgisayarı kapatmaya gittim. Sonra e-postalarımın açık olduğunu fark ettim.

E-posta.

Sebastian ile yaptığım konuşma.

Mektup.

Elyas'ın yakında taşınacak olması.

Hepsi bana çok uzak göründü. Sanki aylar önce olmuş gibi. Bu gece olanlar Elyas ile aramızda yaşanan beklenmedik onca şeyi arka plana atmıştı. Çalışma masasına oturup e-postayı bir kez daha okumadan edemedim.

Sevgili Emely,

Seni rahat bırakacağıma söz verdiğimi biliyorum. Bu sözü tutmadığım için şu anda kendimden nefret ediyorum ama elimde değil.

Bilmem gereken şeyi bilmemek kötü bir şey. Mektubuma cevap vermemiş olmanın ne anlama geldiğini az çok tahmin ediyorum ama emin olamadım. Senden gelecek tek bir kelime bana ne durumda olduğumu gösterecek.

Mektubu okudun mu bari?

Emely, seni sonsuza dek kaybettim mi?

Yoksa biraz zamana mı ihtiyacın var? Eğer öyle ise lütfen bana söyle. Sana dünyanın bütün zamanlarını vereyim.

Çok büyük bir hata yaptığının farkındayım. Bir tane de değil. Birkaç tane. Gece gündüz bu hataları nasıl telafi edeceğimi düşün-

yorum ama aklıma gelen her fikir saçma geliyor bana. Muhtemelen böyle bir şeyin telafisi mümkün değil. Affedilemez bir şey ama yine de bunu yapmayı denemeyi çok istiyorum Emely. Senin hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece denememe izin ver. Sence bir şansım var mı? Küçük de olsa bir şans.

Emely, ne zaman gözlerimi kapatsam senin yüzünü görüyor ve vücudunu hissediyorum. Saçının kokusunu alıyorum. Keşke seni yine kollarıma alabilsem.

Bunu hak etmediğimi biliyorum ama yine de bu benim en büyük dileğim. Lütfen bana bir şans daha ver. Arkadaşın olarak olmasa da tanıdığın biri olarak.

Çok ama çok üzgünüm Emely.

Âşık

Elyas Schwarz

İlk kez okuduğumda olduğu gibi şaşkındım yine. O satırlar inanılmaz duygulu ve inanılmaz acı doluydu. İstmeden en az onun beni üzdüğü kadar üzmüştüm Elyas'ı.

Derdimiz neydi bizim? Birbirimizi sevmemize rağmen neden acı çekiyorduk? İki insan birbirini sevdiğinde kendilerini cennetteymiş gibi hissetmeleri gerekirdi ama etrafıma baktığımda cehennemle kuşatıldığımı görüyordum.

Gecenin önceki saatlerinde Elyas ile ilgili konuya açıklık getirmek için deli gibi çıkmıştım binadan. Şimdi saatler sonra başladığım yerdedim ve Elyas mektubunu almadığımı hâlâ bilmiyordu. Burnumdan soludum. Hayat bazen gerçekten de çok saçma olabiliyordu.

Elyas'a yazmalı mıydım? Hemen şimdi mi?

Yoksa bu uygun olmaz mıydı?

İşği kırıpışıp duran ekrana baktım. Elyas'ın e-postasını gereksiz e-postalar dosyasından gelen kutusuna alıp masaüstüne de kaydettim. Sonra da bilgisayarı kapattım. Ayağımda çoraplarla sallana sallana

banyoya gidip yatmaya hazırlandım. Banyodan çıkınca giysi dolabımın önünde dikildim. Son iki aydır buradan uzak durmaya zorluyordum kendimi. Bu gece mücadeleyi kaybettim. Dolabın kapağını açıp arka taraflara tıkıştırılmış üzerinde ELYAS 01 yazan gri tişörtü bulup çıkarana kadar altını üstüne getirdim dolabın. Sütyenimi çıkarıp tenime değen yumuşak kumaşı ve beni saran tanıdık sıcaklığı hissederek tişörtü üstüme geçirdim. Pantolonumu ve çoraplarımı çıkarıp kendimi yatağa attım ve yorganıma sarılıp yattım. Bir saat sonra hâlâ uyanıktım. Yorgun ve bitkin hissediyordum ama düşünceler kafamın içinde uçuşmaya devam ediyordu. Sonunda telefonumu elime alıp bir mesaj yazdım.

EMELY

Selam,

Bunun için uygun bir zaman olmadığını biliyorum ama umarım bunu bana karşı kullanmazsın. Aramızda daha fazla yanlış anlama olmasın ya da iş iştenden geçmiş olmasın diye bilmen gereken bir şey olduğunu düşünüyorum. Söylemek istediğim gönderdiğin e-postayı gereksiz e-postalar klasörümde olduğu için bugüne kadar görmemiş olmam. Ayrıca yazdığın mektubu her nereye bıraktıysan bana ulaşmadı. Seni bilerek görmezden gelmedim Elyas. Ne mektuptan ne de e-postadan haberim vardı. Bu gece yulbaşı partisine geldim çünkü seninle konuşmak istiyordum.

Elbette şimdi durumlar değişti ve ilgilenmen gereken daha önemli şeyler var. Bunu gayet iyi anlıyorum.

Benim için önemli olan istediğin zaman istediğin konuda tekrar konuşabileceğimizi bilmen. Tabii istersen.

İyi uykular Elyas. Jessica'ya olanlar için gerçekten çok üzgünüm.

Yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun.

Emely

BÖLÜM 17

EVA İLE KÜÇÜK SEKS OYUNLARI VE DİĞER MAHCUBİYETLER

Bazıları uykunun mucizeler yarattığını söyler. Durumum bunu onaylamıyor çünkü uyandığımda hâlâ bir gün önce olanların feci olduğunu düşünüyordum.

Gün ışımaya başlayana kadar uykuya dalamamıştım. Öyle olunca da ancak öğleden sonra uyanabildim. Telefonuma uzandığımda gözlerim tam açılmamıştı daha. Elyas'tan mesaj yoktu.

Zar zor yataktan kalktıktan sonra pencereye gittim. Mustang'i park ettiğim yer boştu.

Kendime bundan çok daha önemli sorunlar olduğunu, bu yüzden sabırlı olmam gerektiğini söyledim.

Jessica'nın nasıl olduğunu merak ettim. Şimdiye kadar uyanmış olmalıydı. Hayatını kurtardığı için Elyas'a kızacak mıydı? Yoksa minnettar mı hissedecekti?

Elyas'ı düşünmediğim zamanlarda Jessica'yı düşünüp aklımdan kafası ne kadar karışık olmalı ki intihar etmekten başka bir çıkış yolu bulamadı diye geçiriyordum.

Akşam olmak üzereydi. Ellerim başımın altında yatağa uzanmış tavanı seyrediyordum. Kapı aniden açıldı. "Mutlu yıllar benim namus abidesi oda arkadaşım!" diye bağırды Eva.

Ödüm patladı. “Görünen o ki yeni yıldan sağ çıkmamı planlamıyorsun. Sana da mutlu yıllar benim seks düşkünü oda arkadaşım.”

Eğilip topuklu ayakkabılarının bağcıklarını çözerken güldü Eva. “Tanrım, ne geceydi ama,” dedi. “Sabah dokuza kadar Nicolas ve arkadaşlarıyla beraberdim. Ondan sonra da pek uyuyamadım. Senden ne haber? Sen nasıl eğlendin? Yoksa burada mıydın?”

“Hayır. Ben de bir partiye gittim ama bir şey olmadı.”

“O da ne demek?” diye sorduktan sonra ayaklarını sallayarak ayakkabılarını çıkarttı ve çıplak ayakla yatağına doğru gidip kum torbası gibi yatağa attı kendini.

“Bir şey oldu aslında,” dedikten sonra gece olanları özetledim ona. Eva’nın nadiren ağzı açık kalırdı. O durumlardan birine şahitlik ediyordum şu anda.

“Aman Tanrım, bu çok feci,” diyebilirdi sonunda.

“Bir de bana sor.”

Aklıma bir soru takılana kadar tekrar tavana bakıp acil servisteki bekleyişimizi düşündüm.

“Söylesene Eva. Bir ihtimal bir mektuptan haberdar olabilir misin?”

“Mektup mu?” dedi. “Sana gönderilmiş bir mektup mu? Ne demek istiyorsun?”

“Evet. Benim için buralara bir yerlere bırakılmış bir mektup. Tam olarak nereye bırakıldığını bilmiyorum. Belki kapının önüne belki de posta kutusuna bırakılmıştır.” Eva alnını kırııştırıp düşündü bir müddet. “Benim bildiğim bir mektup yok. Geçen gün sana verdiğimin dışında yani.” Bir anlığına hatırlayamadım ama sonra düğün davetiyesi geldi aklıma. Sophie ve Andy muhtemelen aynı hevesle beklemiyorlardı mutlu günlerini. Bir düğün bundan daha kötü bir zamana denk gelemezdi. İşlerin tekrar yoluna girmiş olmasını umut ettim.

“Kayıp mektup da neyin nesi?” dedi Eva. “Önemli bir mektup muydu?”

“Hem de çok,” diyerek iç çektim. “Elyas bırakmış ama ben görmedim. Bir yerlerde bir mektup görmediğinden kesinlikle emin misin? Belki de bana vermeyi unutmuşundur. Gerçi bir süre önceydi. Bir buçuk ya da iki ay önce.”

“O kadar da salak değilim herhâlde,” dedi Eva. “Tamam bazen birkaç gün sonra hatırladığım olur ama böyle bir şeyi tamamen unuttuğum olmadı hiç.”

“Doğru söylüyorsun. Nereye kaybolmuş olabileceğini anlayamıyorum bir türlü.”

“Belki de Bayan Meierhuber bulmuştur mektubu.”

“Kim?” dedim.

“Şu görevli kadın. Hani şu temizlikçi kıyafetleriyle dolaşan acımasız kadın.”

Ben yurttaki iki görevliyi tanıyordum. Biri Türkiye’den diğeri Bavyera’dandı. Konuştukları hiçbir şeyi anlamıyordum.

“O niye almış olsun ki?” diye sordum.

“Çünkü kafası biraz yavaş basıyor.”

“Nasıl yani?”

Eva gerindi. “Altı ya da yedi hafta kadar önce merdivenleri paspaslıyordu. Her günkü gibi yukarı çıktım. Beni azarlamaya başladı.”

Güldüm. “Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi Eva. “Şaka yapmıyorum. Delirmiş gibiydi.”

“Ne söyledi?”

“Söylediklerinin ancak yarısını anlayabildim. Aksanı çok kötü. ‘Lanet olsun. Seni sefil domuz,’ gibi bir şeyler söyledi. Sonra da ‘Her yeri yeni sildim daha. O kirli koca ayakkabılarınınla dolanıp duruyorsun etrafta!’ Neden bahsettiğine dair bir fikrim yoktu. Ayakkabılarım gayet temizdi. Ayrıca *yaşadığım odaya* merdivenlerden çıkmadan gelmem de imkânsız.”

Kafamdaki manzara son derece eğlenceliydi. “Sen ne dedin peki?”

“Beni neden azarladığını sordum. O da bana biz öğrencilerin tek derdi ‘pisliğimizi temizlemek’ olan insanları hor görüp durduğumuz konusunda bir nutuk çekti. Ben de ona bunun onun işi olduğunu söyledim. Sonra kendini tamamen kaybetti. Bana temizlik fırçasıyla saldırmaya kalktı! Fırlayıp kaçtım ben de. Arkamdan öylece bakakaldı.”

“İyiymiş,” dedim gülererek. “Sence bize gelmiş bir mektubu atacak kadar ileri gider mi? Hangi odada yaşadığını biliyor mu ki?”

“Elbette biliyor. Üstelik bazılarının onun hırsızlık yaptığından şüphelendiğini duydum. Şu A-yedide kalan çocuk Jörg. Hani şu uzun sıska çocuk var ya. Onu tanıyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Geçenlerde salondaki DVD çaların içinde iki tane DVD bırakmış. Beş dakika sonra hatırlayıp DVD’leri almak için salona dönmüş. Bayan Meierhuber’ı telaşla salondan çıkarken görmüş. Sonra bir de ne görsün? DVD’lerin yerinde yeller esiyormuş.”

“Evet bu biraz şüphe uyandırıcı ama mektubu ne yapsın ki?”

Eva omzunu silkti. “O kadın çatlağın teki. Hani şu bütün gün camın önünde oturup komşuları izleyerek araç plakalarını kaydeden tiplerden. Başkalarının mektubunu okuması çok normal.”

“Hım,” dedim. Burnunu başkalarının işlerine sokmayı seven ve ayrıca Eva’ya garezi olan çatlak görevli. Bu teoriyle ilgili ne düşüneceğimi bilemedim. Ama en makul açıklama buydu şu anda.

Telefonum çaldı. Kalbim duracak sandım. Komodine uzanıp telefonu aldım ve ekrana baktım. Alex. Tekrar nefes alabilirdim.

“Selam Alex,” dedim.

“Selam, ne yapıyorsun?”

“Yatakta uzanmış boşluğa bakıyorum. Sen?”

Eva boğazını temizleyince başımı kaldırıp ona baktım. El kol hareketleriyle duş alacağını söylemeye çalışıyordu bana. Başımı tamam anlamında salladım.

“O konuda benim uzman olduğumu sanırdım,” dedi Alex. “Sebastian ve Elyas sabahtan beri dışarıdalar. Bana da daral geldi. Buraya gelsene.”

Yanaklarımı şişirip pufladım. “Bir taraftan geleyim diyorum ama öbür taraftan bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

Neden sorusunu oldum olası sevmezdim. Özellikle de cevap Elyas ile bağlantılıysa ama bu sefer kaçış yoktu.

“Elyas yüzünden,” dedim alçak sesle. “Şu sıralar beni evinde görmek isteyeceğini sanmıyorum. Geçen gece onu beklediğimi görmekten pek de memnun olmamış gibi bir hâli vardı.”

“Pek de memnun olmamış bir hâli vardı da ne demek? Sana kaba mı davrandı?”

“Hayır, hiç kaba değildi,” dedim bağdaş kurmaya çalışırken. “Biraz dalgın gibiydi. Onunla yukarı çıkmayı önerdiğimde bunu istemediğini gayet net bir şekilde dile getirdi.”

“Anladım,” dedi Alex. Boğuk seslerden telefonu diğer kulağına götürdüğünü tahmin ettim. “Neden öyle davrandığına dair bir fikrin var mı?”

Bir *neden* sorusu daha. Elimi alnıma götürdüm. “Sebebini tam olarak bilmiyorum. Sadece tahmin yürütebilirim. Acıdığım için onu teselli etmeye çalıştığımı düşünmüş olabilir.”

“Hah,” dedi Alex. “Siz ikiniz çok gülünçsünüz.”

“Çok teşekkürler.”

“Ancak seksen yaşımıza geldiğimizde mi bana aranızda ne olduğunu anlatacaksın? Yoksa ne olduğunu öğrenemeden mi diyeceğim nalları?”

“Alex...”

“Tek duyduğum ‘Alex, Alex, Alex.’ Neden bu kadar zorluyorsun insanı?”

“Ben...”

“Evet? Sen ne? Tanrı aşkına. Siz ikiniz beni gerçekten çok kızdırıyorsunuz. Elyas’ın sana bakışı! Aranızda bir şey olduğunu daha fazla inkâr edemezsin. Sen berbat hissediyorsun. O da berbat hissediyor. Kör bir insan bile görür bunu. Ben zaten biliyorum. Neden anlatmıyorsun?”

“Elyas bana nasıl bakıyormuş ki?”

“Emely!” diye bağırdı telefona.

“Tamam, tamam,” dedim elimi alnıma götürerek. “Evet kendimi berbat hissediyorum ve evet aramızda bir şey oluyor ama bunu düne kadar bilmiyordum. O yüzden... Peki *anlatacağım* sana ama çok karmaşık. Benim bile kafam karışıyor. Bu konuyu önce Elyas ile konuşmak istiyorum. Bunu anlayabiliyor musun?”

“Buraya gel o zaman. Elyas’ı bekleriz. Sen önce onunla konuşursun. Sonra da benimle. Sorun ne?”

Homurdandım. “Sorun şu ki Elyas bu aralar başka feci bir şey yaşıyor ve endişelenmesi gereken başka şeyler var. Jessica ile olanları sindirmek için şansa ihtiyacı var.”

Karşımda olmamasına rağmen gözlerini devirdiğini biliyordum.

“Sadece Elyas ve bana neler olduğunu anlamamız için bir şans ver. Sonra her şeyi anlatacağım sana. Konuşmamızın sonucu ne olursa olsun. Tamam mı?”

“Her şeyi anlatacaksın ama değil mi?” dedi.

Gözlerimi kapattım. “Her şeyi.”

“Ben yaşlanmadan ama.”

“Sen yaşlanmadan.”

“Peki bana minnacık da olsa bir ipucu vermeye ne dersin?”

“Alex!” diye bağırdım.

“Tamam tamam. Unut gitsin,” dedi iç çekerek. “Bir insan nasıl bu kadar karmaşık olabilir? Hiç değilse şu konuşma işini bir an evvel aradan çıkarma nezaketini göster.”

“Bu Elyas’a bağı. İhtiyacı olan zamanı vereceğim ona.”

“Ona biraz baskı yapayım mı?”

“Hayır. Sakın ha! Onu kendi hâline bırak. Hiçbir şeye karışma. Anlaştık değil mi?” Son kısmı öyle bastırarak söyledim ki sorudan ziyade ölüm tehdidi gibi oldu.

“Evet,” dedi sinirli sinirli.

“Söz ver bana!”

“Söz veriyorum.”

“Sana güveniyorum Alex.”

“Güvenebilirsin zaten,” dedi. “Benim için zor olsa da çenemi kapalı tutacağım.”

“Güzel.” Yüzümü sildim elimle. “Şimdi şu daha önemli konuya gelelim. Jessica’dan haber aldın mı?”

“Hayır,” dedi. “Elyas ve Sebastian bu sabah hastaneye gittiler. Sebastian bir saat önce arayıp nasıl olduğuna bakmak için Andy’e uğrayacaklarını söyledi. Eve dönene kadar ayrıntılardan bahsetmek istemedi ama sesi pek iyi gelmiyordu.”

Elyas’ı düşündüm. Bir önceki günkü solgun yüzü geldi aklıma.

“Jessica ile ilgili tek bir şey söylemedi mi? Nasıl olduğunu bile mi?”

“Sebastian anlatması uzun sürer dedi ama anladığımı kadarıyla pek iyi değil.”

Yatağa uzandım. “Tanrım,” dedim.

“Bence de. O kızı hiç anlamıyorum. Neden böyle feci bir şey yaptı? Onun gibi bir pislik yüzünden hayatını bir kenara fırlatıp atamaz. Bu çok aptalca.”

“Tabii ki aptalca,” dedim. “Hem de çok aptalca ama Jessica ile Domenic’in arasında ne olduğunu bilmiyoruz. Ona ne kadar zamandır âşık olduğunu bir düşün. Herkesin söylediğine göre asırlardır âşıkmiş ona. Onu ne zaman terk etmeye çalışsa er ya da geç ortaya

çıkıyormuş yine. Her şey sil baştan başlıyormuş. Jessica'nın tutarsızlığı da düşünülürse kötü bir durum. Yoksa ne demeye kendisine öyle davranılmasına izin verip sonra da her seferinde tekrar ona dönsün?"

"Bu doğru olabilir," dedi Alex. "Yine de yanlış çözümdü."

"Kuşkusuz. Yanlış çözüm olduğu çok net. Muhtemelen Jessica daha fazla dayanamadı ve başka bir çıkış yolu da bulamadı. Onu yargılayacak kadar iyi tanıdığımızı sanmıyorum."

"Sanırım haklısın," dedi Alex. Bir süre ikimiz de sustuk.

"Uğramak istemediğinden emin misin?" dedi.

"Hayır, Elyas'ı şimdilik yalnız bırakmam daha iyi ama istersen sen bana uğrayabilirsin."

"İsterdim ama Sebastian ve Elyas döndüğünde evde olmak istiyorum."

"Anlıyorum. Bana bir iyilik yapıp Elyas'a göz kulak ol tamam mı?"

"Denerim. Genellikle kendini çekiyor. Onunla bir şey konuşmak zor. Onunla konuşmama izin verirse dediğini kesinlikle yapacağım."

"Güzel," dedim. "Bir şey olursa, ne bileyim yine Domenic'i öldürmekten falan bahsederse mesela, lütfen beni ara olur mu?"

"Ararım."

"Teşekkürler Alex. İyi geceler. Umarım her şey düşündüğümüzden daha iyidir."

"Ben de öyle olmasını umuyorum." İç çekti. "Kendine iyi bak Emely. Bu gece ya da yarın sabah ararım seni."

"İyi olur. Görüşürüz o zaman."

Hatta bir klik sesi duydum. Telefonu tekrar komodinin üzerine bıraktım. Tekrar oturup çenemi ellerime dayadım.

Yarım saat sonra banyo kapısı açıldı. Eva arkasından buharlar tüterek son derece şık giyinmiş bir vaziyette çıktı banyodan.

"Yine mi çıkıyorsun?" dedim.

“Yılbaşı günü partisine gidiyorum. Gelmek ister misin?”

Yılbaşı gecesi partilerine aşınaydım da şimdi bir de yılbaşı günü partileri mi moda olmuştu? Parti yapmak için bahaneden bol bir şey yoktu.

“Çok az uyuduğunu sanıyordum,” dedim.

“Doğru ama duş alınca kendime geldim. Gelmek istiyor musun peki?”

O sırada partiye gitmek aklımdan geçecek son şeydi. Ayrıca kim bilir nasıl bir parti olacaktı. Eva ile bir şey yaparken kendinizi bir seks âleminde bulmamak için dikkatli olmalısınız.

“Üzgünüm ama bugün hiç parti havamda değilim.”

“Anlıyorum. Yine de gelmemen çok kötü.” Giysi dolabına gidip bir çift ayakkabı daha çıkardı. Bu ayakkabıların topukları çok daha yüksek ve sivriydi. O ayakkabılarla dolaşmaya kalksam muhtemelen kendimi öldürürdüm.

“Partiden sonra yurda dönecek misin yoksa Nicolas’da mı kalacaksın?” dedim.

“Nicolas gelmiyor. Sınıftan bir arkadaşım ile buluşacağım. Ne zaman döneceğim partiye bağlı.” Yeni ayakkabılarını giyerek kapıya doğru yürüdü ve üstüne montunu geçirdi.

“Anladım. İyi eğlenceler.”

“Teşekkürler. Umarım eğlenirim. Sen de işleri olurluna bırak. Korkma.”

“Deneyeceğim. Görüşürüz.”

Montu arkasından uçuşa uçuşa kapıdan çıkarken onu izledim. Sonra boş odada dolaştırdım gözlerimi. Şimdi ne yapmalıydım? Gözüm kitaplığa takıldı. Ayağa kalkıp parmağımı kitapların üzerinde gezdirip yeni aldığım bir romanı çektim. Hafif bir şeyler okumak şu anda tam da ihtiyacım olan şeydi. Yüzükoyun uzanıp kitabın ilk sayfasını açtım ve okumaya başladım. Normal bir gün olsa okumaya başlamadan önce

uzun bir süre kitaba bakardım ama bugün beni gerçeklerden uzaklaştıracak bir şey bulduğuma şükrediyordum. Sonraki bir buçuk saati 1970'li yılların Afganistan'ında uçurtma uçurarak geçirdim.

Elyas'tan hâlâ haber yoktu. Bugün bir şey olacağına dair umudum gittikçe tükeniyordu. Kitabı kapatıp gözlerimi ovuşturduktan sonra duş almak için kalktım.

Suyun altında durup sırtımı rahatlattım. Sıcak su içimdeki gerginliğe bir şey yapamasa da zihnimdeki gerginliği azalttı. Yine de duş alıp banyodan çıktığımda daha iyi hissettim kendimi. Saat 22.41'i gösteriyordu. Üstüme bir tişört geçirip iç çamaşırimi ve çoraplarımı giydikten sonra ışığı kapattım. Yorganın altına girip gece lambamı yaktım. Uzaktan kumanda ile ses sistemini açtım. Saniyeler sonra the Antony and the Johnsons'ın "Hope There's Someone" isimli şarkısının hüznünlü melodileri çalmaya başladı. Üç dakikada bir telefonumu kontrol ettim. Son iki ay boyunca Elyas onca belirsizliğe nasıl katlanmıştı? Ben yirmi dört saat daha dayanabileceğimden şüpheliydim. Kafamda bir zaman sınırı mı belirlemeliydim? Mesela iki hafta. O süre içerisinde benimle iletişime geçmezse ona tekrar yaklaşacak mıydım?

Güzel planları severim. Eksik olan tek şey, iki hafta dayanabilmem için iki yüz gram sakinleştiriciydi.

Yüzümü yastığa gömdüm. O lanet olası mektupta ne yazdığını bilseydim keşke.

Aramızdaki her şey sonsuza dek bitmiş miydi? Öyle olmasa bile onunla tekrar bir araya gelebilecek miydim? Onunla nasıl mutlu olabilirdim ki? Her saniyemi onu yine kaybetme korkusuyla geçirmez miydim?

Bilmiyordum ama nasıl olabileceğini hayal edebiliyordum. Bu düşünce bedenim beni yavaş yavaş boğan ağır bir zincirle sarılmış gibi hissettirdi bana. Aynı zamanda Elyas'ın yanımda uzanıp beni kollarına alıyor olmasından daha çok istediğim başka bir şey yoktu.

Şu anda ne yapıyordu? Eve gitmiş miydi? İyi miydi? Alex söz verdiği gibi onunla ilgileniyor muydu? Umarım öyleydi.

Ben senden farklı mıyım sanki? Son iki aydır kendi sorunlarımla uğraşıyorum ben de.

Elyas'ın hastanede söyledikleri kafamda yankılandı. Tenimi keskin bir bıçak gibi kesmişti bu sözler. O kelimeleri tekrar düşünmek bıçakla yarayı deşmek gibiydi. Daha önce aklıma gelmeyen bir şey geldi aklıma. Jessica'nın intihar teşebbüsü yüzünden Elyas beni mi suçlamıştı? Kalp atışlarım hızlandı. Hayır, beni suçlayamazdı. Yoksa suçladı mı? Jessica'nın yanında olamamasının sebebi kendi derdiyle uğraşmasıydı. "Kendi sorunlarım" dediği şey bendim. Jessica'yı ihmal etmesinin sebebi bendim.

Bu düşünce boğdu beni ama elimden bir şey gelmezdi ki! Benim yüzümden o kadar berbat hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ben de berbat hissettim! Eğer Elyas gerçekten de böyle düşündüyse o zaman... O zaman... Boğazım düğümlendi. Her şey biterdi. Hiçbir şey düzelmezdi. Beni asla affetmezdi. Gözüm karardı. Ellerimi yüzüme kapattım.

Telefonum çaldı.

Telefonun sesi ödümü patlattı. Komodinin üstüne bakınca ekran ışığını gördüm. Mesaj gelmişti.

Elim titreyerek aldım telefonu. Kendime yanlış hayallere kapılmamam gerektiğini anlatmaya çalıştım. Muhtemelen beni son durumdan haberdar etmek isteyen Alex'ten gelmişti mesaj. Ya da Eva partiye gidip gitmek istemediğimi soruyordu yine.

Yeşil tuşa bastım. Anında kalp atışlarım hızlandı.

CEVAP VERME

Gelebilir miyim?

Her şey durdu. Kalp atışlarım, müzik ve Berlin'in tüm gürültüsü. Taş kesilerek telefona baktım.

Elyas gelmek mi istiyordu? Şimdi mi? Beni göremeyeceğini fark edene kadar başımı evet anlamında salladım. Sesler tıpkı ansızın gittikleri gibi ansızın geri geldiler. Kanım daha önce hiç olmadığı kadar hızlı hücum etti damarlarıma. Tanrım. Konuşmak istiyordu. Bunu yapmak istiyordu öyle mi? Yorganı üstümden fırlatıp burnumu çektim. Dizlerimin üzerine oturup cevabımı yazdım.

EMELY

Evet, tabii ki gelebilirsin.

Şu kelimeleri yazmaya çalışırken sekiz tane yazım hatası yaptım. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Aşırı derecede heyecanlanmıştım. Aniden kapı çalınana kadar hayal görmediğimden emin olmak için mesajı üç kere daha okudum. Aklıma ilk gelen Elyas oldu. Sonra bunun mümkün olmadığını fark ettim. Evet hızlı araba kullanıyordu ama uçmak gibi bir yeteneği yoktu.

Eva. Muhtemelen anahtarını odada unutmuştu. Elimi saçlarıma gömüp başımı kaldırdım. Bundan daha kötü bir zamanda gelmiş olamazdı. Hayır, kesinlikle hayır. Eva şu anda odayı kullanamazdı! Ona şehrin diğer ucunda bedava seks oyuncakları dağıtıldığını söyleyecektim. Kesinlikle öyle yapacaktım! Sorun çözülmüştü. Yataktan fırlayıp kapıyı ardına kadar açarak "Seks oyuncakları!" diye bağırdım.

Tekrar ağzımı kapattım çünkü Eva'nın yüzünü görmeyi umduğum yerde bir erkek duruyordu. Başımı kaldırdığımda kendimi bir çift turkuaz yeşili göze bakarken buldum. Yine tüm sesler yok oldu.

"Seks oyuncakları mı?" dedi Elyas.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Ben... Ben... Ben... Eva geldi zannettim."

Elyas bir kaşını kaldırdı. "Beni Eva zannettin ve onu seks oyuncaklarıyla mı karıştılamak istedin?"

Olamaz. Boğazınıza kadar pisliğe battığınızı fark ettiğiniz anı ve sonrasında başınızın da pisliğin içine gömüldüğünü bilirsiniz.

Ağzımı açıp tekrar kapattım. Başımı iki yana sallayıp sonra da sırf çaresiz hissettiğim için kapıyı kapattım. Arkamı dönüp kapıya yaslandım. Ellerimi yüzüme götürdüm. Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz. Gerçekte böyle bir şey olmadı. Böyle bir şey asla ve hiçbir şekilde olmadı. Elyas kapıyı çaldı.

“Emely?”

Hayır. Evde yoktum ben.

“Emely, lütfen aç kapıyı.”

Hayır, hayır, hayır. Burada kimse yok ki.

“Emely,” dedi iç çekerek. Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunun ve Eva ile bir çeşit seks oyunu oynadığının farkındayım.”

Parmaklarımın arasından baktım. “Gerçekten mi?”

“Dinle. Bir şey söyleyeceğim. Sen kapıyı açacaksın ve baştan alacağız. Tamam mı?”

Bir süre düşündüm.

“Emely?”

Ellerimi yavaşça yüzümden indirip tişörtümü düzelttim ve derin bir nefes aldım. “Tamam,” dedim.

Tamam dememle kapıyı açmam arasında en az üç dakika geçti. Ancak Elyas kapıyı bir kez daha çaldığında tereddüt etmenin üstesinden gelebildim. Kapı kolunu aşağı ittim. Orada duruyordu. Göz çevresindeki mor halkalar dün olduğundan daha koyuydu ama dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Sıcak bir gülümseme.

“Selam güzellik,” dedi.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Yere baktım. “Selam,” dedim. “Nasıl bu kadar çabuk geledin? Seni henüz beklemiyordum. Mesajını daha yeni aldım.”

“Özür dilerim. Zaten gelmiştim buraya ama kapıyı çalmak için elimi uzattığımda önce senden izin almamın daha nazik bir davranış olacağını fark ettim. Benim hatamdı. Gelmeden önce aramalıydim.”

“Sorun değil,” dedim. “Burada... Burada olman iyi. Bence yani.”

Gözleriyle beni baştan aşağı süzerken başını tamam anlamında salladı. Ağzının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. Görünüşümün nesi onu bu kadar eğlendirmişti ki? Sonra dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlayıp donakaldım. Üstümde pantolonum yoktu! Bacaklarımı leylekler gibi çapraz yapıp tişörtümü olabildiğince aşağı çektim.

Elyas boğazını temizledi. “Sanırım giyinmen için sana birkaç dakika vermiş olmalıydım.”

Evet, öyle yapmış olmalıydı. Kesinlikle öyle yapmış olmalıydı.

“Utanmana gerek yok Emely,” dedi başını yana eğerek. “Bence böyle çok şirin görünüyorsun.”

Seks oyuncakları, çıplak bacaklar, iltifatlar; tek eksik olan mutant bir dev örümcekti. Bir akşam bundan daha kötü olamazdı. Nereye bakacağımı bilemeyince koridorda Elyas’ın arkasında duran çiçeği kurumuş saksıya baktım.

Kısa bir sessizlikten sonra “Sana bir şey getirdim,” dedi Elyas. Arkasından bir şey çıkardı. Ayçiçeği.

En sevdiğim.

“Yılın bu zamanında ayçiçeğini nereden buldun?”

“Neredeyse hiçbir yerde,” dedi.

Hipnotize olmuş bir vaziyette parmaklarımla sapından tutarak aldım çiçeği. Elimde çevirip her bir yaprağını inceledikten sonra gü-lümsedim. Bu çiçeği bulmak için ne kadar zahmete girmişti kim bilir?

“Teşekkürler,” dedim fısıltıyla.

“Beğendin mi?”

“Hem de çok.”

“Ama çiçeği basit bir özür dileme gibi düşünme,” dedi yere bakıp şakağını ovarken. “Sadece sembolik bir şey.”

Başımı tamam anlamında salladım. “Çok naziksin. Çok teşekkür ederim.”

“Ben...” deyip sustu. Önce yere sonra gözlerime baktı. Gözlerime öyle derin bakıyordu ki dizlerimin bağı çözüldü.

“Girebilir miyim?” dedi.

Gözlerimi kırpıp kenara çekilerek içeriyi işaret ettim ona. “Tabii ki.”

“Teşekkürler,” deyip içeri girdi. Kapıyı kapattım. Elyas elleri ceplerinde odanın ortasında dikilip etrafa bakındı. Ben kapının önünde duraksadım çünkü ne yapacağımı bilmiyordum.

En sonunda “Ben... Ben bir vazo bulayım,” diye kekeledim. Bunu söyledikten sonra aslında bir vazomun olmadığını hatırladım. Daha önce kimse bana çiçek vermemişti. Eva ile tabaklarımızı koyduğumuz raftan uzun bir su bardağı bulup içini suyla doldurmak için banyoya gittim. Elyas’ın göremediği bir yerde olmayı fırsat bilip gözlerimi kapattım ve derinlere gittim. Gergindim. Beni neyin beklediğini merak ediyordum. Bizim hakkımızda mı konuşmak istiyordu? Öyle ise bu nasıl bir konuşma olacaktı?

Odaya döndüğümde yanaklarım kızarmıştı. Oda nın ışığını yakmak istemedim. O yüzden banyonun ışığını açık bıraktım. Komodin üzerindeki gece lambası da yandığı için oda yeterince aydınlıktı. Müzik hâlâ çalıyordu.

Elyas olduğu yerden kıpırdamamıştı. Yanından geçip çiçeği komodin üstüne bırakırken beni izledi. Hiç zaman kaybetmeden yatağın baş ucu tarafına emekleyip çıplak bacaklarımı yorganın altına soktum.

“Oturmak ister misin?” diye sordum.

Önce biraz tereddüt etti. Sonra başını evet anlamında sallayıp ayakkabılarını ve montunu çıkardı. V yakalı gri bir süveter ve gece mavisi bir kot pantolon vardı üzerinde. Yakasının altından beyaz bir tişört görünüyordu. Yatağın ayak ucuna tam karşıma oturdu. Yüzü bitkin ve gergin görünüyordu. O da benim gibi bağdaş kurup öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine dayadı.

“Jessica’nın nasıl olduğunu sorabilir miyim? Yoksa o konuda konuşmak istemez misin?”

Ellerini ovuşturdu. Parmak eklemlerinin şişik ve yaralı olduğunu fark ettim. Elyas o şeyi yapmış mıydı?! Elimi ağzıma götürdüm.

Parmak eklemlerini fark ettiğimi anlayıp gülümsedi. “Domenic’i öldürüp sonra da seni görmek için dosdoğru buraya geldiğimi mi düşünüyorsun gerçekten?”

Ben çok emin değildim.

“Korkma,” dedi sakın bir ses tonuyla. “Biraz hırpaladım sadece.”

“Sadece derken ne demek istiyorsun?” dedim tiz bir sesle. Söylediği farklı anlamlara çekilebilirdi. Domenic *sadece* sakatlanmış olabilir ya da bir pipet yardımıyla *sadece* sıvı gıdalarla besleniyor da olabilirdi.

“Yüzüne bir yumruk indirdim. O kadar.” Ellerine baktı. “Aslında öyle bir şey yapmayı planlamamıştım ama haddini bilmeyince elim kaydı.”

“Buz torbası falan ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Çok incesin ama iyiyim ben.”

Dizlerimi çekip kollarımı dizlerime doladım. “Ne oldu? Bana en başından anlat.”

Elyas iç çekti. “Sebastian, Andy ve ben hastaneden Domenic’in evine gittik. Sadece konuşmak istiyorduk. Bizi görünce şaşırdı. Yanında Jan vardı. Jessica’nın başına geleni ikisi de duymamıştı henüz. Sebastian klasik uzlaşmacı tavrıyla başladı konuşmaya. Bunun bir işe yaramayacağını o an fark ettim.”

“Domenic, Sophie’nin bize hastanede anlattıklarını doğruladı mı?”

“Onun kendi hikâyesi var,” dedi Elyas. “Jessica’nın haber vermeden evine gelip onunla ot çekmek istediğini söyledi. Onu göndermek istemiş ama o verandada durup bir yere kıpırdamayınca içeri almış onu. Başta her şey yolundaymış ama sonra Jessica ona asılmaya başlamış. Ya da o öyle olduğunu iddia ediyor.”

“Domenic onu reddettiğini, ona bir daha asla birlikte olamayacaklarını söylediğini iddia ediyor. Sonra Jessica’nın ruh hâli değişmiş. Kontrolsüzce ağlamaya başlayıp sinir krizi geçirmiş. Diz çöküp ona bir şans daha vermesi için yalvarmış.”

Elyas bir of çekti. “Domenic onu teselli etmeye çalıştığını ama Jessica’nın bunu yanlış anlayıp onu öpmeye çalıştığını söylüyor. Ne yapacağını bilememiş. Onu evden atıp eve gitmesini söylemiş.”

Elyas sustu. Söylediklerini anlamam birkaç dakikamı aldı.

“Siz söylediklerine inanıyor musunuz?”

Dizlerine bakıp “Bilmiyorum,” dedi Elyas. “Söylediği her şeye inanamayız. Bunu biliyoruz ama anlattığı hikâye doğru bile olsa bizden sakladığı başka detaylar olduğundan eminim.”

“Jessica kendini bu kadar küçük düşürecek bir kız mı?”

“Üzücü ama kendine saygısı yok gibi bir şey. Öyle bir şey yapmış olması mümkün. Tanrım,” dedi. “Onu hiç anlamıyorum! O pislik yüzünden tüm hayatını, tüm geleceğini mahvetti.” Parmaklarını bacaklarının arasına sokup rahatlamaya çalıştı. Diğerimiz başka tarafa bakana kadar birbirimize kısa temkinli bakışlar attık ara ara.

“Domenic’in anlattıklarının bir kısmı doğru olsa bile onun için üzülecek değilim,” dedi Elyas. “Onu bile bile bu hâle soktu. Onunla o kadar uzun bir süredir oyun oynuyor ki kısmen de olsa olanlardan otomatik olarak o sorumlu. Ayrıca onu evden attıysa birimizi arayıp haber vermesi gerekirdi.”

Başımı salladım. “Bu doğru. Hiç değilse öyle yapmalıydı.”

“Beni en çok kızdıran Jessica ile konuşma şekli. Onu küçümsüyor. Domenic’in fino köpeği dediğimiz Jan da ona arka çıktı hep. Domenic ne yaparsa yapsın arkasında duruyor.”

Elyas konuşmaya devam etmeden önce dudaklarını sıktı. “O şekilde davrandıktan sonra Jan’ın desteğini almış olmasına o kadar öfkelenim ki. Sonra Domenic elinde olmadan öyle davrandığını

çünkü Jessica'nın deli olduğunu ve her şeyin onun suçu olduğunu söyledi. Benim de sigortam attı. Yüzüne geçirdim bir tane."

"Peki sonra?" dedim.

"Hiçbir şey olmadı. Onun dudağı kanadı, ben de tökezleyerek birkaç adım geri gittim. Jan, Domenic'in yardımına koştu. Sebastian da gitmemiz gerektiğini söyledi." Sebastian haklı olduğunda haklı oluyordu.

"Dün acil serviste muhtemelen biraz korkutucu görüldüğümü biliyorum," dedi Elyas. "Her şeyin acısını Sophie'den çıkardığım için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Ama hâlâ bize haber verebilirdi diye düşünüyorum. Yine de onu öyle sert tutmamalıydım."

"Onunla konuştun mu?"

"Evet. Özür dileyip Jessica'nın öleceğinden gerçekten de çok korktuğumu söyledim. Sophie beni anladığını, her şeyin yolunda olduğunu söyledi ama kendimi affedemiyorum. Ben öyle biri değilim Emely. Ben saldırgan bir insan değilim. Domenic vurduğum ikinci insan. Sophie'den önce kimsenin yakasına öyle yapışmadım. Bana inanıyor musun?"

"Elbette sana inanıyorum Elyas," dedim. "Seni çok uzun zamandır tanıyorum. Banâ kendini anlatmana gerek yok. Kafan karışmıştı. Çok üzülmüştün. Böyle zamanlarda insanlar mantıklı davranamaz. Önemli olan hatanı görüp özür dilemiş olman."

Tepki vermedi. Boşluğa baktı sadece.

"Jessica ile konuşan oldu mu? O nasıl? Ne söyledi?"

"Pek bir şey söylemedi." Elyas'ın omuzları düştü. "Hiçbirimizi görmek istemedi. Özellikle de beni."

"Sana kızgın mı?"

"Emin değilim," dedi Elyas. "Sanırım şu anda ne düşünmesi gerektiğini bilmiyor. Hem şaşkın hem mahcup hem de çok utanıyor. Psikiyatristin onu hastaneden taburcu edemeyeceğini söylemesi sinirlerini iyice bozdu."

“Böyle olacağından korkuyordum.”

“Ben de,” dedi. “Şimdi daha da berbat hissediyorum çünkü...”

“Çünkü?”

“Çünkü bir taraftan da rahatlamış hissediyorum kendimi. Her şeyi denedik ama ona yardım edemedik. Öbür türlü nasıl olurdu bilmiyorum. Aptalca bir şey yapmasını engellemek için yirmi dört saat boyunca attığı her adımı takip edemem. Böyle bir sorumluluk beni darmadağın ederdi. Yine deneyip başarılı olsa ne yaparım?”

“Bence berbat hissetmeni gerektiren bir şey yok Elyas. Hem de hiç yok. Rahatlamış hissetmen son derece mantıklı.”

“Peki neden onu kendimden uzaklaştırıyormuşum gibi hissediyorum?”

“Böyle hissetmen de normal. Hem de çok normal. Jessica’nın yardıma ihtiyacı var,” dedim. “Bu yardımı siz sağlayamazsınız ona. Ayrıca nasıl sağlayabilesiniz ki? İntihar girişimi ve depresyon öyle sıradan sorunlar değil. Çok karmaşık şeyler. Bunun için uzmanlar var. İnsanlar bazı şeylerin kendilerini aştığını görebilmeli. O yüzden Jessica’nın ona ihtiyacı olan yardımı sağlayacak kişilere emanet edilmesi *onun* için daha iyi.”

Elyas derin bir nefes verdi. “Haklısın tabii,” dedi. “Ama insan...” Susup omzunu silkti.

“Hâlâ kendini mi suçluyorsun?” dedim.

Başını evet anlamında salladı.

Ellerimi yorganın altından ayak bileklerime doladım. “Yani Jessica ile ikiniz de konuşmadınız öyle mi?”

“Evet. Annesinin zoruyla Yvonne’un onu görmesine izin verdi. Onunla ne kadar baş başa kaldı bilmiyorum bana asırlar sürmüş gibi geldi. Dışarı çıktığında Jessica’nın bizi görmek istemediğini çünkü ona kızacağımızdan korktuğunu söyledi.”

“Öyle olunca ben de düşünmeden daldım odaya. Böyle komik bir şey söylemesini aklım almadı.”

“Seni dışarı mı yolladı?”

“Hayır. Diğerleri de geldi odaya. Hep birlikte ona kızgın olmadığımıza ikna ettik onu. Yine de hoş değildi. İntihar girişimiyle ilgili konuşmak istemedi. Tek bir kelime bile etmedi o konuda. Biz de bir şey söylemeden durduk orada.”

Elyas tarafsız bir dille konuşmakta epey zorlanıyordu ama dikkatli dinleyince sesindeki titremeyi fark edebiliyordum.

“Ne zaman... Nakledilecek?” dedim.

“Yarın sabah. Psikiyatrist öyle söylüyor en azından.”

“Psikiyatristle görüşebildiniz mi?”

“Çok kısa. Yarın sabah 10’da benimle ve Yvonne ile konuşmak istediğini söyledi. Jessica’nın anne ve babasıyla görüşmüş zaten ama bu pek bir işe yaramamış gibi görünüyor. Jessica’nın anne ve babasıyla zor bir ilişkisi var. Birbirlerinden uzakta yaşıyorlar. Son birkaç yıldır anne ve babası onun sorunlarıyla ilgilenmiyor.”

Yarın sabah 10’da mı? Saate baktım. Saat 11.58 olmuştu bile. Elyas bir gece önce doğru düzgün uyumamıştı. Kendine gelebilmek için zamana ihtiyacı olduğu yüzünden okunuyordu.

Elleriyle yüzünü silip parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Ama buraya geliş sebebim Jessica değil,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Kalp atışlarım hızlandı. Korkuyordum. Çok korkuyordum.

BÖLÜM 18

SONUN BAŞLANGICI

Bacaklarıma daha sıkı sarıldım. “Neden geldin o zaman?” diye sordum neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle.

“Çünkü seninle konuşmak istiyorum. Bizim hakkımızda.”

Nefesimi tuttum. “E-Elyas,” diye kekeledim. “Bugün konuşmamız gerekmiyor. Sen çok bitkinsin. Ayrıca...”

“Uykudan daha önemli şeyler var,” dedi yumuşak ama kararlı bir ses tonuyla.

Yutkunup parmaklarıma baktım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. O yüzden de aklıma ilk gelen şeyi söyledim. “İnanması zor ama dün sana yazdığım şey doğru. Mektup falan almadım ben. Yılbaşı akşamı birbirimizi gördüğümüzde... Sizin apartmanın merdiven boşluğundaki kavgamızdan bahsediyordun sandım.”

“Biliyorum. Sebastian ile konuştum.”

Başımı kaldırdım.

Omuzlarını kaldırıp “Dün senin mesajını okuyunca,” diye başladı söze. “Bilmiyorum. Şoke oldum. Hemen tepki veremedim.”

“Bunun için özür dilemene gerek yok Elyas. Anlıyorum. Endişelenmen gereken başka şeyler var. Aslına bakarsan biraz daha zama-

na ihtiyacın olabilir diye düşünüyordum. Sonra sen aniden kapıda beliriverdin.”

Tüm bunlar inanılmazdı. Bir hafta önce Noel’de bile ona tek bir kelime etmek istememiştim. Şimdi burada her an beni terk edebilir korkusuyla yatakta onun karşısında oturuyordum.

“Çok şaşırdım. Aklım almıyor,” dedi. “Sana kendimi açıklayıp özür dilemediğimi düşünerek devam etmişsin hayatına. Çok üzgünüm. Kim bilir benim hakkımda ne düşündün? Sana karşı çok kabaydım.”

“Öyle olduğunu bilmiyordun ki,” dedim.

Elyas başını iki yana sallayıp “Yine de bu bir mazeret değil. Gerçekten aptalca. Hastanede yanımda olmasaydın dayanamazdım. Bugün yine yoktun.” Sustu. Odanın her yerinde söylemediği kelimeler uçuşuyordu.

“Elyas,” dedim. “Şu anda her şeyi çok iyi algılayamasam da muhtemelen senin zannettiğinden daha iyi anlayacağım.”

Bana baktı. İkimiz de bir şey söylemedik. Bu kez gözünü ilk kaçıran o oldu.

“Mektubu nereye bıraktın?” diye sordum.

“Kapının önüne,” Başını eğdi. “Paspasın üstüne.”

Ben de birinin mektubu oradan alacağını zannetmiyordum ama mektup bırakılacak en güvenli yer de değildi.

“Şimdi düşündüğümde son derece aptalca bir şey gibi görünüyor,” dedi somurtarak. “Sabahın beşiydi. Bütün gece uyumamıştım. Mektubu sana bizzat ben vermek istedim ama kapına gelince...” Elyas gözlerini kapattı. “Kapıyı bir türlü çalamadım. O yüzden de sabahları ilk iş kahve almak için odadan çıktığımı bildiğimden oraya bıraktım mektubu. Mektubu bulacağından emindim. Mektup en fazla iki saat durur orada diye düşündüm. Bana neden diye sorma ama mektubun eline geçmeyebileceği aklımın ucundan bile geçmedi.”

Sabahın o saati düşünöldüğünde iki saat uzun bir süre değildi. Öğrencilerin çoğunun ayakta bile olsalar tam olarak uyanık olmadıkları bir saat. Eva'nın temizlik görevlisiyle ilgili söyledikleri geldi aklıma. Mektubu meraktan almış olamazdı. Muhtemelen çöp olduğunu düşünmüştü.

"Sana yazdığım tek mektup değildi o ama diğerleri kapına kadar gelemedi."

Birden fazla mektup mu yazmıştı?

Mektupta yazanların esrarı dünden beri bir gölge gibi peşimdeydi zaten. Her geçen saniye zifiri karanlık bir labirentte daha kaybolmuş hissediyordum kendimi. Bir an evvel ışığa kavuşmak istiyordum artık.

"Mektupta..." diye başladım söze. "Mektupta ne yazıyordu Elyas?"

Tekrar dizlerine dönmeden önce bana baktı gözleri. "Bir sürü şey," dedi. "Ama sana söylemek istediklerimin onda birini bile söyleyebildiğimi sanmıyorum."

"O e-postaları neden yazdın Elyas? Neden Luca gibi davrandın? Neden?"

Başını kaldırıp derin bir nefes aldı. "Açıklayabilmem için biraz eskiye gitmem gerek ki en azından anlamaya başlayabilesin, anlayabilirsen tabii." Gözlerinden yorgunluk akıyordu ama yine de başımı tamam anlamında salladım.

"En uygun olduğunu düşündüğün yerden başla anlatmaya," dedim yanağımı dizlerimden birine dayayarak.

"O kadar kolay değil," dedi çaresizce gülümseyerek.

Onu cesaretlendirmek için ben de ona gülümsemek istedim ama pek beceremedim. Beni neyin beklediğinden emin değildim.

"Başlamadan önce sana bir şey söylemek istiyorum Emely. Sana yine yalan söylemek istemiyorum. O yüzden de sana her şeyi olduğu gibi anlatacağım. Seni inciten ya da hoşuna gitmeyen bir şey söylersem lütfen kaçma."

O anda tam da yapmak istediğim şey kaçmak olmasına rağmen “Kaçmam,” dedim.

“Tamam,” dedi düşüncelerini toparlayıp yatağın üzerindeki bir noktaya odaklanarak boğuk bir ses tonuyla konuşmaya başlamadan önce. “Bundan yaklaşık sekiz yıl önce lisedeyken ne kadar kötü hissettiğimden bahsetmiştim sana.” Boğazını temizledi. “Londra’ya gitmeye karar verdim çünkü Neustadt’da kalmaya daha fazla dayanamıyordum. Her gün seninle karşılaşip seni o çocukla görmek... Bana iyi gelmiyordu.”

Biraz eskiye gitmem gerek derken ciddiymiş. E-posta meselesine açıklık getirecek olan şey o kadar geçmişe mi dayanıyordu? O zamanlar nasıl hissettiğimi hatırlayıp Elyas’ın söylediklerine odaklandım.

“Kevin ve diğerleri senin neyini sevdiğimi anlayamadılar. Benimle dalga geçiyorlardı çünkü ne zaman ortaya çıksan geriliyordum ama ben onları umursamadım. Onlar seni tanımıyordu. Senin ne kadar özel ve eşsiz biri olduğunu bilmiyorlardı.” Süveterinin kollarını biraz yukarı sıırırdı. “Genellikle klasik ergen saçmalıklarını yapıyorlardı. Kişisel bir şey değildi. Yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan aptal oğlanlar işte.

“Ama Kevin için sen tam bir dikendin. Bunun nedenini bugün bile tam olarak bilmiyorum. Ama onun seninle ilgili söyledikleri diğer oğlanların söylediklerinden çok daha kaba ve incitici oluyordu. Senden nefret ettiğini söyleyebilirim.

“Ona yanlış düşündüğünü ve seni tanıması gerektiğini birkaç kez anlatmaya çalıştıysam da umursamadı. Sürekli seninle ilgili tartışıyorduk. Kevin benim en yakın arkadaşımı ve senin benim için ne kadar önemli olduğunu bilen tek kişiydi. Sana olan nefreti beni rahatsız ediyordu. Onu ne kadar ikna etmeye çalıştıysam da başarılı olamadım.”

Kevin’in bana olan nefreti yeni öğrendiğim bir şey değildi ama belli ki benim düşündüğümden çok güçlü bir nefreti vardı bana karşı.

Bütün hikâyeyi Elyas’ın bakış açısıyla dinlemek tuhaftı. Aslında o zaman küsmemizin sebebinin yanlış anlaşılma olduğunu birkaç

ay önce anlamıştık ama bunu ondan ayrıntılı bir şekilde dinlemek ilginçti yine de.

Başımı yukarı aşağı oynatarak devam etmesini istedim. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum.

“Seni öptükten sonra beklentilerimin tersine senden bir yumruk yemeyince ben...” Omzunu silkti. “Nasıl hissettiğimi anlatmam çok zor. İki yıldır sana âşıktım ama bunu sana söyleyecek cesareti toplamıyordum kendimde. Odandayken seni bir anda öptüğümde içime ne kaçmıştı bilmiyorum. Hem hüznü hem de çok güzel görünüyordun. Sonuçlarını ya da korkaklığımı bir saniye bile aklıma getirmedim. O an sadece öpmek istedim seni. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Sen de beni öpünce...” dedikten sonra derin bir nefes alıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. “İnanamadım. Nasıl olduğunu anlayamadım. Saatler sonra bile aklım yerinde değildi. Tek yapabildiğim seni tekrar göreceğim anı dört gözle beklemektir. Annem uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı bile sordu.” Birkaç saniyeliğine gözleri parladı Elyas’ın. O bakış bulaşıcıydı. Etrafındaki her şeyin parlama-sına sebep oluyordu.

“O gece gözüme uyku girmedi. Ertesi gün sana senden ne kadar hoşlandığımı... Seni ne kadar sevdiğimi ve sana uzun zamandır âşık olduğumu söylemeye karar verdim. Öyle gergindim ki sinirlerim enerji hatlarını bile kesintiye uğratabilirdi. Okula kırk beş dakika erken gidip seni bekledim. Herkes geldi ama sen yoktun,” dedi bunun ona kendini nasıl hissettirdiğini anlamamı sağlayacak şekilde. O gün uyuyakalmasaydım belki de her şeyin yolunda gideceğini kavramak ağır geldi bana.

“Ben de bütün gece uyanıktım,” dedim alçak sesle. “Sabaha karşı uyuyakalmamın dışında yani. O yüzden alarmı duymadım.”

Elyas kaşlarını kaldırdı. Onun da aynı şeyi merak ettiğini görebiliyordum. Uyuyakalmasaydım bir şeyler farklı olur muydu?

“Şans bizden yana değilmiş,” dedi iç çekerek.

Parmaklarıma baktım. “Öyle görünüyor.”

“Neden görünmediğin şimdi anlaşıldı,” dedi Elyas. “Senin yerine Kevin geldi. Salaklığımдан öpüşmemizi anlattım ona. Sana seni sevdiğimi söyleme planımı bozmak istedi. Senin kız arkadaşım olduğun öğrenilirse bütün okulun benimle dalga geçeceğini söyledi.”

“Ne hoş.”

“Pisliğin tekiydi o Emely. Kişisel algılama. Ne dediğinin farkında değildi. O pisliğin ağzından çıkan hiçbir şeyin ciddiye alınmaması gerektiğini ben de sonradan öğrendim.” Elyas’ın ses tonunda küçümseme vardı. O zamanlar en iyi arkadaşım dediği çocuğun birkaç yıl sonra İngiltere’de kız arkadaşıyla ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu Elyas’ın.

“Sonra diğer çocuklar geldi,” diyerek devam etti konuşmasına. “Kevin onlara benim bir sübyancıya dönüştüğümü söyledi.”

“Sen benden sadece bir yaş büyüksün.”

Elyas gözlerini devirdi. “O çocukların hepsi geri zekâlıydı. Senin hâlâ çocuk gibi görüldüğünü düşünüyorlardı.”

Küçük göğüslerime bakıp birden güvensiz hissettim. Erkekler geri zekâlıydı.

“Aslında Kevin’ın onların kafasına soktuğu şeyleri papağan gibi tekrarlıyorlardı,” dedi Elyas. “Öyle olmasalar bile benim için önemli olan *benim* senin hakkında ne düşündüğümdü. Bana göre sen dünyanın en güzel ve en zeki kıızıydın.”

Yine başımı eğdim. Bu kez utandığım için ama.

“Benimle dalga geçtiler ama söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıktı. Seni beklemeye devam ettim ama sen gelmedin. Sonra birlikte takıldığın pislik görüldü. Giriş kapısından geçer geçmez herkese seninle birlikte olduğunu söylemeye başladı. O gün okuldan çıkana kadar devam etti bunu söylemeye. Söylediklerini duyunca,” dedikten sonra duraksayıp başını iki yana salladı. “Dünya başıma

yıkıldı. O Sören denen pisliğin söylediklerini uyduruyor olduğu aklımın ucundan bile geçmedi. O sırada benim için her şey gün gibi ortadaydı. İkiniz sürekli birlikteydiniz. Onun senden daha fazlasını istediğini kör bir insan bile görebilirdi. Sadece senin onun hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum.

“Seninle odanda öpüşmemiz ve sonra kapıda bana veda öpücüğü vermen beni çok umutlandırmıştı. Sonra bir anda bütün umudum tuğladan örülmüş bir duvar gibi yerle bir oldu.” Elyas elleriyle yüzünü kapatıp öyle kalınca mideme kramp girdi.

“İki ay önce e-postaların benden geldiğini öğrendiğinde kendini aşağılanmış hissettiğini söyledin... Bu beni çok incitti. Bana yedi yıl önceki o anı hatırlattı.”

Gözlerimin içine baktı. Turkuaz rengi gözlerinde dürüstlük dışında bir şey görmüyordum ve bu beni gerçekten çok şaşırttı. Gözlerimi yorgana çevirdim ama çok geçti. Bakışları çoktan göz bebeklerime işlemişti. Elyas’ın derin bir nefes aldığını duydum. Konuşmaya devam etti sonra.

“Arkadaşlarının kabul etmediği bir kıza âşık olmak neyse de o kız tarafından aşağılanıp yerine bir sümsüğün konması fazlaydı. Sadece gururumu incitmemiş kalbimi de kırmıştın. Arkadaşlarımdan önünde gülünç duruma düşürmüştün beni.

“Benim gözümde sen hep mükemmeldin. Öyle saf öyle masumdun ki. Böyle bir şey yapabileceğin aklımın ucundan geçmemişti. Şimdi geriye dönüp baktığımda o kadar aptal olmamalıydım diyorum. Kendi duygularımı dinlemeliydim ama maalesef Kevin’in söyledikleri birden doğru geldi bana. Onun haklı olduğunu düşündüm.” Elyas parmaklarını kolunun üst tarafında gezdirdi. “O gün tam bir cehennemdi benim için. Okuldan çıkıp doğruca eve gitmek istedim ama seni sevindirmek istemediğimden sırf seninle karşılaşmamak için elimden geleni yapmak dışında bir derdim olmadan paranoyak

paranoyak gezindim okulda. Sonra ikinci teneffüste arkamda beliriverdin birden.” Elyas burnundan soludu. “Kevin’ın yüzüne bakarak arkamda duranın kim olduğunu söyleyebilirdim. O an... Ben... Ben sadece hayatımdan kurtarabileceğimi kurtarmak istedim.” Elyas’ın umutsuzluğu gözlerinden okunuyordu. Bugün değil çok uzun zaman önce hissettiği umutsuzluğu.

“Arkama dönünce seni gördüm. Ne yapabilirdim?” diye sordu. “Beni arkadaşlarımla önünde küçük düşürmüştün.” Cevabımı beklemedi. “Görebildiğim tek çıkış yolu karşı atağa geçmektir. Ben de öyle yaptım. Ne büyük bir hata olduğunu şimdi görüyorum. Özür dilerim Emely.”

Özür dilemesine hiç gerek yoktu çünkü ne kadar üzgün olduğu yüzünden belli oluyordu. Söylediklerine kafa yordukça yaptığı şeyi neden yaptığını daha iyi anladım. Birincisi, Elyas o zaman bir erkek değildi. Duyguları incinmiş ve kendini bu durumdan kurtarmaya çalışan bir ergendi.

“Daha fazla üzülme gerek yok Elyas,” dedim. “O günler benim için de çok zordu evet ama senin için de öyleydi. Her şey bir yanlış anlama yüzündendi. O yanlış anlama olmasa beni asla incitmezdin.”

“Beni affediyor musun?” diye sordu.

“Evet, seni affediyorum.”

Kelimeler dudaklarımdan dökülüvermişti. Kalbim söylediğimin doğru olduğunu biliyordu. Onu bağışlamıştım. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Şimdi çok daha iyi hissediyordum.

Ama o his kısa bir süre sonra geçti. Bağışlanması gereken başka bir şey daha olduğunu fark ettim. Elyas’ın söylediklerinin hiçbirini bana neden Luca olarak e-posta yolladığını açıklamıyordu.

Kafamda binlerce soru dolaştı. O sorulardan kurtulmak istedim ama yine de içimde tuttum onları. Elyas’ın geçmişe dönmesinin bir sebebi olmalıydı.

Benim gözümde sen hep mükemmeldin. O cümle kafamda yankılandı. Elyas gerçekten de öyle mi düşünmüştü? Mükemmel olmakla uzaktan yakından alakam yoktu benim. Belki de onun benim için tüm hatalarıyla mükemmel olması gibi ben de onun için aynı şekilde mükemmeldim.

“Konuşmaya devam etmeli miyim?” dedi Elyas.

“Lütfen,” dedim yorganı bacaklarıma biraz daha çekerek.

“Bütün o olanlar yüzünden senden nefret etmek istedim ama birkaç hafta boyunca perişan olmama rağmen yapamadım.” Elyas bir süre komodinin üzerindeki ayçiçeğine daldı. “Olaydan yaklaşık bir ay sonra Kevin beni ve diğer çocukları kulübe gitmeye ikna etti. Kör kütük sarhoş oldum. Bir geceliğine de olsa her şeyi unutmak istedim.

“Unuttum da. Öyle çok içtim ki kendimi kaybettim. Ertesi gün çıplak bir kadının yanında uyandım. Benden büyüktü. Yirmili yaşlarının ortalarında falandı herhâlde. İsmi ya da ilk seksimi hatırlayamadım. O sabah bir daha asla o kadar içmeyeceğime yemin ettim ve senden nefret ettim.”

Hiçbir şey söyleyemedim. Elim boğazıma gitti.

“Her şey için seni suçladım,” dedi. “Beni zavallı bir hanım evladına dönüştürmekle suçladım seni çünkü o sırada tam da öyleydim.”

Bahsettiği nefret o zamandan bu yana bitmiş olmasına rağmen bir zamanlar öyle bir nefretin var olduğunu bilmek beni rahatlatmıştı yine de. Bir yabancıнын yanında uyanıp oraya nasıl geldiğini hiç bilememek nasıl bir duyuydu?

Tanrım, Sören Nordman ile ilk birlikte oluşumu hatırladım. Sören sanki her an ölecekmiş gibi sürekli titreyip yüzüme hırlamıştı.

“İyi misin?” dedi Elyas.

O nahoş manzara hâlâ gözümün önündeyken “Ah, evet,” diye mırıldandım. “Sadece kendimi senin yerine koymaya çalışıyordum ve bunu tecrübelerime dayanarak söylüyorum, insanın ilk defa seks

yapışını hatırlamamasının bazı avantajları olabileceğini fark ettim.”

Elyas gülüp acıyarak baktı bana. İlk seksimi aslında onunla yapabileceğimi düşünmek.

Burnumdan soludum. Öyle bir fırsatı kaçırmış olmak son derece üzüntü vericiydi.

Ortam gergin olmasına rağmen konuşma esnasında kendimi Elyas ile samimi hissettiğim anlar oldu. Sanki aramızda kötü şeyler olmamış gibi, sanki daha dün bu yatakta beraber uzanmışız gibi hissettiğim anlar. Şu an da öyle anlardan biriydi. Kendimi yakın hissettim ona.

“İlk seferi kötü geçen bir tek ben değilim desene,” dedi Elyas. Bitkin görünüyordu ama kendini çabucak toparlayıp hikâyesine geri döndü. “Senden nefret etmek birçok şeyi kolaylaştırdı benim için... Ama aynı zamanda kolaylaştırmadı da. Seninle karşılaşmak işkence gibiydi. Haftalar sonra okuldaki panoların birinde yurt dışı değişim programlarına ait broşürler gördüm. Kevin, Neustadt’ın bir çukur olduğunu düşündü hep. Yurt dışında okuma fikri heyecanlandırdı onu. Ben de düşündükçe bunun mükemmel bir çözüm olduğuna kanaat getirdim. Her şeyi arkamda bırakabilir ve senden uzakta nihayet normal bir hayat sürmeye başlayabilirdim. Annem çok hoşlanmadı yurt dışında okuma fikrimden ama babam çok sevindi. Eğitim onun hayattaki en büyük önceliği. Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Annemi ikna etmeyi başardı.

“Londra’ya gitmeye karar verdim. Senden uzaklaşmamın arzu edilen etkisi hemen ortaya çıkmasa da uzaklık sonunda işe yaradı.” Boğazını kaşıdı. “En azından ben öyle zannettim.”

Ne demek istediğini sormak istedim ama konuşmasına devam edince sormadım.

“İngiltere’deki ilk birkaç ayım boyunca derslerime odaklandım. Kadınları, partileri ya da buna benzer şeyleri düşünmek istemedim. Kevin tam tersini yaptı. Sürekli hareket hâlindeydi. Her gün başka

bir kızla çıkıyordu. Benim de onun gibi yapmamam hoşuna gitmiyordu. Her seferinde beni de peşine takmak istiyordu. Sonunda ben de pes edip beş ya da altı kez geceyi tanımadığım kadınlarla geçirdim. Çok basit bir şeydi bunu yapmak. Birden Kevin'ı düşündüğüm-den çok daha iyi anladım.

“Demek istediğim kadınları seviyorum,” dedi. “Görünüşlerini, hareketlerini, kokularını, yumuşaklıklarını ve şefkatli olmalarını seviyorum.” Omzunu silketti. “Her şeylerini seviyorum. Öyle hissedince âşık olma riskine girmeden kadınlarla güzel zaman geçirebildim.

“Yaklaşık bir sene sonra Amy ile tanıştım. Tek kız arkadaşım. O da benimle aynı okula gidiyordu. Bir gün Kevin ona asılmaya başladı. Açık kızıl saçları vardı. Kalkık burnu çok şirindi. Güzel bir yüzü vardı. Duyduğum en şatafatlı kraliyet İngilizcesini çok güzel konuşuyordu. Tek sorun hiçbir ortak yönümüzün olmamasıydı. Bana seni hatırlatan tek yönü masumiyeti ve kırılganlığıydı.

“Amy bir gecelik ilişki yaşanacak kadınlardan değildi. O yüzden hiç denemedim. Birkaç hafta çıktık. Ona karşı bir şeyler hissetmeye başladım. Seninle olduğu gibi kontrolümü kaybedecek kadar değildi hissettiklerim ama zamanla ondan hoşlanmaya başladım.

“Amy ile tanıştıktan iki ay sonraydı. Bana âşık olduğunu söyledi. Vermem gereken çok zor bir karar vardı önümde. Seninle yaşadığım duygusal karmaşayı bir daha asla yaşamak istemiyordum. Zor bir mücadeleydi. Kendimle mücadele ediyordum ama Amy ısrarcıydı. Sonunda galip gelen o oldu. En azından denemeye ikna etti beni. Gerçek anlamda çıkmaya başladık. İlk birkaç ay doğru kararı verdiğimden kesinlikle emindim.

“Biraz zaman aldı,” diyerek devam etti Elyas. “Ama yavaş yavaş ona güvenmeye başladım. Onunla birlikte olmanın beni gerçekten de mutlu ettiğini gördüm. Hoşlandığım bir kadınla uyumak benim için tamamen farklı bir deneyimdi. Ne kadar güzel geçmiş olursa

olsun bir gecelik ilişkilerle kıyaslanamazdı bile. İkisinin arasında dağlar kadar fark var.”

“Amy ile mezun olduktan sonra Londra’da birlikte yaşamayı bile planlıyorduk. O zamanlar ondan ayrılıp Almanya’ya dönmek benim için söz konusu bile olamazdı.”

“Ama senin de bildiğin gibi,” dedi Elyas derin bir nefes verip. “Yaklaşık sekiz ay sonra hakkında yanıldığım ikinci kadın olduğunu fark ettim onun. Bir günde sadece aşkımı değil en yakın arkadaşımı da kaybettim. Dünyam yıkıldı diyebilirim.

“Emely, biliyorum...” dedi bana tereddüt ederek bakıp. “Sana o aptal e-postalarda iki kez gerçekten âşık olduğumu yazdığımı biliyorum. Bu tam olarak doğru değil. Amy’e karşı güçlü hisler besledim ama sana karşı hissettiklerimin yanından bile geçemez o hisler. Öyle yazdım çünkü...” Susup başını iki yana salladı. “O sırada Luca’nın ben olduğumun ortaya çıkıp çıkmayacağından emin değildim. İş şansına bırakamadım. Ayrıca benim için ne kadar önemli olduğunu ve beni ne kadar incittiğini hiçbir koşulda öğrenmeni istemedim.”

Otomatik pilota bağlanmış gibi başımı söylediklerini duydum anlamında salladım ama olanları anlamaktan çok uzaktım.

“Öyle olunca Londra’da kalma planım bozuldu,” dedi Elyas. “Final sınavlarıma girdim. Ancak Almanya’ya giden uçağa bindiğimde rahat bir nefes alabildim. Tekrar ailemle birlikte olmak güzeldi. Onları çok özlemiştim ama kısa bir süre sonra huzurlu olmadığımı fark ettim. Kendi evimde yaşamaya alışmışım. O yüzden Berlin iyi bir seçenek gibi geldi bana. Hem Londra gibi büyük bir şehirdi hem de düzenli olarak ailemin evine gidebileceğim mesafedeydi. Berlin’deki tıp fakültelerine başvurup kabul aldıktan sonra bavulumu topladım.

“İlk başta kendimi kötü bir stüdyo dairede buldum. Yeni bir arkadaş çevresi oluşturmam biraz zaman aldı. Yeterli parayı kazanmam biraz daha uzun sürdü ama yeterli param olduğunda Andy’nin

evine taşındım. O zamandan beri de o evdeyim. Andy taşınınca da Alex geldi yanıma.

“Sonunda Berlin’e yerleşmiş hissettim kendimi. Tüm saçmalıkları nihayet arkamda bırakıp yeni bir hayata başladım. Bilmiyorum...” Elyas dizlerine baktı. “Hatırlamıyorsundur diye düşünüyorum ama biz seninle Alex Berlin’e taşınmadan önce de bir kez karşılaştık. Neustadt’a gitmiştim. Ben...”

Yere bakıp “Tam ben sizin eve girerken sen de kapıdan çıkıyordun,” diyerek tamamladım cümlesini. Bunu nasıl unutabilirdim ki? O zaman öpüşmemizin üzerinden üç yıl geçmişti. O kısa karşılaşma beni tekrar geçmişe götürmeye yetmişti. Onunla karşılaşmamızın gecesinde umutsuzluktan Sören ile yatmıştım. Sonrasında Sören ile bir yıl çıkmıştık ama ilişkimiz ilerlememişti.

“Tabii ki hatırlıyorsundur. Ne kadar aptalım.”

İlk kez Elyas’ın karşısında otururken duygularımı saklamaya çalışmadığımı fark ettim. Onu şimdi önceden olduğundan çok daha iyi duyuyordum.

“Hayır, hiç de değil,” dedim.

Elyas başını peki anlamında sallayıp bir an sustuktan sonra devam etti. “Aslında o zamana kadar gayet iyi idare ediyordum. Düzelmiştim. Yeni duruma alışmıştım ama sen birden karşıma çıktığında karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Hiçbir şey yolunda gitmiyormuş meğer. En azından konu sen olunca.”

“Benim için de aynı şey geçerli,” dedim. “Her şey tekrar yüzeye çıktı ve...” Nasıl devam edeceğimi bilmiyordum ama Elyas anlamış gibiydi. Gözleriyle özür diledi benden. O kadar içten ve o kadar samimiydi ki gözlerimi kaçırıp devam etmesini söyledim.

“Küfrettim sana,” diyerek başladı. “Seninle karşılaştıktan sonra her şey geri döndü. Kevin ve Amy’nin bende yarattığı yük bile. Birkaç hafta sonra biraz daha iyiydim. Tüm enerjimi yeni hayatıma harcadım.

“Sebastian ve Andy güvenilebileceğim insanlara benziyorlardı. Başlarda sadece üçümüz takılıyorduk ama sonra başkaları da katıldı bize. Birçok geceyi su kulesinin orada beraber geçirdiğimiz zamanlardı.”

Su kulesi. Alex ve Sebastian’ın ilk kez öpüştüğü yer. Elyas’ın orada kendini evindeymiş gibi hissetmesinin sebebini şimdi anlıyordum.

“Yıllar geçtikçe hayatımı sevmeye başladım,” dedi Elyas. “Eğleniyordum. İyi arkadaşlarım vardı ve bir sürü güzel kadınla görüşüyordum. Hiçbiriyle bir geceden fazla beraber olmadım. Amy ile yaşadıklarımın sonra bir daha asla âşık olacak kadar aptallaşmayacağıma yemin etmiştim.

“Hani barda bilardo oynadığımız sonrasında senin de Mustang’i kötü kullandığın akşam sana söylediğim şey var ya Emely.” Kafasının arkasını kaşıdı. “Sana karşı tamamen dürüst değildim. Hayatımı sonsuza dek böyle yaşamak istemediğimi söylemiştim ama aslına bakarsan tam da öyle yapmak istiyordum. Sadece seni etkilemek için söylemiştim onu.”

Aha. Demek aklında gerçekten de tek bir şey *varmış*. Beni parmağında oynatmak.

“En sonunda seni unutmayı başarmıştım ama seni çok acımasızca yargılamış olabileceğimi düşünürken yakalıyordum kendimi. Lisedeyken çok gençtin ve benim senden ne kadar hoşlandığımı bilmiyordun. Gördüğün gibi,” dedi Elyas omuzlarını düşürüp. “Yapılması gereken şey kafamın içinde bir yerlerdeymiş ama ben o düşünceyi ciddiye almamışım. Aklıma geldikçe bir kenara itmiştim.

“Yaklaşık iki yıl Berlin’de yaşadıktan sonra annem üniversite eğitimi için buraya geleceğini söyledi bana. Hatta buluşmamızı bile önerdi.” Ellerini bacaklarının kenarında gezdirdi. “Bu öneriyi duyunca ne düşündüğümü söylememe gerek yok sanırım.

“Tuhaf ama yakınlarda olacağını bilmekten hoşnut olmasam da iyiydim. Farklı bir üniversiteye gidecektin ve Berlin devasa bir şehir-

di. O yüzden karşılaşma ihtimalimiz çok düşüktü. Düşündüğüm gibi de oldu. Seni görmüyordum. Hayatın tadını çıkarmaya devam ettim.

“Yine de ara ara, özellikle de seninle karşılaşmadan önceki iki yıl boyunca, içimden bir ses bir şeyi özlediğimi söylüyordu bana. Bu ses bazen neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir ses oluyor bazen de insanın içine işleyen yüksek bir sese dönüşüyordu. O sesi bastırıp susturmaya çalıştım ama hiçbir zaman tam olarak başaramadım bunu.” Bir anlığına da olsa pişmanlık vardı gözlerinde.

“Derken Andy, Sophie ile yeni bir eve taşındı. Alex beni arayıp eski erkek arkadaşıyla yan odada kalan kızı anlattığında Andy gideli birkaç gün olmuştu. Münih’ten ayrılmak istediğini söyledi bana. Bunu ben-den iyi kim anlayabilirdi ki? Ben de yanıma taşınmasını önerdim. Kız kardeşimin yine yanımda olacağına o kadar sevinmişim ki en yakın arkadaşının kim olduğunu aklıma bile getirmedi. Ancak telefonu kapattığımda fark ettim bunu. Ağır bir darbe oldu benim için.

“Tabii ki seni unuttuğuma inanıyordum ama seninle irtibata geçmek zorunda kalmak iyi bir fikir değildi. Kendime her şeyin yedi yıl öncede kaldığını, köprünün altından çok sular aktığını söyledim. İlk başta öyleydi.” Elyas yönünü değiştirip daha uzağa geçti.

“Sonra Alex’in taşınma günü geldi. Alex, annem babam ve Tanrı bilir kaç tane koliyle eşikte belirdi. Senin de geleceğini biliyordum. Bu hoş bir durum değildi ama yine de takılmamaya çalıştım. Beni aynı döngüye sokmanı istemedim. O kadarını biliyordum.

“Derken birden Alex’in odasının kapısında belirdin.” Yüzünde neşesiz bir gülümseme oluştu. “Onca yıl sonra yüzüne bakmak tuhaf geldi bana. Buna hazır olduğumu zannediyordum ama yanılmışım. Seninle karşılaşmak benim için ağır bir darbe oldu. Değişmiştin,” dedi. “Artık çocuk gibi görünmüyordun. Güzel bir kadın olmuşsun. Klasik anlamda değil. Yani manken güzelliği değil de *Emely* güzelliği kastettiğim.”

Yüzüm kızardı. Hissettiğim sıcaklık battaniye gibi sardı beni.

“Beni kendime getiren tek şey kibirli bakışların oldu,” diyerek devam etti Elyas. “Bana nasıl da küçümseyen gözlerle baktığına inanmadım. Bana bu şekilde bakmaya hakkı olabilecek son insandın sen. O sırada yanlış anlamadan haberim yoktu tabii.”

Boğazımı temizledim. “Sen asıl kendi yüzünü görecektin. Benimkinden çok da farklı değildi. Yiyecek bulmak için çöp konteyneri karıştıran biriymişim gibi baktın bana.”

“Ne?” dedi Elyas. “Gerçekten mi?”

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı evet anlamında salladım. Buna karşılık olarak da yarım bir gülümseme ve sevgi dolu bakışlar aldım. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

“Anlaşılan ikimiz de birbirimize küçümseyen gözlerle bakmışız.”

“Ve ikimizin de kendince mantıklı gerekçeleri varmış,” deyip ellerime baktım.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

Elyas sonunda “Vay,” dedi. “Bunun mümkün olabileceği aklıma gelmezdi ama şimdi kendimden daha çok nefret ediyorum.”

Sebastian, Elyas’ın kendine duyduğu nefretten bahsetmişti. Bilmeme rağmen buna şahit olmak istemedim. Birini kendinden nefret ederken görmek hoş bir şey değildi. Ayrıca Elyas’a bakmak aynaya bakmak gibi bir şeydi çünkü kendi tavrımla yüzleşiyordum.

İnsanın kendinden nefret etmesi.

Ne acımasız bir tanımlamaydı ama bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Yaşadıkları kötü tecrübeleri kendi yöntemleriyle telafi etmeye çalışan iki yaralı insandık biz ama derine inildiğinde o kadar da farklı değildik birbirimizden. Bizi birbirimize bağlayan şey neydi? Birbirimize hiç göstermediğimiz ama yine de hep hissettiğimiz benzer ruhlar arasındaki bağ. Diğer insana ait olduğunu bilme hissi miydi bu?

Hiçbir fikrim yoktu ama her ne idiyse ona karşı güçsüzdüm.

“Böyle şeyler söyleme Elyas. Sadece konuşmaya devam et olur mu?”

“Özür dilerim,” dedi Elyas. “Olur tabii. Nerede kalmıştık?”

“Alex’in taşındığı ve bizim karşılaştığımız günden bahsediyordun.”

Başını tamam anlamında sallayıp pürüzlü bir sesle konuşmaya devam etti.

“Seninle ve ailemle geçirdiğim o gece hiç itiraf etmeyecek olsam da umduğumdan iyi geçti. O gece karşılaşmamızı ve davranışımın gerçekten çocukça oluşunu kafamda tekrar tekrar yaşayarak yatağımda uyumadan uzandım. Küçük göğüs yorumu buna mükemmel bir örnekti. O günden sonra sana ‘normal’ davranmaya karar verdim.

“İlk birkaç gün güzel geçti. Umduğumdan kolay oluyordu. Beni tek zorlayan senin kinayelerin ve zeki yorumların oldu. Beni güldürüp durdun. Sende görmek istediğim son şey olsa da senin komik bir kız olduğunu düşündüm.

“Ben de yeni bir plan yaptım. Seni görmezden gelip konuşmalarımızı ‘merhaba’ ve ‘hoşça kal’ ile sınırlı tutacaktım ama bunu yapmanın imkânsız olduğunu fark ettim. Seni görmek istediğimden çok daha sık görüyordum. Beşinci ya da altıncı karşılaşmamızdan sonra bu görüşmeler fazla gelmeye başladı bana. Kendimi seni düşünürken bulmaya başladım. Sana âşık olduğumdan değil. Sadece aklımdan çıkmıyordun.” Elyas kendini suçlu hissediyormuş gibi başını eğdi.

“Bu kadarı da fazlaydı artık,” dedi. “Bu durum beni çok kızdırıyordu. Hem kendime hem sana kızıyordum. Seni şanslı hep yaver giden hiç incinmeyen taraf olarak görüyordum. Tipik ‘herkesin sevgilisi.’ Sen masumu ve utangacı oynuyordun ama erkekleri parmağında oynatmayı çok iyi biliyordun. Bunun hesapçılık olduğunu düşündüm. Olanlara doğru düzgün kafa yormaksızın lise yıllarındaki saçmalıkların tekrar hortlamaya başladığını fark ettim. Sana çok kızdım. Bu kızgınlık nefrete dönüştü. Seni her gördüğümde daha da çoğalan bir nefrete.”

Elyas başını eğip ellerini ovuşturdu. “Ne yapacağımı bilmiyordum.

Bildiğim tek şey bir şey yapmam gerektiği idi,” dedi. “Her şeyi sil baştan yaşamak istemiyordum ama öyle olacağı çok açıktı. Senden uzak durmak imkânsızdı. Sen her gün evimde cirit atarken kuzu kuzu oturup izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Bu da beni her seferinde daha fazla kızdırıyordu. Sana bunun bedelini ödetmek istedim. Hem lise yıllarındaki hem de o sıradaki davranışların yüzünden. Sana bir ders vermek için seni geri almak istedim. Kullanılıp kötü muamele-ye maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu göstermek istedim sana. Bunu yapmanın seni yatağa atıp sonra da terk etmekten daha iyi bir yolu var mıydı?” Elyas küçümseyici bir havada burnundan soludu ama ben donakalmıştım. Dudaklarımı sıkarak baktım ona.

“Ama tek sebep senden intikam almak değildi,” diyerek devam etti. “Kendim ve iç huzurum için yapmak istiyordum bunu daha çok. Seninle bir kez yatarsam senin de herkes gibi sıradan bir ölümlü olduğunu, diğer kadınlar gibi olduğunu görecektim. Sonrasında seninle bir işimin olmayacağına ikna ettim kendimi. Bunu yapar yapmaz hayatım eski hâline dönecekti.”

Çok şaşırdım. Beynim uyuştı.

“Meseleye başka türlü yaklaşmak daha zekice olabilirdi,” dedi. “Ama çekiciliğimi kullanıp bir yandan seni kışkırtmaya çalışırken bir yandan da iltifatlar yağdırdım sana. Bunun sebebi rol yapmak istemememdi. Bunu yapamayacak kadar gururluydum. Başkası gibi davranan bana âşık olman değildi amaç. Beni istemen önemliydi benim için. Bana âşık olman ve elde edemeyeceğin bir şeye sahip olmayı istemen gerekiyordu.”

Gözlerimi Elyas’tan ayırmamıştım hâlâ. Başka bir yere bakamıyordum. Karşısında heykel gibi oturup tek laf etmedim. Şoke olmuş-um. Şoke olmamın sebebi sadece bu planı benden intikam almak için yapmış olması değil aynı zamanda bunun hikâyenin sonuymuş gibi görünmemesiydi.

Göğsüme çelik bir halat sarılmış da tenimi kesiyormuş gibi hissettim. Elyas beni inceledi. “Pisliğin teki olduğumu düşünüyorsun değil mi?”

“Eğer buraya... Eğer buraya...” diye başladım söze titreyerek. “Sadece bunu söylemeye geldiysen zannettiğimden çok daha iğrenç bir pisliksin demektir.”

Elyas’ın gözleri büyüdü. Ellerini yalvarır gibi kaldırdı. “Emely lütfen. Bu konuşmanın nereye gideceğine dair bir fikrin olmadığını biliyorum ama bana söz verdin. O yüzden lütfen beni sonuna kadar dinle. Sonrasında hala gitmemi istiyor olursan gideceğim. Sana söz veriyorum. Ama şimdi olmaz. Sana söyleyecek çok şeyim var daha.”

“Seni dışarı atmak istediğimden değil. Sadece söylediklerin...”

“Anlıyorum. Beni dışarı atarsan da anlayışla karşılarım. Hatta bunu şu ana kadar yapmadığın için sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.”

Elyas’ın davranışlarından, gözlerinden, sesinden, her şeyinden çaresizlik akıyordu. Mideme tekme yemişim gibi hissettim. Daha ne kadar burada oturup onu dinleyebilirdim bilmiyordum. Elyas’a her baktığımda onun da sınırlarını zorladığını görebiliyordum. Sanki önce her şeyi hazmedip ondan sonra bir araya getirmemiz gerekiyormuş gibiydi.

Elyas sessizliği bozup “Banyoyu kullanabilir miyim?” dedi.

“Tabii ki kullanabilirsin.”

Başını tamam anlamında salladı. Biraz gergin bir şekilde ayağa kalkıp banyoya girdi. Normalde kendine güvenen bir insan edasıyla yürürdü ama o rahatlık yoktu şu anda. Yorgun görünüyordu. Biraz zamana ihtiyacım olduğu için yüzümü dizlerime dayadım. Her şey çok ağır, çok sıkıntı verici ve çok bunaltıcıydı. Kafam allak bullak oldu.

BÖLÜM 19

BAŞLANGICIN SONU

“Her şey yolunda mı?” dedi Elyas.

Elimi kalbime götürüp başımı kaldırdım. Odanın ortasında duruyordu. Odaya geri döndüğünü fark etmemiştim. Nemli saçları ışıktan parlıyordu. Yüzü daha pürüzsüz görünüyordu. Ferahlanmış gibiydi. Bunun ne kadar süreceğini merak ettim.

“Pek yolunda sayılmaz,” dedim zoraki gülümseyerek. “Ama ne yapabilirsin ki?”

Elyas gülüşüme isteksiz bir gülüşle karşılık verdi. Gözleri yine özür diler gibi bakıyordu.

“Bir şey içmem mümkün mü?” diye sordu. Başımı evet anlamında sallayıp yorganı kenara ittim ama Elyas beni durdurdu. “Kalkma,” dedi. “Bardakların yerini söyle. İçeceğimi ben kendim alırım.”

Bacaklarımı tekrar yorganın altına soktum. “Orada,” dedim ayçiçeğini koymak için bardak aldığım dolabı işaret ederek.

“Sen de bir şey içmek ister misin Emely?” Mini buzdolabından bir şişe vişne suyu alıp bardağını doldurduktan sonra cevabımı duymak için bana baktı. Ağzım kurumuştü. Olur anlamında başımı salladım. Şişeyi bana verdi. Vişne suyu tatlı ile ferahlığın mükemmel bir karışımıydı.

Elyas bardağı elinde yatağın diğer ucuna oturdu. Yine bağdaş kurup derin bir nefes aldı. “Sana ilk yaklaşma girişimimi hatırlıyor musun?”

Gözlerimi devirdim. Evet, hem de çok iyi hatırlıyorum. Alex’in evde olduğunu zannetmemi sağlamıştı. Sonra da beni öpmeye kalkmıştı.

“Yüz ifadenden cevabının evet olduğunu algılıyorum. Sen kanepeye yanımda otururken... Bilmiyorum. Birden oldu işte. Zamanlama doğrudu. Seni test edip ne kadar ileri gidebileceğimi görecektim ve hevesini söylediğin kadar kırıp kırmadığımı anlayabilecektim. Sonra cevabın evet olduğu çıktı ortaya. Gerçekten de hevesini kırmıştım.” Bir sessizlik oldu. İncinmiş duyguları yüzünden okunuyordu.

“O hamleyle gözünden biraz daha düşmüştüm. Bu da planımı zora soktu.” Elyas kaşlarını çattı. “Bir sonraki adımımın ne olacağını düşünüp olabilecek en kötü fikri buldum. Geriye dönüp baktığımda bütün o saçmalıklar yüzünden kendimi tekmeleyebilirim ama o zaman anlamadım. Sana olan nefretim zihnimi tamamen ele geçirmişti.”

Lafı nereye getirmeye çalıştığını anladım. Bu olayla Luca’nın e-postaları arasında fazla bir zaman yoktu.

Gözümü yorgandan ayıramıyordum. “Luca imiş gibi davranmaya o zaman başladın,” dedim sevimsiz bir ses tonuyla.

Elyas ellerini yüzüne götürdü. “Evet,” dedi alçak sesle. “Çok aptalcaydı. Seninle ilgili bilgi toplamak istedim. Bilgiyi Alex’ten almaya çalışsaydım benden şüphelenirdi. Beni tam olarak neyin tetiklediğini söyleyemem ama e-posta fikri öylesine geliverdi aklıma. Alex evde yokken onun dizüstü bilgisayarını alıp senin e-posta adresini aradım. İki adresin vardı. Üniversite adresin mükemmel bir seçenekti çünkü bu adrese öğrenci rehberinden herkes ulaşabilirdi. Yani kimse benden şüphelenmeyecekti.

“Adresini kopyalayıp sınıf arkadaşlarımdan birinin adını kullanarak yeni bir hesap açtım. On dakika sonra sana ilk e-postayı yolla-

mıştım bile. Mesajı bir kez daha okuduğumda cevap verme ihtimalinin milyonda bir olduğunu düşündüm.

“Yanılmıştım. Cevap verdin. ‘Sana güvenmem için sabıka kayıt belgesi çok işe yarar!’ diye yazmıştın. Bu da ne böyle diye geçirdim aklımdan. Gülmeden edemedim. Gülmemin sebebi sadece cevap vermiş olman değil aynı zamanda cevap verme şekli. Tam da Emely Winter’lık bir cevaptı.”

E-postamın onu bana nasıl âşık ettiğini ve sonrasında yaşadıklarımızın gerçek olduğunu duymak istiyordum ama içimdeki ses ve Elyas’ın gözleri bana bunları duymayacağımı söylüyordu.

“Seni soru yağmuruna tuttum,” diye devam etti Elyas. “Sen hep-sine tek tek hiç üşenmeden dürüstçe cevap verdin. Bir taraftan elde etmek istediğim bilgileri kolayca elde ediyor bir taraftan da kendimi suçlu hissediyordum. Yaptığım şey hiç adil değildi. Bunu gayet iyi biliyordum ama suçluluk duygusunu bir kenara itip yaptığım şeyi hak ettiğine inandırıyordum kendimi. Ayrıca bu oyunu çok sürdür-meyecektim. İstedğim bilgiyi elde edene kadar birkaç hafta yazıp sonra da oyunu sona erdirecektim.

“Ayrıca,” dedi biraz üzgün bir ses tonuyla. “Luca’ya karşı bu kadar dürüst olman beni kızdırdı. Hem de çok kızdırdı. Düşünsene tamamen yabancı birine kalbini açıyordun ama benim nasılsın gibi en basit soruma bile cevap vermiyordun. Bunu kişisel algılayıp planıma devam etme gerekçesi yaptım.

“İtiraf etmek istemediğim büyük bir sorun daha vardı. E-postalarında çok nazıktın. Seni düşündüğümde bu bana ilginç geldi. Hem de olması gerekenden çok daha ilginç. Senden yeni bir mesaj gelmiş midir diye beş dakikada bir bilgisayarımı kontrol ettiğim yalan değil.

“Yazışmalarımız devam ederken gerçek hayatta karşılaşmaya devam ediyorduk. Parktaki koşu mesela. Hatırlıyor musun?”

Yüzümü buruşturdum. “Bana o utanç verici olayı sık sık hatırlattığın için unutma ihtimalim çok düşük. Ne yazık ki.”

Gülerek “Özür dilerim,” dedi. “O sırada üç haftadır yazıyıyorduk seninle. Şimdi düşünüyorum da sana karşı olan hislerimin değişmesi o zaman başlamıştı. Bana edebiyat okuduğunu kendin söylemiştin. Bu beni etkilemişti ama bende ki imajına uymuyordu. Gel gör ki senden gelen mesajlar devam ettikçe senin ne kadar derin düşünen biri olduğunu daha iyi anlamaya başladım. Seninle ilgili fikrimi bilinçli olarak değiştirdiğim için değil daha çok kafamın içinde sürekli bastırmaya çalıştığım bir fısıltı yüzünden oluyordu bu.

“Parkta bayıldığın zaman...” Elyas boynunu ovuşturdu. “Korkudan öldüm. Şoktaydım. Neyse ki hemen kendine geldin de tepkimi bastırabildim.”

“Çok başarılıydın,” dedim. “Şoke olduğunu hiç anlamadım. Endişelendiğini fark ettim. Bu da beni meraklandırdı. Yine de benim için utanç verici bir şeydi. O yüzden bu olayı geçmişte bırakıp bir daha bahsetmezsek sana minnettar olurum.”

Her zamanki yüzüzlüğüyle parladı gözleri. “Anlaştık,” dedi. “Pancar gibi kızarmak sana yakışmıyor zaten.”

Ellerimi yüzüme götürüp homurdandım. “Elyas!”

Güldü. “Tamam, tamam,” dedi. “Unutalım gitsin. Çok şirindin ama.” Onun “şirin” ve “tatlı” tanımlamalarının tartışılır olduğunu biliyordum. Bu konu üzerinde çalışması gerekiyordu.

“O zaman kulüpte bize katıldığın gecedен bahsedelim,” dedi.

Ellerimi yüzümden çekmeden önce parmaklarımın arasından bakıp onun bana bakmadığından emin oldum.

“Domenic ile sohbet edip eğlendiğinizi gördüğümde karışık duygular yaşadım. Kısmen kıskançlıktı hissettiğim ama asıl endişem sana da Jessica’ya yaptıklarını yapabileceğiydi. Neden öyle hissettiğimi anlayamıyordum. Muhtemelen anlamak istemedim. Gerçek

olan bu durumdan hoşlanmadığımdı. Gece ilerledikçe daha da rahatsız oldum. Bir aşamada dikkatimi başka bir şeye vermem gerektiğini düşünüp güzel bir kızla sohbete başladım. Sen gelip planlarıma içine edene kadar çok da iyi gidiyordu.”

Manken gibi bir kızla sohbet edişini ve benim yanlarına gidip “Küçük Elyas tekme atıyor,” değişimi hatırladım. Bu hamle için kendimi tebrik ettim.

“Sonra Alex bana Domenic’in seni yurda bırakacağını söyledi,” dedi Elyas. “Bütün hikâyeyi bilmesem de bunu engellemem gerektiğini biliyordum. Sen gösterene kadar davranışımın ne kadar ironik olduğunu fark etmedim. Doğal olarak kendimi daha aptal hissettim. O yüzden de oradan çıktım ama Domenic ile gitmiş olman beni bütün gece huzursuz etti.”

“O yüzden aradın beni,” dedim. “Yatakta yalnız olduğumdan emin olmak istedim.”

“Evet.” Utanarak başını yana eğdi. “Bir de sana bir şey olmadığından emin olmak istedim tabii.”

Bunu bana o zaman söylemiş olsaydı kalbimin tıpkı şu an olduğu gibi eriyeceğinden emindim.

“O sırada Luca bir aydır falan yazıyordu sana,” diyerek devam etti. “Ama işler çoktan kontrolden çıkmaya başlamıştı. Orijinal planımın epey dışına çıkmıştım. Birkaç kez planı sona erdirmeye çalıştım ama öyle beklenmedik şeyler yazıyordun ki gerekçesi ne olursa olsun cevap vermek zorunda kalıyordum. ‘Gerçekten’ âşık olmakla ilgili yazdıklarım mesela. Sadece bir kez gerçekten âşık olduğunu ama sevdiğin kişinin hislerine karşılık vermediğini yazmıştın. Senin de benzer bir şey yaşadığını öğrenince bununla mücadele ettim. Eşekten düşmüş karpuzla döndüm. Sana gerçekten incinmenin ne olduğunu göstermek için yaptığım plan hakkında gittikçe daha berbat hissetmeye başladım. Sen nasıl bir his olduğunu biliyorsun zaten.

“Her geçen gün yaptığım şey daha yanlış gelmeye başladı bana ama bırakamadım. Tam bir kısır döngüydü. Sürekli sana yeni sorular sorup seni daha çok tanımak istiyordum. Seninle bilgisayar üzerinden sohbet etmek o kadar kolaydı ki. E-postalarında yazdıkların bana asla yüz yüze söylemeyeceğin şeylerdi.

“Poe mesela,” dedi. “Ona olan hayranlığını anlatışın. Eminim sana o soruyu Elyas olarak sorsam gözlerini devirip sorumu cevapsız bıraktırdın.”

Parmaklarımı nevresimin düğmeleri üzerinde gezdirdim. Ona itiraz etmek istedim ama söyledikleri doğrudu.

“Kitapları seni etkilemek için okumadım. Senin onları anlatış şeklin yüzünden okudum. O kitaplarda seni bu kadar çeken şeyin ne olduğunu merak ettim. O yüzden okudum o kitapları. Ve sebebini anladım.

“O kitapları benim odamda görmeni asla planlamamıştım. Bir gün benimle odama gelebileceğini aklımın ucundan bile geçirmemişim. Yakayı ele verdiğimi düşündüğüm için ne kadar korktuğumu hayal bile edemezsin. Ama yakalanmadım. Konuşarak geçirdiğimiz o geceden sonra bunun nedenini acı verici şekilde öğrendim.”

Acı verici bir şekilde mi? Alnımı kırıştırdım.

“Sadece e-postalar değil yüz yüze görüştüğümüzde de bir şeyler değişti. Kontrolü kaybetmeye başladım. Nefret duyğum uçup gitti. Gün geçtikçe başka bir şeye dönüştü. Sonra bir gün senin etrafında olmayı çok *sevdiğimi* fark ettim. Diğer kadınlara olan ilgimi bile kaybettim. Benim için sadece sen vardın. Hayatımın odak noktası oldun.

“Kinayelerin beni deli ediyordu ama başka hiçbir kadın beni senin kadar güldürmemişti daha önce. Daha fazlasını istedim. Daha da fazlasını. Ayrıca kişiliğin... Senin eşsiz bir yönün var. Hoşlandım senden. Bilmeden seninle ilgili ön yargılarımı çürüttün her gün. Sonunda da sana karşı koyma şansım kalmadı.

“Her şey yüz seksen derece değişmişti. Önceleri senin yapma-

cık olduğunu düşünüyordum. Ama seninle kıyasladığımda kendimi yapmacık bulmaya başladım. Ve tüm o sakarlıkların! Sürekli takılıp tökezleyip duruyorsun. Tanrı aşkına daha doğru düzgün bile yürüyemeyen birinden nasıl nefret edebilirdi ki insan?”

Suratımı astım. Son söylediği aptalca geldi bana.

“O süreç benim için kötü bir süreçti,” dedi eliyle yüzünü silerken. “Kalbim karmakarışık duygularla doluydu. Bundan kurtulamıyordum. Aklım senden uzak durmamı söylüyordu ama bunu yapmıyordum. Sana yakın olma ve seninle ilgili daha çok şey öğrenme arzum her şeyden daha güçlüydü.

“Bir yanımda, muhtemelen aslında ne olup bittiğini itiraf etmek istemeyen yanımda, planıma sadık kalmam gerektiğini söylüyordu. Sırf kendime ihanet etmemek için ama bir yandan da planımın değiştiğinin ve e-postaları öncekinden başka bir amaçla yazdığının uzun zamandır farkındaydım.”

Elyas elini kolunu sallayarak konuşuyordu ama şimdi kolları cansız bir şekilde iki yanına düşmüştü. Kendini salmış görünüyordu.

Alçak sesle “Bir sonraki karşılaşmamızda,” diyerek devam etti. Sen karşımda duruyordun. İşte o zaman seni yatağa atmak yerine *öpmek* istediğimi fark ettim.”

Tüylerim diken diken oldu.

“Ama sonra olanlar her şeyi tepetaklak etti,” dedi Elyas. “Annemle babam kaza geçirdi. Bunun beni ne kadar üzdüğünü biliyor musun? Lise yıllarında seni neşesiz görmek kalbimi acıttı. Acı çektiğini görmeye dayanamazdım. Kazanın olduğu gece bu hissin değişmeyen şeylerden biri olduğunu anladım.” Vicdan azabı çektiği yüzünden okunuyordu.

“Neustadt’da neredeyse bir ay kaldın,” dedi. “O zaman zarfında her şeyi enine boyuna düşündüm. Bir taraftan seni çok özliyordum ama öteki taraftan aramızdaki mesafe işimi kolaylaştırıyordu. İlk

kez kafamda bir şeyler netleşti. Birkaç ay gibi bir sürede hayatımı tamamen altüst ettiğini fark ettim. Engellemek istediğim her şey olmuştu. En kötüsü de dahil olmak üzere. Yine sana karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf ettim kendime.

“Benim üzerimde neden böyle bir etkin olduğunu anlayamıyordum. Her şey en baştan başlıyordu. Beynimde alarm zilleri çalışıyordu. Geçmişimiz ve acı dolu anılarım yağmur bulutu gibi sürekli tepemde dolanıp kendimi bırakmama izin vermiyordu.” Elyas ayçiçeğine bakıp derin bir nefes verdi. Nasıl hissettiğini dikkatle dinlerken tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak o günlere ait anılarımı yeniden yaşadım.

“O esnada,” diyerek tekrar konuşmaya başladı Elyas. Sesi keyifsizdi. “Her şey yeniden mi başlıyordu yoksa aslında hiçbir şey bitmemiş miydi diye düşündüm.”

Bu düşünce kurşun gibi ağır geldi ikimize de.

Ben Elyas’a tekrar âşık olduğumu zannetmiştim ama şimdi o söyleyince ben de acaba bir yanımdan ondan hiç vazgeçmemiş miydi diye düşündüm.

Aynı şey Elyas için de mi geçerliydi? Anlaşılması neredeyse imkânsızdı. Ama jestleri, yüz ifadesi ve gözleri yalan söylemiyordu. Midem bulanmakla yanmak arasında gidip geliyordu.

Elyas boğazını temizleyip biraz daha vişne suyu içti. “Birbirimizden tamamen habersiz değildik,” dedi. “Yazışmaya devam ediyorduk ama senin için endişeleniyordum. Kazadan sonra ne yaptığını bilmek istiyordum. Bunu sana Elyas olarak sorsam doğru düzgün cevap vereceğin son kişi olurum.”

“Hayattan, ölümden ve bir anda her şeyin sona erebileceğinden bahsettik. O sırada Luca ile iletişim hâlinde değildin. Benimle yazıyıyordun aslında. Uzun süredir öyleydi bu. Yazdığım her şey doğruydum. Yüz yüze görüşmek hakkında yazdıklarım bile.

“Başlarda bu durumun ortaya çıkacağına kafa yormamıştım hiç. E-postaların arkasında kimin olduğunu bilemezdin ama her şey beklenmedik bir yönde ilerleyince sorun ön plana çıkmaya başladı.

“Ne yapmalıydım?” dedi. “Kafamı koparıp yazdığım her bir kelimayı sorgulamaya başlardın. Luca benim sana Elyas olarak nadiren gösterdiğim diğer yanımdı. Seni buna nasıl inandırabilirdim ki? Luca’nın bir şakadan ibaret olduğunu düşünürdün. Uydurma bir insan olduğunu. Eğerler, ayrıcalar ya da amalarla kurtaramazdım kendimi. Bu işten zarar görmeden ya da fena hâlde zarar vermeden asla sınırlamayacağımı biliyordum. O kadar korkaktım ki sen Berlin’e dönene kadar yazmaya devam etmeye karar verdim. Sonra bırakacaktım. Sanki hiç var olmamış gibi halının altına süpürecektim Luca’yı.

“Sen Berlin’e döndükten sonra şimdilik her şey yolunda diye düşündüm bir süre,” diyerek devam etti Elyas. “Ama aldığım tek karar bu değildi. Sen geri döndükten birkaç gün sonra bir karar daha aldım. Sadece Luca kaybolmayacaktı ortalıktan. Gerçek hayattaki ilişkimiz de sona erecekti. İstedğimden çok daha fazla ileri gitmiştim. O yüzden de kendime seçeneklerimin neler olduğunu sordum. En mantıklısı çok geç olmadan her şeyin bir an önce eski hâline dönmesini sağlamaktı.”

Alnımı kırıştırdım. Berlin’e döndükten sonra Elyas’ın aramıza mesafe koyduğunu hatırlayamadım. Döndükten sonraki ikinci gece onun gökyüzünü gören yatağında yan ayna uzanıp yıldızları seyretmiştik.

“Evet, evet, biliyorum,” dedi yüzümdeki şaşkınlık ifadesine cevaben. “Bu planın pek de işe yaramadığını ben de gayet iyi biliyorum.”

“Neden işe yaramadı?”

Elyas iç çekti. “Alex sinema gecesi fikrini ortaya attığında sen Berlin’e dönmek üzereydin. O kadar kısa bir zamanda bize gelecek olmanı düşünmek bile gerdi beni. Sonra sen geldin...” Başını iki yana salladı. “O zaman biri benden *mesafe* kelimesini tanımlamamı istemiş olsaydı cevap veremezdim.”

Yüzümde utangaç bir gülümsemeyle parmaklarıma baktım.

“Sanki hiç gitmemişsin gibiydi,” dedi. “Seni kızdırmak, bana bakan gözlerinin koyulaştığını izlemek, kırıştırdığın alnındaki çizgiyi görmek, senin kokunu almak, sesini duymak... Hepsi bana seni ne kadar özlediğimi hatırlattı. Yine senin insafına kalmıştım.”

Ağzım kurudu. Midem yandı.

“Seni odama götürdüğümde aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum,” dedi Elyas. “Derdim seni yatağa atmak değildi. Seninle baş başa kalmak istiyordum. E-postalarda yaptığımız gibi konuşmak istiyordum seninle. Başka bir şey değil.

“Odamda geçirdiğimiz o akşam başka hiçbir şeye benzemiyordu. Seninle sonsuza dek uzanabilirdim o yataкта. Benim yanımda o kadar neşeli, o kadar tasasızdın ki. Seni daha önce hiç böyle görmemişim. Sadece Alex ile bir şeyler yaparken uzaktan izlemiştim bu hallerini ama ben aranız katılır katılmaz kabuğuna çekilmiştin hep.

“O geceye kadar benden neden bu kadar nefret ettiğini anlamamıştım. Evet, sana karşı küstah ve sinir bozucuydum ve seni taciz etmeyi seviyordum ama sana hiçbir şey *yapmamıştım*. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. Sen dirseğinle kaburga kemiklerime vurduktan sonra birçok şey açıklığa kavuştu. Yanlış anlamadan haberim oldu. Bunun sonuçları o zaman anlayamadığım şeylerdi. Sonradan dank etti kafama.”

“Benim için de büyük bir şoktu,” dedim. “İlk başta ben de hiçbir şey anlamadım.”

“Nereden bilebilirdik ki?” dedi Elyas. “Oturma odasındaki kanepeye uyuyakaldığında bütün geceyi yanında oturup seni izleyerek ve aslında neler olduğunu öğrenmiş olmanın ne demek olduğunu yavaş yavaş fark ederek geçirdim. Yedi yılını yanlış anlama içerisinde geçirmiştim ve tek bir konuşmayla hayatım tepetaklak olmuştu. Bir anda sadece kendini inciten bir pislığe değil aynı zamanda ken-

disi için önemli olan bir kızı da inciten pislige dönüşmüştüm. Acı çekmemizin sebebi bendim çünkü seninle Sören'in iddiası hakkında konuşamayacak kadar gururluydum.

"Senden yıllarca nefret etmiştim ve elinden gelmeyen bir şey için seni suçlamıştım. Senin hakkında *yanılmamıştım*. Sen *tam* da düşündüğüm gibi biriydin. O gece hissettiğim kadar kötü hissetmemiştim daha önce. Bu kadar büyük bir hata yaptığım için kendimi asla affedemezdim. Ben kendimi affedemezken sen nasıl affedecektin?" diye sordu. Bir süre boşluğa baktım. Caddeden bir arabanın geçtiğini duydum.

"Üzerinden çok zaman geçtiğini ve köprünün altından çok sular aktığını söyledin bana," diyerek devam etti Elyas. "Ama ben sana inanmadım. Bu doğru olsaydı önceki aylarda bana farklı davranırdın diye düşündüm. Oysa bana garzin vardı. Haklı olarak."

"Yanında oturduğum gece boyunca huzur dolu uyuyuşunu izlerken düşündüm, düşündüm. Oradaki uzanışın, vücudunun nefes alıp verdikçe hareket edişi. Artık bundan kaçmanın bir anlamı yoktu. Sadece vurulmamıştım sana Emely. *Âşık* olmuştum." Elyas yavaşça içeceğini çalkalayıp bardağındaki vişne kırmızısı girdaba daldı bir süre. "Senden uzak durmak için bulduğum bahaneler bir anda yok oldu," dedi. "İki şey hariç aramızda hiçbir engel kalmamıştı: Benim tam bir geri zekâlı olduğum ve o e-postaları yazarak her şeyi mahvetmiş olduğum gerçeği ile senin benim için aynı şeyleri hissetmiyor olabileceğin.

"Yine de her şey çok ümitsiz görünse de o gece ciddi bir karar aldım. İmkânsız olanı gerçekleştirmek için her şeyi deneyecektim. Ne kadar sürerse sürsün ne kadar zor olursa olsun bunun için mücadele etmem gerekiyordu. Sana sahip olmak istiyordum. Kız arkadaşım olarak."

Tepki veremeyerek yüzüne baktım. Kanım çekildi.

Dirseklerini dizlerine dayadığı için kolları biraz öne gelmişti. Turkuaz rengi gözleri benim gözlerimdeki duygu karmaşasından bir anlam çıkarmaya çalışarak dikkatle baktı bana.

Neredeyse unuttuğum bir şeyi hissettim midemde. Karıncalanma. İki aydır mideme yerleşen acı sıcak bir duyguya yer açıyordu sanki. Acı tamamen geçmemiştii. En ufak bir kandırma emaresi gördüğünde anında ortaya çıkmak için hazır bekliyordu.

“Devam etmemi ister misin?” diye sordu Elyas tereddüt ederek.

Sanki transa geçmişim gibi başımı evet anlamında salladım.

“O gece benim için değişen şey, ne istediğimden yüzde yüz emin olmamdı ama senin bana karşı ne hissettiğin tam bir muammaydı. Tek bildiğim seni gerdiğim, ne zaman yanına yaklaşısam huzursuz olduğun ve gözlerimin içine uzun süre bakamadığındı. Sanki benden bir şey saklıyormuş gibiydin.

“Anlatması zor,” dedi Elyas doğru kelimeleri bulmaya çalışırken. “Bazen birbirimizin gözlerine baktığımızda yerimizden bir milim bile kıpırdamadığımız hâlde sanki birbirimize doğru ilerliyormuşuz gibi geliyordu bana.” Ellerine baktı Elyas. “Senin de öyle hissedip hissetmediğini asla bilmiyordum. Ama bazı anlar vardı... Bilmiyorum. Gözlerinde bana ümit veren bir şey görüyordum.

“Benim üzerimde kelimelerle ifade edemeyeceğim bir etkin var. Bazen çok daha fazla oluyor bu etki. Sanki özlemimi çektiğim şey seni mişsin gibi. Seninle olmadığım zamanlar içimde bir boşluk oluyor. O boşluğu sadece sen doldurabilirmişsin gibi hissediyorum. Sana baktığımda diğer her şeyi unutuyorum. Sanki bana büyü yapmışsın gibi... İyi anlamda ama.” Açıklamak için söyleyecek daha fazla şey bulamamış gibi omzunu silkti. Kendimi açık denize savrulup duygu fırtınasına yakananmış gibi hissettim ama aynı zamanda bütün kaslarım gerilmişti.

“İşte o zaman sana o e-postaları göndermeyi bırakmalıydım,” dedi. “Peki ben ne yaptım? Kendimi daha da zora sokup sana yazmaya devam ettim. Yazmayı bırakamıyordum. Sadece sana yazmaktan keyif aldığım için değil, başka nedenlerden dolayı da bırakamıyordum.” Elyas elleriyle yataktan destek alıp biraz daha doğruldu.

“Tam bir ikilem yaşıyordum. Benim Luca olduğumu anlamaman gerekiyordu ama bir yanım senin bunu ortaya çıkarmanı istiyordu.

“Ondan hoşlanıyordun. Yani *benden* hoşlanıyordun. Bunu bilmiyordun sadece. Bunu ortaya çıkarmanı çok istiyor olmam dikkatsizlik yapmama sebep oluyordu. Birtakım imalarda bulunup ipuçları veriyordum sana ama sen hiçbirini fark etmiyordun. İlk başta ipuçlarımın anlaşılmasının zor olduğunu düşündüm ama dediğim gibi bir süre sonra bunun asıl sebebinin ne olduğunu anladım.”

Bu kez kendimi tutamayıp titreyen sesimle sorumu soruverdim. “Sana göre asıl sebep neydi peki?”

Elyas ağır ağır nefes alıp verdi. “Benden korkuyordun ama Luca’dan korkmuyordun. Ona güveniyordun. Bana zerre kadar güvenmiyordun. Sana göre ben ve Luca, ateş ve su gibiydik. Birbirinden dağlar kadar farklı iki insan. Bağlantı kuramadın.”

Bacaklarımı biraz daha kendime doğru çektim. Cevap vermem biraz zaman aldı. “Sanırım iyi bir noktaya değindin. Muhtemelen seni yani Elyas’ı tanıdığımdan farklı görmek istemedim.”

“Olabilir,” dedi. “Ama bu aynı zamanda benim hatamdı da. Bir araya geldiğimizde sana diğer yanlarımı göstermekte zorlanıyordum. Ben zaten kabuğundan sıyrılmakta zorlanan biriyim. Söz konusu sen olduğunda ortada onca risk varken iyice zorlanıyordum.”

Neden bahsettiğini biliyordum. Hem de çok iyi biliyordum.

“Kaç kez sana Luca olduğumu söylemenin eşiğinden döndüğümü bilemezsin. Bana kendini açmaya ve güvenmeye başlayıp yanımda huzursuz hissetmeyi bıraktın. Gerçeği söylersem her şeyin mahvolacağını ve seni sonsuza dek kaybedeceğimi fark ettim.

“Duygularım bir zirve yapıyor, bir dibe vuruyordu. Luca ile ilgili sırrı saklamak gittikçe zorlaşıyordu. Belki inanmayacaksın ama benim için azap vericiydi bu. Hem mahcubiyet hem de utanç hissediyordum. Dünyanın en pislik insanı olduğumu düşünüyordum.” Ağzından çıkan

her kelime ve cümle bu konuşmayı yapmanın onun için aslında ne kadar zor olduğunu gösteriyordu bana. Anlatmaya devam etti yine de.

“Kamp yapmaya gittiğimizde senin etrafımda olman çok hoşuma gitti. Seninle geçirdiğim her saniyeden keyif aldım,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Sesinde romantik bir tını vardı ama boğazını temizleyince kayboldu o tını. “Bana iskelede oyun oynadığın zaman hariç tabii. Senden nefret ettim o zaman.”

Şaşırdım. O zaman fazla ileri gittiğimi biliyordum da ne kadar ileri gittiğimi şimdi anlamıştım.

“Bana özür dileyen gözlerle bakma,” dedi Elyas. “Çok acımasızdın ama dürüst olmam gerekirse daha fazlasını bile hak etmiştim.”

Buna itiraz etmek istedim çünkü o sırada Luca ilgili durumu bilmiyordum ama Elyas devam etti.

“Çadırda geçirdiğimiz gece kampın en güzel kısmıydı. Eve dönüşümüz de unutulmazdı. Kampta yaşadıklarımızın beni ne kadar ümitlendirdiğini hatırlıyorum. İlk kez benimle vakit geçirmekten hoşlandığın izlenimi yaratmıştın bende. O izlenim bana kampı bir ‘felaket’ olarak tanımladığın e-postayı gönderene kadar sürdü. Neden öyle söylediğini anlayamadım. Kampta geçirdiğimiz zaman benim en çok eğlendiğim zamanlardan biriyken senin için başarısız bir doğa gezisinden başka bir şey değildi.

“Daha fazla kaldıramadım. Vicdanım ve karşılıksız hislerim beni yiyip bitiriyordu. Kendimi tanıyamaz olmuştum. Aklımı kaçıırıyordum. Daha kötüye gitmek istemiyorsam buna bir ara vermem gerektiğini biliyordum.

“Benimle iletişime geçmen için her gün dua ettim. Tek bir mesaj ya da başka bir şey için. Ama sen hiçbir şey yapmadın. O zaman seni takıntı hâline getirdiğimi fark ettim. Nasıl olduğunu sorma ama o hafta sana e-posta yollamayı bırakmayı gerçekten de başardım.”

“Geziyi ‘felaket’ olarak adlandırdığımda mesajı kimin okuya-

çağını ya da nelere yol açabileceğini bilmiyordum. Felaket derken ‘Gezi benim için de eğlenceliydi’ demek istemiştım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” diye sordum.

“Aşağı yukarı anlıyorum sanırım.”

Dizlerime baktım. “Neden seninle olmamam gerektiğine odaklanmıştım hep. Zamanla sebepler azaldı. Gittikçe yakınlaştık. Bu da beni korkuttu. Kampta yaşadıklarımızdan sonra şey... Benim bundan kaçışım kalmadı artık diye düşündüm. O yüzden felaket gibi bir şeydi benim için.”

“Böyle olduğundan şüphelenmedim değil,” dedi Elyas.

“Yazdıklarımı senin okuyacağını bilseydim geziyi öyle tanımlamazdım.”

“Biliyorum. Özür dilemene gerek yok,” dedi.

Bir süre ikimiz de bir şey söylemedik. Sonra Elyas devam edemeyeceğini sordu. “Lütfen,” dedim söyledikleri kafamda cınlar-ken. *Bu âşık olmanın ötesinde bir şey. Çok daha derin. Sen sanki sürekli özlediğim şeydin. Seninle olmadığım zamanlarda içimde bir boşluk hissediyorum. O boşluğu doldurabilecek tek kişi sensin.*

“Pekâlâ, şimdi Cadılar Bayramı partisine gelelim o zaman. Partide ne yapmaya çalıştığına dair en ufak bir fikrim yoktu. Bütün gece peşimde dolandın. Önce arkama her dönüşümde seni görmemin tesadüf olduğunu düşündüm. Ama aynı şey beşinci kez olunca öyle olmadığını fark ettim.”

O gece yaptıklarım aklıma gelince kızardım.

“Ama ne zaman seninle göz göze gelmeye çalışsam benden kaçıyordun,” dedi Elyas. “Bu beni *deli* etti! Ne anlama geldiğini bilmiyordum. Enkaz gibiydim. Ben de sana tuzak kurmaya karar verdim.”

Ağzım açık kaldı. “Şu veranda olayı mı?”

Elyas güldü. “Tabii ki o. Sen de hemen düştün o tuzağa. Bana bakınmak için verandaya çıkışının beni çok eğlendirdiğini itiraf etmeliyim.”

Bunun neden o kadar eğlenceli olduğunu anlayamayıp burnumu buruşturarak baktım ona.

“Sonra ne olduğunu biliyorsun,” diyerek devam etti. “Duygularım allak bullak oldu. Bunu anladığından eminim. Sırf beni çıkışı olmayan bir cehenneme yollamak için önce cenneti yaşatıyordun bana.

“Gece benim için bitmişti. Eve gitmek üzereydim. Sonra senin kafayı bulduğunu duyunca gidemedim. Bunu yapmak isteyecek en son kişi olsam da birinin sana göz kulak olması gerekiyordu. O yüzden kaldım. Gecenin o şekilde biteceği aklımın ucundan bile geçmezdi.”

Elyas alçak sesle “Bana kalbini kırmamdan korktuğunu söyledin,” dedi yere bakarak. Susup gözlerini kapattı. “Beni hazırlıksız yakaladın çünkü ben de aynen öyle hissediyordum. Söylediklerin içimin derinliklerinde yankılandı. Sonra sen benim yatağımdayken... Emely.” Bana baktı. “Daha önce hiçbir kadına seni seviyorum dememiştim ben. Bunu söylemenin çok zor olduğunu düşünürdüm ama öyle olmadı. Ağzımdan öylece çıkıverdi. İçimden gelmişti. Kendimi özgürleşmiş hissettim. Bu sırrı çok uzun bir süredir tutuyordum içimde.

“Sen de bana beni sevdiğini söylediğinde rüyada gibiydim. Bu gerçek olamaz diye düşündüm ama hayatım boyunca yaşadığım ve hissettiğim en gerçek şeydi.” Elleri kucağına düştü.

“Birlikte olduğumuz sonraki birkaç saat boyunca olanlar... Emely, sen mutluluğu benim için yeniden tanımladın. Daha önce hiç böyle yoğun duygular hissetmemiştim. Onca yıl sonra seni tekrar öpmek tarif edilemez bir şeydi.”

Başımı iki yana sallayıp duruyordum. Kelimeleri vücudumun her bir hücresine dokunuyordu ama nüfuz etmelerine izin vermiyordum. Bedenim titriyordu. Gözlerime dolan yaşları durdurmaya çalıştım. Elyas tutunacak bir şey arayarak ellerini saçlarına götürdü.

“Sana söylemeliydim,” dedi sonunda. “E-postaları. Sana söylemeliydim. Çok üzgünüm. Bunu nasıl telafi edebileceğimi bilmiyorum.

Bunu sonsuza dek saklamayacaktım. Bana olan güveninin arttığı ve ilişkimizin somutlaştığı bir zamanda söyleyecektim sana. Gerçekten.

“Bana inanmasan da sadece kendim için yapmıyordum bunu. Sana söylemediğim diğer neden bunun seni ne kadar inciteceğini bilmemdi. Seni incitmek istemedim. Seni kaybetmek istemiyorum.”

Elyas tekrar devam edene kadar sessizlik oldu aramızda. “Son birkaç haftadır çok zor zamanlar geçirdim ve yaşadığım her şeyi hak ettim. Bütün bunlara rağmen sana ihtiyacım var Emely. Zamanla bir şeylerin yoluna gireceğini ve acımın hafifleyeceğini biliyordum ama sana bir yerlerde rastladığım an, her şey yeniden başlayacaktı. Bunun sonu gelmeyecekti. Nereye gidersem gideyim seni de beraberimde götürecektim. Aya bile gitsem sen de benimle orada olacaktın.

“Yaralarım iyileşecekti ama asla kapanmayacaktı çünkü kapanmalarını istemiyorum. Bir yanımda dünyamı hayatımın aşkıyla paylaşma hayalimin bir gün gerçekleşeceğini ümit etmeye devam edecek.

“Başka birini istemiyorum Emely. Sadece seni istiyorum. İçimde nasıl duygular besleyebileceğimi hiç bilmiyordum. Kendimden nefret etmeme bile sebep olmuştun. Ve biliyor musun bir şey olduğumu düşündüm!” dedi etrafımızdaki her şey eriyip birbirine karışırken göz kırpıp gülümseyerek. “Sensiz hiçbir şeyin anlamı yokmuş gibi geliyordu bana. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Her şey anlamsızdı,” dedi. “Geçen gece buna dayanabileceğimden emin değildim ama bugün öyle düşünmüyorum. Sen buna değersin Emely. Aynı şeyleri on kere yaşamam gerekse de on birinci denememde seni kollarıma alabileceksem yapardım bunu.” Acı çektiği yüzünden okunuyordu. Onun da benimle aynı acıyı çektiğini biliyordum.

“Emely,” dedi gözlerinin içine bakarak. “Seni seviyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi kelimelerle anlatamam.” Sesi titredi. “Sen de bana karşı azıcık da olsa böyle hissediyorsan lütfen bana bir şans ver. Bana şans vermekle hata yapmadığını, bana güvenebileceğini

her gün yeniden ispatlayacağım sana. Bana bu şansı vermen bir yıl da sürse bekleyeceğim. O tek bir şans için yapmayacağım şey yok.”

Bu kadarı fazlaydı. İçimde bir duygu patlaması yaşadım. Son iki aydır karşı koymak için çaresizce savaştığım duygular su yüzüne çıkıp dev bir dalga dibi üzerimden geçerek alt ettiler beni. Yer ayağımın altından kayarken yanaklarımdan aşağı ılık bir şeyin süzüldüğünü fark ettim.

Bunların hiçbiri doğru olamazdı. O neler söylüyordu böyle?

Ağlamaya başlayınca tepeden tırnağa titreyerek ellerimle yüzümü kapattım.

“Emely,” diye fısıldadı yalvarırcasına ama tepki veremedim. Kendi iç dünyama gömülmüştüm. Karmakarışık hissediyordum. Nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi? Nasıl olurdu da *benim* hislerimi *kendi* hisleriymiş gibi anlatırdı.

“Gitmemi ister misin?”

Korkuyla sormuştu bunu. İyi de neden gitmesini isteyecektim ki? Hiçbir zaman gitmesini istemedim onun. Başımı iki yana sallayıp karanlıktan medet umarak yüzümü iyice gömdüm ellerime. Bir şeyin bana rüya görmediğimi söylemesini ve bütün bu olanları anlamama yardım etmesini istedim. Hissettiğim acı, ona olan aşkı, onu deli gibi özleyişim, hepsini içimde hissettim. Duygularım taşıtı. Direnecek durumda değildim çünkü tam da bu yüzden boğuluyor gibiydim.

Yatakta bir kıpırtı oldu. Elyas’ın ayağa kalktığını duymamıştım ama şimdi tam karşımda oturuyordu. Tüm gece aramızdaki mesafeyi korumuştuk. Şimdi bu mesafenin yok olması bende başka bir his yarattı. Gerginlik. Ona bir saniye olsun bakmaya ve ağlamaktan şişmiş yüzümü ortaya çıkarmaya cesaret edemedim. Elyas konuşmaya başladığında sesi çok yakından geldi bu kez.

“Beni düşünme. Gitmemi istiyorsan giderim.”

İçimden böyle bir durumda gitmeyi nasıl aklımdan geçirir diyerek başımı iki yana salladım yine.

Çaresizlik içinde “Emely,” diye fısıldadı. Sesi hâlâ çok güzeldi. “Lütfen bana ne yapmam gerektiğini söyle. Ya da neden ağladığını söyle hiç değilse.”

Onunla konuşmak istiyordum. Ona neden ağladığımı söylemek istiyordum ama sesim çıkmıyordu. Yatak biraz daha gömüldü. Sesi şimdi daha da yakından geldi.

“Emely-Bemely, lütfen konuş benimle.”

Onunla konuşmayı her şeyden çok istiyordum ama boğazım düğümlemişti. Elini hafifçe saçıma koyduğunu hissettim ama dokunuşu o kadar hafifti ki hayal görüp görmediğimden emin olamadım. Ancak başımı okşamaya başladığında hayal görmediğime inandım. Bana son dokunduğundan bu yana asırlar geçmişti sanki. Ilık nefesini hissediyordum. Yüzünün yüzüme çok yakın olduğunu fark ettim. Yanağını saçıma dayayıp “Lütfen bana neden ağladığını söyle,” diye fısıldadığında kalp atışlarım hızlandı.

“Benim üzerimde çok büyük bir etkin var,” diyerek ellerim yüzümde ağladım. Bu sözleri yüksek sesle söyleyip söylemediğimden emin değildim. “Beni tüm acılara yeniden katlanmaya zorluyorsun... Belki de sadece birkaç saat sürecek bir mutluluk için üstelik.” Nefes alabilmek için ağzımı açtım. “Sen beni dünyanın en mutlu insanı yapabiliyorsun ama öyle zamanlar oluyor ki ölmüş olmayı diliyorum. Üzerimdeki etkinden böyle faydalanamazsın.” Ağladım. “Lütfen.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi. Paniklemişti. Ellerimi yüzümde çekmeye çalışırken benden yardım istiyor gibiydi. Ellerimi yüzüme iyice yapıştırıp biraz daha ağladıktan sonra birkaç kelime daha ettim. “Aynı şeyleri üçüncü kez yaşayamam Elyas. Bu kez ölürüm. Kaldıramayacağım kadar ağır olur. Bana bütün bunları söyledikten sonra çekip gidemezsin.”

“Bir daha gi-gitmeyeceğim,” dedi kekeleyerek. Onun da gözyaşlarına hakim olmaya çalıştığını fark ettim ses tonundan. “Beni tek-

rar hayatına sokarsan asla bir daha gitmem. Sen istemediğin sürece tabii. Senin üzerinde bu kadar etkili olduğumu bilmiyordum. Bu kadar acı çekmene sebep olmak gibi bir amacım olmadı hiçbir zaman. Ne önce ne de şimdi. Bana inanıyor musun?"

Bir an bile tereddüt etmeksizin başımı evet anlamında salladım.

"Söylediklerim doğru," diyerek devam etti konuşmasına değişken bir ses tonuyla. "Benim gibi bir geri zekâlıyı affedip affetmemek tamamen sana kalmış ama üzerindeki etkimden faydalanacağımı ya da söylediklerimi bir gün sonra tekrar gözden geçireceğimi düşünme sakın. Ben ne istediğimi biliyorum. Bunu anlamam neredeyse sekiz yılımı aldı."

Başımı daha yumuşak ve daha şefkatli okşamaya başladı. Başımı eline yasladım. Ben de onun gibi etkilenmiştim. Söyleyecek şey bulamıyordum.

"Senin de benim üzerimde çok büyük bir etkin var," dedi alçak sesle.

Daha fazla dayanamadım.

Sanki yanan bir binadan kaçırıyormuşum gibi ellerimi yüzümden çekip Elyas'a sarıldım. Yüzümü süveterine gömüp sokuldum ona. O da sımsıkı sarıldı bana. İstedğim tek şey ona yakın olmaktı. Elyas da öyle hissediyordu. Yorganı dizlerimin üstünden çekti.

Bir bacağına yatağın üzerinde kıvrılmıştı. Diğer ayağı yere basıyordu. Belime sarılıp kucağına aldı beni. Bacaklarımı ona dolarken hâlâ ağlıyordum. Elyas bana öyle sıkı sarılıyordu ki nefes almakta zorlandım. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim.

Her şeyin bittiğine inanarak geçirdiğim onca berbat haftadan sonra Elyas'ın kollarındaydım şimdi. Kokusunu içime çektim. Başını saçıma dayadı. Nefes alıp verişleri benimki gibi hızlı ve kesik kesikti. İçime bir sıcaklık yayıldı. Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Onun kollarındayken kendimi öyle güvende hissediyordum ki o bana sarılırken bana hiçbir şey olmazmış gibi geliyordu.

O an mutluluktan uçarken bir anda öfkelen dim. Bir defa bu aptal her şeyi nasıl böyle mahvedebilirdi? Bunu bize nasıl yapmıştı? Benden hoşlanırken, bana *âşık* olmuşken ne demeye incitmişti beni? Bunu anlayamıyordum. İçimde yatıştırılması gereken inanılmaz bir öfke vardı. Alnımı boynuna dayayıp ellerimi yumruk yaparak göğsüne yaslandım.

“Öküz!” diyerek ağladım.

Onu itmeme izin vermek yerine beni biraz daha kendine çekti.

“Bundan daha iyisini yapabilirsin,” dedi.

“Pislik!”

Sanki gülmek üzereymiş gibi mide kaslarının kasıldığını fark ettim.

“Bu da pek olmadı,” dedi sakın bir ses tonuyla.

Ona daha kötü hitap şekilleri bulmaya çalıştım ama kollarım sanki kendi inisiyatifleri varmış gibi beni dinlemeden daha sıkı sarıldı ona. Zaman durdu. Saatin akrep ve yelkovanı bile durdu. Sadece biz vardık. Sanki yarınımız yokmuş gibi sarılıyorduk birbirimize. Hiç uyanmak istemediğim bir rüya gibiydi. Sıcaklığını bedenimde hissettim. Ağlamam önce hafifleyip sonra durdu. Duyduğum tek ses benimki gibi Elyas’ın da yavaş ve düzenli nefes alıp verişleriydi.

Elyas’ın gerçekten yanımda olduğundan emin olmak için parmaklarımı sırtına bastırmak istedim ama yapmadım. Ona sarılıyordum. Oradaydı. Benimleydi.

Hiç bitmeyecekmiş gibi süren bir sessizlikten sonra Elyas kollarını gevşetip yüzüme baktı. Berbat görüldüğümünden emindim ama yine de ışıldayan yorgun gözlerine bakmak için hafifçe kaldırdım başımı. Tişörtümün alt ucuyla oynamak için ellerimi indirdim.

Uzun uzun baktı bana. Sonra da elini yanağıma götürüp başparmağıyla yüzümdeki yaşları sildi. Elini çeneme indirip gözlerimin içine bakabilmek için başımı kaldırdı.

“Seni o kadar çok özledim ki,” diye fısıldadı. “Her gün, her gece, her saniye.”

Turkuaz yeşili gözler esir aldı beni. Kuş gibi hafıflemiş hissettim kendimi.

“Doğru mu anlıyorum? Bana bir şans daha mı veriyorsun Emely?”

Başımı evet anlamında sallayıp burnumu çektim.

“Gerçekten mi?” Eliyle yanağımı okşarken bile yüzünde bana inanmıyormuş gibi bir ifade vardı.

“Evet,” dedim. “Sonuçta sen bir erkeksin. Bu dünyaya aptal bir insan olarak gelmen senin suçun değil.”

Gülüp başını iki yana salladı.

“Her şeyi mahvettin,” dedim. “Gerçekten mahvettin. Bu tartışmasız böyle ama ben de hatalıyım. Hem de sandığımdan daha çok. Benden özür diledin. Samimi olduğuna inanıyorum. Açıklaman kafamdaki birçok karanlık noktayı aydınlattı. Hatta söylediklerinin çoğunu anladım,” dedim hafifçe gülümseyerek. Kısa bir süre sustum. “Bununla birlikte ileride ara ara sana yumruk atmak isteğime yenik düşeceğimi öngörebiliyorum. Buna hazırlıklı olsan iyi olur.”

Gülüştü tüm yüzünü aydınlattı. “Ne zaman istersen,” dedi. “Beni istediğin kadar ve istediğin şiddette yumruklayabilirsin.”

Gözlerinin sınırsız derinliğine daldım ve o gözler beni mahvederken her bir detayı hafızama kazıdım. Uzun süre baktık. Sonra bir şey oldu. Yüzlerimizde ciddi bir ifade belirdi. Aklımdan neler geçtiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey, her saniye artan sınırsız özlemimdi.

“Seni seviyorum Emely,” diye fısıldadı.

Bu kelimeler. Öyle duygu yüklüydüler ki içime işlediler. İyi anlamda ama. Daha önce yaşadıklarımın çok daha farklı bir şekilde.

“Seni seviyorum Elyas.”

Başparmaklarını hafifçe dudaklarımda gezdirdi. Yüzü yavaşça yaklaştı bana. Bakışları gözlerimden ağzıma inip orada kaldı. Kalp atışlarım hızlanırken sıcak nefesini tenimde hissettim. Başını yana eğip alt dudağımı hafifçe öptü. Kıpırdamadım. Nefes almaya korku-

yordum. Beni öpmesinin sorun olup olmadığını soran gözlerle biraz geri çekildi. Ona sormak istediğim binlerce soru daha vardı ama o sırada söyleyeceğim bir şey yoktu. Gözlerimi kapatıp alt dudaklarını dudaklarımın arasına aldım. Yavaşça ve şefkatle.

Elyas'ın teni tuzluydu. Benim tenim de öyle olmalıydı. Bu tat niha-yet tekrar birbirimizin kollarında olana kadar olanları ve yaşadığımız her şeyi hatırlattı bana. Bunun mümkün olacağı hiç aklıma gelmemişti. Elimi vücudunun yan taraflarında gezdirip sımsıkı sarıldım ona. Elyas elini başımın arkasına götürdü. Daha ritmik ve daha sıcak bir birleşme için yavaşça açıldı dudaklarımız. Dillerimiz buluşup melodisini sadece bizim bildiğimiz bir dansa başladı. Tüm vücudum karıncalanırken un ufak oluyormuşum gibi hissettim. Yer çekimi kayboldu. Kendimi zamanın ve mekânın ötesinde ağırlıksız hissettim. Daha tutkulu öpüşmeye başladık. Duygularım aylardır içimde tuttuğum arzuyla alevlenen bir kibrit gibi yandı. Her inlemeyle biraz daha yanıp kül oldum. Bu özgürlük hissinin bağımlısı olmuştum. Vücudumun üst kısmı sanki bir girdaba yakalanmış gibi yavaşça yatağa kaydı. Elyas da dudaklarımı bir an olsun bırakmadan beni izledi. Tüm ağırlığını üzerimde hissedene kadar beni yatağa bastırıp kalçasını bacaklarımın arasına yerleştirdi. O an tüm duyularım Elyas'a odaklanmıştı. Onun kokusunu ve tadını aldım. Yüzümü tutan ellerini hissettim. Parmak uçlarına dokunup öpüşmemizin sesini ve Elyas'ın belli belirsiz inlemelerini dinledim. Onu görebilmek için gözlerimi kısa bir süreliğine araladım.

Bu çok fazla, çok yoğun ve çok tatmin ediciydi ama daha fazlasını istedim. Onu hissedebileceğim en yoğun şekilde hissetmek istedim. Mantığım yıldızlı bir gökyüzünde kaybolan bir duman gibi devre dışı kalıp tüm kontrolü bıraktı. Ne yaptığımı bilmiyordum. Tek bildiğim yaptığım her ne idiye parmaklarımı Elyas'ın süveterinin altında gezdirip süveteri yukarı sıyırmak bana iyi ve doğru geliyordu. Süveterini çıkarabilmem için öpüşmeye kısa bir süreliğine

ara verip devam etti sonra. Beni öncesinden daha tutkulu ve daha arzulu öptü. Beni onun çıplak teninden ayıran tek şey tişörtüydü. Parmaklarım sırtının kıvrımlı kaslarında gezinip omuz başlarına kayarken dudaklarına karşılık verdim. Ona dokunmaktan hoşlanıyordum. Elimin değdiği her yerini arzuluyordum. Elyas içimdeki arzuyu gittikçe güçlendirerek tutkulu ve yavaş hareketlerle üstüme çıktı. Sırtından aşağı kayıp tişörtünün alt ucundan içeri giren ellerim titredi. Teni sıcak ve yumuşaktı. Yavaşça tenini okşadım. Karın altım yanmaya başladı. Bunun tek sebebi vücuduma bastırdığı şeyin kemer tokası olamayacak kadar büyük bir şey olması değildi.

Öpüşmemiz hızlandı ama yumuşaklığını yitirmedi. Parmak uçlarım vücudunun yan kısımlarından yukarı doğru çıktığında Elyas hafifçe inledi. Birbirimizin sıcak nefesini soluduk. Vücutlarımız ahenkli bir şekilde yükselip alçalıyordu. Elyas ellerini yüzümden çekip birini saçlarımın altına sokarken diğerini önce omzuma sonra da koluma ve oradan da vücudumun yanına indirdi. Tenimi ateş bastı. Eli biraz daha uzağa kayıp belimi tuttu. Elyas beni bırakmadan sırtüstü uzandı. Kendimi karnının üstünde buldum ama tuhaf hissetmedim. Onu öpmeye devam ettim. Saçlarım yüzüne döküldü. Saçlarımı yüzünden çekerken gülümseyip bana baktı ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için boynumun arkasından tutarak aşağı çekti başımı.

Elyas'ın vücudu benimkinden çok daha sert ve kaslıydı. Parmakları önce boynumdan sırtıma, oradan da kalçalarıma ve çıplak bacaklarıma indi. Alev alev yanıyordum. Her dokunuşu alevleri güçlendiriyordu. Bacaklarımı okşayıp ellerini bu kez kalçalarımın üzerinden sırtıma götürdüğünde kalbim deli gibi atıyordu. Tişörtümü birkaç santim yukarı çekti. Elleri tişörtümün altından tenime değdiğinde irkildim. Aynı anda binlerce kez hem buz gibi soğuk hem de sıcak duş almış gibi hissettim. Nefesimi ağzının içine verip vücudumun üst kısmını ellerimi aramıza koyabilecek kadar kaldırdım. Tişörtünün altından

önce göğsünü okşayıp sonra kalçalarına indirdim ellerimi. Tenine dokunduğumda sanki parmaklarım soğukmuş gibi karnını içine çekti. Ama sıcaktılar. Tıpkı parmaklarımın üzerinde gezdiği karın kasları gibi. Konu seks olduğunda Elyas'ın herhangi bir eğitime ihtiyacı yoktu. Son birkaç yılda yeterince eğitim almıştı ama bizim yaptığımız şey tamamen farklı bir şeydi. Bu deneyimin onun için de en az benim için olduğu kadar farklı bir deneyim olduğunu anlayabiliyordum.

Her bir saniye sanki tam bir gün sürüyormuş gibi okşadık birbirimizi. Elyas beni sırtüstü yatırıp vücudunun üst kısmını bana doğru bükerek ağzımı ağzıyla kapladı. Ellerimi yumuşak saçlarının arasından sırtına kaydırıp tişörtünü sıyırdım. Gördüğüm her yerine dokunmak istiyordum. Parmak uçları boğazımda gezinip göğüslerime doğru inerken nefesimi tuttum. Karnımın altını, yanlarımı ve çıplak bacaklarımı nazikçe okşadı. Dudakları ağzımı bırakıp boynumu öpmeye başladı. Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. Parmaklarını leğen kemiğimde gezdirip yanlarımdan tutarak hafifçe yukarı kaldırdı. Sonra elini göğsümün üzerine koyup tişörtün üstünden okşadı. Kalbim önce bir anlığına durup sonra öncekinin iki katı hızla atmaya başladı. Dudaklarını dudaklarıma çekip öptüm. Elini tekrar karnıma indirip tişörtümün içine soktu. Vücudumda keşfettiği her bir santim titrememe sebep oldu. Üst vücudum acıyla kıvrılırken tüm kaslarım gerildi. Öpüşürken zorlukla nefes alıyorduk. Elini göğsüme götürüp avuçladı.

Geçmişte göğüslerimden bahsederken neler konuştuğumuzu hatırladım ama bu çok eskide kalmıştı artık. Eli beni okşuyor, daha önce hiç tanımadığım bir şekilde geziyordu üzerimde. Hafifçe iç çekip bu harika duygunun tadını çıkardım. Elyas alnını alnıma koyup gözlemin içine baktığında dudakları beni terk etti. Kesik kesik nefes alıyordu. Sıcak nefesi yüzüme vurdu. Parmaklarını göğsümde hissettim.

“Çok küçük değiller,” diye fısıldayıp gülüşüne gülümsemeyle karşılık verdirtti bana. “Tam olması gerektiği gibiler.”

Elini göğsümden çekip tişörtümü yavaşça sıyrana kadar gülümsedim. Alnını şakağıma dayayıp açtığı yerlere bakarken karnım yavaş yavaş görünmeye başladı. Kalbim inanılmaz hızlı atıyordu. Elyas beni o kadar ağır hareketlerle soyuyordu ki vücudumun her bir santimini ortaya çıkarmak on dakika sürüyordu sanki. Kalbim göğsümden çıkmanın eşiğine geldiğinde başını tekrar bana çevirip ağzını ağzıma bastırdı. Onu öperken dudaklarının gülümsediğini hissedebiliyordum. Bana “utan-” ile başlayan bir şey söyleyecekti ama ben yan tarafını çimdikleyince söylememeye karar verdi.

O ses de neydi? Hayır, bu gece Elyas’tan başka hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Dışarıdan gelen seslere yer yoktu.

Elyas dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Gülümseyip burnumun ucunu öperek “Tanrım, seni çok seviyorum,” dedi. “Durayım mı?” diye sordu.

Hiç tereddüt etmeden başımı hayır anlamında sallayıp onu tekrar öpmek için uzandım. Durmamalıydı. Asla. Durmak söz konusu bile olamazdı. Tek sorun kıyafetlerimi çok yavaş çıkarıp vücuduma aval aval bakmasıydı!

Sadece külotla kalacağım anı geciktirerek beni parmaklarıyla okşamaya devam etti. Bu kez bana bakmadan tişörtümü santim santim yukarı doğru sıyırdı. Bana dokunduğunda kalbim kontrolsüzce atmaya başladı. Bu yeni bir şey değildi ama daha önce bu kadar hızlı çarpmamıştı hiç. Kalp atışlarımı yurttakilerle beraber Elyas’ın da duyacağından endişelendim. Ölmek üzere miydim yoksa? Sonum mu gelmişti? Eğer öyleyse mezar taşıma “Elyas tişörtünü sıyırp vücuduna bakmaya çalıştı. Bunun büyük bir hata olduğunu biliyor olmalıydı” yazılması gerekiyordu.

Yutkundum. Düşündükçe bunun ölmek için güzel bir an olduğunu fark ettim. Elyas durup başını kaldırdı. Alnını kırıştırıp “Bu senin kalbin mi yoksa benimki mi?” dedi.

Lanet olsun. Gerçekten de duymuştu. Bundan daha utanç verici bir şey olabilir miydi? Aslında olabilirdi. Yüzümün pancar gibi kızarması mesela. Bir süre ikimiz de kıpırdamadık. Dinledikçe sesin kaynağından şüphe etmeye başladım. Başka bir yerden geliyordu bu ses. Elyas ile aynı anda kapıya çevirdik başımızı. Bir saniye sonra kapının arkasından tiz bir ses geldi.

“Emely! Lanet olsun! Uyan artık! Anahtarımı odada unutmuşum!”

Eva. Bir dakika. Kim dedim ben? Hangi gezegendeyiz biz?

Dünyaya dönüp başımı geriye atarak onunla bu odaya yerleştiğim güne lanet ettim.

Elyas ile göz göze geldik. Daha ne kadar vuracaktı bu kapıya? Kapı kırılıncaya kadar mı? Eva’nın kapıyı yumruklayışı düşünülürse çok uzun sürmeyecekti bu. Bu konudaki hız rekorunun Elyas’ta olmadığını da keşfetmiş oldum bu sayede. Boğazımı temizledim. Neresinden bakarsam bakayım şu an Eva’ya yer yoktu hayatımızda. Mutluydum ve bu mutluluğu bozmak için bir sebep göremiyordum.

“Hadi odada değilmişiz gibi yapalım,” dedim Elyas’a gülerek. O da bana muzip bir gülümsemeyle karşılık verdi. Beni öpmek için tekrar eğildiğinde kapı yine çalınmaya başladı. Eva’nın tiz sesi bir oktav daha tizleşmişti.

“Tanrı aşkına Emely. Sağır mısın? Dışarıda kırım dondu! Aç şu lanet olası kapıyı!”

Elyas durup yüzünü buruşturdu.

“İnsanın kıcının donması işkence sayılır mı?” dedim.

Elyas durumu düşünüp evet anlamında sallamadan önce başını sağa ve sola eğdi.

“Lanet olsun.”

İşkence tanımını ızdıraba indirgeyebilmek ümidiyle bunun ne kadar acı verici olduğunu sorup onu duymazdan gelmeye devam etmek istedim ama hemen sonra kapının arkasından Eva’nın “Emely!”

diye ciyaklaması geldi. Öfkeyle burnumdan soludum. Neden *şimdi*? Onca başka zaman varken. Olabilecek en kötü zamandı! Elyas üzerimden yana yuvarlanıp iç çekerek sırtüstü uzandı. *Harika*. Eva kendini tebrik edebilirdi. Ortam mahvolmuştu. Tişörtümü tekrar üzerime geçirip ayağa kalktım. Ayaklarım yere değdiğinde dizlerimin ne kadar hâlsiz olduğunu fark ettim. Ayağa kalkmak başka bir dünyaya kavuşmak gibiydi. Elyas ile aramızda ne olmuştu sahi? Alt dudağımı öpüşünü hatırlıyordum. Sonrasında olanlar tamamen kontrolümün dışındaydı. Bir anda oluvermişti. Film gibiydi. Güzel bir film.

Gülümseyip dudağımı ısırdım ve kapiya gittim.

“Tanrım, sonunda!” dedi Eva yanımdan rüzgâr gibi geçip içeri dalarken. “Az kalsın donarak ölüyordum!” Sonra Elyas’a baktı. O da ayağa kalkıp benim gibi tişörtünü geçirmişti üzerine. Öylece kalamadı Eva. Islak saçları parlıyordu. Belli ki kar yağıyordu dışarıda.

“Ha?” dedi. “Misafirin varmış.”

“Erkek bir misafir,” diye homurdandım.

“Selam Eva,” dedi Elyas en şirin hâlini takınarak.

Oda arkadaşım şüpheyle bir ona bir bana baktı.

“Bir şeyin ortasında mı geldim acaba?”

Fikri kafamdan attım. Ne saçma bir tepki! Hayatımın en güzel anını mahveden yaratık!

“Birkaç dakika oyalanıp öyle mi gelsem?” diye sordu.

Birkaç dakika mı? O kadar kısa bir sürede ne yapabilirdik ki? Ancak çoraplarımızı çıkarırdık herhâlde. Gözlerimi devirdim. “Sorun yok Eva.”

“Sen öyle diyorsan madem.” Omzunu silkti. “Senin hatan. Yatmaya hazırlanayım bari.” Daha montunu ve ayakkabılarını doğru düzgün çıkarmadan banyoya daldı. Böylece Elyas ile yeniden baş başa kaldık. Odada nereye baksam az önce yaptığımız şeyi hatırlıyordum. Odadaki sessizlik bile bunu kendime fısıldamamı engelleyemiyordu. Ellerini saçlarında gezdirip her zamanki öz güvenli

hâlinden uzak olan Elyas'a temkinli bir bakış attım. Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirdi. Midem yine karıncalanmaya başladı. Elini bana uzattı. Ona doğru yürümeden önce eline baktım. Parmaklarını parmaklarıma geçirip yanına diz çökerek topuklarımla üzerine oturdum. Elyas bağdaş kurup doğrudan yüzüme baktı. Başparmaklarıyla ellerimi okşadı. Hemen tepki verdi vücudum.

"Yurtlar gerçekten de harika yerler," dedi kinayeli kinayeli.

"Evet, son zamanlarda ben de öyle düşünüyorum." İç çektim. Üzgünüm.

Elyas omzunu silkip göz kırptı bana. "Biraz oynamak iyi bir başlangıç oldu. Sence de öyle değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım. Az önce "biraz oynamak" mı demişti o? Benim yüzüm karardıkça o daha çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Bir anlığına gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Koridora çıkıp kendinle oynayabilirsin!" dedim.

Her geçen saniye daha sevecen gülümsemeye başladı Elyas. Gözleri buğulandı. Keşke söylediklerimi geri alabilsem diye geçirdim içimden. Sadece bir şakaydı. Anlayacağını düşünmüştüm.

"Çok mu kabaydım?" diye sordum alnımı omzuna yaslariken. Başını hayır anlamında sallayıp derin bir nefes verdi. "Hayır. Doğru söyledin," diye fısıldadı saçlarıma. "Seni o kadar çok özledim ki Emely."

"Ben de seni özledim." Beni kollarına çekti. Ben de sadece ikimizin olduğu o harika dünyaya daldım yine. Kendimi güvende hissediyordum. Evrenin başka hiçbir yerinde onun kollarında olduğum zamanki kadar ilgilenilmiyordu benimle.

Eva bizi ikinci kez böldü. Banyodan çıkıp bize iyi geceler dileyerek yattı. Odanın onun olduğu tarafı nihayet sessizliğe gömülene kadar yorganını hışırdatıp durdu.

"Kalabilir miyim?" diye sordu Elyas.

Başımı evet anlamında salladım. Onu bu gece göndermeye ni-

yetim yoktu. İçimi ısıtan tatlı bir gülümsemeyle teşekkür etti bana. Gece lambasından gelen loş ışığın altında tek kelime etmeden birbirimize bakarak oturduk. Elyas'ın yüzünden yorgunluk akıyordu hâlâ. Ama bir değişiklik vardı gözlerinde. Grilikleri gitmişti. Parlıyorlardı. Hayat doluydular. Karşımda oturduğuna hâlâ inanamıyordum. Ona dokunabiliyordum. Son iki ayın kâbusundan sonunda uyanıp güzel bir şeye kavuşmuştum. Elimi eline alıp okşadı. Gülümseyip önce koluma sonra tüm vücuduma sıcaklık yayan ellerini seyrettim.

“Alarmı kurayım da randevuna geç kalma,” dedim alçak sesle.

Başını tamam anlamında sallayıp bir süre boşluğa baktı.

“Jessica’yı mı düşünüyorsun?” dedim.

Omzunu silkti. “Özür dilerim. Onun için endişelenmemek çok zor.”

“Asıl endişelenmemen kötü olurdu,” dedim. “Özür dilemene gerek yok.”

Elyas başını eğip ellerimize bakarken sessiz kaldık.

“Bence bir gün sana çok minnettar olacak Elyas.”

Hüzünlü bir gülümseme belirdi yüzünde. “Umarım haklısındır.”

“Güven bana. Öyle olacak.” Elini sıktım. İkimiz de bir şey söylemedik. Elyas'ın göz kapakları düşmeye başladı. Gözlerini açık tutmak gittikçe zorlaşıyordu onun için.

“Biraz uyuyalım mı?” dedim.

Başını olur anlamında sallayıp elimi bırakarak pantolonunu çıkarmak için ayağa kalktı. Bunu yaparken onu izlememeliyim belki de diye geçirdim aklımdan ama izledim yine de. Sanki daha önce yarı çıplak bir erkek görmemişim gibi hissettim. Aslında bu bir bakıma doğru sayılırdı çünkü bu kadar çok sevdiğim adamı yarı çıplak görmemişim hiç. Elyas bakışlarımı fark edip gülümsedi. Başımı hemen başka tarafa çevirip alarmı 8.30’a kurdum. Gece yarısı olmuştu zaten. Sabaha çok bir zaman kalmamıştı. Yorganın altına girip yatağın bir kenarına uzanarak Elyas’a baktım. Pantolonunu katla-

yıp yatağın ayakucundaki başlığa asmıştı. Sonra üzerinde baksırı ve tişörtü ve biraz karışmış saçlarıyla önümde durdu. Yorganı kaldırıp yanıma uzanırken gülümseyip kalp atışlarımın hızlandığını fark ettim. Aramızda boşluk bırakmadı. Başını uzattığı kolunun üzerine koydu. Birbimize bakarak yan yana uzandık. Söylenecek bir şey yoktu. Söylemek istediğimiz her şey bakışlarımızdaydı.

Karnımın üstünde tuttuğum elimi alıp nazikçe okşamaya başladı. Elimi açtım. Parmaklarımız birbiriyle oynamaya başladı. Elyas'ın parmaklarını inceledim. Benimkilerden çok daha uzundu onun parmakları. Güçlü ama yumuşak. Odada bir gümbürtü kopmasaydı yeni yağmış kar gibi yumuşacık bir an olacaktı bizim için. Eva. Oda da olduğunu çoktan unutmuştum.

“O şey horluyor,” dedi Elyas bir kaşını kaldırarak.

Gülmemek için zor tuttum kendimi. “Evet. O şey bunu bütün gece yapıyor.”

“Tanrım, zavallı sen. Buna nasıl katlanıyorsun?”

“Hiç sorma,” dedim iç çekerek. “Horlamak Eva'nın yaptığı en az sinir bozucu şey.”

“Yani?”

“Mesela kendisini *benim* yatağımda erkek arkadaşıyla hayvanlar gibi sevişirken yakalamışlığım vardır.”

Elyas'ın gözleri büyüdü. Etrafa bakındı. “Bu yatakta mı?” diye sordu parmakları parmaklarımın arasında bir kez daha gezinirken.

“Maalesef evet.”

“Onun için mi dezenfektan kokusu geliyor?”

“Hâlâ var mı o koku?”

“Birkaç kez keskin bir koku hissettim ama ne olduğunu sormak istemedim.”

“Şimdi öğrendin işte,” dedim. Eliyle yüzümden birkaç tel saçı çekti. Sanki yumuşak kar yeniden yağmaya başlamış gibi anında

rahatladım. Son birkaç haftada geçirdiğim uykusuz her gece onun dudaklarını ve yumuşak yüz hatlarını getirmiştım gözümün önüne. Şimdi onlara dokunmak için kolumu uzatmam yeterliydi.

Yavaşça bana sokuldu. Elimi bırakıp parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. Yüzüne çok yakın olan yüzüme bakıp beni turkuaz rengi denizin içine çekti. Elimi vücudunun yan tarafına koyduğumda kendimden geçtim. Başparmağı öpebileceği kadar bir yer bırakarak dudaklarımın üzerinde gezindi. Gülümsemeyi bırakamıyordum. Ona da bulaştı sonra. Birbirimize sokulup alınlarımızı birbirine dayadık. Baştan ayağa bir sıcaklık yayıldı vücuduma.

“Senin yanında uzanıyor olduğuma inanamıyorum,” diye fısıldadı Elyas.

“Aklımı okuyorsun,” dedim alçak sesle. Cennetin kıymetini bilmenin tek yolu cehennemi görmektir ve benim cennetim cehennem çukurundan çok daha güzeldi. Onu öpmek için çenemi kaldırdım. Öpüşüme öpüşle karşılık verirken dudaklarımın altındaki gülümsemeyi hissettim. Dudaklarının dokunuşları o kadar çekingendi ki sanki bunu ilk kez yapıyor gibiydik. Masum tatlı bir öpücüktü ve Elyas tadındaydı.

“Seni seviyorum Emely.” Nazik ses tonu ve masalsi kelimeleri sanki ruhum bulutlarla sarılmış gibi hissettirdi bana.

“Seni seviyorum Elyas,” dedim. Bunu o kadar alçak sesle söyledim ki dudaklarım oynamadı sanki ama her kelimesini anladığını gözlerinden anladım. Burada sonsuza dek onunla uzanmak, onu hissetmek, onu koklamak ve vücudunun sıcaklığını hissetmek istiyordum. Yüzümü göğsüne yaslayıp onu kendime çektim. Ellerini sırtıma koyup yukarı aşağı gezdirdi. Kokusu her yerimi sardı. O kokuyu içime çektim. Alnımı öpüp yüzünü saçıma sürdü.

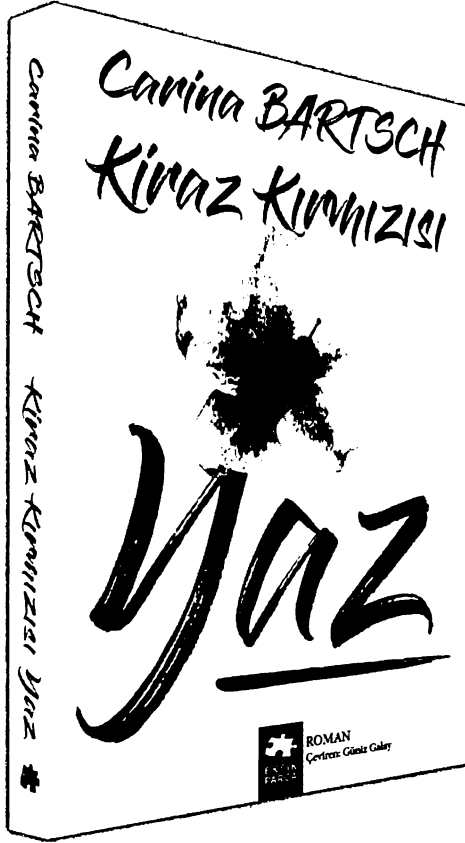
Bu gece bir sürü duyguyu bir arada yaşamıştım. Önce bir daha benimle konuşacak mı endişesi, sonra beni güçten düşüren o sinir

bozucu konuşmanın ardından hissettiğim zayıflık ve en son da karşı koyamadığım tutku. Mutluluk, aşk ve huzur. Şu anda kollarında hissettiğim şey huzurdu. Sanki bu yatakta ya da bu gezegende değilmişiz de buradan çok daha güzel bir yerdeymişiz gibiydi. Acı çekmek ya da savaş gibi zalim gerçeklerin olmadığı bir yerdeydik. Sanki bir yaz günü çiçeklerle donanmış bir çayıra uzanmış sadece rüzgârda uçuşan yaprakların hışırtısını ve kuş cıvıltılarını dinliyorduk. Kötülüklerin olmadığı bir dünyadaydık. Her şeyin anlamlı olduğu ahenkli bir dünyada.

Dizimi Elyas'ın bacaklarının arasına soktum. Birbirimize kenetlendik. Onun gitmesini hiç istemiyordum. Yanımdan ayrılmasını istemiyordum. Sakin kalp atışlarını ve düzenli nefes alıp verişlerini dinledim. Bunlar duyduğum en güzel seslerdi. Elyas çok yorgun olmalıydı ama uyumamak için direniyordu. Beni okşamayı bir saniye bile bırakmamıştı. Bu gece bizim gecemizdi. Sabahın ışıkları yavaş yavaş odaya dolarken birbirimize daha sıkı sarıldık. Ancak o zaman Elyas'ın vücut hareketlerinin yavaşladığını ve onun sonunda uykuya yenik düştüğünü fark ettim ama bu kötü bir şey değildi. Mutluydum.

Yarın diye geçirdim içimden gülümseyerek. Gözlerimi kapattım. Yarın olmasını dört gözle bekliyordum.

Serinin İlk Kitabı

Carina Bartsch
Kiraz Kirmızısı Yaz

